

Giới thiệu Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi

Những câu chuyện dành cho tuổi teen thường mang tính chất hài hước, vui nhộn tạo tiếng cười thật sảng khoái cho bạn đọc, đôi khi nó lại mang theo những bài học hay những chia sẻ thú vị. Có thể khi đọc truyện đâu đó bạn thấy được chính mình trong đó, dường như đã trải qua, hoặc đã vấp phải. Truyện Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi nằm trong loạt truyện mới được giới thiệu với bạn đọc, đem lại cho các bạn cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Truyện kể về cô bé Du Lam là một tomboy vui vẻ, đáng yêu, xuất thân bình thường học lực bình thường nhưng đặc biệt nhất là nữ sinh duy nhất trong lớp mới. Cô nhanh chóng được biết đến hội trường hội học sinh Thái Tuấn đẹp trai, toàn năng và anh chàng Hoàng Lâm, Hoàng Long, Gia Nguyên tài năng, nổi bật, những át chủ bài của trường An Hải.

Nhờ vô tình cô đường hoàng trở thành “thành viên thực tập” của Hội 3L, từ đây nảy sinh nhiều tình huống dở khóc, dở cười, một cô bé mong manh, yếu đuối làm sao chống lại những thử thách này đây. Đọc truyện teen đặc sắc này để biết được, Du Lam sẽ làm thế nào nhé !!!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tam Muội Vũ Hoàng Du Lam

- Ra đây cho ta mau biệt đội 2L!!!!!!!!!!!!!!!

Vâng, cái giọng “oanh tạc” to cỡ...mấy trăm đề-xi-ben đó là của tôi đấy ạ. Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời như thế này mà để tôi phải hét to như thế thì chỉ có thể là hai tên quỷ sứ một to một nhỏ nhà tôi gây chuyện động trời mà thôi. Bực mình, đứng, giờ tôi đang rất bực mình đây, tức đến phát điên đi được! Tôi đứng ở trước cửa phòng mình, một tay chống nạnh, tay còn lại cầm cái quần Jeans lủng màu xanh dương mới mua được hai tuần nhưng lại bị kẻ nào đó...chọc thủng ở đũng. Thủ phạm gây ra chuyện này chỉ có thể là “tên to xác” Hoàng Lâm hoặc “tên bé xác” Hoàng Long – hai tên quỷ nhất quả đất này!

- Ta cho hai mi 3 giây, nếu không lăn ra đây đừng trách “đao kiếm vô tình”.

Quả nhiên chiêu đe dọa này có hiệu quả, chẳng đợi tôi đếm đến 3, hai anh em 2L đã tự động chui ra khỏi phòng mình, tự nguyện dẫn “xác” tôi trước mặt tôi. Hoàng Lâm – anh trai lớn hơn tôi 2 tuổi – với mái tóc xoải rối bấp ngổ giả bộ ngáp ngắn ngáp dài (tôi biết tông mà), hỏi tôi với giọng điệu của kẻ ngái ngủ:

- Tam muội, có chuyện gì mà mới sáng sớm em đã om tôi om hành lên thế?

Còn Hoàng Long – em trai kém tôi 3 tuổi – cũng khôn lỏi dùng bộ mặt nai tơ ngơ ngác hỏi:

- Tam huynh, kêu đệ chi vậy?

Huỳnh? Trên trán tôi xuất hiện vạch đen. Đã cáu lại khiến người ta nóng thêm, vậy nên không chút do dự, tôi với tay nhéo mạnh vào cái má tròn vo của nhóc Long...

- Oái, á, đau quá!!!! Anh bỏ em ra!!!!!!!!!!

- Thăng nhóc này, đã bảo bao nhiêu lần là phải gọi chị, không được gọi anh hay huynh nghe chưa??? Là C.H.I!!!!!!!!

- Biết rồi, á, chị buông ra!!! – Long vùng vẫy, tay hươ loạn xạ cố sức đẩy tay tôi ra, vô ích thôi, nó làm sao khỏe bằng tôi.

Thấy mắt nó rơm rớm nước, tôi mới buông tha cho nó. Đáng đời, ai bảo dám kêu bà chị đây bằng anh. Tuy rằng tôi chạy theo phong cách tomboy, bề ngoài không khác gì một thằng con trai nhưng dầu sao tôi vẫn là một girl chính hiệu, cũng không phải dạng nửa mùa ấy ấy nhé.

Nhóc Long sau khi được “giải phóng” liền đưa tay lên xoa lấy xoa để bên má sung đỏ, bộ dạng trông đến tội nghiệp. Tiếp đến còn một nhân vật cần được tôi “hỏi thăm”, tôi quay sang trừng mắt với ông anh đáng mến Hoàng Lâm, không thể nào nặn giống hình viên đạn hơn được nữa, khiến ông chột dạ:

- O, sao lại nhìn anh “âu yếm” thế?

- Anh trai à, anh biết cái gì đây không? – Tôi hươ cái quần trước mặt Lâm, giọng ngọt hơn cả mía lùi.

- À...cái quần mẹ mua cho em cách đây 2 tuần đây mà...Sao, có chuyện gì à?

Giả bộ gòì đấy, tôi không tin ông anh đáng kính không liên quan gì tới vụ này!

- Thế...gi đây? – Tôi chưng ra cái lỗ thủng to tổ chẳng ở giữa đũng.

- Hơ, rách rồi à? Đi nhảy đầm hay sao mà “xoạc” to thế? Kêu mama đại nhân khâu vào...

- Gru...KHÂU CÁI CON KHỈ MỐC!!! Em đang muốn hỏi anh là có phải anh làm không????? – Mắt kiên nhẫn, và tôi đây thực sự bùng nổ.

Có vẻ như tiếng hét của tôi “kinh thiên động địa” đến nỗi khiến hai anh em nhà kia giật bắn mình, ôm lấy nhau như một phản xạ rất tự nhiên. Bình thường khi bất gặp cảnh này tôi sẽ ré lên cười, nhưng bây giờ tôi lại không thể cười nổi, mà chỉ muốn đập cho họ mấy nhát.

- Not me!!! – Hoàng Lâm ra về oan ức, tru chéo kêu.

Tôi lại hướng ánh mắt qua phía tiểu đệ Hoàng Long của mình, nó hốt hoảng vội xua xua tay chối bay chối biến:

- Càng không phải em, không phải em đâu mà chị Lam xinh đẹp!!!

- Nịnh nọt vô ích! Hai mi đều chối, chẳng lẽ do chuột gây ra?

- Chắc thế... - Hoàng Lâm “chĩa” mồm vào.

- Hừ...không nhận đúng không? Ta đây sẽ xử chém cả hai bọn mi!!!!!!!!!!!!!!

Tôi hất tung cái quần đi, ánh mắt này lửa, định xông phi tới chỗ bọn họ cho mỗi tên một cước, nhưng chưa kịp đập thì hai kẻ kia mỗi tên đã nhanh nhẹn chia nhau chạy tán loạn về hai hướng...

- CHẠY MAU!!!!!!!!!!!!!!

Điên mất thôi, sống chung dưới một mái nhà cùng với hai tên yêu tinh này chắc Vũ Hoàng Du Lam tôi tổn thọ mất! Mỗi ngày họ đều bày trò trêu tức tôi, mà tôi đâu phải đứa hiền lành gì, sao cứ thích đụng vào tổ kiến lửa thế này nhỉ? Trời ơi, tôi muốn gào lên quá, gào cho ông trời biết được cuộc sống của tôi “thê thảm” cỡ nào!

King coong... King coong...

Đột nhiên có tiếng chuông cửa, mới sáng sớm, à không, gần trưa rồi mới phải, ai đến nhà giờ này thế nhỉ? Tôi lóc cóc xuống lầu, chạy vội ra mở cửa...

- A, mẹ...

Đứng trước mặt tôi đây là mẹ tôi – một phụ nữ đã bước qua tuổi 40 nhưng vẫn trẻ trung như thiếu nữ đôi mươi, không phải tôi nói quá đâu mà sự thật chính là thế, nhìn vào không ai nghĩ mẹ tôi đã có tới 3 đứa con to đầu lớn xác =.=

- Sao hôm nay mẹ về sớm thế? - Tôi nhanh nhẹn đỡ lấy túi xách của mẹ vừa hỏi han.

- Xí nghiệp mất điện nên được tan ca sớm. Nhị đệ và tứ đệ đâu?

- =.=! – Chà ạ, lại ngôn từ cổ trang, ý mẹ tôi chính là đang nhắc đến đội 2L kia đấy.

Khỏi cần tôi trả lời, “tứ đệ” Hoàng Long đã chạy ào ra, nũng nịu choàng lấy cổ mẹ:

- Mẫu hậu về rồi! Yaaa, sớm thế?

Chắc các bạn thắc mắc nhiều lắm là vì sao nhà tôi toàn xưng hô như trong phim kiếm hiệp thế nhỉ? Chả là cả nhà tôi (trừ ba tôi ra) rất mê phim cổ trang Trung Quốc nên “thân mật” xưng danh nhau giống trong phim ấy mà, lâu rồi thành thói quen, chỉ có mỗi ba tôi là được “bình thường” nhát nhà này thôi.

- Tam muội nấu cơm chưa? – Mẹ ngồi xuống sofa, đón lấy cốc nước đá từ tay tôi, tiện miệng hỏi.

- Hờ...ơ...- Tôi ừ ừ, sự thật là gần 11h trưa rồi mà tôi vẫn chưa sắp sửa gì cả, tại tức hai tên phá hoại kia quá nên không còn tâm trạng mà để ý tới bếp núc, đến nước này tôi đành phải giả tài diễn xuất ra mới mong được thoát tội - Ôi, bữa nay con đau đầu quá, có nhờ anh Lâm nấu hộ nhưng anh không làm ạ...

Tôi giả bộ thương tâm ôm đầu, trước đó không quên nháy mắt tinh nghịch với ông anh trai còn đang ngơ ngơ như nai tơ kia.

- Ê, em đau đầu từ hồi nào thế?

- Em đau từ nãy tới giờ, anh vô tâm đến nỗi cũng không biết ư? – Tôi “tha thiết”.

- Thôi, Lâm đi nấu cơm đi, nếu tam muội đau đầu thì cho lên phòng nghỉ ngơi.

Mẫu hậu đại nhân phán một câu cắt ngang câu chuyện của hai anh em tôi. Nghe mẹ chỉ thị như vậy, trong lòng tôi vui như con chim được giải phóng khỏi cái lồng sắt, còn mặt mũi ông anh đáng mến của tôi Hoàng Lâm thì méo xệch 180 độ hẳn đi. Coi như đã trả được thù, he he, tôi khoan khoái định bỏ lên

lâu thì mẹ tôi gọi giật lại:

- À Lam này...

- Dạ! – Tôi hô lên một tiếng rõ to, vui tới độ miệng vẫn còn đang ngoác tới tận tai kia.

- Con xem điểm chưa? Trường An Hải có điểm rồi đấy.

- Có rồi ạ? Con lên xem ngay đây.

- Thôi, nếu đầu đầu thì cứ để chiều xem cũng được...

- Dạ, con biết rồi!!!

Tôi hí hửng chạy như bay lên phòng mình, mặc kệ vụ đầu đầu giả nhanh nhanh chóng chóng bật máy tính lên để xem điểm thi. Đợt tuyển sinh cấp 3 vừa rồi tôi đã nộp hồ sơ vào trường THPT An Hải – trường quốc lập hạng 2 trong thành phố, và tôi cũng khá tự tin vào kết quả thi vừa rồi của mình, chắc cũng tầm 95/100%, chỉ còn chờ điểm sàn là có thể xác định mình có đỗ hay không thôi.

Sau khi tìm kiếm trên google, cuối cùng tôi cũng thấy điểm thi của mình “chiếm chế” trên danh sách...Xem nào, Vũ Hoàng Du Lam, SBD: 540876, toán...văn...tổng: 57; còn điểm sàn...53? Nói như vậy tức là...tôi đã đậu rồi sao??? Thừa những 4 điểm lận???

- MẸ ƠI CON ĐỖ RỒI!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiều Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đồng Phục

Sau tiếng hét “động trời động đất” của tôi là một tràng tiếng bước chân “huỳnh huỵch” chạy trên cầu thang, kèm theo là giọng nói oang oang của mẹ:

- Cái...cái gì thế???

Rất nhanh sau đó, mẫu hậu đại nhân đã xuất hiện ngay bên cạnh tôi, không thèm nghe câu trả lời từ tôi mà mắt dán ngay vào màn hình vi tính...

Sau 3s bất động...

- Aaaaaaaaaa...ĐỖ RỒI!!!!!!!!!!!!

Tôi cùng mẹ hướng mặt nhau hét âm lên, như một sự ăn ý được sắp đặt từ trước. Đỗ rồi, tôi đỗ vào trường An Hải rồi, vui quá trời vui!!! Các bạn không thể hình dung được tâm trạng lúc này của tôi tốt đến mức nào đâu, cứ như đang được bay lên 9 tầng mây vậy. Trường An Hải là trường cấp 3 hạng thứ hai trong thành phố nên đầu vào lớp 10 chọn lọc rất khắt khe, điểm sàn bao giờ cũng cao chót vót, nhưng tôi đây, không những trúng tuyển mà còn thừa tới 4 điểm, sung sướng quá đi mất!!! Yahooooo!!!!

Hai mẹ con đang ôm nhau nhảy tung tung như khi thi đột nhiên bà đẩy tôi ra, nheo nheo mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc:

- Khoan đã, sao con kêu đầu đầu cơ mà?

- À há... - Tôi chột dạ, nhất thời đứng hình luôn, chết cha, quên xừ mất tình trạng “giả bệnh” của mình: -...Hình như con đau lại rồi, con đi nằm đây...hề hề.

- Chậc...cái con nhóc này... Mẹ phải mau đi báo cho ba con biết mới được!

Mẹ tôi chép miệng rồi đổi sang cười toe toét, xoay người đi ra khỏi phòng, vui đến nỗi miệng còn ngậm nga mấy đoạn cải lương chưa như giấm...=

Mama đi khỏi chưa được bao lâu, tôi lại nhồm dậy rồi ngồi vào bàn vi tính, tranh thủ lên facebook hỏi han tình hình lũ bạn thân xem chúng “làm ăn” thế nào. Tôi post một status với nội dung như sau: “Tình hình điểm giả thế nào mấy thánh?”, không quên tag tên bọn họ vào. Rất nhanh đã có comment phản hồi:

Lan Nguyễn (nhỏ Lan): Chán lắm này oi, tao trượt vô chuỗi rồi, thiếu hẳn 0,5 điểm, kiểu này ông bà già đem tao đi nướng mạt TT^TT.

Lam Lăng Lơ (vâng, là tôi đây...=, chắc phải đổi lại tên khác thôi, nghe bựa kiểu gì): Lo gì, thiếu mỗi 0.5 chắc thầy u mày sẽ chạy cho đấy, với lại cái

trường Thanh Tâm cũng “dễ xơi” :3

Bất Cần Đòi (thằng Hùng): Tao nộp hồ sơ thẳng trường nghề, cóc cần thi!

Đừng Nhìn Em (nhỏ Thu): Tao đồ chuyên Lâm Đẳng hẳn hoi nhé^^

Lam Lăng Lơ: Con này khá!

Moon Nhỏ (nhỏ Nguyệt): Tao được 48, đồ An Đà.

Nam Cái Bang (thằng Nam): Còn tao 50, ngu ngốc thi vào ATC để thừa những 6 điểm đây này, haizz!

Lan Nguyễn: Good!!!

Và những cuộc bình luận như thế còn kéo dài tận...127 comments, nếu mà kể chi tiết ra thì trái đất quay hết một vòng mất, và được biết trong 5 đứa thì chỉ có tôi là đồ vào An Hải, còn lại mỗi đứa một phương. Tôi tắt máy tính, hí ha hí hửng đi xuống lầu ăn bữa trưa. Có vẻ như mẹ tôi rất phấn khởi nên tranh thủ chạy ra ngoài mua một đồng...thịt cây về, coi như là ăn mừng tôi đã trúng tuyển trường tốt. Nhưng mà mẹ ơi, con có thích ăn thịt chó đâu... hix...

*

*

*

- Vậy là từ giờ nhóc sẽ được học chung trường với nhị huynh này, vinh dự không?

- Vinh dự cái con khi mồm!!!

Sau khi thả tôi xuống trước cổng trường cấp 3 An Hải, ông anh Hoàng Lâm nhe răng “tự sướng” hỏi một câu và được tôi không do dự đáp trả lại bằng một cái cốc lên đầu bằng hung khí siêu cứng – nôi com...ý lộn, mũ bảo hiểm =.= Tôi mặc kệ tên đó kêu oai oái như lợn chọc tiết, đút tay túi quần “hiên ngang” tiến vào trường.

Hôm nay là ngày tôi cũng như các bạn đồng trang lứa khác đến trường lấy đồng phục theo lịch thông báo. Cảm bực quần áo mới toanh trên tay, tôi không khỏi nhăn nhó mặt mày, tiếp đó là mắt tròn mắt dẹt... Cái quái gì thế này, đây chẳng phải là đồng phục nam sinh sao??? Đúng tên Vũ Hoàng Du Lam, số đo ghi trên giấy cũng đúng, nhưng sao...ô giới tính lại là nam hả trời??? Chẳng lẽ bà già kia khi ghi phiếu đăng kí đo đồng phục cho tôi lại “trông mặt bắt hình dong”, tự ý đóng một cái dấu tích to tướng vào ô “nam”?!?

- Bác ơi...

- Bạn gì ơi làm ơn nhanh lên giùm cái, bạn đứng gần ở đó mấy phút rồi, lấy xong đồng phục thì phải đi ra để người khác lấy chứ!!!

Tôi đang định mở miệng đính chính lại thông tin bị sai lệch nghiêm trọng thì con nhỏ đứng sau lưng tôi bức xúc nhảy vô chặn họng. Ngoài đầu lại định nói cho con nhỏ nấp lùn ấy một câu nhưng lời chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì tôi đã bị bao vây bởi hàng trăm con mắt chần chừ và sốt ruột của đám học sinh xếp hàng đằng sau. Có vẻ như bọn họ đang bất mãn vì tôi đã “ngâm” hơi lâu thì phải? Thế là tôi đành ngậm bồ hòn trong họng, thất thểu cầm bộ đồng phục nam sinh đi ra khỏi hàng, haizz, đành chịu thiệt thôi, trời nóng thế này ai cũng không muốn phải đứng xếp hàng lâu mà.

Ra khỏi trường, tôi ngáo ngơ tìm kiếm bóng dáng “ông anh tốt” với con Airblade đang đậu nơi xó xỉnh nào. Bỗng có giọng nói “lưu lo” như chim sẻ gọi đại bàng (=.=!) quen thuộc hét sang từ phía bên kia đường, hic, còn ai vào đây nữa ngoài ông anh “tốt bụng” của tôi ra:

- Hey, anh ở đây cơ mà!!! Huys~ (còn huyết sáo nữa cơ đấy)

Tôi ngó trước ngó sau, sang đường một cách an toàn rồi chạy 10 chỗ anh Lâm, chừng ra bộ mặt “đau khổ” cùng với bọc quần áo giờ lên trước mặt anh.

- Sao thế?

- Họ đưa nhầm đồng phục cho em

- Nhầm thế nào? Tên Du Lam to oành ở đây thế mà – Ông Lâm giật phăng bọc quần áo từ tay tôi, mắt dán vào tờ giấy ghi số đo kẹp trong đó.

- Đây là đồng phục nam!

- Hờ...- Sau mấy giây thộn người, cuối cùng phản ứng của ông là – Há há há...ai bảo em giống boy cơ chứ, người ta nhầm là phải.

- Còn cười nữa! Thế này thì làm sao mà em dám vác mặt đi học? – Tôi bực mình đâm cái thụp vào ngực Hoàng Lâm

- Ui...thì cứ mặc như vậy thôi chứ biết làm sao, nhìn em thế này có ai nghĩ là girl đâu chứ? Với lại sao lúc đó không kêu người ta đổi cho bộ khác?

- Bảo rồi đó chứ nhưng ở đây đông quá nên bà không nghe thấy, bực mình em bỏ đi luôn! – Tôi thản nhiên nói dối không chớp mắt, để ông biết tôi bị một con nhò mập lùn quát thì còn gì sĩ diện của Lam đại ca này chứ? >.<

- Mặc tạm đi, bộ nhóc thích mặc váy hả? Đồng phục nữ sinh là váy đó!

- Hả?

Mặt tôi dần ra. Đồng phục nữ sinh là váy sao? Cái này bây giờ tôi mới biết nha. Gì chứ váy thì tôi ghét nhất trần đời, từ khi sinh ra tới giờ chưa bao giờ tôi mặc váy quá 2 lần và không quá 30 phút. Nếu vậy thì tôi mặc đồng phục nam sinh đi học còn hơn, cũng chả có gì to tát cả, dẫu sao bề ngoài tôi đã giống con trai rồi, giả trai đi học xem ra cũng là một trải nghiệm thú vị đó chứ!

Ok! Từ sự cố “nhỏ” bộ đồng phục bị đưa nhầm mà giờ đây tôi đã đưa ra một quyết định hết sức quái gở là...sẽ đi học trong bộ dạng CON TRAI!?!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đi Học

Cuối cùng cũng đến ngày nhập học. Tôi hôm nay – chính thức trở thành học sinh cấp 3, cảm giác cứ như mình trở thành thiếu nữ rồi ấy nhỉ? Quá háo hức đi học trường mới nên tôi đã dậy thật sớm, vệ sinh cá nhân rồi diện bộ đồng phục...nam sinh vào, ban đầu khi tôi bày tỏ quyết định quái gở của mình, mẹ tôi phản đối rất gay gắt, bảo tôi như thế là quá lỗ bịch rồi kêu đem đổi lại đồng phục. Nhưng con nhóc bướng bỉnh như tôi đâu có dễ dàng nghe lời như vậy, chủ kiến của tôi là không-bao-giờ-mặc-váy nên sẽ vẫn làm theo ý mình.

Nhìn mình trong gương, tôi đắc ý nhe răng cười như điên, trong lòng tự thỏa mãn với nhan sắc “nghe ngóng thùng đồ thùng” của mình, không tệ chút nào, rất có phong cách và cá tính!

“Chà, có nên vuốt thêm gel vào cho đẹp không nhỉ?” Vuốt vuốt mái tóc ngắn đen nhánh của mình, tôi thầm nghĩ, bệnh quá, đi học chứ có phải đi chơi đâu mà cần sành điệu!

Tôi chạy ù xuống lầu, ôm chầm lấy mẫu hậu đại nhân đang lúi húi làm bữa sáng trong nhà bếp, cười giả lả:

- Mami, chào buổi sáng!

Mẹ quay ngoắt lại trừng mắt với tôi, thuận tay giơ lên cái chảo như muốn ướn người tới nơi. Tôi nuốt nước bọt, chột dạ nói:

- A...con ra kia đợi bữa sáng...

Thái độ của mẹ như vậy chứng tỏ mẹ vẫn còn giận tôi ghê gớm lắm, không hiểu sao đợt này mẹ lại giận dai vậy. Mẹ tôi vốn là người phụ nữ rất lạc quan và tiến bộ, có tức giận thì hôm trước hôm sau là hết ngay, chắc vì thế mà trông mẹ vẫn còn trẻ như phụ nữ 35 mặc dù đã ngoài 40. Bây giờ sự việc có vẻ nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, đã gần một tuần rồi mà “mẫu hậu đại tỷ” vẫn còn mặt xung mày xia, không khéo lại có thêm mấy nếp nhăn thì khôn!

Tôi ngồi yên vị vào bàn ăn, không thấy đói chỉ thấy lo thôi. Vừa lúc đồ ăn được bưng ra thì hai cái bộ mặt đáng ghét của “biệt đội 2L” rất nhanh chóng xuất hiện, đi theo là cái giọng oang oang bốp chát như tiếng lợn bị mổ tiết:

- Yaaa, thơm quá trời, mời mẹ mời hai anh! – Còn ai nữa ngoài thằng “L bé xác”.

- Xi xup... - Thế đấy, con trai lớn trong nhà chẳng thèm mời mọc ai cứ thế cầm đũa ăn lấy ăn để như bị bỏ đói mấy thế kỉ.

Trong khi tôi đang “ngâm thơ” mấy cọng bánh đa thì anh em bọn họ đã xup xong hết hai bát. Ăn gì mà khỏe hơn trâu vậy trời?

- Ợ ~

- Đồ vô duyên, ợ to như bò! – Thật hết thuốc chữa cái bệnh vô duyên vô đáng của ông anh “đầu to não teo” này của tôi, thế này thì gái nào dám theo >.<

- Tầm thường quá, xem em mà học tập này...Ợ ~~~

- Lại được cả ông này nữa! – Tôi bực bội xoay ngược đầu đũa gõ lên đầu thằng nhóc Long. Bó tay với hai người này!

Mẹ tôi đứng cạnh bệ bếp cười hi hi. Ô, mẹ cười rồi này, xem ra trò nghịch của hai ông tướng này cũng có tác dụng phụ đấy chứ nhỉ?

- Cô cậu ăn nhanh lên còn đi học. – Mẹ nhắc nhở.

Tôi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc rồi cúi người xì xụp bát bánh đa cua. Thấy mẹ tươi trở lại tôi cũng phấn chấn hẳn, sau cơn mưa trời lại sáng, vậy là có thể “đường hoàng” đi học mà không phải e dè sắc mặt của mẫu hậu rồi.

Ăn sáng xong, ba anh em tôi cùng đi bộ tới trường, vì nhà cách trường không xa, chỉ mất 10 phút đi bộ là cùng, trường của nhóc Long cũng thuận đường với trường của tôi và ông Lâm. Đứng trước cánh cổng sắt to lớn của An Hải, mắt tôi long lanh như hai giọt nước mưa, từ hồi lớp 6 tôi đã ao ước thi đậu vào trường này rồi, ở đây không những chất lượng dạy học tốt mà sân trường còn rất rộng, quang cảnh mang đậm chất tự nhiên với vô số các loại cây xanh. Đặc biệt hơn là trường có khu canteen khá là rộng với hàng tá các loại đồ ăn vặt, mà tôi thì là chúa ăn vặt từ hồi mẫu giáo tới giờ.

Định bước vào trong thì ông Lâm đột nhiên bá lấy vai tôi giữ lại, giọng nói nghiêm túc chưa từng có từ trước tới nay (gi đây, sắp bão to à?)

- Tiểu muội!

- Hừ?

- Nhớ học hành cho tốt đấy, có gì khó khăn thì cứ tìm anh ở lớp 12A1!

- Biết rồi! – Tôi nhè giọng hát tay ông ra, gì mà hình sự thấy gớm.

Theo thông báo thi học sinh lớp 10 học ở dãy A, phòng tôi là phòng số 2 ở tầng 1, tốt quá, đỡ phải mất công leo trèo. Sơ đồ trường khá là tỉ mỉ nên dù có rộng tôi vẫn tìm được phòng rất nhanh chóng. Lớp 10A2 đây rồi! Khoảnh khắc còn hơn ha hơn hờ xông vào trong, tôi bỗng đứng khựng lại, lí do vì sao ư? Đó là chưa trống vào lớp mà thầy giáo đã lù lù đứng trên bục giảng, còn nữa, thêm vô số nam sinh đã yên vị hết vào chỗ ngồi, tôi... là người tới muộn ư?

Có một điều kì lạ đã thu hút ngay thị giác nhạy bén của tôi là...sao trong lớp không có một bạn nữ nào hết trơn vậy???

Tôi chào thầy rồi rón rén tìm xuống chỗ trống cuối phòng, khi đi ngang qua mấy dãy bàn thì nghe thấy khá nhiều tiếng xì xào bàn tán...

“Ê, nhìn bạn kia kìa, mặt mũi giống con gái phết nhỉ?”

“Ừm, trông ái ái kiểu gì đấy...” Đầu tôi nổi vạch đen ~ing

“Tuồng có con gái chứ, sao lớp gì mà chỉ toàn ‘thằng cu’ không vậy nè!!!”

...vân vân và mây mây...

Tổng kết từ những lời bàn tán rôm rả kia thì tôi là thành viên “boy” thứ 32 của lớp, được chú ý bởi có khuôn mặt giống thằng pê-đê. Đầu lại nổi vạch đen (_ _ ”)

Buổi học đầu tiên cũng chẳng có gì mới mẻ lắm, chủ yếu là làm quen lớp rồi ngồi chép lại bảng nội quy học sinh mặc dù nó được treo chiếm chế ngay cạnh cái bảng đen. Hờ, chép ra cũng chả để làm cái gì, năm nào cũng thế, thầy cô nói hết những thứ cần nói rồi bắt “copy” cái bảng nội quy dài như sông Trường Giang kia để giết thời gian.

;;;Giờ ra chơi;;;

Suốt cả buổi chẳng quen được với ai, lại chả học chung với một đứa lớp cũ nào, tôi chán nản lôi quyển Conan giấu sẵn trong cặp ra đọc cho đỡ buồn. Ngồi “tự kỉ” với quyển truyện được một lúc, tôi cảm giác như có ai đó đang xăm soi mình, không phải một mà là rất nhiều người. Tôi đánh bạo quay phát đầu sang để kiểm chứng thì bất gặp 2, 4, 6,... 10 con mắt đang nhìn mình “đắm đuối”!?! Thấy tôi nhìn lại, đám nam sinh đó chợt dạ quay ngoắt đi, giả bộ nói chuyện rôm rả. Gì đây? Tinh ám sát tôi bằng mắt à?

Bỏ đi, tôi lại cúi đầu vào quyển truyện. Bỗng...có một vật thể lạ bay trúng đầu tôi, nói là vật thể lạ cho nó “nghiêm trọng” chút thôi chứ đó chỉ là một tờ giấy bị vo viên nham nhở. Hừ? Ý gì đây? Giết tôi bằng mắt không xong lại tính làm “Tiểu Lý phi giấy” ư? Xi, không chấp, quăng xù nó đi thôi...

- Không được vát, đọc đi!

Một tên trong số những nam sinh vừa rồi lên tiếng khiến động tác của tôi khựng lại...

- Sao phải đọc? – Tôi hỏi.

- Bảo đọc thì cứ đọc đi! – Hắn tự nhiên quát lên.

- Không thích! Trông như giấy chùi mông! – Hừ, sừng cò với ai chứ, tưởng bà đây dễ bắt nạt lắm sao? >.<

Và tôi quăng đi thật. Có vẻ như bọn họ thật sự tức giận khi bị tôi trêu tức, nhìn mấy bộ mặt đang nhăn nhúm như khi ăn ớt kia, ha ha, đều quá! Một tên không cam tâm nhảy phắt xuống bàn, tiến tới chỗ tôi rồi...đặt tay lên vai tôi. Trông mặt hắn lạnh tanh như xi lanh vậy.

- Tôi không nói nhiều đâu, cuối giờ gặp bọn này sau đây nhà C, nếu cậu không đến thì đừng trách tội này vô tình.
- Ủ, cứ vô tình thoải mái đi, mấy người nghĩ tôi sợ à?
- Thằng này... được rồi, cứ xác xược như thế đi, tao sẽ cho mày biết hậu quả của việc coi thường tao là thế nào?

Tôi nhếch mép cười khinh bỉ:

- Cứ việc!

Bọn kia có vẻ tức tối lắm nhưng không làm được gì tôi bởi đã có tiếng chuông vào lớp. Hừ, tưởng đầu gấu đầu gà một tý là có thể dọa Lam tôi sợ hãi ư? Không-có-cửa-đầu! Xì!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đụng Mặt Hội Trường

Có vẻ mọi chuyện không được suôn sẻ như tôi nghĩ, lúc tan học, quả nhiên là tôi đã bị đám nam sinh kia “phong tỏa”. Bốn, năm tên mặc kệ những ánh mắt hiếu kỳ của học sinh khác cùng lúc lao vào tôi như trâu húc mã. Mặc dù đã vận dụng hết các chiêu đòn né tránh được sự phụ truyền thụ lại nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi “móng vuốt” của bọn chúng. Bị kìm kẹp giữa đám lưu manh “trê trâu” này, tuy ngoài mặt tỏ ra rất bình tĩnh nhưng trong lòng tôi đã có chút khấn trương. Liệu bọn họ có đưa tôi vào bụi cây nào đó rồi... khụ, thủ tiêu không nhỉ? =.=

Mặt đối mặt với tên cầm đầu, cũng chính là tên béo vừa khinh bỉ tôi giờ ra chơi, tôi đáp cho hắn một cái nhìn “thách thức”. Nhìn cái mặt đười ươi của hắn thấy ngứa tay ngứa chân ghê, nếu bây giờ mà tôi không bị ghim chặt thì có lẽ tôi đã nhào vào xé hắn chấm muối ớt rồi ấy chứ. Sao vô duyên vô cớ bọn này giờ trò với tôi nhỉ? Hay thấy tôi quá “handsome” nên chúng ghen tỵ? Có thể lắm chứ!

- Ê, thằng ái kia!

Câu đầu tiên tên béo đó thốt ra cũng chính là câu khiến tôi muốn cắt lưỡi hắn nhất >.<

- Ái ái cái đầu mày ấy, tao hoàn toàn bình thường!

- Thật không nhỉ? Tao nghi ngờ giới tính mày lắm! – Tên béo (thật ra hắn chỉ hơi béo thôi) vuốt vuốt cái cằm nhai nhai như đầu ông sư của hắn, ra vẻ suy chiều.

- Nghi... nghi cái con khi! Tao là con trai – C.O.N.T.R.A.I!!! – Tôi tựa hồ chột dạ, tự dung rống lên... như bò =.= (Cái này gọi là “thanh minh tức thú tội”).

- Aigoo~ Phải kiểm tra mới biết được!

Kiểm tra? Cái gì nữa đây, lũ đầu bò đó định làm gì tôi? Chẳng lẽ... định phanh thây tôi ra để kiểm chứng xem có bộ phận chứng minh tôi là con trai không ư? (lột quần áo thì tôi không dám nghĩ “xa vời” thế =.=)

- Ê bọn mày, thằng ái này bên trong mặc áo ba lỗ!

Một thằng “đê tiện” vừa chỉ vào lưng tôi vừa reo lên như thể trúng số độc đắc. Chết tiệt! Chỉ tại áo đồng phục mùa hè này mỏng quá làm lộ hết cả bên trong!

- Trời nóng thế mà mày mặc kín đáo quá nhỉ, thật đáng nghi!

- Kín đáo thì sao??? Tao mặc gì mặc mới chi tới tụi mày??? – Tôi gấn cổ lên quát.

- Chắc chắn là có vấn đề! – Hắn tự nhiên nở một nụ cười mà tôi thấy gian gian kiểu gì ấy, rồi bất chợt ra lệnh: - Tụi mày mau cởi áo nó ra!!

Uỳnh!!! Một tia sấm sét chớp giật ngay trên đầu tôi. Gi... gi... định lột “xác” tôi sao? Hừ... hừ... Bà đây bắt đầu câu tiết rồi nhé, nói rồi, Du Lam tôi là một tổ kiến lửa, động đến chi có nước sung tay sung chân. Ngày đầu đi học, tha đánh nhau bảo vệ “thân thể” còn hơn là để bị lột. Nghĩ đến đó, không để cho mấy tên kia định nhào tới lột áo, tôi vùng chân dẫm thật mạnh vào tên nam sinh đang giữ ở bên cánh phải...

- Aaaaa... chân tôi!!!!!!

Hắn buông tôi ra, ôm lấy cái chân bị đập bét nhảy lò cò. Thừa thế, tôi xoay người, thụi tiếp một đập vào bụng tên giữ ở cánh trái. Tất cả mọi động tác của tôi đều nhanh như cắt khiến cho bọn chúng chỉ biết sững sờ há hốc mồm mà không kịp trở tay. Vẫn là tên cầm đầu “tinh” nhanh nhất, hắn vừa xong

vào vừa quát tháo:

- Khốn kiếp! Tụi bây mau cho nó một trận!!!!

Đánh tao không dễ đâu lũ đầu bò! Tôi khom người chéo sang một bên ngay lúc tên béo xông tới rồi đập vào lưng hắn một phát mạnh khiến hắn ngã chúi vào đám đê đứng phía trước. Kế đó, tôi xoay một vòng đẹp mắt, bum một phát vào mắt tên cũng định lao tới chiến đấu; thượng cẳng chân, hạ cẳng tay vào mấy tên hướng bên phải mình. Mấy tên lưu manh này đánh đám chả có kỹ thuật gì cả, chỉ biết vung nắm đấm loạn xạ, cỡ này mà đòi làm lưu manh thì tôi cũng... chịu!

Bốp!!!

Tôi đau đón khụy xuống khi vừa hứng chịu một cú đập vào lưng. Chết tiệt! Bọn hèn hạ này dám đánh lén, cũng tại tôi mãi hờ hững với chiến tích của mình quá nên không đề ý có kẻ chơi lén sau lưng. Có vẻ như tôi không xong rồi...

Tên cầm đầu “thừa nước đục thả câu” lao vào xốc cổ áo tôi lên một cách mạnh bạo rồi thụi một đấm như trời giáng vào mặt tôi...

- Ui da...

Tôi ngã nhào xuống đất, bên khóe miệng rỉ ra ít máu. Tên béo này đấm cũng đau phết, ui, bực mình thật đấy, mới ngày đầu đi học đã đụng độ lưu manh.

Đang định nhồm dậy thì hắn dùng một chân ấn dúi người tôi xuống. Chết toi, dơ mắt bộ đồng phục rồi, kiểu này chắc bị mẩu hậu đại nhân thui rom mắt, vết giày là khó gột rửa lắm T_T

- Gọi tao là đại ca đi thì tao tha cho! – Tên đó hung tợn nhìn tôi đe dọa.

Tao nhỏ vào! Con nít con nòi mà bày đặt ra vẻ đại ca, đúng là bọn đầu đất, đã thế còn xấu trai, tao nguyên rửa tụi mày về sau chẳng có ma nào theo! (hoi độc mồm nhi *v*)

- A, cứng đầu không thềm gọi sao? Thế thì chuẩn bị ăn đấm này!

Tôi trơ mặt nhìn nắm tay tên đó sắp sửa hạ xuống mặt mình...bye bye nhan sắc xinh đẹp của tôi! ToT

- Mấy nam sinh kia, sao dám đánh nhau trong trường học hả???

Nắm đấm của tên béo khựng lại cách mặt tôi chỉ 5cm khi có một tốp nam sinh khác đột nhiên xuất hiện. Bọn họ là ai thế nhỉ? Thôi kệ, cho dù là ai thì tôi cũng được thoát nạn rồi, cảm ơn trời!

- Thôi chết, hình như đó là người của Hội học sinh đấy! – Một tên trong số đám lưu manh kia vừa thốt lên thì lập tức mặt mũi tên nào tên nấy héo xanh như tàu lá chuối? Hội học sinh? Cái quái gì thế nhỉ?

- Hình như đây là học sinh lớp 10 mà, mới buổi đầu tiên đi học mà đã gây gỗ mất trật tự như thế rồi. Ngoan ngoãn theo tôi tới phòng Hội trưởng, chống lại sẽ bị phạt nặng thêm!

Một anh chàng cao gầy cầm đầu tốp nam sinh mới đến kia đồng dạng nói từng câu từng chữ. Ôi, không ngờ bọn họ có uy vậy, chỉ bằng một lời nói thôi mà cũng khiến tên béo và đồng bọn gật đầu ngoan ngoãn y như mèo con. Ya, đúng là cảnh kẻ cấp độ bà già đây mà, lưu manh gì mà chỉ có thế, thật xấu mặt hội lưu manh.

- Cả cậu kia nữa, còn không mau đi theo!

Anh cao gầy quay sang trừng mắt với tôi. Hừ, đi thì đi, sao phải sợ chứ, dù gì nạn nhân cũng là tôi, cây ngay không sợ chết đứng, bọn họ tính làm gì được?

Mà...Hội học sinh là gì thế nhỉ? Trường này có mà sao tôi không biết? Aiya, biết thế tìm hiểu trường An Hải kĩ lưỡng hơn trước khi đi học, có ông anh học ở đây để làm gì chứ?

Hội học sinh?

::::Phòng Hội trưởng::::

Đó là cái biển tên phòng mà tôi đang đứng trước mặt đây. Anh trai cao gầy đẩy cửa ra, đồng thời báo cáo:

- Hội trưởng, học sinh năm nhất đánh nhau, tứ giải mấy đứa tới đây rồi này!

Khoảnh khắc vừa bị đẩy vào trong phòng, tôi kinh ngạc thốt lên khi nhìn thấy một bóng dáng cao cao quen thuộc của người nào đó...

- Á, Lâm nhị huynh!!!

- Tam...

Chữ “muội” còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng Hoàng Lâm thì tôi đã hốt hoảng vội bịt miệng anh ta lại bằng cách...đá “bốp” một phát mạnh vào cằm chân ông. Ai dà, xin lỗi anh hai nha!

- Á, ui!!!

Ông anh tốt của tôi đau đốn ôm lấy chân mình, nhảy lò cò như một tên điên. Buồn cười thật! Nhưng...

Sao tự dưng hàng chục con mắt đổ dồn vào người tôi như thể tôi là UFO vậy? Oh my God, hình như tôi đã vô tình gây sự chú ý mất rồi!

- Hai người quen nhau à?

Người thứ ba lên tiếng. Tôi theo phản xạ nhìn về chủ nhân tiếng nói đó, là nam sinh đứng cạnh anh Lâm, cơ mà...

Đó là một anh chàng rất đẹp trai! Siêu siêu đẹp trai!!! A~

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đụng Mặt Hội Trưởng (2)

Trời ơi, đẹp trai quá đi mất!!!

Nhìn kìa, nhìn kìa, người đâu mà cao lớn như cột đình thế, chắc hẳn hơn 1m80 rồi; đôi mắt hai mí đẹp đến nỗi hấp dẫn tâm hồn hóm hỉnh của tôi mặc dù người ta đang lườm trừng trừng; làn da hơi ngăm ngăm mang đầy vẻ nam tính mạnh mẽ và mái tóc đen nhánh bóng đến độ có thể làm gương để soi được (híc, tôi cũng không biết miêu tả như thế nào, chỉ có thể ví von vậy thôi...Ồi chao, tôi đến chảy nước miếng mất thôi! >///
<)

Mặc dù tôi đây là tomboy nhưng độ hóm hỉnh đẹp còn đẳng cấp hơn vô số đứa con gái ấy chứ.

- Khép cái mồm vào đi, xấu mặt quá!

Tôi mặc kệ lời châm chọc của ông Lâm, tiếp tục cách mạng ngăm giai đẹp...

- Này, học sinh năm nhất kia!

Giọng nói của anh chàng này sao mà chẳng có tý tẹo truyền cảm gì cả nhỉ?

- Này!!!

Anh ta đột ngột quát lớn khiến tôi như kẻ phiêu du trên mây bỗng nhiên rơi cái oạch xuống đất...

- Gì...gì hả?

- Không được hỗn hào với đàn anh! – Anh cao gầy vừa “áp giải” tôi tới đây thô bạo gõ cái “cốp” lên đầu tôi.

- Anh làm cái quái gì thế hả???

Rõ ràng tiếng hét của tôi đã chấn động đến toàn bộ những người có mặt ở đây. Hừ? Bộ sức hét của tôi “khủng bố” đến thế sao? =.=

Tôi quay ngoắt sang phía ông anh tốt của mình, chỉ thấy ông giả bộ “ăn bắp rang bơ” với tôi, cứ như là không biết tôi là ai vậy? Hừ, mà sao ông cũng có mặt ở đây nhỉ, hay là cũng bị giải tới đây vì tội đánh nhau với con gái? (ha ha, giả thiết kì quặc =.=)

- Đây đều là học sinh lớp 10 sao? Mới ngày đầu đi học mà đã gây gỗ đánh nhau trong trường?

- Đúng thế hội trưởng!

Ồ, hóa ra anh chàng đẹp trai kia là hội trưởng Hội học sinh? Thế thì chắc anh ta học giỏi lắm đây...

- Các cậu từng người một mau khai báo họ tên, lớp cho tôi! – Anh hội trưởng dùng bộ mặt khá ư nghiêm hắc hỏi tôi và đám lưu manh “gà mờ” kia.

Lần lượt từng tên một ngoan ngoãn khai báo danh tính, cho đến khi tới lượt tôi... Tôi hơi chần chừ, liệu khi nói ra có bị làm sao không nhỉ? Mới ngày đầu đi học mà...

- O, tôi là...

“Cóp!!!”

- Ê cái anh kia, sao cứ gõ đầu tôi hoài vậy hả??? – Tôi lại điên tiết hét vào mặt anh cao gầy.

- Đã bảo không được hỗn hào với đàn anh, nhất là hội trưởng, phải xưng “anh – em” đàng hoàng chứ!

Gru...được, ta nhìn, ta nhìn nhà người đó! Còn cái tên Hoàng Lâm kia sao cứ đứng trơ mắt ếch ra thế nhỉ, bộ không thấy em gái đang bị bắt nạt đây sao???

- E...em tên là Vũ Hoàng Lam, học sinh lớp 10A2.

Cái chữ “Du” xấu xí đó đã bị tôi quăng xừ tới Thái Bình Dương rồi. Du Lam – nghe giống thằng “ái nam ái nữ” thật đấy! Nói vậy thôi chứ cái tên của tôi cũng có “lịch sử hoàng tráng” lắm à nha...

Ngoài lẽ chút nhé! Chuyện này tôi được nghe papa kể lại, rằng lúc mới chào đời, tôi khóc dữ dội lắm, đồ dành thế nào cũng không chịu nín, kể cả khi ra phòng làm giấy khai sinh tôi cũng chửi “yên phận” mà bù lu bù loa lên. Mẹ tôi tức lắm, đến khi nghe chú cán bộ hỏi đến tên định đặt cho tôi thì mẹ không thèm suy nghĩ gì mà phán:

- Tên là Vũ Hoàng Dữ Lắm!

Cho đến bây giờ cả nhà tôi vẫn không biết là do hữu ý hay vô ý mà chú cán bộ kia ghi là Du Lam. Nhờ trời tôi mới không bị gắn phải cái tên xấu xí chết tiệt đó, nếu mà có gặp lại chú ấy tôi phải hận tã mới được! Ai dà, nghĩ lại thì thấy giận mẹ ghê gớm lắm cơ...

Quay lại.

- Vũ Hoàng Lam? – Anh hội trưởng có vẻ ngạc nhiên, rồi hướng tầm nhìn về phía anh trai tôi – Lẽ nào hai người là anh em?

- Hờ hờ...đúng thế. – Ông Lâm có vẻ bối rối, bộ nhận là anh em với tôi lại khó khăn thế sao? >.<

- Woa, đây là em trai cậu sao Lâm?

Bỗng nhiên cái tên nam sinh này giờ chỉ ngồi bàn ôm cái laptop nhảy phát dậy, ngang nhiên chạy ào tới choàng tay qua cổ tôi như thể thân thích lắm. Tuy khuôn mặt anh ta cũng dễ nhìn nhưng mà bo đì thì khăng khịu như bị thiếu muối i-ốt, chiều cao cũng ngang ngửa ông Lâm. Tên đó nhìn chăm chăm vào tôi, giọng điệu có vẻ phân khích:

- Đúng là anh em có khác, cậu nhóc này dễ thương thật!

Tên này bị sao mà tự nhiên khen tôi như vậy? o_O Bộ sáng nay đu phải cột điện hả? Vô duyên quá, tôi có nên nói cho hắn biết “nam nữ thụ thụ bất thân” không nhỉ?

- Gia Nguyên, đây là đâu mà cậu tự nhiên thế hả? Mau quay lại chỗ làm việc đi! – Hội trưởng hắng giọng nhắc nhở

- Biết rồi... - Anh chàng tên Gia Nguyên này bĩu môi, sau đó lại quay sang tôi nở nụ cười còn rạng rỡ hơn cả mặt trời giữa trưa – Chào nhóc, anh tên là Phùng Gia Nguyên, rất vui được làm quen với nhóc, nhưng giờ anh bận rồi, mình nói chuyện sau hen?

- Thằng này, dám tán tỉnh em tớ sao? – Ông anh tôi lù lù xuất hiện đằng sau rồi túm cổ tên Nguyên lôi về chỗ ngồi có cái laptop. – Làm tiếp công việc đi!

- Hèm...quay lại vấn đề chính đi... - Anh chàng hội trưởng ho lên một tiếng nhắc nhở rồi chống tay lên bàn, bộ dạng y hệt tổng giám đốc chuẩn bị quở trách nhân viên – Các cậu nghe tôi hỏi và hãy thành thật trả lời, tại sao các cậu lại đánh nhau trong trường trong khi đây là ngày đầu tiên mấy cậu được biết mặt nhau?

- Dạ...dạ... - Mấy tên kia ấp úng, chắc là không muốn khai báo ra cái nguyên nhân “củ chuối” kia chứ gì – Thật ra là... là...

- Mau nói đi!

- Để tôi nói cho! - Tôi bất ngờ giờ tay xung phong khiến cho những cặp mắt ếch ở đây lại đổ dồn vào mình, trợn to nhất có lẽ là mấy tên giả danh lưu manh và ông anh Lâm của tôi. “Nhất dương chi” về phía bọn kia, tôi hùng hồn nói – Là bọn họ gây sự với tôi trước, họ đánh tôi là vì... họ ganh tỵ do tôi quá đẹp trai!

Phụt!!! – Cái anh tên Gia Nguyên đang uống nước, nghe tôi nói thế thì phun hết sạch vào màn hình máy tính.

Còn bọn kia (nhất là tên béo) thì...

- Hả...a....a???

Và ông anh tôi cùng tất cả những người có mặt ở đây (trừ hội trưởng)...

- Hi hi hi... - Sao cười? Bộ có gì hài lắm sao? Tuy đó không phải là nguyên do nhưng lời tôi nói cũng có phần... hơi đúng.

- Chỉ có thể thôi? – Hội trưởng có vẻ không tin lời tôi nói.

- Đúng thế!

- Làm xong chưa? – Đột nhiên hội trưởng quay sang hỏi Gia Nguyên lúc đó đang mài lau màn hình laptop.

- Hả? À ờ... xong rồi...

Cái gì xong rồi với xong chưa? Chẳng hiểu gì sất hết á? Tôi chú ý thấy cái anh tên Nguyên bấm bấm gì con chuột, một lúc sau thấy cái máy in bên cạnh “lờ” ra mấy tờ giấy. A~ hóa ra là in cái gì đó, đoán thử xem, lẽ nào là giấy khen thưởng cho tính ‘trung thực’ vừa rồi của tôi nhỉ? (Hình như độ ‘tự sướng’ của mình hơi cao thì phải =.=)

Hội trưởng cầm mấy tờ giấy đó đặt lên bàn, sau đó thì lấy ra một con dấu đóng cái “cộp” vào? Trò gì đây? Sao tự dưng tôi thấy bất an quá ông trôi ơi???

Anh ta giờ lên những tờ giấy đã được “công chứng” đó, tuyên bố một cách không thể nào đồng ý hơn:

- Sáu người các cậu, chính thức bị đình chỉ học 2 ngày và cảnh cáo thêm 5 bản kiểm điểm vì tội gây mất trật tự an ninh trong trường học!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phạt

CÁI GÌ? Đình... đình chỉ?

Không phải là tôi nghe nhầm đó chứ? Tôi không hét rú lên như bọn kia mà chỉ đứng thộn ra như cái cột điện, nhìn tên hội trưởng bằng cặp mắt không-thể-tin-được? Cái quái gì thế này? Hôm nay mới là ngày đầu tiên tôi bước vào lớp 10, tự dưng trở thành “hạ nhân” của bọn đầu gà kia rồi lại bị đình chỉ học hai ngày. Đình chỉ hai ngày... không thể được... không được!!!

- Tuấn, sao cậu phạt nặng tay quá vậy? Dù gì mấy đứa này mới học được buổi đầu tiên! – Ông anh của tôi bắt đầu hét lên với tên hội trưởng, hic, cảm động thật đấy, lần đầu tiên thấy ông đứng ra bênh vực em gái.

- Tổ chỉ xử lý theo luật của Nhà trường và của Hội thôi, học sinh đánh nhau nhẹ thì đình chỉ học một ngày cảnh cáo, còn nặng thì phạt hai ngày, riêng trường hợp này gây gỗ vì một lý do ấu trĩ bị phạt thêm 5 bản kiểm điểm nữa. Thế đã đủ công bằng chưa? – Hấn cắt con dấu vào hộp rồi đặt tay lên vai ông Lâm, chậm rãi nói.

Công bằng? Những lý lẽ phun từ miệng tên hội trưởng kia khiến tôi thấy thật ngứa tai. Cái luật rừng đó ở đâu ra vậy? Còn nữa, hội trưởng là chức quái gì mà tự cho mình cái quyền xử phạt học sinh? Thật vô lý mà, bọn tôi đánh nhau đầu đến nỗi sứt đầu mẻ trán mà phạt nặng thế này, cùng lắm thì chỉ phạt viết bản kiểm điểm, chạy quanh sân trường hay dọn dẹp nhà vệ sinh là được rồi. Bực thật, tôi không muốn cam chịu, phải đòi lại công bằng thôi nếu còn có ý định muốn sống sót dưới tay mẫu hậu đại tỷ.

- Hội trưởng, làm ơn tha cho bọn em, chúng em biết lỗi rồi, lần sau không thế nữa đâu ạ... oa oa oá!!!

Ôi trời, bọn kia có phải nam nhi không thế? (_ _ ’’) Vừa nãy đánh tôi thì hùng hùng hổ hổ, nay thì chẳng khác gì mấy con cún con ngoan ngoãn, khóc rống lên van xin cái tên hội trưởng vô lý vô lễ kia. Mặc kệ cho chúng gào xin thế nào, hấn vẫn bằng quang và lạnh lùng nói:

- Giấy phạt này tôi sẽ gửi đến giáo viên chủ nhiệm của các cậu!

- Hừ... NÈ!!!!!!

Tức quá, tôi không nhịn được nữa, hoàn toàn bất chấp đây là đầu và hấn là ai, tôi chỉ thẳng ngón trỏ về phía hấn, miệng quát rống lên.

Và không nằm ngoài dự đoán, tất cả lại nhìn chăm chăm vào tôi, chỉ có ông Lâm là ôm mặt có vẻ bất lực.

- Cái anh kia, anh có biết như vậy là quá đáng lắm không?? Anh cậy mình là đội, à không, hội trưởng cái hội học sinh mà dám hành xử bất công vô lý như thế ư? Chúng tôi đã làm gì ghê gớm nào, chỉ là đánh nhau “lâm quen” mà cũng đình chỉ hai ngày? Ở đâu ra cái luật rừng đó thế???

Sau một tràng bắn liên thanh của tôi là một phút im lặng. Và biểu cảm của mọi người ở đây phải gọi là...rất phong phú!

- Cậu...có biết mình vừa nói gì không? – Và người lên tiếng phá tan cái bầu không khí quý dị đó không phải ai khác mà chính là tên hội trưởng mắc dịch kia.

- Đương nhiên là biết! Tôi có phải khúc gỗ đầu mà không hiểu những gì mình nói?

- Nhóc à? Nhóc hơi vô phép với đàn anh rồi đấy, dù vậy nhóc vẫn dễ thương lắm, hi hi! – Tên Nguyên tự nhiên chen vào, ăn nói lung ta lung tung. Dễ thương gì chứ? Tôi đang rất nghiêm túc đấy!

- Tôi chỉ lễ phép với những người cần lễ phép thôi!

- Lam, em bớt mồm bớt miệng chút đi! – Ông Lâm quát tôi.

- Giỏi lắm! – Tên hội trưởng “hừ” nhẹ một tiếng (nhưng tôi vẫn nghe thấy), có ý gì vậy?

- Ừ đấy thì sao? – Lần này thì tôi lí nhí nói chứ không gào to, không hiểu sao mình lại thế nữa T.T

- Cũng muộn rồi, mọi người về thôi, tất cả kết thúc tại đây!

Tên hội trưởng mặc kệ bọn lưu manh kia đang la khóc om sòm và tôi thì bưng bưng lửa giận thần nhiên thu dọn đồ đạc, tuyên bố một câu rồi xách cặp ra ngoài. Khi hắn đi lướt qua mặt tôi, không quên nở một nụ cười nửa miệng, trông cực kì nguy hiểm. Tuy hắn khi cười rất đẹp nhưng bây giờ trong tôi hình tượng “thiên thần” của hắn đã vỡ thành những mảnh vụn nên thấy giống Ngưu Ma Vương xấu xí hơn. Hừ, hừ, còn cười treu tức ta, cái tên hội trưởng xấu xa này! Bắt ta phải nghỉ học ư? Không có cửa đâu!

Nhưng mà... mấy tờ giấy phạt còn đang ở trong tay hắn, nếu đến tay thầy chủ nhiệm thì chẳng khác nào tự chuẩn bị cho mình nải chuối với con gà luộc. Không được, phải ngăn hắn lại!

Ông cha ta có câu “một điều nhịn là chín điều... nhục”, đúng, vì thế tôi sẽ không nhịn nữa. Vì quyền sống còn của bản thân và cũng vì tương lai sáng lạn của con em chúng ta, tôi quyết định sẽ liều mình một phen... Nghĩ đến đây, tôi vừa gân cổ lên hét vừa xông phi về phía tên hội trưởng, với ý nghĩ sẽ đập cho hắn một phát vào lưng...

- Ê, đứng lại đó!!!

Yaaa!!! Cho mi chết!!! Cho mi thấy được Vũ Hoàng Du Lam ta không phải kẻ chỉ biết nhắm mắt chờ hành hình!!!

Nhưng...

- Oái!!!

“Bịch!!!”

Ngay khi chiếc giày nhãn hiệu Pitis của tôi sắp chạm tới lưng hội trưởng thì hắn đột nhiên... nhanh nhẹn né sang một bên. Đá hụt, tôi nghiêng người nhào về phía trước và đã “hùn” đất mẹ một cách không thể nào “mãnh liệt” hơn. Hu hu...ToT

- Lam!!!

Sau đó là tiếng hét “đầy thương tâm” của ông anh tốt Hoàng Lâm của tôi. Trời ơi là trời, khỏi cần nhìn cũng đủ biết những người kia biểu hiện thế nào trước “trò diễn” cực kì khôi hài này của tôi! Thế là hình tượng “oanh liệt” mà Vũ Hoàng Du Lam tôi một đời gây dựng nay đã đổ sông đổ biển chỉ vì một phút bốc đồng. Nhục quá, nhục quá, tất cả là tại tên hội trưởng chết băm chết vằm kia, tại hắn nên tôi mới ra nông nỗi này. Tôi thề, kể từ nay trở đi, tôi – nhân danh cả gia tộc tổ tiên nhà họ Vũ – sẽ coi tên hội trưởng xx kia (không biết tên hắn là gì) là kẻ thù không đội trời chung!!!

- Đứng lên đi, định nằm đó ăn vạ đến bao giờ?

Cái giọng “vô duyên vô đáng” của tên hội trưởng bỗng vang lên, tôi tức giận quay qua trừng mắt với hắn: hừ, ai thêm nhà mi quan tâm chứ? Ồ khoan...

Á!!! Tôi giật mình đứng bật dậy như lò xo, vội cúi búi bắm dính trên quần áo, xấu hổ quá, thế mà từ nãy giờ tôi cứ nằm dưới đất với tư thế chụp éch trước bao nhiêu con mắt “cá vàng” của những người ở đây, trông chẳng khác gì Chí Phèo ăn vạ Phú Ông (thế mà ông Lâm cũng không thêm đỡ tôi dậy).

Thề thảm a thề thảm~

- Muốn ám sát tôi à? Không dễ đâu cậu nhóc! - Hắn vỗ vỗ vai tôi, lắc đầu cười xòa. Này, dám chạm vào người bản cô nương ư? Tôi thật muốn vặn ngược tay hắn một vòng cho bồ ghét quá! >.< Tự nhiên hắn đổi sắc mặt, hạ giọng nói: - Riêng cậu bị phạt thêm 5 bản kiểm điểm nữa vì tội dám đánh lén hội trưởng.

Hà...a...a????

Cái gì???

Tôi thật sự muốn chạy tới bóp cổ hắn, đâm vào khuôn mặt đẹp trai giả nai của hắn, thúi vào bụng hắn rồi đá cho hắn mấy cước thật mạnh vào cẳng chân... Quân giết người, đồ thực dân, côn đồ, lưu manh giả danh tri thức, du côn giả bộ khôn, abc, xyz...

Thê thăm tập 2 a~

- Lâm, Nguyên, hai người nhanh lên cho tớ nhò, sắp 12 giờ rồi đấy!

- Biết rồi! – Ông Lâm và tên Nguyên cùng lúc đáp lại, giọng ỉu xìu rõ rệt, chẳng bù với những người khác đang phấn khởi chuẩn bị xách cặp ra về. Bộ hai ông này là main-osin của cái tên hội trưởng trời đánh đó à, bảo sao nghe vậy? =.=

Anh Lâm đi qua tôi, không quên gượng cười (chắc thấy áy náy với tôi đây mà) rồi dặn dò:

- Nhóc về trước đi nhé, nhị ca có việc sẽ về sau!

- Đi luôn đi!!!

Ba người đó đi khuất, sau đó từng người từng người rời khỏi phòng, gồm cả đám lưu manh “gà mờ” cũng ôm bộ mặt đồ ầu sau khi giả bộ nức nở một hồi bỏ đi, chỉ còn lại mình tôi là vẫn đứng thộn trong phòng. Khẽ sờ tay lên miệng, tôi mới phát hiện ra mình bị chảy ít máu... ôi ông trời ơi, hôm nay là ngày gì mà số con đen đui vậy??? Hay là sáng sớm khi ra khỏi cửa con đã bước nhầm chân trái rồi còn đụng phải bà cô răng vẩu nhà bên nên mới gặp xui xẻo tăng dần cấp độ như thế???

Thật quá sức thê thăm mà~

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cách Thoát Tội khả Thi

Tôi lết tằm thân vừa mệt mỏi vừa chán chường về nhà. Trên đường đi đã nghĩ không biết bao nhiêu cách để giải thích với mẹ, nếu vụ việc đến tai mama đại nhân thì tôi chỉ còn nước tự đào huyệt chôn mình thôi. Ôi, số tôi sao mà thê thăm quá vậy? Ở nhà đã bị đội 2L treu tức rồi, đến trường cũng không được yên ổn nữa, cảm nhất là cái tên hội trưởng trời đánh thánh vật kia. Hic...

Bước vào nhà, tôi ưỡ ỏi chào, thật không giống với phong cách năng nổ của mình thường ngày:

- Con về rồi thưa mẹ...

- Về rồi à? Buổi học thế nào con? - Mẹ tôi hỏi vọng ra từ bên trong nhà bếp.

- Dạ vui lắm ạ, vui đến chảy cả nước mắt luôn. – Tôi méo mặt trả lời.

- Ủa, sao chị về có một mình vậy? Lâm nhị huynh đâu? – Thăng nhóc Long ngồi ở bàn ăn, vừa nhai vừa hỏi.

- Không biết!!! – Nhắc đến ông Lâm là tôi lại muốn sôi máu, hừ, anh em gì mà thấy chết cứ ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ biết cúi đầu trước tên hội trưởng thực dân đó. Tức chết đi được!

- Ủi, không biết thì thôi, sao phải hét lên như thế?

Vụ việc sáng nay khiến tôi vô cùng bức bối, nhìn mâm cơm mà chẳng muốn ăn, thế nên tôi vùng vằng bỏ lên lầu:

- Con đau bụng lắm, cả nhà cứ ăn cơm trước đi, chốc con ăn sau cũng được!

Đóng sầm cửa lại, tôi hùng hăng quăng cái cặp sang một bên rồi nhảy ùm lên giường nằm ngửa. Nhìn lên trần nhà, hình ảnh tên hội trưởng xấu xa đó cứ hiện ra trước mắt tôi, thật đáng ghét, làm gì mà ám người ta đến thế này!? Cứ tưởng mình có cái mĩ ngon ăn là tự kiêu tự đại sao? Đỉnh chỉ học sinh, ở đâu ra cái quyền đó vậy??? Hội trưởng là cái thá gì chứ, không phải người có quyền xử phạt học sinh là giáo viên sao?

Cho dù là có đánh nhau đi chăng nữa thì cũng không đến mức đuổi học 2 ngày chứ? Hừ... nếu thầy giáo gọi điện về nhà chắc tôi tiêu rồi...

Á... lũ lưu manh mặt lợn, đầu bò, mõm chó, tứ chi khó phát triển chết đi!

Á... tên hội trưởng xấu trai, mũi tẹt, má hõ miệng hóp, tính cách đều giả chết đi!

Á... ông anh xấu xa hơn làm tặc kia cũng chết luôn đi!

Tất cả chết hết đi cho nhẹ Trái Đất!!!

- Á... Á... Á...

- Lam, làm gì mà mày rống lên như bò đực thế! – Đột nhiên có tiếng mẹ tôi quát to vọng lên.

- Oái... không có gì đâu mẹ, con... nhìn thấy gián đó mà!

- Có mỗi con gián mà gào lên như trúng xổ số ấy!

=_ = Tuy gào lên như thế nhưng trong lòng tôi vẫn không nhẹ đi chút nào. Nếu ông bụt hiện ra như cổ tích thì tôi chỉ ước mình có sức mạnh siêu nhân rồi bay tới bóp cổ lè lưỡi tên hội trưởng thực dân đó cho bỏ ghét thôi (há há, hình như ước nguyện hơi “giản dị” thì phải)

Nhưng có điều tôi hơi thắc mắc về cái Hội học sinh đó, trường An Hải nghĩ gì lại cho học sinh tự cai quản học sinh nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi lười biếng bò xuống giường, lục cặp mình lôi ra con Samsung sắp đến giai đoạn “hóa thạch” (ý nói là quá cũ đó. Không biết đến khi nào mama mới chịu đổi điện thoại cho tôi đây) rồi bấm nút gọi tới một cái tên khá là “đặc sắc” trong danh bạ - Lâm tặc:

- Anh về chưa?

“Rồi, đang ở dưới nhà ăn cơm nè.”

- Ăn xong rồi lên phòng em có chút chuyện, à, nhớ mang cả phần cơm cho em nữa đấy!

“Hử? Này...”

Tút... tut... không để ông kíp từ chối, tôi vội tắt máy ngay. Hử, anh trai gì mà mang cơm cho em gái cũng khó khăn, tôi đây còn chưa thèm tính sổ vụ ông dấm bơ tôi ở trường đấy. Thế mà người nào đã hùng hổ tuyên bố thế này nhỉ “nếu có gì khó khăn thì cứ tìm anh...”, xí, chỉ được cái ba hoa bốc phét!

Quên đi, càng nghĩ tới càng thấy bức. Tôi nằm vắt chân trên giường, chơi mấy trò chán ngắt trên điện thoại để giết thời gian. Chán thật đấy, tất cả các trò trong đây tôi đều chơi thắng hết rồi, muốn đổi điện thoại quá đi mất, mà tôi có cần gì cao sang đâu, chỉ cỡ iphone 4 là được rồi, thế mà mẹ cũng không cho, mẹ đã nói không thì làm gì có chuyện ba đồng ý chứ!

Cạch... Mãi lúc sau mới thấy ông Lâm bê khay đồ ăn vào, mặt mày đăm đăm khó chịu thấy ghét. Ông đặt cái khay lên bàn rồi ngồi xuống giường, giọng nói có vẻ không “tình nguyện”:

- Có chuyện gì nói nhanh đi, anh còn đi ngủ trưa nữa!

Bốp!!!

Tôi vớ lấy cái gối ôm (siêu cứng) đập một phát vào đầu ông, đến nước này còn giả bộ không biết tôi định hỏi chuyện gì nữa ư?

- Á... sao lại đánh anh???

- Có cái gối thôi mà cũng la um lên, đàn ông đàn ông gì mà yếu hơn sên thế?

- Gì hả???

Tôi tức mình túm lấy cổ áo Hoàng Lâm xốc lên, hung hăng quát vào mặt ông:

- Còn giả bộ không biết??? Anh thấy em gái gặp nạn mà cứ làm ngơ như nai tơ nhìn thấy thịt thế hả???

- So sánh kiểu gì kì vậy? – Lâm làm vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội với tôi – Thế em muốn anh phải làm gì đây? Quyền hạn đều nằm trong tay hội trưởng cả mà.

Hừ, tôi buông áo Hoàng Lâm ra, lại nằm vật xuống giường, hỏi bằng giọng nặng nề:

- Hội học sinh... là gì thế? Sao em chưa nghe nói trường An Hải có Hội này bao giờ?

- Em không biết cũng đương nhiên thôi. Hội học sinh được thành lập năm ngoái với trách nhiệm là giữ gìn an ninh trật tự trong trường, mọi phán quyết hành xử học sinh vi phạm của hội trưởng đều được Ban giám hiệu Nhà trường thông qua...

- Hội trưởng? Cái tên mắc dịch đó là hội trưởng sao? Tại sao lại như thế? Bộ nhà hấn có quyền thế nên mới được bổ nhiệm chức vụ đó chứ gì? – Càng nghĩ đến tên thực dân đó tôi càng thấy tức, dồn dập hỏi luôn một tràng.

- Không phải đâu. Thái Tuấn được bổ nhiệm làm hội trưởng vì cậu ấy là một học sinh xuất sắc toàn diện, kì thi nào cậu ta cũng đứng đầu toàn trường với điểm số gần như tuyệt đối, không những thế mà hạnh kiểm cũng rất tốt, các giáo viên đều yêu quý và tin tưởng cậu ấy. Với lại cậu ta rất đẹp trai, luôn được lòng phái nữ trong trường. ... Ông Lâm tự nhiên “xổ” ra một “bài ca tự hào” về tên hội trưởng chết trôi đó >.<

- Thôi đi! Anh đang ca ngợi hán ta đó à? – Tôi quơ lấy cái gối đập về phía ông Lâm.

- Ủi, ca ngợi gì đâu, đó hoàn toàn là sự thật!

- Được rồi! – Tôi xua tay, không muốn nghe về tên đó một giây một phút nào nữa – Tại sao tự xưng Hội học sinh được thành lập? Bộ giám thị không quản nổi học sinh sao?

- Ừm ... gần như là thế! Cũng vì năm ngoái, trường An Hải đã xảy ra một vụ đánh nhau rất nghiêm trọng, nữ sinh tụ tập đánh ghen ngay trong khu rừng nhân tạo sau dãy nhà A, hậu quả là 2 nữ sinh bị rạch nát mặt, 1 nữ sinh khác thì bị chặt đứt ba ngón tay...

A, vụ đánh nhau đó tôi cũng biết, vì nhà tôi khá gần trường mà. Hồi đó tôi hơi thắc mắc là một vụ đánh nhau nổi tiếng như thế mà sao lại không bị đưa lên báo, hay lẽ nào nhà trường đã tìm cách giữ bí mật? Cũng đúng thôi, dù sao An Hải cũng là trường hạng hai của thành phố mà, đâu thể để mất uy tín.

- Rồi sao?

- Sau vụ đó, Ban giám hiệu đã quyết định lập ra một hội gọi là Hội học sinh, với mục đích là để học sinh tự cai quản lẫn nhau, như thế sẽ dễ dàng hơn trong việc giữ an ninh trật tự nơi học đường. Trần Thái Tuấn đã được đề cử giữ chức hội trưởng đầu tiên trong lịch sử trường An Hải và được nắm mọi quyền hạn hành xử học sinh vi phạm kỉ luật.

Ông Lâm mặc kệ sắc mặt của tôi đang dần tối thui, cứ thế thao thao bất tuyệt một mình, giọng nói thì đầy tự hào phấn khích. Gì chứ? Anh trai tôi tôn sùng tên hội trưởng đó lắm hay sao? >.<

Nhưng mà... anh Lâm nói là mọi quyền hạn hành xử đều nằm trong tay cái tên hội trưởng tên là... ờ ừm, Trần Thái Tuấn đó sao? Ghê gớm thật đấy! Vậy là chỉ cần một con dấu của hán là đòi các học sinh vi phạm (trong đó có tôi) coi như là xác định... hic T_T

- Thế tại sao anh lại có mặt ở đây nữa?? – Tôi túm lấy cổ tay anh trai, vồn vã hỏi.

- Thì... anh là trợ lí của hội trưởng mà. – Ông cười tươi rói như hoa.

- Trợ lí? Tức osin hả?

Cốp!!! Đột nhiên ông gõ mạnh lên đầu tôi. Chết tiệt, đây là cái cốc thứ 3 trong ngày tôi được ăn đấy.

- Nói gì kì vậy? Trợ lí là trợ lí, osin là osin chứ! – Rồi ông lại vuốt vuốt cái cằm nhai nhụi trọc lóc của mình – Đó là chức vụ quan trọng thứ hai trong Hội đấy. À, ngoài anh ra còn có tên Gia Nguyên cũng là trợ lí hội trưởng nữa.

Tôi bật dậy như lò xò, nhào tới ông Lâm rồi nhìn ông với đôi mắt long lanh như hai giọt nước mưa, giọng nói tha thiết đến nỗi chính tôi còn phải rùng mình:

- Lâm nhi ca đẹp giai à? Anh nói mình là trợ lí hội trưởng đúng không? Anh giúp em thoát khỏi kiếp nạn này đi nha, em năn nỉ anh đấy... ừ... ừ...

- Thôi thôi, nắc ói quá! – Ông Lâm giăng tay ra khỏi tôi rồi đưa lên ôm bộ mặt nổi từng cục mụn nhỏ như da gà (=.=)

- Đi mà, em xin anh đó, nếu để mẩu hậu đại tỷ biết được việc này thì em chỉ có nước đi châu 18 đời tổ tiên nhà mình thôi, hu hu... - Tôi giả bộ thương tâm, phải chỉ có lọ thuốc tra mắt ở đây thì tốt biết mấy.

- Được rồi, đừng giả vờ nữa, anh cũng đang nghĩ cách giúp nhóc đây!

Yeah, biết ngay mà, ông anh tốt của tôi sẽ không bỏ mặc đứa em gái vừa dịu dàng vừa dễ thương thế này đâu ^^~

- Nghe rõ những lời anh nói đây... muốn thoát tội thì chỉ có một cách là khả thi nhất...

- Là gì, là gì?

- Gia nhập Hội học sinh!

Hả... a... a??? Sao cơ??? GIA NHẬP HỘI HỌC SINH!?!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gia Nhập Hội Không Dễ Dàng!

- Đúng thế! - Hoàng Lâm giờ ngón trở lên, bắt đầu “giảng giải” đạo lí cho tôi – Chỉ có trở thành hội viên của Hội học sinh thì nhóc mới được miễn tội. Anh tin chắc là vậy!

- Có thể sao? Nhưng giấy phạt đưa cho thầy chủ nhiệm rồi mà...

- Tada, xem đây là cái gì!!! – Anh Lâm đưa tay ra sau quần rút ra một tập giấy A4 bị cuộn bẹp dúm rồi xòe ra cho tôi xem.

Mắt tôi tròn tròn như mắt cá vàng... Óa, đây chẳng phải là giấy phạt sao? Hắn chưa nộp à???

- Nhóc thắc mắc vì sao anh giữ giấy phạt đúng không? – Lâm cười giả lả - Tên hội trưởng muốn thử nghiệm độ ngay thẳng của anh nên cố tình giao cho anh nhiệm vụ ngày mai nộp giấy phạt cho thầy chủ nhiệm của nhóc đó mà.

- Hay quá, thế thì anh đừng nộp phần giấy phạt của em nữa!

Tôi nhào tới định giằng lấy mấy tờ giấy A4 đó nhưng ông Lâm đột nhiên rút lại, nở nụ cười vô cùng “nham hiểm”:

- Sao thế được? Nếu bao che cho nhóc thì anh sẽ bị đuổi ra khỏi Hội mất, lúc đấy cái mặt này ê chề để đâu cho hết.

- Vậy thì phải làm sao? Em không thể bị đình chỉ được! – Tôi lại túm lấy cổ áo Lâm, lắc lia lịa.

- Bình tĩnh nào, nhị huynh đã nói rồi, chỉ có thể gia nhập Hội học sinh thì mới có cơ hội được miễn tội.

- Bằng cách nào? Sáng nay em đã định đánh tên cầu hội trưởng đó nên chắc chắn hắn sẽ không đồng ý đâu... - Nghĩ lại thì tôi bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động bông bột của mình lúc đó, phải chi đừng có hấp tấp thì đã có cơ hội rồi không.

- Không phải lo. Nhị ca đẹp giai bày cho nhóc cái này nhé... - Ông Lâm ghé sát vào tai tôi, ra vẻ thần thần bí bí nói – Tầm 5 rưỡi sáng mai, nhóc tới phòng Hội trưởng rồi xin gia nhập Hội là được, quyết định cho nhóc vào Hội sẽ do mọi người bỏ phiếu, tên Tuấn đó cũng chả làm được gì đâu. Hãy tự tin vào bản thân, trả lời thành thật những câu hỏi các bậc tiền bối đưa ra là được thôi. Không khó lắm đâu! Nhớ là phải hành động ngay trước khi những tờ giấy phạt này đến được tay thầy giáo chủ nhiệm nhóc!

Chỉ cần như thế thôi sao? Việc tôi có được gia nhập vào Hội hay không đều do bỏ phiếu chứ không do tên hội trưởng đó quyết định? Nếu thế thì đúng thật là may, chẳng phải tôi sẽ có trong tay 50% cơ hội sao? Yeah, coi như số tôi vẫn chưa tận, để sống sót dưới “móng vuốt” của mẫu hậu đại tỷ, tôi sẽ bất chấp tất cả mọi thứ!

Nhưng... cái Hội học sinh đó? Nếu vào được rồi thì có sao không đây?

Tôi thấy hơi lo lắng, hic...

*

*

*

Sáng hôm sau, theo lời của nhị ca ca “tốt bụng”, tôi đã tới trước phòng Hội trưởng từ rất sớm, sớm đến nỗi trời mới hửng chút nắng mới. Đứng nhìn cánh cửa gỗ sơn xanh mà lòng có chút do dự không biết có nên vào không. Theo động tĩnh phát ra từ bên trong thì có vẻ những người trong Hội còn đến sớm hơn cả tôi (không ngoại trừ ông Lâm), coi bộ họ chăm chỉ thật đấy! Mới đầu năm có việc gì mà cái Hội này phải họp hành sớm thế nhỉ? Nếu sau này trở thành hội viên thì ngày nào tôi cũng phải đến sớm giống vậy à? Á, không chịu đâu~

Hít một hơi thật sâu lấy tinh thần, tôi giờ tay gõ cửa...

Rầm...rầm...rầm!!!

Nói là gõ cửa cho nhẹ nhàng thôi chứ thật ra là tôi đang đập cửa (tại hồi hộp quá đó mà) =."

- Ai đó??? Mới sáng sớm đã đập cửa rầm rầm, không biết lịch sự là gì à???

“Bốp!!!”

- Ui da!!!

Cánh cửa đột ngột bật mở, kèm theo là tiếng quát bực tức của tên nam sinh nào đó. Vì đứng gần và cũng vì quá bất ngờ nên tôi đã hứng trọn “cái ôm

thảm thiết” của chiếc cửa gỗ xanh lam quá đỗi “thân yêu” này. Theo quán tính, tôi ngã bật ra sau, đồng thời kêu lên một tiếng quá ư...thảm thiết!

Ôi, cái mũi nhỏ nhỏ xinh xinh của tôi tiêu rồi, hic hic~~

- Ô, nhóc Lam đó à?

Cái giọng đó sao nghe quen quen... Tôi ngẩng bộ mặt có cái mũi đỏ như quả cà chua chín lên xem tên nào đã biến tôi thành bộ dạng thế này. Tưởng ai hóa ra là ông anh thiếu muối i-ốt tên Gia Nguyên >.<

- Anh xin lỗi, anh vô ý quá!

Anh thiếu muối đó rồi rít xin lỗi tôi, đồng thời vội kéo tôi dậy. Hừ, coi như anh biết điều, tôi sẽ không “ghi sổ nợ” với anh nữa!

Bước vào bên trong, tôi cảm giác như mấy chục con mắt đang nhìn mình một cách “lòng lạnh” và hứng thú. Nhìn cái gì chứ? Tôi có phải UFO đâu mà nhìn đến độ như muốn đâm thẳng xuyên thủng tôi như vậy! Bực quá!

- Ô, ai đây ta? Có phải cậu đến đây để nộp bản kiểm điểm đúng không?

Hừ, cái giọng bốn cọt đáng ghét đó là của tên hội trưởng thực dân chứ còn ai vào đây nữa. Nhưng bây giờ tôi phải nhịn thôi, hấn ta ở đây là to nhất, vì đại cuộc trước mắt, tôi phải nhịn, nhịn và nhịn!

- Không phải. Tôi...à không, em tới đây là muốn xin gia nhập vào Hội học sinh...

Lời tôi vừa dứt, đồng loạt mọi người trong phòng (trừ tên hội trưởng và anh trai tôi) ngạc nhiên hết lớn:

- Hà...a...a???

Sau đó như một phản xạ tự nhiên, tất cả lại quay sang nhìn ông anh tôi với ánh mắt tràn đầy sự hiếu kỳ (tôi có thể cảm nhận thấy), nhưng ông chỉ đáp lại bằng một cái nhún vai.

Có gì đặc biệt đâu mà mọi người ngạc nhiên đến vậy?

- Cậu muốn gia nhập Hội học sinh? – Vẫn là tên hội trưởng “tinh táo tâu” nhất, lên tiếng hỏi tôi.

Tôi gật đầu rồi đưa cặp mắt e dè quan sát thái độ của hấn. Không biết có phải tôi sợ hay không nhưng hiện tại thì tôi thấy hơi run. Kì lạ thật đấy, mọi khi tôi tự tin lắm mà, đâu có hồi hộp như bây giờ, hay tại tên đó tỏa ra "sát khí" quá lớn đánh bật được cả “khí thế” của tôi? Hấn mở một quyển sổ ra rồi chống tay lên cằm, nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực:

- Cậu nghĩ mình có khả năng?

- Anh có thể kiểm tra tôi. – Lần này thì tôi ngẩng cao đầu và đáp lại một cách “hùng hổ”.

- Có vẻ tự tin nhì? – Hấn cười nhếch mép – Được thôi, nếu vậy hãy trả lời thành thật những câu hỏi của tôi.

- Ok, bắt đầu đi!

Đừng coi thường Vũ Hoàng Du Lam, tôi sẽ cho các người (nhất là cậu hội trưởng) biết được “tổ kiến lửa” này lợi hại và ghê gớm cỡ nào.

Hấn đặt cây bút bi xuống, nụ cười “gian manh” kia lại xuất hiện trên môi:

- Câu hỏi số 1: Tôi tên là gì?

Rầm!!! Đó... đó là câu hỏi đầu tiên sao???

Không chỉ có tôi mà tất cả mọi người đều quay sang tròn xoe mắt nhìn tên hội trưởng, mồm thì há to hơn cả miệng bát.

Nhưng mà... hấn tên là gì thế nhì? *_*

Chà ạ, hình như ông anh tôi từng nhắc đến cả họ cả tên hấn rồi kia mà, sao tôi lại chả nhớ nổi? Chắc tại lúc đó đang cẩu nên không để ý chăng? >.<

- Ô, câu này có được bỏ qua không?

- Có thể, nhưng cậu sẽ không được nhận!

Hấn đóng một câu chắc nịch làm tôi chẳng còn gì để nói, hic... T_T

- Tên anh là... là... Hội Trưởng... - Tôi lấp ba lấp bắp như gà mắc thóc.

- Tôi không tên là Hội Trường! Nếu cậu không trả lời đúng câu hỏi này thì sẽ bị loại ngay lập tức!

Quân giết người, đồ dã man, thực dân, đế quốc, cầu cầu, abc, xyz,... Hắn đang cố ý ép tôi giương cò trắng đầu hàng đây mà. Xí, đừng có mơ! Tôi nhớ mang máng hẳn ta tên là cái gì Tuấn đó.

- Hình như là... Tuấn...

- Cả họ cả tên chứ!

- Chắc là... Trần... Thị Tuấn!

Đúng không ta?

Tất cả bỗng ò lên cười nắc nẻ, cả ông anh tôi cũng vậy, chỉ có tên hội trường là ôm trán và vè mặt phải gọi là... bắt lặc! Ôi, hình như tôi cuống quá mà nói lộn thành tên đệm của con gái mất rồi. Tên Nguyễn vừa cười lẫn cười lộn vừa bồi thêm một câu trêu tức tôi:

- Oa ha ha... nhóc đáng yêu quá! Câu trả lời cũng phải công nhận là... súc tích!

- Thôi hết đi!!!

Tên hội trường đột ngột quát lớn khiến đám người đang cười như bệnh nhân trốn trại kia im re hẳn, wow, có uy thật đấy! Hắn lại quay sang trừng mắt với tôi, giọng nói có vẻ lạnh nhạt hẳn:

- Cậu đang trêu tức tôi đấy à?

- A không... không phải! Xin lỗi, em nhầm, tên hội trường chắc là Trần Thái Tuấn! – Tôi vội vàng xua xua tay thanh minh, không hiểu sao lúc ấy trong đầu tôi lại hiện ra cái tên đó.

- Được rồi, nghe tiếp câu hỏi thứ hai đây! – Hắn hẳn học – Nếu một vài thành tích về học tập của cậu xem có xứng đáng được vào Hội không, nên nhớ, các hội viên của Hội học sinh đều là những cá nhân xuất sắc với thành tích học tập khá nổi trội!

Biết rồi, có cần phải “khích tướng” tôi như thế không. Ngẫm nghĩ lại về thành tích thì xem ra chỉ có môn thể dục là tôi xuất sắc nhất thôi...

- Ừm... hồi cấp 2 em từng đoạt giải nhì chạy marathon trong Đại hội thể thao toàn Quốc, giải ba môn vật lý cấp thành phố, học lực giỏi và hạnh kiểm tốt trong suốt 9 năm qua, và gần đây nhất là thi tuyển sinh vào 10 được 57 điểm.

Tưởng nghe vậy hẳn sẽ khen một câu đại loại như “tốt đấy” hoặc “cũng khá đó” nhưng hình như tôi đã nhầm, hẳn ta không có chút biểu hiện nào mà chuyển câu hỏi luôn.

- Câu hỏi thứ ba, nêu những gì cậu biết về Hội học sinh?

- Điều này... Hội học sinh được lập ra năm ngoái vì một lý do “tế nhị”, chuyên giữ gìn an ninh trật tự trong trường, và... và... - Gì nữa ta, sao bây giờ tôi không thể “chém” thêm gì cho súc tích và tăng bốc hơn nữa nhỉ?

- Tâm hiểu biết của cậu về Hội có vẻ “nhiều” quá nhỉ? – Hắn ta nhếch mép cười đều, cố tình mỉa mai tôi – Vậy lý do cậu muốn gia nhập Hội học sinh là gì?

- O cái đó... - Trời ơi, quên mất không nghĩ tới tên hội trường sẽ hỏi tới điều “cơ bản” này, chẳng lẽ tôi lại khai sạch ra là muốn thoát tội? =.=

- Ha ha, em quên rồi à Lam? Hôm qua chính em nói muốn gia nhập Hội học sinh là vì muốn học hỏi kinh nghiệm học tập từ các đàn anh đàn chị sao?

Thật may là đúng lúc đó ông Lâm nói chen vào bằng một giọng điệu khá là ngượng ngập, cứu tôi một bàn thua trông thấy. Hic, cảm động quá, đúng là ông anh tốt của em, ra về em sẽ đãi anh hẳn... một cây kem~

Hội trường khoanh tay nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, có vẻ như hẳn không tin vào cái lý do không mấy “thuyết phục” đó, cũng phải thôi, chính tôi còn không tin nữa là... Học hỏi kinh nghiệm học tập ư? Chuyện đó có vẻ hơi... “xa vời” thì phải, hi hi!

- Câu hỏi tiếp theo...

Gì, vẫn còn sao??? Tôi bắt đầu toát mồ hôi hột rồi đây. Hiện tại thì tôi đang khá là căng thẳng, không phải hẳn định bắt chẹt tôi đến tận cùng đó chứ. Tên này coi đẹp trai vậy mà lòng dạ độc ác thật... Ôi Ông trời ơi, Ông đang thử thách tính kiên nhẫn của con đây à???

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Gia Nhập Hội Học Sinh

Tôi lấy tay vuốt mồ hôi trên trán, đôi chân cũng bắt đầu bủn rủn cả ra, chắc có lẽ đứng lâu quá đây mà. Chết tiệt thật, bộ không ai có lương tâm mời tôi ngồi xuống ghế hay sao mà cứ trơ mắt nhìn tôi khổ sở thế này? Bây giờ thì tôi bắt đầu nghi ngờ về lời nói của ông Lâm rồi, chẳng biết có đem lại điều may mắn như mình mong đợi không hay lại trở thành trò cười cho bản dân thiên hạ?

Giọng nói “ngọc ngà” không nhanh không chậm của tên đó tiếp tục vang lên:

- Câu hỏi là... cậu có thể làm được gì cho Hội khi trở thành hội viên?

Ừm, để xem nào... coi bộ câu này hơi khó à nha! Tôi có biết hoạt động trong Hội là thế nào đâu mà biết mình sẽ làm được gì, thôi thì đành nói liều vậy, ăn được thì tốt, mà không được thì tập xác định nói bai bai cái cuộc đời tươi đẹp này ngay cho xong. Tôi hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tuôn ra một tràng giang đại hải:

- Em có thể làm bất cứ điều gì cho Hội, ví dụ như... lau dọn nè, mọi người xem lại căn phòng này đi, đầy bụi vậy mà chẳng có ai chịu đả động gì là sao? Vì vậy em xin giờ tay làm người tiên phong công cuộc tổng vệ sinh cho “nhà sạch tươi mát”. Em cũng có thể làm chân sai vặt, rót nước bưng trà, photo in ấn tài liệu, đầm bóp mát xa cho các anh chị, vân vân và mây mây nữa nè... À, còn nữa, căn phòng này mọi người thấy có hơi xấu xí không, em nguyện trang trí đổi mới lại cho đẹp, góp phần thay đổi cảnh vật mỹ quan cho phòng họp của Hội, để mọi người nhìn vào sẽ trầm trồ khen ngợi con mắt thẩm mỹ của hội trưởng, và dĩ nhiên đó mới đích thực là công lao của Vũ Hoàng Lam này... Và còn abc, xyz,... Chỉ cần... - Tôi ngừng lại một lúc để lấy sức “phun” tiếp – Mọi người bỏ phiếu cho em gia nhập Hội là được!

Ha ha, bài thuyết phục đó sao mà súc tích quá trời! Đến nước này mà còn không bỏ phiếu cho tôi thì chỉ có nước đập đầu vào gối tự tử thôi. Dù sao thì tôi cũng phục mình quá đi mất, nói được chừng ấy quả là siêu sao, mặc dù không biết có thực hiện được tất tần tật ngần ấy việc không nữa!

Tôi ngừng tự cảm kích bản thân lại, đánh mắt nhìn thái độ của mọi người trong phòng. Ủa, sao họ lại ngây thộn ra như ăn lộn phải thuốc chuột vậy? Bỗng dưng cảm thấy bầu không khí như ngưng đọng, chà, có phải tôi hơi quá đà rồi không? Duy chỉ có một tên là vẫn giữ nguyên thái độ hình sự với tôi – cầu hội trưởng!

Một lát sau, tên đó mới lên tiếng nói:

- Những gì tôi muốn hỏi đều hết rồi. Nếu tổng kết các yếu tố lại thì cậu vẫn chưa đủ khả năng được kết nạp vào Hội, tuy nhiên, việc quyết định thu nhận hội viên mới đều do mọi người ở đây bỏ phiếu bầu chọn. Tôi sẽ là người kiểm phiếu, bắt đầu luôn đi!

Hiệu lệnh của tên đó vừa kết thúc, lập tức cả căn phòng vang lên tiếng xì xào bàn tán rôm rả, mà mấy lời này lại khiến tôi tức hộc máu miệng:

- Cậu nhóc đó cũng được đấy chứ, cho cậu ấy vào xem như có người để sai bảo việc vặt rồi, hi hi...

- Xem kìa, cậu nhóc ấy tự nhận mình làm hết tất cả công việc dọn dẹp ở đây, vậy là sau này tội mình sẽ không phải thay nhau trực nhật nữa!

- Tốt quá, có người mát xa đầm bóp cho thì còn gì bằng!

- Cho cậu ta gia nhập đi!

...ba lê ba lê... (tôi chẳng còn tâm trí đâu mà nghe tiếp nữa, tức quá, tức quá!)

Mọi người truyền tay nhau đưa đến trước mặt hội trưởng phiếu bầu của mình. Chỉ cần tổng kết lại những lời bàn tán như gạo nước lạnh đó thì tôi biết chắc phần thắng sẽ nằm trong tay mình. Mặc dù có chút đau lòng vì sự thật quá đối phủ phàng, hic...

Sau một hồi xem xét, mặt mày tên Thái Tuấn đó có vẻ cau có khó chịu hơn lúc trước thì phải, xem nào, hình như nỗi buồn của hắn lại chính là niềm vui của tôi đây ^^

- Ừm...kết quả bỏ phiếu đã có... Vũ Hoàng Lam được chọn với số phiếu 15/15. Không thể tin được...

- Yeah! Có thể chứ!!! - Cho dù biết trước kết quả là thế rồi nhưng tôi vẫn không giấu nổi phần khích mà hô lên.

- Hoan hô, vậy là anh sẽ được gặp nhóc thường xuyên rồi!!!

Tên Gia Nguyên thiếu muối biển thái đó không biết từ đâu nhào tới ôm choàng lấy tôi như chỗ không người. Cái tên điên này làm cái quái gì vậy? Thật muốn đập cho hắn bay sang Châu Phi làm bạn với bộ tộc da đen quá trời! Buồng ra a...

- Cái thằng khi này, bỏ em tó ra!!!

Thật may là ông Lâm xuất hiện đúng lúc, gạt phăng tên Nguyên ra khỏi người tôi. Anh giai của em, hôm nay anh thể hiện khá là tốt đó, nhưng mà ý định của em vẫn không đổi đâu, chỉ hậu tạ anh một cây kem ốc quế thôi ^^~

- Tuy nhiên...

Ôi trời, tên hội trưởng đó sao cứ thích nhảy vô cắt ngang cảm xúc vui sướng của người ta quá vậy? Hắn còn muốn bắt bẻ tôi gì nữa đây, đừng tưởng mình giữ chức cao nhất trong Hội là muốn làm gì thì làm nha!

- Khi mới gia nhập Hội, ai cũng phải trải qua giai đoạn thực nghiệm trước khi trở thành hội viên chính thức, vậy nên cậu hãy bắt đầu là “hội viên thực tập”, cố gắng học hỏi các bậc tiền bối cho tốt trước đã. Nên nhớ, Hội học sinh không đơn giản chỉ là giữ trật tự an ninh trong trường thôi đâu!

Ec... lại còn thế nữa! Biết ngay là cái tên Thái Tuấn này sẽ không dễ gì cho tôi vào Hội đâu mà. Nhưng thôi, làm hội viên thực tập cũng được, miễn sao tôi cũng được chọn vào Hội rồi, vậy là có thể thoát khỏi cái vụ đình chỉ, yeah!

Vậy nên, tôi cố gắng “thổi phồng gan mật” của mình lên đến mức max, chuẩn bị “thương lượng” với cậu hội trưởng về vấn đề trọng yếu mà tôi đã “trần trở hằng đêm” (thật ra có một đêm thôi à =.=). Nhưng không hiểu sao bao nhiêu dũng khí của tôi đều tan tành hết khi nhìn vào ánh mắt “nguy hiểm chết người” của hắn, thành ra tôi ấp úng mãi không thốt nổi một câu hoàn chỉnh:

- Th...thưa... đa... đại ca...

- Đại ca? – Hắn nheo mắt nhìn tôi, giọng nói lạnh hơn cả tiền xu – Bộ Hội học sinh là bang nhóm xã hội đen hay sao mà gọi tôi là đại ca?

- À... à... không phải, hội trưởng đại ca...

“Phi!!!” Bên tai tôi văng vẳng tiếng cười nín nhịn của những người xung quanh. Ủa?

- Gì hả? Hội-trưởng-đại-ca sao??? – Hắn gằn từng tiếng một, cảm giác như hai hàm răng nghiền chặt vào nhau.

Ôi trời cái miệng tôi! Sao cứ mở miệng ra là “đại ca nọ, đại ca này” thế này?? Hic, cũng chỉ tại máu giang hồ trong người chảy mãnh liệt quá nên... Tôi vội vàng xua tay:

- Em nói nhầm, là hội trưởng, hội-trưởng!

Hắn “hừ” một tiếng đầy khó chịu rồi mới hỏi:

- Có chuyện gì nói đi?

Sao tên cậu hội trưởng đó luôn tỏ ra bức bối với tôi thế nhỉ? Vũ Hoàng Du Lam tôi luôn được các bà các cô trong xóm khen là xinh xắn, dễ thương, ưa nhìn (mà bản thân tôi cũng thấy... hơi đúng), có chỗ nào khiến hắn gai mắt chẳng? Mà cái bản mặt hắn tuy có đẹp trai thật nhưng nhìn nhiều rồi cũng phát ngán, hơn nữa tôi lại có ác cảm với hắn ngay từ lần gặp đầu tiên rồi, hắn nghĩ hắn tốt đẹp hơn tôi chắc?

Tôi hít vào một hơi thật sâu, mạnh dạn nói ra nguyên nhân thật sự khiến tôi hi sinh tấm thân “vàng ngọc” này để gia nhập Hội học sinh.

- Bây giờ em đã là hội viên thực tập của Hội rồi, hội trưởng có nên... xem xét lại vấn đề đình chỉ học của em không?

Hỏi xong câu đó, tôi liền cúi gầm mặt xuống ngay, không dám xem biểu hiện của tên Tuấn và toàn thể hội viên trong đây nữa. Chắc chắn không cần vất vả cũng có thể đoán được mọi người ở đây sẽ thất vọng về tôi thế nào, bởi tôi gia nhập Hội không phải do tình nguyện mà có mục đích vụ lợi riêng. Nhưng ai quan tâm họ nhìn tôi thế nào chứ?

- Hừm, cuối cùng cũng chịu nói ra nguyên do chính cậu gia nhập Hội nhỉ? Ngay từ đầu tôi đã đoán được mục đích của cậu, chỉ có điều muốn xem cậu thể hiện như thế nào nên không nói ra thôi...

Hả? Hắn biết ngay từ đầu rồi sao? Tài thế, đoán được tôi đang nghĩ gì cơ à? Tôi không “phản” lại mà yên lặng lắng nghe hắn nói tiếp:

- Cậu là một người rất thú vị, đúng là em trai Hoàng Lâm có khác, chắc chắn sau này cậu sẽ khiến không khí trong Hội sôi nổi hơn đây.

Hắn đang khen hay mỉa mai tôi đây? >.<

- Tuy nhiên... - Thái Tuấn tự dưng ngừng một lát rồi mới nói tiếp (như thể muốn tạo độ gay cấn ấy nhỉ) – Cho dù bây giờ cậu đã là hội viên thực tập nhưng hình phạt dành cho cậu vẫn không có gì thay đổi, dấu đã đóng thì không thể thu hồi, tôi luôn là người cứng nhắc như vậy đấy!

Giây phút nghe những lời đó, cả người tôi như hóa đá, cảm giác như mọi công sức của mình đã đổ ao đổ giếng hết cả, rồi sau đó là bị cậu hội trưởng ném mìn, nã đạn vào người. Vậy là vẫn bị đình chỉ học 2 ngày ư?? Không thể nào!! Tại sao ông trời lại đối xử với đứa con gái yếu đuối và dễ thương như tôi bất công thế này chứ??? Kiếp trước con đã chôm bấu vật gì của Ông sao mà Ông lại chơi con một vô đau đớn như vậy??? Why???

Bây giờ trong đầu tôi chỉ hiện hiện đúng hai chữ to tướng: TAN TÀNHI!

Hic hic...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tiệc Chào Mừng

Biết trước thế này tôi đã chẳng vất vả liều chết xin gia nhập Hội học sinh làm gì, không những không thoát được tội mà sắp tới còn trở thành osin không công cho bọn họ nữa chứ. Đúng là khô-nhục-kế, đã khô lại còn nhục! Hoàng Lâm, anh dám lừa đưa em gái tội nghiệp của mình vào hang cọp ư? Về nhà em sẽ cho anh biết tay!!!

- Đúng đó Tuấn, dù sao nhóc Lam cũng thành người của Hội rồi, tha cho em nó một lần!

Tôi hướng ánh mắt cảm kích về phía ông anh thiếu muối i-ốt vì đã nói đỡ giúp tôi, coi ông nhí nhỏ vậy mà cũng dễ thương ghê, chả bù với ông Lâm, em gái đang lâm nguy mà cứ ngồi trăn trăn như bụt mọc.

- Nếu thế cậu đi làm với tôi một tuần, ok? – Hội trưởng hỏi lại anh Nguyên một câu không đầu không cuối.

- Ấy ấy...thế thì thôi vậy!

Tàng đá nặng ngàn cân rơi cái “rầm” xuống đầu tôi ++ Thế mà lúc đầu cứ tưởng anh ta tốt bụng lắm, mới nghe tên câu hội trưởng dọa một câu mà tôi không hiểu cái đầu heo tai của gì sất đã bỏ chạy mất dép rồi. Hắn dọa đi làm cái gì một tuần mà ông Nguyên sợ mất mặt thế nhỉ? Chả hiểu nổi!

Nói tóm lại là, cho dù Vũ Trụ này có xuất hiện thêm hành tinh thứ 10 hay UFO đâm nhảm vào Trái Đất thì tên hội trưởng thực dân Trần Thái Tuấn kia cũng không-bao-giờ tha cho tôi! Aaaaa...

- Mọi người bắt đầu làm nhiệm vụ đi, tôi phải xuống văn phòng Đoàn đây!

Tên Tuấn và mọi người ở đây bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị dời đi. Còn tôi vẫn đứng ngây thộn ở giữa phòng, đôi chân nặng nề đến nỗi tưởng như đang mọc rễ cắm chặt xuống sàn vậy. Hình như tôi cảm thấy mọi người đều đang nhìn tôi với ánh mắt thương cảm, bộ tôi đáng thương đến thế sao? (thực ra còn tệ hơn đáng thương nữa, hic...)

Người cuối cùng chưa rời phòng là anh trai tôi (trừ tôi ra), có vẻ như ông định nán lại để chuộc lỗi với tôi thì phải. Hoàng Lâm chung ra bộ mặt ngây thơ vô (số) tội với tôi, giọng nói ẻo ọt những nhẽo khiến tôi muốn chạy ngay vào phòng vệ sinh để nôn ra bữa sáng.

- Lam à, Lam ơi, anh không biết sự việc lại phức tạp thế ~~~

- Trước khi muốn xin lỗi em, anh làm ơn nói năng cho đàng hoàng dùm cái! – Tôi trừng Hoàng Lâm, dứ dứ nắm đấm đe dọa.

- Được rồi... thua keo này ta bày keo khác, còn có ông anh tài giỏi này hậu thuẫn cho, nhóc đừng lo! – Ông vỗ ngực tự hào.

- Xí...toàn lừa bịp thiên hạ! – Tôi lè lưỡi, vốn tính cho ông một đập nhưng nghĩ lại ông còn phải đi học nên thôi – Bây giờ em muốn ra khỏi Hội, anh xử lí đi!

Nghe “nguyện vọng tha thiết” của tôi xong, ông anh Lâm tự dung giẫy lên đành đạch như con cá chép nằm trên thớt chuẩn bị hiến xác cho sự nghiệp âm thực “vĩ đại”, giọng tru tréo:

- Không được, nhóc nghĩ Hội học sinh là đầu mà muốn vào là vào, muốn ra là ra được hả? Anh khuyên nhóc nên từ bỏ ý định đó đi!

- Tất cả là tại anh!!!

Tôi tức giận đấm thụp vào ngực ông một cái rồi đau. Lừa em gái vào cho bằng được, giờ lại còn giờ cái giọng dạy đời đó ra à?

- Ui! Con gái con đưa gì mà bạo lực thấy khiếp! – Lâm la lên oai oái như lợn bị chọc tiết – Có muốn anh giúp nhóc không đây???

- Nói đi!

- Nghe nè...trong 2 ngày bị đình chỉ ấy, nhóc cứ giả vờ đi học bình thường, xuống đây ngồi chơi cho hết buổi học rồi hăng về. Còn vụ thầy chủ nhiệm gọi điện báo về thi đề anh trai tài giỏi của nhóc xử lí cho, thường thì giáo viên sẽ chọn tám 5 - 6h chiều để thông báo với phụ huynh, lúc đó anh ngồi cạnh điện thoại và giả giọng ba là ok rồi!

Hoàng Lâm vừa thao thao vừa vênh mặt lên tận trời cao, ra vẻ vốn hiểu biết của mình về lĩnh vực này cứ gọi là thâm sâu lắm. Nhưng dù sao tôi thấy cách đó cũng không tồi, ít nhất trước mắt có thể thoát khỏi “móng vuốt siêu nhon” của mama đại nhân cao quý. Cơ mà... nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tái nghĩ hời tôi vẫn thấy mình cứ như đang bị lừa sao sao ý.

Nghĩ ra như thế, tôi tức hộc máu mặt, tóm ngay lấy cổ áo ông anh mình hét lớn:

- Cách hay vậy sao bây giờ anh mới nói?? Hay là anh muốn lừa em tham gia Hội học sinh để mua vui cho những người ở đây???

- Làm... làm gì có! Tại anh vừa mới nghĩ ra cách đó thôi! – Ông Lâm tái mặt, vội xua xua tay chối ba chối bảy – Mau thả anh ra, muộn học bây giờ! Ngoan nào, ra chơi anh sẽ xuống nô với nhóc!

Lại còn thế nữa, cứ làm tôi là con nít giống ông không bằng. Tôi nén máu điên của mình xuống, hần học nói:

- Được rồi, ra chơi nhớ mua cho em 2 chai sting vàng, 1 cái bánh trứng cỡ to, 2 gói snack poca loại chua cay, 5 túi ô mai mặn.

- Ặc...nhóc là heo hay sao mà ăn dã man thế? Hic, hãy thương lấy cái ví tiền của anh chứ ~

- Anh nói GI CỎ? – Tôi giả vờ không nghe thấy, liếc xéo ông.

- Không...không có gì, anh chỉ muốn nói...goodbye and see you again, hi hi... - Ông Lâm cười giả lả, tay còn giơ lên vẫy vẫy minh họa.

Sống với tôi hơn chục năm trời, vậy mà vẫn chưa rõ mỗi khi tôi bức tức là phải nhét đầy cái bụng bằng quà vật sao? Kể ra cũng tội nghiệp ông, bị em gái “chần tỉnh” như tôi đây bắt nạt mà chẳng dám ho he gì, à nói vậy cũng không đúng, thật ra không phải là không dám mà là ông cố ý nhường nhịn tôi ấy mà. Hoàng Lâm quả thực rất xứng với danh hiệu “ông anh tốt”, anh ấy rất yêu thương hai đứa em của mình, tuy thường xuyên khiến tôi phát bực nhưng thật ra đó cũng là vì ông muốn chơi đùa vui vẻ với tôi vậy thôi (tôi biết mà). Đứa nào mà động đến tôi và nhóc Long là coi như xác định với ông.

Bởi vậy, ngoài mặt thì tôi luôn nổi điên với ông nhưng thật ra tôi quý Lâm “tặc” nhà mình lắm lắm!^^

...Ra về...

Ngồi tự kỉ một mình với đồng hồ ăn vặt trong phòng Hội trường suốt 4 tiếng đồng hồ, tôi như kẻ sắp chết đến nơi. Thà rằng ngồi trên lớp nghe giáo viên “hát” còn thú hơn là đi hưởng cái kiểu tự kỉ “cao sang” như thế. Tôi ưỡ ỏi lê từng bước nặng nhọc, bên cạnh là ông anh tốt Lâm “tặc” đang thao thao bất tuyệt kể chuyện cười để khơi dậy sức sống trong tôi, nhưng thực tình thì tôi chẳng còn tâm trí đâu mà nghe cho lọt câu chuyện nhí nhố của ông nữa.

- Lâm, Lâm!!!

Bỗng nhiên có ai đó gọi to tên hai người chúng tôi, cái giọng ướ ướ này nghe sao quen quen... à đúng rồi, của anh thiếu muối Gia Nguyên chứ ai.

Vẫn cái thói quen vô duyên thường trực ấy, tên Nguyên lại nhào tới bá vai bá cổ tôi và ông Lâm, giọng líu lo như chim hót:

- Hai cái người này làm gì mà đi nhanh khiếp!

Vâng...tên Nguyên có mặt ở đây thì tất nhiên sẽ có thêm nhân vật mà tôi nhìn thấy đã muốn lộn gan lộn tiết – câu hội trưởng!

- Tôi nay hai người rảnh chứ? Mà có hẹn cũng hủy luôn đi! – Ông Nguyên hào hứng hỏi.

- Để làm gì? – Ông Lâm thay tôi thắc mắc.

- Tổ chức tiệc chào mừng hội viên mới!

Ồ, còn có vụ này nữa sao? Gì chứ dự tiệc thì tôi đi ngay, nếu là tiệc miễn phí thì càng phải đi mạnh, hơn nữa đó lại là tiệc chào mừng tôi.

- Tôi không đi đâu nhé.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng hỏi xem tổ chức ở đâu thì cái tên hội trưởng mắc dịch đó đã “bon chen” rồi. Hắn nói thế là có ý gì? Cho dù ghét tôi đến cỡ nào nhưng thân là hội trưởng cũng phải có mặt trong tiệc chào mừng thành viên mới chứ? Hừ, không đi thì thôi, ai cần anh ta góp mặt???

- Tại sao? – Anh Nguyên hỏi.

- Tồn tiền! – Hắn đáp lại bằng hai từ gọn lọn, khuôn mặt thản nhiên đến độ tôi chỉ muốn bực cho mấy cú.

- Biết ngay mà, lần nào cậu cũng nói thế! – Anh tôi nghe hắn nói thế, không nhịn được lên tiếng – Dầu sao đây cũng là tiệc chào mừng em tớ, cậu bớt tiết kiệm một lần đi, coi như nể mặt người anh em này!

- Có biết mỗi lần đi chơi như thế mất bao nhiêu tiền không? Tôi rút kinh nghiệm từ lần mở tiệc thành lập Hội rồi. Những người khác tớ còn không đi nữa là... - Tên Tuấn bắt đầu giờ giọng “phân tích”, nhìn dung mạo của hắn tôi không nghĩ hắn lại là người keo kiệt bủn xỉn như thế đấy. Quả nhiên câu “không nên trông mặt mà bắt hình dong” luôn là chân lý muôn thưở.

- Ủ ha... mấy bữa tiệc mừng những hội viên kia có bao giờ nó tham gia đâu. Tên đó chẳng bao giờ chịu bỏ tiền của mình ra đi chơi cả, đến 10 ngàn cũng phải cân nhắc trước khi tiêu. – Anh Nguyên “thiếu muối” ghé sát vào người chúng tôi, nói khẽ không để câu hội trưởng nghe thấy, bộ mặt ra vẻ hình sự thấy gớm.

Mà những lời này là thật ư? Hội trưởng của chúng tôi là một kẻ keo kiệt đến mức độ 10 ngàn cũng không dám tiêu? Chắc anh Nguyên này nói quá lên thôi, chứ trông hắn đâu đến nỗi “vắt củ chà ra nước” thế!

Nhưng... có khi là thật cũng nên nhè!

- Thế nhé, tớ về trước đây!

Trong khi anh Nguyên và anh Lâm còn đang mãi bàn tán xì xào (bàn gì thì tôi chả rõ) thì tên hội trưởng vẫy tay chào bọn tôi rồi dõn dỏi đi. Tôi đưa mắt dõi theo, hình bóng hắn càng ngày càng xa dần, ánh nắng gay gắt giữa trưa bao trùm lên thân ảnh cao gầy đó, tạo thành một vệt đen kéo dài trên sân trường. Quái thật, nắng to như thế này mà hắn không đội mũ nón gì cả (còn tôi và hai người kia có đội nhé), thảo nào da mặt cứ ngăm lại, làm tôi liên tưởng đến con chó mực nhà hàng xóm.

Nhưng mà...sao tôi có vẻ như là đang quan tâm hắn thế nhỉ? Tên đó làm sao, đội gì thì kệ hắn, mắc mớ gì tới tôi? Rõ bệnh!

- Thế nhé, địa điểm và thời gian tớ sẽ nhắn tin cho cậu sau Lâm!

Sau khi câu hội trưởng đi khỏi, tên Nguyên cũng vỗ vai ông Lâm một cái thay cho lời tạm biệt, không quên “nhấn nhủ đôi câu”.

Ô hô, vì tối nay sẽ có tiệc chào đón mình nên tôi rất vui, mọi ảm ức khi nãy đều tan biến đi đâu hết! Ô la la, tối nay nên mặc gì cho đẹp ta? Tôi hí ha hí hửng kéo ông Lâm về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiệc Chào Mừng (2)

Tôi lấy chiếc khăn ẩm thấm thấm mồ hôi chảy từng giọt trên trán, căng thật to mắt nhìn cái điện thoại để bàn. Các bạn đang thắc mắc vì sao tôi nhìn điện thoại để bàn lại chảy mồ hôi ư? Đơn giản là chút nữa thôi nó sẽ réo lên, báo hiệu cuộc gọi đến của “Tứ thần” – tức thầy chủ nhiệm. Cũng may khi nộp hồ sơ dự tuyển tôi chỉ ghi mỗi số điện thoại nhà vào thôi (đó cũng là do ông Lâm nhắc trước là không được ghi số di động của ba mẹ), nên tin chắc thầy sẽ gọi tới số này. Hóa ra ông anh tốt của tôi đã đúc rút kinh nghiệm từ chính bản thân mình mà khuyên nhủ như thế, bây giờ điều đó cũng phát huy tác dụng rồi, ha ha...

Đánh mắt nhìn ông anh ngồi bên cạnh, xem kìa, mặt ông còn đầy nước hơn tôi. Sắn cái khăn bông ở đây, tôi thấm mồ hôi giúp ông, miệng cười toe:

- Anh không cần phải lo lắng hơn cả em thế đâu, chỉ là giả giọng phụ huynh nói chuyện một lát với giáo viên thôi mà, có cần phải toát nhiều mồ hôi thế không?

- Mồ hôi cái gì mà mồ hôi, anh mới gội đầu xong còn chưa kịp sấy thì đã bị nhóc lòi xoạch ra đây! – Anh Lâm lau bàu.

Ồ há, nhìn kĩ lại thì những giọt nước đó đều từ tóc ông chảy xuống, vậy mà làm tôi cứ tưởng ông đang căng thẳng. Lo quá hóa hoa mắt, chưa bao giờ tôi bị lâm vào tình cảnh khốn khổ thế này, kiểu giống như đang chơi với bên bờ vực thẳm vậy (ôi, không ngờ cũng có lúc mình vẫn chương lại lảng thế này, hức...).

May là giờ này mẹ tôi đi làm chưa về, còn ba tôi vẫn đang công tác ở Đà Nẵng, thẳng nhóc Long thì sang nhà bạn chơi (coi như đã loại được phần tử cực kì nguy hiểm – chuyên gia hót lẻo), trong nhà chỉ có tôi và ông anh “L to xác”.

Reng... reng...

Điện thoại đột nhiên đổ chuông khiến tôi và Lâm đều giật mình, kiểu này không chết vì lo thì cũng chết vì đau tim quá! =.= Ôi, Tứ thần, ý lộn, thầy Hưng chủ nhiệm calling!

Hoàng Lâm vội vàng bắt máy, cố tình hạ giọng mình cho trầm xuống sao cho giống giọng ông già, ý lại lộn, phụ huynh – papa đại nhân của tôi:

- A lô...

Nghe giọng ông méo xeo làm tôi muốn cười quá, cơ mà bây giờ bắt buộc phải nhịn...nhịn nào.

- Vâng...tôi biết rồi thưa thầy...vâng vâng, tôi sẽ nhắc nhở cháu...vâng vâng...

Ốp, một câu vâng, hai câu cũng vâng, buồn ngủ quá! Nếu so ra thì ba tôi còn lớn tuổi hơn ông thầy này đấy, cứ vâng vâng dạ dạ như thế thầy giáo là bậc tiền bối của ba tôi vậy. Giả tạo quá đi!

- Cảm ơn thầy! – Ông Lâm cười tươi như hoa, mặc dù đang nói chuyện qua điện thoại nhưng ông cứ gật đầu lia lịa hệt như thầy ngồi trước mặt vậy. Cảm ơn xong thì ông cúp máy liền, thở hắt ra một hơi – Phù! (nói chuyện thôi mà cũng mệt đến mức đây cơ à? =.=)

- Thế nào rồi? – Tôi sốt sắng hỏi.

- Nói chung thầy ấy không nghi ngờ gì cả, nhóc thoát rồi đấy, chuẩn bị khao huynh một châu đi!
- Một châu gạch ấy!! – Tôi “bạo lực” cốc một phát lên đầu ông. Hừ, mới giúp em gái được có tí mà đã đòi hỏi rồi.
- Oái, không khao thì thôi, có cần phải động tay với anh thế không??? – Ông ôm đầu xuyt xoa.
- Em là thế đấy!

Tôi vỗ ngực “tự hào”, vênh mặt lên với ông. Ô hô, thế là tối nay tôi có thể an tâm đi chơi được rồi, cái tảng đá nặng nghìn cân mang tên “thầy giáo” ấy đã được quăng ra khỏi người mình, giờ thì nhẹ tênh à! ^^

- Lát nữa đừng nhìn com, cứ ăn nhiều nhiều vào nhé.

Hoàng Lâm phán một câu khó hiểu rồi cầm khăn bông đứng dậy bỏ vào nhà bếp. Ủa, không phải tối nay có tiệc à? Dự tiệc thì phải ăn ít còn để dành bụng mà đánh chén chứ?

Là sao ta?

Cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu tại sao anh Lâm lại bảo ăn nhiều com trước khi đi rồi. Hóa ra party chào đón hội viên mới (chính tôi) không phải là cao lương mỹ vị gì mà đơn giản chỉ là một châu karaoke. Làm tôi có chút mừng hụt, bởi tôi không khoái hát hò cho lắm.=

Tôi, Hoàng Lâm cùng một vài người nữa đứng trước cửa quán karaoke tên “Olala” đợi những hội viên chưa có mặt, nhất là chưa thấy ông Nguyễn đâu cả, tên hội trưởng kệt sì chắc sẽ không đến đâu. Bởi vì hôm nay là tiệc chào đón mình nên tôi “điện” hẳn một cái áo phông rộng thùng thình màu trắng cùng chiếc quần Jeans lửng “rách rưới”, hack của ông anh lọ gel mới tinh chưa bóc mác vuốt thành cái đầu mào gà mào vịt, trông chẳng khác nào một thằng ăn chơi nửa mùa, hờ hờ...

Đã 20 phút trôi qua kể từ giờ hẹn cũng chẳng thấy bóng dáng tên Nguyễn và 5 hội viên nữa đâu cả, họ chẳng lẽ cũng không thèm đến chào mừng tôi?

“Br...r...r...”

- Aaaaaaa!!!

“Rầm!!!”

Đó là một tràng âm thanh kinh khủng được tạo ra từ chiếc SH và chủ nhân của nó vừa đi lướt qua mặt chúng tôi. Chiếc xe đâm rầm vào một gốc cây ven đường do người đi quá mức cầu thả. Cả đám trợn mắt nhìn hai người trên xe...đó chẳng phải là tên Nguyễn và cậu hội trưởng sao? Hờ...

Cậu hội trưởng nhảy phắt xuống xe, tức giận quát tháo ầm ầm:

- Cái thằng này, bảo chú ý vào mà lái, cứ trợn mắt lên mà nhìn gái thì sớm muộn gì cũng gây tai nạn chết người thôi!
- Nhìn đâu mà nhìn! Mà đừng có gở mồm như thế!!!
- Không nhìn à? Thế mắt cứ dán vào thứ gì bên đường kia!!!

Tên Tuấn mặc kệ những người qua đường và sự hiện diện của chúng tôi, vừa mắng mỏ tên Nguyễn vừa “nhất dương chỉ” về một hướng. Cả đám theo phản xạ đều ngoái đầu nhìn theo hướng ông Tuấn chỉ, hờ hờ, trên vỉa hè bên kia là hai chị gái xinh xắn như hoa mặc áo dây quần sooc đang chơi trượt patin, thảo nào...

Nguyễn thiếu muối vừa tháo mũ bảo hiểm, vừa giờ giọng than phiền hết như đàn bà mới sinh con (mọi người đừng thắc mắc tại sao tôi hay ví von lạ lùng thế nhé, tôi quen miệng rồi):

- Thôi quên đi, dù sao xe tởm chứ không phải xe cậu nên đừng có ca cẩm nữa! Ai da, hỏng mất rồi, chắc bị ông già làm thịt quá!

Ông Nguyễn hí hục lôi con SH ra khỏi gốc cây, lại hí hục dắt con xe đồ sộ đó đi tới chỗ bọn tôi. Chắc, bây giờ mới nhìn thấy tại này à?

- Tối nay Hùng, Phương, Hải, Kiệt, Trâm không đến được nhé, bọn họ có việc riêng rồi... - Ông Nguyễn đang “khai báo” đến giữa chừng thì đột ngột ngắt quãng - Ủa, sao mọi người lại nhìn tôi như vậy?

Tôi quay mặt lại thì thấy hơn chục con mắt đang trợn về phía ông Nguyễn, mang “nội tâm” khá là phong phú, muôn màu muôn vẻ mà tôi chẳng thể đoán ra nội nguyên do. Mãi lúc sau mới có một anh giải lên tiếng, phá tan mọi thắc mắc của tôi và ông anh “t-ốt”:

- Tại sao...hội trưởng lại có mặt ở đây?

Hóa ra là họ ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cậu hội trưởng. Cũng phải thôi, một kẻ chưa bao giờ chịu bỏ tiền để đi chơi mừng hội viên mới như tên Thái Tuấn đó nay lại có mặt trong tiệc mừng của tôi, bảo sao họ lại có thái độ như vậy chứ? Mà tôi cũng thấy thắc mắc là tại sao hẳn chịu đến đây thế này?

- À, tưởng chuyện gì... Tớ khuyên mãi hẳn mới chịu đi đấy!

- Không thể nào... mấy tiệc chào đón hội viên trước bọn này cũng rủ rê hết cái hết nước mà hội trường cũng đâu có đến. – Anh kia tiếp tục truy vấn.

- Thật ra... - Nguyên gãi đầu gãi tai, có vẻ khó nói – Tớ bỏ tiền bao nó đấy.

Ack...ra là vậy! Đòi nào cầu hội trường kiệt sĩ chịu bỏ tiền túi ra chứ, hóa ra là để người khác bao, tên này không có lòng tự trọng à? Tội đánh ánh mắt khinh thường về phía hắn, cái đồ ăn chực!

- Ê, thằng này nói thiếu rồi! – Cầu Tuấn ném mũ bảo hiểm về phía ông Nguyên, đồng thời phản bác. (anh Nguyên có bắt được nhé, không thì anh đã mề đầu sút trán rồi =.) – Phải nói là cậu trả nợ cho tớ!

- Cái... cái đó không quan trọng nên không cần nói – Ông Nguyên tự nhiên trở nên lấp bắp, hình như bị cầu hội trường nắm được điểm yếu gì đấy. Là gì nhỉ? Tính tò mò của tôi cũng cao lắm! Chắc không phải anh Nguyên nợ tiền tên keo kiệt đó chứ? Không đòi nào có chuyện hoang đường đó!

- Sao không quan trọng? Đó là điều trọng yếu của toàn bộ nguyên nhân. Có cần tớ kể chi tiết ra cho mọi người nghe không?

- Có!!!

Ặc... không có sự báo trước, tôi và mọi người ở đây đều đồng thanh lên tiếng, xem ra tò mò luôn là căn bệnh chung của mỗi con người.

- Thôi, có gì hay ho để mà kể đâu??? – Ông Nguyên chột dạ hét lên, rồi tự nhiên bá vai tôi kéo đi – Mọi người định đứng đây đến khi nào, mau vào đi!!!

Tính đánh chềnh lảng đây mà! Cuối cùng thì bí mật giữa hai người bọn họ vẫn chưa được bật mí, chắc phải có gì đó “khuat tắt” lắm nên ông anh thiếu muối mới không dám nhắc đến. Mà tên Tuấn cũng ra vẻ thần thần bí bí. Tiếc thật, tôi rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra!

Chúng tôi được chủ quán đưa vào phòng số 5. Ở đây được bao trùm bởi không gian mờ mờ ảo ảo phê phê từ những dàn đèn lưu động tạo nên, mọi trang thiết bị đều khá là hiện đại, ở cuối phòng đặt một chiếc ghế lô dài và một cái bàn khá to, bên trên bày biện bao nhiêu là đồ ăn vặt, chỉ nhìn thôi cũng đã phát thèm. Xem ra chỗ này cũng đáng để chơi đấy chứ.

Nhạc được bật lên, những ánh đèn đủ màu sắc đột nhiên chuyển động theo nhịp điệu âm thanh, wow, hiện đại thật đấy! Ông Nguyên lanh chanh cầm cái micro, bắt đầu tạo dáng rồi nói oang oang:

- Chào mọi người, tôi là em-mờ-xi đẹp trai, xì tuyền, phong cách, nổi tiếng lẫy lừng Phùng Gia Nguyên, trước khi đến với tiết mục đầu tiên, xin mọi người hãy cho em-mờ-xi chuyên nghiệp này một tràng pháo tay nhiệt liệt đi ạ!

Ha ha...công nhận ông này cũng hài hước quá đi chứ! em-mờ-xi xì tuyền? Bệnh thật! Hoạn thật!

“Bep...bep...bep...” tràng pháo tay không thể nào “giòn dã” hơn vang lên, kèm theo là những tiếng cười khúc khích. Ông Nguyên xì mặt xuống, giả bộ không vui nói:

- Hừ...mấy cái đứa này, đừng có “nhiệt liệt” kiểu thế chứ?

- Nè, xuống đi ông em-mờ-xi chuyên “nghiện”, thích ăn dếp tổ ong hay trứng quά đất? – Anh ngồi cạnh tôi lên tiếng khích tướng, mấy người này có vẻ thích troll nhau thật =.=

- Cái thằng kia... - Ông Nguyên nghiêng hằm nghiêng lợi nói vào mic – Không để các bạn trẻ đợi lâu, sau đây sẽ là tiết mục thứ nhất để khai mạc chương trình chào đón hội viên mới của Hội học sinh trường An Hải. Vâng, mời bạn trẻ Vũ Hoàng Lam...am...am...!!!!

Sặc, có cần tạo tiếng vọng thế không? =.=

Khoan... không phải vừa rồi là nhắc tên tôi sao???

- E...em hả? – Tôi dằn mặt chỉ vào mình.

- Thế ở đây còn ai tên là Lam hừ?

- Em không hát đâu!!! – Tôi vội vàng xua tay từ chối. Đừng bắt tôi hát, nếu không các người phải hối hận đấy.

- Hí hí, còn ngại gì nữa, chẳng phải ở nhà nhóc toàn tranh mic của anh ư? – Ông Lâm huých tay tôi, cười nham hiểm.

Chết tiệt thật, chắc là anh cố tình nói thế, rõ ràng là muốn đem tôi ra làm trò cười đây mà? Được thôi, muốn tôi lên hát sao hả? Đừng có hối hận đấy, tôi đã cố tình từ chối rồi. Vâng, một khi cầm micro trên tay là tôi sẽ không kiềm chế được mình mà...nổi con.

Hừ, thích nghe tôi hát thì hãy căng tai mà nghe cho rõ đây...

- Được, em sẽ hát, bật cho em bài “Bay” của Thu Minh!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hát!

- Hoan hô!!!

Tiếng vỗ tay hoan nghênh vang lên nhiệt liệt, làm tăng khí huyết trong tôi, theo đó giai điệu sôi động của bài “Bay” cũng cất lên, ánh đèn chiếu rọi lên người làm tôi có cảm giác như mình là nữ hoàng đang tỏa sáng giữa một bầy dân đen, hờ hờ...

Ai ai có vẻ đang rất mong chờ giọng ca oanh vàng oanh bạc của tôi (trừ tên hội trường), cảm động quá, thế này thì tôi phải hát hết mình mới được, để không phụ lòng mong đợi của các bậc tiền bối.

Tôi hít một hơi thật sâu, cầm chắc cái micro trên tay, gì chứ nói về nghệ thuật hát hò tôi cũng có năng khiếu lắm chứ bộ, đặc biệt là khoản tự tin biểu diễn mà không cần diễn tập trước.

Đến rồi, sắp vào bài rồi đây, mọi người chuẩn bị tinh thần mà “bay” nhé, hì hì!

- Chào mọi người, vì sự yêu mến và quan tâm nhiệt tình của các bạn mà tối nay tôi – ca sĩ sắp nổi vừa đẹp trai vừa tài năng Vũ Hoàng Lam xin xả sức phục vụ dân tình bài hát “Bay”, hi vọng sau khi bài hát kết thúc, cái quán karaoke này “bay” luôn cũng được... và tất nhiên, các anh sẽ thay tôi bồi thường chủ quán! – Câu cuối cùng tôi né tránh cái mic, lẩm bẩm nói.

- Hoan hô, giới thiệu hay lắm!!! *Bốp, bốp, bốp!!!* – Ông Nguyên phấn khởi hô to, đồng thời vỗ tay mãnh liệt, “thanh kiu” ông anh thiếu muối nha.

Nhạo đạo chuẩn bị hết...

- Ok. One, two, three, GO!!!

Cho bao nhiêu bước chân đêm nay rung lên nhẹ nhàng.

Cho bao nhiêu đắm say đêm nay mong manh đừng vỡ tan.

Thoát ra là thênh thang, trút hết đi lòng hoang mang.

[.....]

Ước muốn đang trào dâng từ trong CHIÊM BAO!

Bay lên trên mọi người, rồi nhẹ nhàng bay lên.

Theo nụ cười rạng ngời bay lên cao, bao lên cao như cồn cào!

Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...!!!!!!!

Quay quay xa về gần, rồi vội vàng lại quay quay.

Thêm một lần cuộc đời như láng đang, như láng đang không ngại ngần.

Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...Ồ...!!!!!!!

Ta về trong mơ, VỀ TRONG MƠ!!!

[.....]

VÀ TÔI MƠ THẤY TÔI ĐANG BAY!!! I'm flying, Ấu dè!!!

Phù, cuối cùng cũng bùng nổ xong, một chết đi được! Tôi buông micro xuống, lấy tay vuốt mồ hôi hột trên trán, đồng thời đưa mắt xuống “khán đài”.

- Mọi người thấy...

Hai chữ “thế nào?” còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng thì hai con mắt của tôi đã căng tròn hết cỡ, trân trân nhìn cảnh tượng hết sức khôi hài ở dưới... Ôi trời ơi, trừ bỏ Lâm “tặc” vẫn đang khoanh tay ngồi ung dung, vững vàng như núi Thái Sơn ra thì... biểu tình mỗi người phải gọi là “đa dạng sinh học”: hội trưởng mặt nhăn nhó như mông khỉ, tay bịt chặt hai cái lỗ tai; Nguyên thiếu muối chui rúc vào sau lưng ông Lâm, người run lên bần bật; anh cao gầy ngồi thu lu trong góc tường, “đau khổ” rúc mặt vào cái gối tựa; thậm chí còn có người chui tọt xuống gầm bàn “tránh bom”, có vài anh bỏ chạy đi đâu mất tiêu và từ lúc nào tôi cũng chả hay... Hơ hơ, giọng hát của tôi khủng khiếp đến thế sao??? =”=

Nói tóm lại là, có mỗi ông Lâm ở nhà đã từng được “huấn luyện” nhiều lần rồi đâm ra quen nên không bị ảnh hưởng.

Oh my God! Ban đầu tôi cũng chỉ nghĩ giọng hát mình hơi “đặc biệt” chút thôi, không ngờ nó còn khủng bố hơn cả ngoài sức tưởng tượng của chính chủ là tôi đây! Trời ạ, thật là khâm phục mình quá đi! =,=

- Xong chưa vậy?

Ặc... ông Nguyên này bị dọa đến nổi ù tai rồi hay sao mà còn hỏi câu đó? Thật là treu tức ta mà!

- Chưa đâu. – Ông Lâm đùa giỡn, miệng cười khúc khích.

- Ack... bao giờ xong thì gọi tớ ra!

Tôi thật sự muốn đi tới túm áo ông Nguyên lôi ra rồi quăng vô cái mic vào mặt ông quá. Ban đầu là tên nào đã đề xuất tôi lên hát mà bây giờ chui rúc như đả điều thế hử??

- Xong rồi đó, mọi người có thể trở về vị trí cũ đi là vừa! – Tôi nén chặt cái micro trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi “hừ” lạnh một tiếng trong miệng, bực bội nhìn đám người từng tên một ngồi lại ghế, bộ dạng tên nào tên nấy cứ như vừa chui từ tổ quạ mà ra, tóc tai bù xù, mặt mũi thì tái lại. Không còn gì để hình dung nổi ngoài hai chữ “thảm hại”!

- Em hát hay không ạ? – Mặc dù biết rõ nồn một câu trả lời nhưng tôi vẫn cứ “dịu dàng” hỏi, miệng còn nở nụ cười tươi như hoa.

- Hay lắm... hay lắm... - Vâng, người đầu tiên và duy nhất khen tôi (mặc dù là nói dối) không phải ai khác mà chính là ông anh “i-ô”. Ông lúc nào cũng đứng về phe tôi, cảm động quá, chả như người nào đó, mang tiếng là anh trai ruột mà chả động viên nổi một câu. >.<

- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, nhất là anh Nguyên, em vui lắm, vì thế em xin tặng mọi người một bài hát nữa, bật “Kiếp đồ đen” nào! – Không ai thêm khuyến khích cho vài cái vỗ tay, đã thế tôi trả thù luôn, khà khà!

- Trời ơi cái thằng xốn xác, mày hại tụi này rồi!!!

Tôi vừa mới dứt lời thì cả đám đã xúm lại hét vào mặt anh Nguyên, có người còn túm lấy cổ áo, có người thì bắt lấy hai tay vặn ngược ra sau. A Di Đà Phật, thiện tai!

Anh cao gầy (cái anh mà lần trước bắt tôi ý) hô lớn:

- Một đứa mau lên giăng cái micro lại!!!

Y lệnh, một anh chạy lên giăng mic của tôi thật. Thật là, họ có cần biểu tình quyết liệt thế không? Không cần tôi hát thì thôi, tôi cóc thèm, chẳng qua là tại nhất thời cao hứng không khống chế được mình nên tôi mới ra sức gào thét cháy bỏng thế thôi. Bản thân tôi thấy mình hát cũng không tệ lắm, chẹp!

- Vũ Hoàng Lam, cậu có biết vừa rồi cậu... - Câu hỏi trường đột nhiên lên tiếng.

- Hét to hơn cả sóng siêu âm! – Anh A (tạm thời tôi chưa biết tên) chen ngang.

- Hát sai nhịp, lời và nhạc không hợp với nhau! – Anh B hòa theo.

- Giọng quá khỏe, Chai-en còn phải tôn làm sư phụ! – Anh C lắc đầu ngán ngẩm.

- Văng nước miếng tùm lum, ướt cả mic! – Anh D khó xử nói (ẹc, tôi có thể à?)

Chàì ạ, mấy người làm gì mà hùa nhau đánh giá tôi như thế mấy người là huấn luyện viên trong The voice vậy chứ? Tôi tưởng tượng giả sử là thế thật thì chả có nhẽ... sau khi nghe tôi ca cả bốn huấn luyện viên đều không thèm đập chuông mà liền bỏ chạy cong mông? Hoặc có thể họ sẽ phũ phàng giáng cho tôi một sự thật hiển nhiên rằng “Tôi... không chọn bạn!”. Nhục thật! Nhục như con chùng chục!

- Hát hay thế mà chê, mấy anh có giỏi thử lên hát xem nào! – Tôi bực mình, giờ giọng thách đố.

- Được thôi, chỉ cần em đi xuống! – Anh cao gầy không khách khí đáp lời.

Cái anh này có cần phải thẳng thừng thế không, dù gì tôi cũng là hội viên mới và ít tuổi nhất Hội mà? Đầu tôi bốc lửa nóng, âm ức giậm chân mấy phút rồi bỏ về chỗ ngồi. Đây, tôi nhường chỗ cho rồi, liệu hồn mà hát cho hay vào, hừ!

Anh cao gầy huých nhẹ vào tay anh Nguyễn, cười toe toét:

- Đến lượt MC xôn xác Phùng Nguyễn lên thể hiện rồi đó!

- Gì hả??? – Ông anh thiếu muối trộn mắt với ông anh cao gầy.

- Đúng đó, bọn này cũng muốn được thưởng thức giọng ca “bom tấn” của cậu! – Cả đám nhao nhao “áp đảo”, không ngoại trừ ông anh tôi và câu hỏi trưởng. Bọn họ hứng thú như vậy chắc anh Nguyễn đó hát hay lắm nhỉ?

- Được thôi, mấy chú nhiệt tình thế thì anh đành chiều vậy.

Anh Nguyễn đứng phắt dậy, cầm cái micro lên, vênh mặt với cả bọn rồi khoan thai đi lên phía “sân khấu”, điệu bộ rất ư là ngửa mặt. Chà, tôi thật tò mò muốn biết giọng ca của anh ta “ngọt ngào” cỡ nào mà khiến tất cả mọi người đều hưởng ứng nhiệt liệt như thế.

- Dân tình muốn tôi hát bài nào đây? – Nguyễn hỏi.

- Một con vịt! – Tên hội trưởng lập tức nói luôn. Ặc, hát bài dành cho con nít đó ư? Tên này bị bệnh à? =.=

- Cả nhà thương nhau. – Anh Lâm tiếp lời.

- Bé lên ba.

- Ba ngon nết lung linh.

- Lên nóc nhà. - !?!

.....

Sau đó một lũ một lượt nhao nhao, chọn toàn bài của mấy đứa con nít hỉ mũi chưa sạch. Ôi trời ơi, mấy ông anh này vừa bị đập đầu vào cột điện tập thể à? Tôi ôm mặt bất lực, làm ơn bình thường cho tôi nhờ đi!!!

- Xi tốp!

Chợt, ông anh thiếu muối giờ tay lên ngăn chặn “sự bát nháo” của mấy đồng chí choai choai này. Tốt, có lẽ anh ấy cũng thấy khó chịu khi chính mình bị đem ra làm trò đùa. Nhưng nào ngờ, tôi còn chưa kịp gạt đầu một cái tỏ ý “đồng tình” thì cái tên thiếu muối kia tuyên bố một câu khiến tôi suýt ngã ngửa ra sau:

- Tôi quyết định rồi, chọn bài “Cá vàng bơi” đi!

Ôi mẹ ơi, ôi cha ơi, mấy cái người này không thể “người nhón” một chút được hay sao?

Nhạc vừa nổi lên, không có dạo lâu, ông Nguyễn đã nhắm thẳng trung tâm của cái micro mà ra sức gào rồi hét:

- Hai vây xinh xinh, cá vàng bơi trong nồi nước, ngoi lên lặn xuống, cá vàng chết lẩn quay!

Hai trăm năm sau, cá vàng bơi trong chảo mỡ, ngoi lên lặn xuống, cá vàng cháy đen thui!

Đưa tay ta bỏ cá cũng bị cháy luôn tay!

La... la... la... la... la... la...!!!

Ack... hóa ra là chế lời à?

Ha ha... tôi ôm bụng cười nắc nẻ, ngộ thật đó! Cái ông Nguyễn đúng là chúa pha trò, mặc dù chẳng ra thể thống công rãnh gì cơ mà như thế cũng vui thật! Tôi vừa vỗ tay vừa cười đến độ chảy cả nước mắt, mấy ông anh kia cũng chả khá khảm gì, cười “ngiên ngang đồ thùng”, có người còn phản khích quá mà ngã lặn xuống dưới đất. Ha ha...

Tôi vô tình liếc mắt qua chỗ hội trưởng. Hơ... câu hội trưởng cũng biết cười kìa. Nhất thời tôi ngây ra như phỗng trong mấy giây, bởi vì sao ư? Đơn giản là vì tôi bị nụ cười đó hút hồn. Tuy hân không cười “hăng hái” như mấy anh chàng kia nhưng dấu sao tôi thấy nụ cười đó rất ư là tự nhiên, chả bù với cái

nhếch mép giả tạo của hắn mà tôi đã từng nhìn qua. Woa, đẹp trai muốn rơi nước miếng luôn quá! (ôi, cái bệnh hám trai muốn đời không thể sửa được của tôi lại tái phát nghiêm trọng, đến độ nhìn thấy kẻ thù mà cũng bị “say” luôn =”=).

- Nhìn gì đó? – Hắn bắt chợt thu lại nụ cười, nhú mày nhìn tôi.

- Ồ hả... à, không có gì, hi hi... - Tôi ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

- Khùng!

Gì hả??? Tôi tức xì khói tai. Cái đồ xxx nhà anh... Bộ cứ phải chọc đến tôi thì mới chịu được hả? Vừa mới nãy thôi tôi còn khen thắm hắn đẹp trai, ấy vậy mà hắn dám phang vào mặt tôi một chữ “khùng” liền tức khắc. Tức quá ông trời ơi! Rất rất rất là muốn phi vào cái bả mặt như cò hó đó mấy cước quá đi mất!!! >.<

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Làm Thêm Bất Đắc Dĩ

- Cưng ly!!!

Những tiếng va chạm cốc ly vang lên “lạch cạch”, cả đám 10 tên đàn ông khoai trá dốc thẳng cốc bia to vại vào miệng tu ừng ực như mấy ông già nốc rượu trong phim cổ trang mà để chảy tòng tòng xuống cằm. Còn tôi làm xong một hơi coca rồi giờ cốc lên, hứng khởi hô to:

- Nào, không say không về!

- Uống nước ngọt mà say cái nỗi gì!

Tên hội trưởng vô duyên lại nhảy bổ vào họng tôi ngòi, hứ, cái tên này sao thích phá hoại cảm giác sung sướng của người khác thế nhỉ? Tôi lờm lờm một cái rồi lại chú tâm vào “đại cuộc nhậu nhẹt” của mình. Đồ ăn vặt ở đây khá là ngon nha, đúng là quán karaoke nổi tiếng có khác, toàn bánh kẹo đắt tiền không à? Tôi thích thú lột vỏ từng chiếc kẹo chocolate, từng chiếc bánh quy sữa bỏ vào miệng nhai liên tục không biết mỏi răng, ăn như chưa từng được ăn vặt bao giờ, cũng không thèm để ý đến những người xung quanh nhìn nhận mình là kẻ tham ăn thế nào nữa.

- Nhìn nhóc ăn thật là ngon! – Tên Nguyên đột nhiên phát biểu một câu đối với tôi mà nói khá là tòm lòm.

- Nhóc Lam là chúa ăn vặt đó. Quà vặt bao nhiêu cũng ngón hết! – Ông Lâm bổ sung một câu không cần thiết, có cần phải thông báo cho cả làng cả họ biết tôi khoái quà vặt không? - Ở nhà nó...

- Ăn đi, nói nhiều quá! – Tôi nhét vội một miếng bánh vào miệng ông Lâm để ngăn chặn cái loa chuẩn bị phát thanh thêm một “bài ca quan họ” nữa.

- Nãy giờ cả đám hát nhiều rồi, có mỗi bé Tuấn là chưa có thể hiện thôi!

Ông anh cao gầy nốc một ngụm bia, vẻ mặt rất khoai trá mà cũng có chút “lưu manh” kiểu gì, vỗ vỗ vai cậu hội trưởng. Một ý kiến hay đó! Từ nãy tới giờ chỉ có mỗi tên hội trưởng là ngồi im như bụt mọc, thỉnh thoảng lại lên tiếng châm chọc người khác, tôi đoán chắc hắn không ít người ở đây từng có ý nghĩ muốn phi cho hắn một cước phù mô nhỉ? Thật ra tôi cũng khá là tò mò về giọng ca của hắn, chẳng biết hắn hát hay bằng ai, tài giỏi hơn ai mà chỉ biết mở miệng chê bai, cái tính cách khó ưa như thế mà cũng được làm hội trưởng Hội học sinh thì tôi cũng thấy thật kì lạ!

- Đúng đó, Tuấn lên hát một bài xem nào, từ nãy giờ cứ thấy cậu ngồi im lìm như thằng tự kỉ. – Một anh trai hòa theo, nói một câu hết sức chí lí.

- Coi như làm quà tặng hội viên mới đi! – Anh cao gầy tiếp lời. Tặng tôi á? Thôi chả cần đâu, có tặng thì tặng thứ gì có giá trị về vật chất ấy.

- Không-bao-giờ! – Cậu hội trưởng đặt cốc bia xuống, đáp lại một cách thẳng thừng. Tên khốn! >”

- Cái thằng này, tiền đã không bỏ ra rồi thì cũng phải đóng góp chút tài lẻ đi chứ! – Ông Lâm “kích” tiếp.

- Nói gì hả? – Hai mắt hắn nheo lại nhìn ông Lâm, còn cổ tình nhấn mạnh câu hỏi tuy ngắn gọn nhưng mang tính đe dọa cao.

Và ông Lâm liền “rụt vờ” lại ngay tức khắc... Ôi trời ông anh của tôi ơi, sao ở đâu cũng bị người ta bắt nạt đến nỗi không dám ho he tiếng nào thế nhỉ? Không biết là ông nể tình cậu hội trưởng hay là thực sự sợ hắn hay nữa?

Rốt cuộc tên hội trưởng không thể hiện thật, hứ, ai cần hắn hát chứ, chắc biết giọng mình tệ hơn vịt đực nên xấu hổ muốn giấu chứ gì? Ta đây biết tông bản chất nhà người nha! Hì hì...

Mọi người vừa vui vẻ tiệc tùng vừa thay phiên nhau lên hát hò, mà đa số toàn là những giọng ca man rợ, ồm ồm, đành mình có thể xua đuổi được cả một đàn ruồi nhặng ấy chứ. Tuy rằng hôm nay tôi là nhân vật chính nhưng chỉ được hát có mỗi bài “Bay”, bọn họ nhất quyết không để tôi ca thêm bài nữa, điều này khiến tôi không hài lòng chút nào, sao bọn họ có thể nhỏ mọn đến mức ấy được nhỉ?

Ấy dà, chịu thiệt một tí nhưng bù lại tôi là người đánh chén nhiều nhất bọn, thật sung sướng!

.

.

Sau khi “đập phá tan tành” cái phòng karaoke xong, bọn tôi bàn nhau tính chuồn lẹ, để bà chủ không bắt lại vì tội đã làm hư hại một chiếc micro. Cả đám 6 chiếc xe máy phóng ầm ỉ trên đường, đến ngã tư gặp đèn đỏ bắt buộc phải dừng lại nếu không muốn bị công an gõ cổ tổng vào đồn cả lũ.

Ông anh cao gầy đỗ xe ngay bên cạnh xe tôi và ông Lâm, quay sang vừa nói vừa nở nụ cười “khoe răng bé đẹp”:

- Tiếp tăng 2 chữ nhĩ, mới có 11 giờ thôi!

Vâng, 11 giờ đêm mà “mới có” à, xem ra mấy người trong Hội học sinh này cũng “ngaoan” phết nhĩ? =.= Tôi nghĩ với lời đề nghị đó, có cho kim cương ông Lâm cũng chẳng dám gật đầu ok đâu, bởi nhà tôi có giờ giới nghiêm cả, đi chơi đâu cũng phải về trước 10 giờ nếu còn muốn sống sót dưới bàn tay “ngà ngọc” của mẫu hậu đại nhân, chẳng qua hôm nay là party chào mừng tôi nên đã xin phép về muộn một chút, nhưng tuyệt đối không quá 12 giờ.

- Ở việc này... - Ông Lâm lưỡng lự, đàn ông con trai nói năng phải dứt khoát chứ anh trai của tôi ơi!

- Anh cao gầy ơi, em và anh Lâm phải về ngay, không đi tiếp với mọi người được rồi, xin lỗi nha! – Mãi không thấy ông thốt được một câu, tôi bực mình nói thay luôn.

- Thứ nhất, anh tên là Phúc Thịnh chứ không phải “cao gầy”. Thứ hai... Tại sao?

Ai thèm quan tâm tên anh là gì chứ? Phúc với chả Thịnh! ~.~

- Bạn gái em đang chờ ở nhà! – Nhìn về mặt anh ta có vẻ “hình sự” làm tôi nổi hứng muốn trêu đùa.

- HẢ???

Quả không ngoài dự đoán, cả Phúc Thịnh lẫn Hoàng Lâm đều chĩa đôi mắt tròn to hết cỡ về phía tôi, đồng thời kinh ngạc hô lên một tiếng, đánh động cả những người đang dừng xe xung quanh. Biểu hiện của hai anh này khiến tôi mỉm cười quá, dễ thương thật, có vậy mà cũng tin, ha ha...

- Có gì hot?? - Ông anh thiếu muối tò mò xen vào.

- Đèn xanh rồi kìa, mau đi thôi!

Tôi lờ đi câu hỏi của mấy anh kia, vỗ vai Lâm báo hiệu đèn xanh. Suốt trên đường đi cái anh Thịnh đó cứ nằng nặc hỏi tôi cho bằng được về cô bạn gái nặc danh đến nhà con trai vào lúc nửa đêm kia, khiến tôi muốn cười thật to nhưng cố phải nín nhịn. Ấy dà, anh ta ngây thơ thật đó!

Về đến nhà cũng gần 11 rưỡi, con ngõ nhỏ vắng tanh, nhà nào cũng đóng cửa đi ngủ hết cả, chỉ còn ánh đèn đường vàng vọt, mập mờ. Anh em tôi vì không muốn đánh động tới mẫu hậu và nhóc Long nên nhẹ nhàng, rón rén cất xe vào nhà rồi khóa cửa cẩn thận, bộ dạng hai đứa lén lút hết như ăn trộm.

Phòng khách tối om khiến tôi hơi hơi lạnh sống lưng, liền bấm chặt lấy cánh tay ông Lâm, ủa, hình như ông cũng sợ giống tôi thì phải, bởi tôi cảm thấy tay ông run run, còn nổi cả da gà da vịt. Nhất gan đến thế là cùng! Tôi hắng giọng chầm chọc:

- Anh mà cũng sợ ma sao? Xí, thời buổi này làm gì có ma!

Nói vậy thôi chứ bản thân tôi cũng sợ những sinh vật huyền bí mang tên gọi là ma quỷ ấy lắm, có trời mới biết tôi mê tín đến mức nào.

- Giỏi gớm, hai đứa này tính trộm của nhà hay sao mà lén la lén lút thế hả?

Bỗng nhiên chiếc đèn trang trí bật mở, tôi kinh hoàng nhìn người phụ nữ trước mặt, miệng tự giác hét âm lên:

- Aaaaaa... Ma...a...a...!!!

- Aaaaaa... Ma...a...a...!!! – Ông Lâm cũng hét lên đồng thanh với tôi cùng lúc.

Trời... trời đất ơi, trước mặt tôi là một người phụ nữ mặc váy vàng, tóc xõa trước ngực, mặt trắng bệch, đã đáng sợ lắm rồi lại còn thêm ánh đèn vàng hắt tới càng tôn thêm vẻ kinh dị cho bà ta. Ôi thầy ơi, ôi u ơi, cứu con với, lần đầu gặp ma ngay chính nhà mình thế này chết mất thôi! Tôi kinh hãi lấp sau lưng ông anh, mà ông cũng đang sợ hãi không kém, cả người cứ run như cây sậy. Trời ạ, sao tôi lại có một ông anh nhất gan vậy chứ??? Làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại xông tới oánh nhau với con ma nữ kia???

- Đừng qua đây... nếu không... nếu không... - Nếu không làm sao, mau nói tiếp đi chứ anh trai của tôi ơi! Hic...

- Mấy cái đứa này, nói ai là ma hả??? – Ma nữ gần từng chữ một, thanh âm có vẻ tức giận lắm, ủa, giờ mới để ý thấy giọng nói này mới quen làm sao? Bộ dạng đó còn không phải ma thì là gì hả???

“Tạch!”

Ánh đèn huỳnh quang bật sáng trưng, thay cho ánh sáng vàng mờ từ chiếc đèn trang trí vừa rồi, lúc này tôi mới giật mình khi nhìn thấy rõ dung nhan của người phụ nữ kia...

- Oái, là mẹ!!! – Tôi và Lâm lại cùng lúc thốt lên đầy kinh ngạc.

- Bé bé cái mồm thôi, không nhóc Long lại dậy bây giờ! – Mẹ khoanh tay trừng mắt với hai anh em tôi – Dám gọi mẹ là ma hả??? Hai đứa bây to gan lắm!!!

Bây giờ tôi mới được nhìn rõ... mẹ tôi mặc váy ngủ màu vàng, tóc xõa ra, trên mặt là chiếc mặt nạ dưỡng da trắng bóc. Hờ hờ, trông hải hùng 100% =.=

- Mẹ thật là... giữa đêm hôm khuya khoắt trưng ra cái bộ dạng lập lòe như thế, bảo sao không nhầm thành ma nữ! – Ô, lần đầu tôi thấy ông anh mình to gan lớn mật đến độ dám thách thần bảo mẫu hậu đại nhân là ma nữ như vậy đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mẹ tôi tháo chiếc mặt nạ dưỡng da trắng toát ra, hai mắt trừng trừng, cảm giác như có tia điện mấy ngàn vôn đang xoẹt xoẹt tới chỗ ông Lâm. Không cần hỏi đầu gối cũng biết mẹ tôi sắp làm gì ông. Anh trai ơi, em chính thực chia buồn cùng anh nha, có gì anh em mình sẽ gặp lại ở bệnh viện sau hen, em sẽ tốt bụng mua cho anh mấy vỉ sữa Vinamilk mà... Tôi thật sự rất muốn nói ra mấy lời này rồi tính bàn chuồn ngay tức khắc để bảo toàn mạng sống. Tôi vẫn còn trẻ trung yêu đời lắm, không muốn vĩnh biệt cuộc sống ở tuổi 16 trắng tròn vì một cái lý do lằng nhằng đó đâu!

- Em chuồn đây, bảo trọng nhé nhị huynh!

Nói rồi, tôi ba chân bốn cẳng chạy một mạch về phòng, lạnh lùng không thèm ngoái lại nhìn ông anh một cái...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Làm Thêm Bất Đắc Dĩ (2)

Vì đang là học hè nên tôi chỉ học thứ hai, ba, năm, bảy; hôm nay là thứ tư được nghỉ nên tôi nằm nướng người đến 9 giờ sáng mới chịu ra khỏi giường, ý lộn, ra khỏi phòng. Tôi vác cái bụng đói meo lê dép đi vào phòng bếp, thấy ông anh trai đang xì xụp ăn mì. Ủa, hôm nay ông cũng không phải đi học à? Tôi múc nốt chỗ mì còn lại trong nồi rồi bẻ bát ngồi vào bàn ăn. Hơ...

- Phi... Ha ha ha!!!

Khi nhìn thấy khuôn mặt “đẹp choai” của anh trai, tôi không nhịn được bật cười. Vì sao ư? Đơn giản là bởi trên mặt ông lúc này có một khoanh đen to đùng quanh mắt giống như bị ai bum vào, chắc hẳn nhân vật “huyền thoại” đã tạo nên “kì tích” đó là mẫu hậu đại nhân cao quý của tôi rồi. Đáng đời, a ha ha!!!

- Cười cái gì??? -Ông nổi sừng với tôi, tay cũng không quên che đi con mắt panda.

- Mẹ ra tay chính xác lắm, thế này anh không dám ra đường một tuần đâu, hì hì!! – Tôi lè lưỡi trêu chọc.

- Đừng bôi bác anh nữa, mau ăn đi cái con nhóc này!

- Hì hì...

- Này!!!

Tôi vội cầm đĩa gấp miếng tôm cho vào miệng nhai, thôi việc trêu chọc anh trai, kéo không ông lại câu tiết lên oánh tôi thì to chuyện! Rồi về mama lại bum tặng tôi một khoanh nữa thì đúng là tuyệt cú mèo!

- Lam này, 4h chiều nay đến trường đi nhé!

- Hừ? – Tôi ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm ông anh – Làm gì?

- Cứ ra đây gặp Thái Tuấn, có việc cho hội viên mới là em làm đây.

Gặp cầu hội trưởng ư? Đùa à, đến trường vào giờ đây sao chỉ có mỗi mình tôi, còn ông Lâm thì sao? Ông Lâm như đoán ra thắc mắc của tôi, bổ sung tiếp:

- Chỉ mỗi hội viên mới phải đến thôi, thực tập ấy mà.

Nói thế tức là có mỗi mình tôi phải đến trường gặp cầu hội trưởng sao? Ặc... Cái tên đó lại tính bày trò gì đây? Hay hán muốn hành hạ để trả thù tôi mấy vụ trước??? Có thể lắm chứ, hán ghét tôi lắm mà...

Trần Thái Tuấn, anh đang âm mưu điều gì đây??

Tôi rời nhà lúc 4 giờ kém 10 phút, hai tay đút túi quần, vừa thong dong đi bộ đến trường vừa huýt sáo theo điệu nhạc phát ra từ chiếc tai nghe. Trước khi bị bắt lao động khổ sai thì nên vui vẻ một chút, để không lên cơn stress khi đang làm việc. Mặc dù chả muốn gặp cái tên chết tiệt đó chút nào nhưng tôi không thể không đến vì sợ hán sẽ trừ điểm hạnh kiểm của mình (tôi nghĩ hán sẽ làm thế). Cầu hội trưởng ời cầu hội trưởng, anh cứ thử hành hạ tôi xem, rồi sau tôi sẽ trả lại anh gấp 10, quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn, thử làm gì Vũ Hoàng Du Lam này xem!

Tới trước cổng trường, tôi cất tai nghe cùng điện thoại vào túi rồi ngo ngàng ngo dọc tìm kiếm bóng dáng cái tên Trần Thái Tuấn đáng nguyên rủa đó. Ồ, sau một hồi quanh quất tôi đã phát hiện ra hán đang đợi dưới gốc cây phượng vĩ. Hán đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặc áo sơ mi màu xanh dương cùng chiếc quần jean màu tím than, phong cách rõ ràng là giản dị nhưng không hiểu sao tôi thấy hán giống một thằng lưu manh đầu đường xó chợ hơn à, chắc có lẽ do tôi đã có ác cảm với hán sẵn rồi.

- Hội trưởng!

Tôi cất tiếng gọi, đồng thời sai bước đi tới chỗ hán. Cầu hội trưởng quay mặt về phía tôi, tưởng hán sẽ mở miệng chào mình một câu, ai dè...

- Sao cậu lại tới đây?

Ừa, chứ không phải anh kêu tôi tới à? Tôi định hỏi thế nhưng lại bị hán nhanh miệng cướp lời.

- Lâm đâu?

- Ảnh ở nhà. Mà hội trưởng tìm em có việc gì thế? – Cách xưng hô lễ phép này tôi thấy khó tiêu, mặc dù hán lớn tuổi hơn.

- Tôi đâu có tìm cậu? – Hán tròn mắt nhìn tôi.

- Ồ, chính anh Lâm bảo em là...

Nói đến nửa chừng thì đột nhiên tôi phát hiện ra điều gì đó, không lẽ ông Lâm đã lừa tôi???

- Tôi có hẹn với Hoàng Lâm ở đây vào 4h chiều. Vậy ra cậu đến đây thay anh trai à?

Cái... cái gì? Vậy ra đích thực là ông Lâm đã lừa tôi một vỏ, thay ông nộp mạng với cầu hội trưởng!!! Cái đồ ông anh chết tiệt kia... Tôi tức giận nghiền răng nghiền lợi rửa thắm cái kẻ tên là Vũ Hoàng Lâm... Hừ!

- Cậu đã đến thay thì... ừm, tạm chấp nhận. Xe cậu đâu? – Tên hội trưởng đứng thẳng người dậy, vừa nhìn tôi chăm chăm vừa làm ra vẻ xoa xoa cảm mình. Hừ, bày đặt!

Tạm chấp nhận cái mông gì chứ? Mặc dù chẳng hiểu ý tứ sâu xa là gì nhưng đứa ngốc nghe ra cũng biết cái tên hội trưởng chết tiệt này đang hạ thấp “uy danh” của tôi>.

- Nhà gần trường, cần gì phải đi xe chứ?

Hán không hỏi thêm gì nữa, trèo lên chiếc xe đạp ‘cào cào’ có vẻ khá cũ của mình, gáy chân chống rồi mới nói với tôi bằng giọng ra lệnh cực kì ngửa tai:

- Lên xe!!

Hừ, ra lệnh cho ai thế hả? Tên này muốn ăn đòn lắm rồi đây! Cơ mà... hán kêu tôi lên xe, tức là hán định chờ tôi ấy hử? Tôi tròn mắt nhìn chăm chăm về phía sau xe, phải ngồi lên đó để hán chở đi à?? Đi đâu vậy???

- Còn đứng ngây thộn ra đó làm gì, lên mau đi, đừng làm mất thì giờ quý báu của tôi!

- Lên thì lên, anh có cần phải sừng cò như thế không?

Tôi vùng vằng nhảy cái phịch lên xe hán, cảm giác như cái bánh sau lún mạnh xuống, ôi trời...

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Lần đầu tiên ngồi sau xe của một tên con trai khác ngoài ông Lâm và papa đại nhân tôi thấy có chút cảm giác kì lạ và hơi ngượng. Hơ hơ... tất nhiên bây giờ tôi đâu có quên mình đang đóng giả nam nhi, người qua đường mà bắt gặp hai thằng con trai lai nhau trên một chiếc xe đạp thì tôi chắc rằng 80% họ sẽ nghĩ chúng tôi là... gay! ~.~ Cầu hội trường, hần tính đưa tôi đi đâu đây?

Trước cổng trường cấp 2 Hải Đăng, tôi – một “thằng nhóc nhỏ con ốm yếu” đang ôm một xấp giấy tờ rồi quảng cáo cho quán trà sữa mới mở có tên “Tiny”, đứng chờ học sinh tan học. Vâng, chắc các bạn đã hiểu ra, tôi bị cầu hội trường “lôi xác” đến quán trà sữa Tiny, nhận phát tờ rơi quảng cáo ở các trường học, chỉ với mức lương bèo bọt – 60 ngàn đồng. Cầu hội trường đứng đối diện phía tôi, trên tay hần là xấp giấy dày gấp đôi của tôi, không biết hần nhận phát nhiều thế để làm gì, thêm được có một hai chục tiền công chứ nhiều, đúng là một tên vừa kiệt sĩ vừa tham lam!

Tôi chăm chú nhìn hần, tuy cầu hội trường có đẹp trai thật nhưng thân hình hần gầy gò quá, trông hần giống người lao động khổ sai hơn là một học sinh cấp 3. Sao hần phải làm thêm nhí, hần rất cần tiền sao? Chắc là ba mẹ cho hần ít tiền ăn chơi quá nên mới tự mình đi kiếm đây, hờ hờ...

- Ê, chú ý vào, sắp tan trường rồi đấy, học sinh ủa ra thì cậu phải thật nhanh tay vào, không thì chẳng phát hết được chỗ ấy đâu!

Hần đột nhiên cao giọng nhắc nhở, hứ, xem lại đi, của anh còn nhiều hơn tôi đó! Tôi ngoảnh mặt đi, không thèm chú ý tới hần.

“Tùng... tùng... tùng...!!!”

Ba tiếng trống quen thuộc báo hiệu “tự do” vang lên, tất nhiên tôi hiểu rõ sắp có một trận bão lớn chuẩn bị càn quét. Tôi ôm chặt xấp tờ rơi trong tay, chuẩn bị tinh thần chiến đấu cao độ. Ý, tôi đoán đâu có sai, học sinh ủa ra như kiến vỡ tổ, ào ào như trận nước lũ mùa hè, à không, tôi bây giờ cảm giác mình như đang đối mặt với sóng thần ấy.

- Còn đứng đó làm gì nữa, phát mau đi! – Cái giọng đáng ghét đó lại lần nữa vang lên nhắc nhở tôi.

Giật mình sợ hãi, tôi vội vàng vàng chạy ra, phát cho mỗi người một tờ. Bọn họ nhận lấy tờ giấy xong rồi vô ý tứ quẳng ngay xuống dưới đất, thành một bãi tùm lùm trước cổng trường. Ôi, bây giờ đâu còn tâm trí mà để ý nữa, mặc kệ thôi, việc của tôi bây giờ là phát cho xong đồng này.

Hơn mười phút xong, đồng giấy trên tay dần dần vơi đi còn một ít, tôi liếc qua chỗ cầu hội trường. Hơ, sao có nhiều nữ sinh bầu xung quanh hần như ruồi bu lấy mật thế nhí? Tên đó may mắn thật đấy, nhờ cái bộ mặt “tửu tình” của mình mà hần đã nhanh chóng phát xong gần hết rồi, dù rằng đồng của hần nhiều gấp đôi của tôi. Thật không công bằng nha, tôi bây giờ đang giả trai, mà còn khá là điển trai nữa, sao lại không được con gái chú ý đến như hần?

- Anh gì ơi, cho em một tờ với, à không, hai ba tờ cũng được!

Vừa nghĩ mới xong thì một con nhóc khá dễ thương vọt tới trước mặt tôi, vẻ mặt hớn ha hớn hờ. Cuối cùng cũng có một đứa chú ý, phải chăng ông trời đã nghe thấy “tiếng lòng” đầy mùi mẫn của tôi mà rù lòng từ bi? Aizz... mặc dù hơi chạnh lòng một tí nhưng tôi vẫn cố nở nụ cười gượng gạo, đem hẳn 4, 5 tờ đưa cho em gái xinh tươi này.

Công việc phát tờ rơi này xem ra cũng không mệt như tôi nghĩ, thậm chí còn khá là thú vị vì tôi chưa làm thêm kiểu này bao giờ. Nhưng điều khiến tôi uất ức và cay cú nhất chính là, tiền công của tôi và cầu hội trường gộp lại là 150.000 đồng, thế mà hần ngang nhiên hack hết cả chỗ đó, còn mặt dày bảo là: “chỗ tiền này hiển nhiên là của tôi, cậu chỉ làm trả nợ thay Hoàng Lâm mà thôi”, mà tôi có biết ông Lâm nợ tên này cái quái gì đâu! Úc quá, công của tôi là 60 nghìn thì phải trả lại cho tôi chứ, Trần Thái Tuấn, anh đúng là một tên phát xít chuyên bóc lột cướp của người khác mà, grừ!!!

- Trả 60.000 cho tôi!!! – Tôi không cam lòng túm lấy vạt áo cầu hội trường, hét lớn, cũng chả thèm xưng hô trên dưới nữa.

- Kêu anh trai trả ấy! – Hần hung hăng gạt tay tôi ra, ngữ khí bá đạo nói.

- Ông Lâm nợ gì của anh thì mắc mớ chi tới tôi chứ, sao lại lôi tôi đi làm thêm cùng anh rồi bây giờ lấy hết tiền công của tôi hả???

- Đó là việc đương nhiên!

- Đương đương cái mông! – Tôi tức giận thực sự, không thèm chú ý xung quanh mà buông lời thô tục với kẻ là đàn anh của mình.

Cứ tưởng hần sẽ tức rồi giờ giọng bẽ trên đề giáo huấn tôi cơ, ai dè hần chỉ mỉm cười hiền từ với tôi:

- Nhóc vất vả rồi, đi ăn không, tôi mời?

Ồ, tôi nghe nhầm chẳng? Thái độ vừa rồi của hần làm tôi kinh ngạc một phen, sao tự nhiên hần lại ôn hòa thế? Hình ảnh vừa rồi và hình ảnh một cầu hội trường keo kiệt chuyên chung ra một bộ mặt giả tạo cùng với tính tình bá đạo không ai bằng có phải của cùng một người tên là Trần Thái Tuấn không? Bây giờ tôi mới biết tên này tính cách cũng thật thường lắm nha!

Woa, một kẻ keo kiệt “vắt củ chày ra nước”, 10 nghìn cũng cân nhắc trước khi tiêu nay mở miệng mời tôi đi ăn sao? Đúng là chuyện lạ hiếm thấy nè!

Cơ mà... nghĩ lại thì cũng đâu có gì lạ, vốn dĩ trong số tiền công đó có 60 nghìn là của tôi, hần có phải bỏ một hào một cắc nào đâu mà tiếc. Kiệt sĩ vẫn

hoàn kiệt sì!

Đề lấy lại những gì vốn là của mình, tôi đã đồng ý ngay tắp lự:

- Đi thì đi!

Hắn gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi dắt con xe cào cào của mình đi, còn tôi lon ton theo bên cạnh. Ừa, sao không lên xe, tính đi bộ à?

Đi bên cạnh cầu hội trường, tôi cảm giác mình thật là nhỏ bé. So với chiều cao “khủng” của hắn, tôi tự đánh giá mình giống một cây nấm lùn di động không hơn không kém. Không biết hắn ăn gì mà cao thế nhỉ, chắc cỡ khoảng mét tám, đúng là chiều cao đáng lý tưởng nha – một cây cột đình!

Đang đi bộ rất là thông thả thì đột nhiên hắn dừng lại làm tôi giật mình cũng khựng lại theo, chi vậy? Cầu hội trường một tay giữ xe rồi khom người xuống, dùng tay còn lại nhặt lên một thứ gì đó. Tôi cũng tò mò nhìn theo, hắn nhặt vật gì có màu xanh dương thế nhỉ?

- Hên thật, tôi nhặt được 20.000 nè! – Hắn cười tươi rói, phe phẩy tờ tiền xanh lè trước mặt tôi.

- Làm gì mà tươi như thế trúng số độc đắc thế? – Tôi có chút ghen tỵ với vận may của hắn, lẩm bẩm trong miệng.

- Hừ, nói gì vậy?

- Không có gì!

Tôi quay mặt đi, giả bộ huyết sáo để hắn không nghi hoặc nữa. Công nhận cầu hội trường hôm nay “bội thu” thật, đã bóc lột của tôi 60 nghìn rồi còn nhặt được của thiên hạ thêm 20 nghìn nữa, vậy là hắn đã kiếm được 170k rồi chứ ít gì. Để xem hắn sẽ khao tôi ăn gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiều Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hội Trường Và Em Trai, Ai Thâm Hơn?

Cầu hội trường dựng xe đạp cạnh một quán phở ven đường. Ôi trời, tưởng hắn sẽ mời tôi món gì ngon lành hơn chứ, đúng là không thể trông mong gì vào một tên keo kiệt như hắn mà! Được lắm, đã thế tôi phải xoi hắn 3 bát giá 20 nghìn, để lấy lại 60 nghìn mà tôi đã “vắt vả” kiếm được. Hắn không muốn xì tiền thì tôi phải moi hết cho bằng được mới thôi. Để xem ai cáo già hơn ai?

Tôi ngồi xuống ghế cạnh tên đó, định mở miệng gọi một bát phở bò đắt tiền thì hắn đã nhanh miệng hơn cướp lời của tôi:

- Cô cho cháu hai bát phở gà loại 15 nghìn nhé!

Chỉ gọi loại 15k thôi à??? Giá một bát phở bây giờ trung bình là 20k rồi, bát 15k chắc chỉ được mấy miếng thịt gà vụn quá! Chứa keo kiệt, phần của tôi là 60k lận đó!!!

Tôi xì mặt xuống, trừng trừng nhìn mấy miếng thịt bò ngon lành bày biện trên đĩa. Ừc, tôi muốn ăn bò cơ, không thích gà đâu!!! Hic...

- Cậu đang bắt măn gì hả?

Đúng, tôi đang bắt măn nhiều lắm, bắt đến nỗi muốn đâm cho anh mấy cú để thỏa măn con tức trong người! Tôi rất muốn hét vào mặt cầu hội trường như thế, nhưng không thể, bây giờ đang ở chỗ đông người, tôi không thể làm mất hình tượng của mình thế được!

Mấy phút sau, cô bán hàng bưng cho chúng tôi hai bát phở gà nóng hổi, tỏa hương thơm nghi ngút, đánh vào cái bụng đói meo đang biểu tình dữ dội của tôi. Woa, nhìn ngon mắt quá đi mất, bát này giá 15 nghìn thôi à? Phở không ít mà thịt cũng vậy... Tôi vội vàng lấy một đôi đũa trong ống, chẻ ít tương ớt và vắt chua vào rồi bắt đầu xì xụp ăn mà không thèm để ý đến xung quanh. Lam tôi là vậy đấy, cứ nhìn thấy đồ ăn là chả thèm quan tâm thiên hạ biến đổi thế nào, cho dù UFO có đâm vào Trái Đất thì cũng chả liên quan gì tới tôi.

- Cậu đói thế sao?

Tôi chả buồn đáp lại câu hỏi của hắn. Nhìn vậy mà còn không biết sao?

- Cô làm cho cháu thêm bát phở bò nhé, cho vào cặp lồng này.

Ồ, phở bò? Bộ hắn ăn bát này chưa đủ no hay sao mà còn mua thêm mang về nhà nữa? Tính ăn mảnh?? Tôi trợn trừng hắn, máu nóng lại bắt đầu dồn lên óc, thật sự thì bây giờ tôi rất rất rất muốn lao vào túm lấy cổ áo hắn rồi thụi cho hắn mấy phát, đòi lại số tiền mình đã kiếm, không thể để hắn chần lặt trắng trợn như thế được!!! Tiếc tiền quá đi!!!

Nhưng... đó chỉ là ý nghĩ thôi chứ tôi không dám làm thật, một lần nữa tôi lại kiềm chế con tức của mình xuống, vì ở đây là nơi đông người, hơn nữa lại là quán phở nhà người ta, và còn... tên này chắc đánh đấm cũng không phải hạng vừa đâu, lần trước hắn đã dễ dàng né được một cú xông phi của tôi, thân thủ di chuyển khá là nhanh nhẹn nên tôi đoán hắn có học võ.

Sau khi giải quyết bữa tối một cách đơn giản xong, tôi được cậu hội trưởng chở về trường rồi bị hắn bỏ lại mà không thèm chào hỏi câu nào. Bây giờ tôi mới biết thêm được một điều “muộn màng”: cậu hội trưởng là một kẻ chẳng những keo kiệt về tiền bạc mà còn rất tiết kiệm lời nói, hoàn toàn trái ngược với những tên lảm nhảm như anh trai tôi, ông Nguyễn thiếu muối và ông Thịnh cao gầy...

Nhắc đến ông anh, máu nóng lại dồn tụ lên não, tên Lâm “tặc” đó dám lừa tôi, nhất định tôi phải cho ông một trận lên bờ xuống ruộng. Nghĩ đến đây, tôi ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Anh trai, nu-ba-ca-chi!!!

“Rầm!!!”

Tiếng cửa va vào tường khô khốc đó là do tôi tạo nên từ cú đập không mấy nhẹ nhàng của mình. Thôi chết, bức xúc quá đến nỗi không điều khiển được sức mạnh, cánh cửa ấy mà hỏng thì chắc tôi sẽ không được nhìn thấy mặt trời của ngày mai quá! Đáng về hùng hù hỏ hỏ của tôi tự nhiên biến mất khi nghĩ đến cánh cửa “thân thương”, tôi hốt hoảng vội ngó lại xem nó có bị hư hại ở đâu không? May quá, không bị làm sao cả, cánh cửa này bền chắc thật đấy! Cảm ơn trời!

- A, Lam huynh về rồi đấy à? Em đói quá, anh mau nấu gì đi!

Chưa thấy mặt mũi đâu mà tôi đã nghe thấy cái giọng oang oang chợ búa của tên nhóc “L bé xác”. Cái thằng nhóc này chả biết lựa thời lựa thế gì cả, nhằm ngay lúc tôi đang cầu mà sai tôi đi nấu cơm thì coi như nó tận số với tên “L to xác” kia rồi, hừ!

- Hoàng Lâm, anh mau ra đây cho em!!!

Tôi chống nạnh, gân cổ hét vọng vào. Nhưng mấy phút trôi qua vẫn không thấy ông lết xác ra, hay là không có ở nhà? Không thể nào, tôi ngó quanh phòng khách một lượt, thấy bên cạnh nhóc Long là đồng bài tây lộn xộn, có vẻ như đang chơi dở với ai đó, không phải ông Lâm thì còn ai vào đây nữa???

- Long, huynh “tặc” đâu? – “Tặc” là cái biệt danh của ông Lâm mà trong nhà ai cũng biết, không chỉ riêng mình tôi.

- Ô... em... không biết. – Giọng nói của thằng nhóc hình như có chút chột dạ.

- Thật không? – Tôi nheo mắt, nghi hoặc dò hỏi.

- Th...thật... - Nó gật đầu, nhưng lời nói không hề dứt khoát, tôi thừa rõ thằng nhóc này không biết nói dối, mà một khi đã nói thì rất dễ bị người khác phát hiện.

- Hừ, tưởng qua mặt được chị sao? – Tôi trừng nó một cái cảnh cáo rồi lấy hết sức bình sinh hét to – Vũ Hoàng Lâm, em biết anh đang trốn quanh đây, em đếm từ một đến ba mà anh không ra thì hãy chuẩn bị nhận lấy hình phạt khủng khiếp nhất!!!

Rồi tôi bắt đầu đếm, để xem ông còn gan lỳ đến mức nào...

- Một...

Không thấy động tĩnh gì.

- Hai...

Vẫn không nhúc nhích. Ô, chẳng lẽ ông không có nhà thật sao?

- Hai rưỡi... em cáu rồi đấy!

- B...

- Khoan, anh ra rồi đây!

Ngay khi tôi định mở miệng nói từ “ba” thì ông Lâm từ trong nhà vệ sinh chạy ào ra. Cuối cùng kẻ đầu xỏ đã lộ diện, em biết anh không thể trốn mãi được mà, lại còn trốn trong WC nữa thì làm sao mà chịu được lâu!

- Em gái về rồi đấy à? – Ông Lâm cười giả lả, hỏi một câu hết sức thừa thãi, nếu tôi chưa về thì còn xuất hiện trước mặt ông được sao?

- Anh không có gì để giải thích với em à? – Tôi khoanh tay trước ngực, chưng ra vẻ mặt hình sự như cảnh sát hỏi cung tội phạm.

- Chắc không...

- CÁI GIỀ???

- À, à, thật ra đúng là anh có hẹn với Thái Tuấn, nhưng chợt nhớ ra có việc bận nên muốn nhờ nhóc đi thay, cơ mà sợ nhóc không chịu nên anh đành nói dối... - Ông Lâm bị về mặt đặng đặng sát khí của tôi dọa cho tái mặt, vội xoa xoa tay giải thích.

- Còn-nữa!

Tôi gằn giọng, mọi chuyện không chỉ đơn giản có thế, chắc chắn còn uẩn khúc gì nữa nên câu hỏi trường mới “chấn lột” hết tiền công của tôi, lại còn bảo trả nợ thay Lâm “tặc”.

Quả nhiên suy đoán của tôi đã đúng, ông Lâm có vẻ chột dạ, đưa tay lên gỡ gỡ mái tóc rối bù như tổ quạ của mình, thấp giọng nói:

- Thật ra... trước cái ngày nhóc xin gia nhập Hội học sinh, anh và Thái Tuấn đã đánh cược với nhau...

Đến đây, ông Lâm ngừng lại, ngược lên nhìn tôi với ánh mắt e dè. Cái ông anh nhát cáy này, đừng có giả bộ khép nép với tôi như vậy chứ? Churong mất quá!

- Nói tiếp đi, hai người đã cược nhau cái gì?

- Anh đã cược... nếu đa số hội viên bỏ phiếu cho nhóc vì thành tích loại ưu của nhóc thì hội trưởng phải khao anh một châu chè, còn nếu không thì anh phải đi làm thêm không công với hân một buổi... Kết quả, mọi người đã vote cho em với số phiếu tối đa, nhưng không phải vì thành tích mà là vì họ cần một người để sai vặt...

Sau khi Lâm “tặc” phun ra được cái nguyên do “cù chuo” đó ra, tôi như bị đứng hình trong mấy giây. Không phải tôi nghe nhầm đó chứ, ông anh tôi... Trời ơi là trời, sao ông ngốc thế không biết, dám đem bốn tiểu thư ta ra đánh cược với một châu chè ư??? Tôi nóng tiết hét vào mặt ông với âm lượng vượt quá một trăm đề-xi-ben:

- Sao anh lại đánh cược kiểu đó??? Mà đã thua thì anh phải tự chịu đi chứ sao lại lôi em vào cuộc chơi của các người???

- Á... bình tĩnh đi, anh cũng đâu có lường trước được chuyện đó!

- Em rất muốn đập cho anh một trận để hả giận! Yaaa...

Vừa dứt lời, tôi hùng hổ phi thẳng đến chỗ ông, với ý nghĩ sẽ đá cái con người kia bay khỏi Địa Cầu ngay tức khắc cho đỡ chật nhà chật đất, đồ anh trai mất nhân tính, chết anh này!!!

“Bịch!”

- Ui da!!!

Một tràng âm thanh thống thiết, đầu đốn vang lên ngay sau đó, nhưng không phải của ông Lâm mà là của... nhóc Long!?! Tôi trở mắt nhìn thẳng bé vừa bị “ăn” một cước vào bụng một cách oan uổng ngã phịch xuống đất, vừa khóc ré lên vừa ôm bụng quằn quại trên nền nhà.

- Oa oa oa oa...!!!

- Chết rồi, Long, em có sao không???

Tôi hốt hoảng chạy lại đỡ thẳng nhóc lên, cả ông Lâm cũng thế, vừa xuyết xoa bụng thẳng bé vừa dỗ dành nó. Nó có sao không đây?? Tôi rất lo lắng, quả thực cú đá vừa rồi không nhẹ chút nào, nó còn bé thì làm sao mà chịu nổi cơ chứ?

- Anh đi ra!!! – Tôi tức giận đẩy ông Lâm ra khỏi người nhóc Long.

- Sao lại quát anh? Là do em đã đá đó chứ?

- Còn nói, tất cả đều không phải tại anh à???

Câu hỏi của tôi khiến ông á khẩu ngay tức khắc. Chắc hẳn các bạn đang thắc mắc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì... Vâng, ngay lúc tôi sắp đá vào người ông Lâm thì đột nhiên ông nhanh tay... vớ ngay nhóc Long ra làm bìa chắn cho mình. Và hậu quả đã thành ra thế này đây? Không hiểu ông suy nghĩ gì mà lại lấy thẳng bé ra đỡ cho mình, cái đồ anh trai chết tiệt... Nếu nhóc Long có bị làm sao thì cái nhà này sẽ nổ tam bành lên mất! Ack, tôi nói gở rồi, hic...

Chương 16: Hội Trưởng Và Em Trai, Ai Thâm Hơn? (2)

Thằng nhóc Long cứ nằm ăn vạ dưới đất, khóc mãi không nín làm tôi cũng thấy lo. Mama sắp về rồi, thấy nó khóc lên khóc xuống thế này thế nào cũng làm âm lên cho mà xem, và tất nhiên tôi và ông Lâm sẽ được nếm mùi đau khổ nhất trần gian. Tôi vừa xoa xoa chỗ đau vừa dỗ nó nín, còn ông Lâm thì “thống thiết” cầu xin tha thứ cho “tội ác tày trời” của mình. Sao thằng nhóc mãi không thôi khóc nhỉ, cú đập của tôi mạnh đến thế ư?

- Long ngoan, nín đi nào, chị năn ni em đó!

- Hu hu hu...

- Nín đi mà!

- HU HU HU!!!

=.= Càng năn ni nó càng gào to hơn, biết làm thế nào bây giờ? Tôi vò vò mái tóc nghĩ biện pháp dỗ dành, hay là cho thằng nhóc thứ nó thích. Nhưng mà không được, trên đời này cả ba anh em tôi đều có chung một và chỉ một sở thích duy nhất là tiền thôi!

- Đệ đệ ngoan, đừng khóc nữa, huynh sẽ chia cho nhóc 50% tiền tiết kiệm của huynh, ok chứ?

- Hu hu... - Ô, hình như cách “dỗ” của ông Lâm có hiệu quả hay sao ấy, thằng nhóc không gào nữa, cơ mà vẫn chưa chịu im hẳn.

- Hay là... hay là... - Tôi nuốt nước bọt, chuẩn bị phun ra điều mà tôi không bao giờ muốn, - Chị sẽ cho nhóc thêm 50% cổ phần trong heo đất nữa vậy? Thế đã chịu nín chưa?

- Thật á, hic...?

Thằng nhóc đang gào khóc ngon lành bỗng ngưng nín hẳn, cách này hiệu quả y như dự đoán của tôi, đúng là một thằng em trai háms tiền! Tưởng tôi nói chơi hay sao mà còn hỏi xác nhận lại?

- Không...

- Oa oa oa!!!

- Ấy ấy, chị đùa, cho thật chứ!

- Xìt...

Cái thằng nhóc này rõ ràng là có ý moi tiền của tôi, hừ, nó biết rõ ba mẹ cưng nó nhất nhà nên lợi dụng cú đập vừa rồi mà “tống tiền” hai anh em tôi đây mà. Đúng là một thằng nhóc láu cá, nó giống ai thế không biết, tôi nhớ rõ là mình không hề có tật xấu đấy!

Tôi đành nuốt ngược nước mắt và sự thống khổ vào trong, chuẩn bị tâm lý vững vàng để chứng kiến cảnh chính tay mình đưa cho thằng nhóc chét tiệt “L bé xác” từng hào tiền đã vất vả tích góp để đổi lấy sự im lặng của nó và tính mạng của mình. Ôi tiền ơi! Ôi tiền ơi!

Dường như ông Lâm cũng chả khá khẩm hơn tôi là bao, ông quay mặt vào góc tường ngồi thu lu như một thằng tự kỉ, “nén đau thương” đối với sự ra đi của những tờ giấy bóng nhẫy có giá trị tới bốn, năm số 0 và in hình Bác Hồ kính yêu. Chỉ có mỗi tên địa chủ đang bóc lột giai cấp bị trị mang tên Vũ Hoàng Long kia là đang cười hề hề với bộ mặt đỏ au như cà chua chín.

Thằng nhóc này có vẻ đa nghi, nó “không an phận” đi theo từng người lên phòng lấy tiền, trước tiên là tôi. Tôi cắn cắn môi, đau lòng đập tan con heo đất màu hồng xinh tươi của mình ra thành những mảnh vụn, đếm số tiền mình đã góp được trong 2 tháng hè vừa qua, được tổng cộng là 320k, vậy là phải chia cho nó 160k sao??? Nếu vậy thì thà rằng đem tôi ném quách xuống biển cho xong, à không, nếu xuống biển làm người cá rồi thì 320k này cho nó hết à???

Tôi trừng mắt với cái kẻ đang cười toe toét như bệnh nhân tâm thần trốn trại ngồi cạnh tôi đây, còn sẵn sàng chia tay ra chuẩn bị nhận “cổ phần” từ trên trời, à không, từ trong người tôi rút ra. Tôi chậm chạp đưa một nửa số tiền về phía nó, giờ thấy ghét thằng nhóc này ghê gớm. Nó đón lấy tiền...

- Ô, huynh buông tay ra!

- ... - Tôi nuốt ực nước bọt, luyến tiếc nhìn những đồng tiền sắc sỡ đẹp mắt.

- Buông!!!

- Há?

Tôi giật mình sau tiếng quát của đứa em trai chết tiệt, bất giác nói lỏng tay, còn nó thì giật phăng lại. Nó gật đầu tỏ ý hài lòng, đút tiền vào túi rồi lon ton đi “đòi nợ” tiếp. Mặc dù rất đau lòng khi lực bất tòng tâm nhìn tiền của mình không cánh mà bay nhưng tôi cũng muốn xem về mặt “đau đớn quần quai” của ông Lâm khi chịu chung cảnh ngộ với mình nên chạy theo sau tên “tiểu địa chủ” kia.

Ông Lâm thậm chí còn tệ hại hơn tôi, ông đau đớn ôm cái ví tiền, ra vẻ “đau khổ” như ôm người yêu lần cuối. Thắng Long phải giằng mãi mới lấy được 100k từ ông, vậy là nó có tất cả 260k rồi, chẳng biết một thằng nhóc 13 tuổi như nó cần nhiều tiền như thế để làm gì nữa.

Nghĩ đến số tiền vừa bị “bóc lột trắng trợn”, tôi tức giận đá mạnh vào chân ông Lâm:

- Tất cả là tại anh đây, khi không lại lỗi thằng Long ra làm bia đỡ đạn gì để bây giờ phải chịu mất tiền oan uổng???

- Đừng nói nữa, anh cũng bị mất tiền chứ có riêng gì nhóc đâu???

- Không biết, anh bồi thường cho em đây, tại anh, tất cả là do anh!!!

Tôi vừa gào thét om sòm vừa lao tới giằng lấy cái ví của ông Lâm, móc nốt tờ một trăm ngàn còn lại. Ông Lâm nhảy bổ vào người tôi, túm chặt lấy vạt áo rồi cố gắng giằng lại tờ tiền tôi đang nắm chặt trong tay.

- Tra đây, tài sản cuối cùng của anh, nhóc đừng nhần tâm lấy đi như thế!!!

- Không trả!!!

Tôi buống binh vừa kéo áo mình ra vừa giữ chặt tờ tiền, không quên bồi cho ông mấy cú đập vào đầu gối, nhưng có vẻ như ông tiếc tiền đến nỗi mất hết cả cảm giác đau đớn rồi thì phải, không thấy ôm chân hay kêu la gì cả? Thế là một cuộc vật lộn diễn ra hết sức cam go giữa hai anh em chỉ vì một trăm nghìn đồng, cảnh tượng nực cười đến nỗi không thể nực cười hơn nữa.

Và... cuối cùng chiến thắng cũng thuộc về tôi, mặc dù hai chúng tôi ngang tài ngang sức nhưng vì tôi biết lợi dụng một điểm yếu mà ông trời đã “ban tặng” cho “giống đực” nên có thể dễ dàng hạ gục được ông Lâm nhanh chóng. Vâng, tôi đã thụi một cú vừa phải nhưng cũng đủ gây tê vào “cậu bé” của ông anh trai, dầu rằng chơi thế là hèn nhưng tiền là tất cả, tiền là trên hết! Tôi hí hửng cầm tờ tiền màu xanh lá đẹp mắt ra khỏi phòng, để lại ông Lâm đang đau đớn ôm “vết thương” quần quai trên sàn.

Sáng hôm sau, tôi dậy khá là sớm, vì không muốn gặp mặt biệt đội 2L chết tiệt kia nên tôi đi học một mình, không quên mang theo hai cái bánh lương khô làm điểm tâm sáng. Haizz, vẫn chưa hết ngày bị đình chỉ nên tôi đành phải vác mặt xuống văn phòng Hội học sinh ngồi tự kỉ. Vì Hội học sinh phải “lo toan” khá là nhiều công việc nên các hội viên phải đến trường sớm hơn các học sinh khác, nghe câu hội trưởng phân định công việc rồi chia nhau đi làm. Tôi là hội viên thực tập, tuy chỉ đảm nhiệm mỗi chức vụ còn con là làm chân sai vặt thôi nhưng tôi cũng phải đến sớm ngồi nghe. Đó là những gì ông Nguyễn thiếu muối đã “giới thiệu” cho tôi, không biết họ họp hành cái gì nhỉ, tôi chưa tham dự bao giờ.

Có vẻ như tôi là người đến sớm nhất nhì trường hay sao ấy, đến nỗi bác bảo vệ phải tròn mắt ngạc nhiên mà khen tôi rằng: “Chà, cậu học sinh này chăm chỉ thật đấy, đi học sớm thật!”, làm tôi sượng phồng cả mũi. Không những thế, tôi còn là người đến sớm nhất Hội, bằng chứng là cửa văn phòng Hội học sinh vẫn khóa, chứng tỏ chưa có ai đến, làm tôi lại hồng hộc chạy xuống viếng thăm bác bảo vệ đáng yêu một lần nữa để mượn chìa khóa, thật là vui khi lại được nghe bác ý khen thêm câu nữa: “Ồ, cậu học sinh còn là hội viên Hội học sinh nữa sao, chắc là xuất sắc lắm?”. Hí hí, hôm nay hên thật đấy, sáng sớm đã được nghe người khác khen ngợi, coi bộ cái Hội học sinh này tiếng tăm lừng lẫy thật, nhờ vậy mà tôi được thơm lây!

Ngồi một mình trong phòng một lúc thì tôi bắt đầu thấy chán, đành lúi điện thoại ra chơi game để giết thời gian. Chà, bây giờ mới có 5 rưỡi, không hiểu tại sao hôm nay tôi tự dưng chăm đột xuất dậy sớm thế nhỉ? Đang xem bảng tin trên Facebook thì tôi cảm thấy dưới chân mình nhột nhột như có con gì đó đang bò lên chân. Tôi ngoái đầu xuống xem, hóa ra là một con gián, chẳng cần nghĩ nhiều, tôi giẫm bẹp nó luôn, coi như hóa kiếp cho nó.

“~ing”

Đột nhiên trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ. Đúng rồi, cái ngày hôm qua là ngày xui xẻo về mặt kinh tế nhất đời tôi, không những bị cầu hội trưởng cướp trắng 60k mà con bị thằng nhóc Long ăn vạ 160k nữa, kinh tế tự dưng bị thâm hụt mất 220k vì lý do chẳng đầu vào đâu (mặc dù đã bù lại 100k nhưng tôi vẫn tiếc), tại sao không nhân lúc này trả thù cầu hội trưởng nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi cắt điện thoại lại vào trong cặp rồi đứng dậy đi lục lọi khắp phòng xem có gì để trả thù cái tên Thái Tuấn chết bầm đó không.

Tôi mò ở tủ đựng tài liệu, phần kính trên bị khóa rồi, đành lục ở phía dưới. May thay cũng có chỗ không khóa, tôi kéo hộc tủ ra, thấy một tập giấy A4 và một túi hồ sơ dự án ba la bê lê gì gì đó. Mặc dù không biết là gì nhưng tôi nghĩ chắc là nó cũng quan trọng. Tôi mở túi hồ sơ ra, dùng tay không mà vớ lấy con gián bị giẫm bẹp nhè thả vào trong rồi đóng lại, để vào trong y nguyên như trước, làm như chưa có ai đụng đến hộc tủ. Nếu may mắn tên hội trưởng mà phát hiện ra con gián thì hẳn sẽ có biểu hiện thế nào nhỉ, chắc là có chút giật mình? Tuy không thỏa mãn được hận thù trong tôi nhưng khỏi đầu như thế là tạm ổn rồi, quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn mà, hi hi.

Xong xuôi đầu đấy, để mọi người không phát hiện ra mình là thủ phạm, tôi xách cặp đi ra khỏi phòng, khép cửa lại và ngoặc ổ khóa lên rồi chuồn ra vườn hoa sau dãy B chơi một lát, nếu như xảy ra trường hợp ngoài ý muốn nào đó tôi cũng không ngại mình không đối phó được, bởi tôi là ai chứ? Là Vũ Hoàng Du Lam tài sắc vẹn toàn, có bộ óc thông minh vô đối mà a ha ha!!!

Thờ thần ở vườn hoa hết ba mươi phút, tôi trở lại văn phòng Hội học sinh vì nghĩ mọi người chắc là đến hết rồi, giả bộ như mình vừa mới đến. Quả nhiên tất cả các hội viên đều có mặt đông đủ, bao gồm cả cầu hội trưởng. Ông Lâm thấy tôi bước vào, không thèm nói câu nào mà héch mặt đi, xem ra ông vẫn còn giận dỗi vụ hôm qua. Tôi chào mọi người rồi ngồi vào ghế, không quên liếc mắt qua chỗ hộc tủ, hình như vẫn chưa có ai động đến thì phải. Nếu như tên Tuấn không sờ đến túi hồ sơ thì chẳng phải xác “em” gián xấu số sẽ bị “thối rửa” ra sao? Ủa, như thế thì kinh lắm!

- Trâm, danh sách các học sinh đạt học bổng và học sinh được miễn giảm học phí cậu thống kê xong chưa? – Cuộc họp các “bô lão” sáng sớm bắt đầu và câu hỏi trường là người lên tiếng “khai mạc”.

- Rồi, tờ đề trong học tủ, để tờ lấy cho!

Học tủ? Không lẽ chị Trâm kia đang nói đến cái tủ đang chứa xác bé gián?

Hoàn toàn chính xác. Chị ấy đi tới chỗ cái tủ đựng tài liệu rồi mở cái ngăn kéo tôi vừa thực hiện một “âm mưu đen tối” rồi lấy đúng cái túi hồ sơ đó ra. Ô, phải chăng ông trời đang giúp tôi? Nếu mà người mở túi là chị Trâm thì kế hoạch coi như đổ sông đổ biển.

Nhưng không... chị ấy đưa cái túi cho câu hỏi trường. Hoàn hảo!

Tôi ngồi im thín thút, hồi hộp nhìn tên Tuấn mở túi ra và thò tay vào... Bỗng dưng hắn ngừng động tác, ngẩng mặt lên nhìn chúng tôi một lượt...

- Các cậu có biết... - Câu hỏi trường đột nhiên lên tiếng, đồng thời khiến tim tôi đập nhanh một nhịp – Gián không phải là tác nhân gây bệnh nhưng nó là trung gian truyền và phát tán một số loại bệnh cho người như tiêu chảy, kiết lỵ, dịch tả, phong, dịch hạch, thương hàn, virus bại liệt...

Hớ?

Tôi ngó người ra, không hiểu sao hắn đột nhiên lại nói như thế? Xung quanh tôi bắt đầu vang lên tiếng xì xào:

- Hội trường nói gì vậy nhỉ, khi không lại nói về con gián?

- Ủ, gián thì liên quan gì đến buổi họp cơ chứ?

Câu hỏi trường tiếp tục nói:

- Ngoài ra, nó còn mang các loại trứng giun đường ruột, gây tác động kích thích dị ứng, ngứa, mí mắt và các rối loạn hô hấp khác tùy theo mức độ...

Ừc... Tôi bắt đầu có cảm giác lạnh toát sống lưng, tôi... tôi vừa động vào con gián bằng tay không!? Ôi u oi, không nghĩ bọn gián nguy hiểm đến mức đây, có khi nào tôi sẽ bị...

Dương như hắn vẫn chưa muốn thôi, tiếp tục “liệt kê”:

- Người tiếp xúc với loài gián còn có thể mắc các bệnh ngoài da như bỏng da, lupus ban đỏ, nấm móng tay, Pemphigus, Zona, bạch biến, nám da, u mềm lây, nốt tăng sắc tố, vẩy nến, Eczema, lang ben, hắc lao, gề,...

Tôi cảm giác không gian như rộng ra rất nhiều và mình thì tự nhiên biến thành tí hon. Hic hic... làm ơn thôi đi, đừng kể nữa!

- Rồi một thời gian bệnh sẽ phát tán rộng, virus gây bệnh men theo đường máu đi tấn công các bộ phận trong cơ thể, đầu tiên là não, rồi đến tim, gan, phổi, mật,...

- Ê, THÔI ĐI! – Tâm căng đến độ không thể nghe lọt những điều hắn nói nữa, tôi bật dậy hét to vào mặt hắn, - Một con gián không thể gây nên vô số bệnh nguy hiểm thế đâu, tôi sẽ không mắc bệnh gì hết... Ố!?

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, tôi khựng lại, tay bất giác đưa lên ôm miệng. Thôi rồi, tự dưng không đánh mà khai thế này? Chết tiệt cái miệng tôi, sao lại nói ra những điều không nên nói thế chứ???

Tôi trân trối nhìn câu hỏi trường, như hy vọng hắn không nghĩ ngờ gì về điều phát sinh từ cái miệng “bừa bãi” của mình.

Nhưng...

- Hóa ra cậu chính là tác giả của cái xác gián này!

Câu hỏi trường vừa nhoen miệng cười đều vừa lôi từ trong túi hồ sơ ra “tác phẩm” của tôi, tay không cầm cái râu gián giờ lên cho toàn hội chiêm ngưỡng. Xác bé gián “tội nghiệp” bị treo lủng lẳng giữa không trung...

Nhìn cái mặt “đều giả” của tên Tuấn, tôi mới ngờ ra mình đã bị cho vào tròng một cách bài bản, mà lỗi cũng tại tôi quá đời “ngây thơ” tin lời hắn cơ. Vậy là hắn đã chơi tôi một vỏ hơi bị “thâm”, y như cái thằng nhóc lấu cá Hoàng Long ngày hôm qua. Cả hai đều thật thâm nho và thủ đoạn, nếu so ra thì ai sẽ cao tay hơn ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình Cờ Chạm Mặt

Cầu hội trưởng nhìn chăm chăm vào tôi, mép hần nhếch lên một đường khinh bỉ và cái mặt thì trông vô cùng gian xảo:

- Cậu nhét con gián vào túi hồ sơ này có mục đích gì?

- Mục đích gì đâu, chỉ là... chơi thôi. – Tôi sắc mặt không đổi, vô cùng “nghiêm túc” trả lời hần.

- Chơi?

Tôi gật đầu để khẳng định lại điều đó và cũng là để trả lời cho nghi hoặc của cầu hội trưởng. Tưởng hần sẽ gặng hỏi tôi thêm vài câu nữa nhưng ai dè...

- Ok, vậy là đủ rồi!

Hừ? Hần nói thế là có ý gì? Không lẽ định tha cho tôi?

- Cậu... - Thái Tuấn ném con gián xuống dưới đất, cũng không thèm lau tay luôn mà nói, - Kỳ hạn thực tập của cậu đã bắt đầu từ hôm được nhận rồi mà tôi quên mất chưa giao cho cậu việc gì làm nhì? À, bữa đó cậu nói cậu sẽ dọn sạch sẽ căn phòng này đúng không? Vậy thì cuối giờ học ở lại làm luôn đi!

“Rầm!!!”

Lời hần nói như tảng đá nặng ngàn tấn đè bẹp người tôi. Cầu hội trưởng – hần quả nhiên là có họ hàng với nhà cậu, đồ lưu manh và hiểm độc, biết ngay là hần sẽ không bao giờ dễ dàng tha tội cho người khác mà! Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, hần nói không có sai, đúng thật là tôi đã từng “hùng hồn tuyên bố” những điều đó. Bây giờ mới biết mình ngu không để đầu cho hết, biết trước vậy đã chẳng tham gia cái Hội này làm gì. Than ôi, phải chi thời gian quay ngược trở lại!

- Cậu muốn phản bác cái gì?

Tôi âm ức trừng mắt với cầu hội trưởng, biết phản bác cái gì bây giờ, tôi không phải là người không biết lý lẽ? Nuốt ngược cục tức vào bên trong, tôi nhăn mặt nhăn mày ngồi xuống, bây giờ mới nhận ra hàng tá con mắt ngạc nhiên đang đổ về phía người mình. Hừ? Có gì mà phải nhìn tôi như thế, chỉ là một con gián mà cũng kinh ngạc đến vậy?

- Sao em lại làm thế? Trêu hội trưởng à? – Ông Nguyên thiếu muối ngồi bên cạnh quay sang “thăm dò” tôi.

Tôi gật đầu cái rụp mà không một chút lưỡng lự, giờ chả có gì phải giấu cả, bại trận cả rồi. Bực cả mình!

- Anh ta sao có thể kể ra được nhiều loại bệnh thế nhì? – Tôi lăm bầm, đó là điều mà tôi thắc mắc suốt từ nãy giờ.

- Đó là chuyện bình thường thôi, thằng Tuấn học môn Sinh đỉnh lắm, nó định thi ngành y mà! - Không ngờ những điều tôi tự hỏi bị ông Nguyên nghe thấy hết và nhanh miệng trả lời luôn. Hừ, có ai hỏi anh đâu, mà tôi đâu cần biết hần thi cái gì??

Bỏ qua vụ con gián, cuộc họp sáng sớm bắt đầu. Tâm trạng nặng nề nên những lời cầu hội trưởng nói lọt tai câu được câu mất. Đại loại là hần đang nói cái gì mà kết quả, thành tích, hành vi vi phạm, vân vân và mây mây... của ngày hôm kia, rồi lại giao nhiệm vụ “vi hành thị chúng” cho từng hội viên, ờ, nói dễ hiểu hơn thì họ làm thay công việc trực sáng của sao đó. Còn tôi vì là hội viên thực tập nên chả phải làm mấy thứ việc đó, nhiệm vụ của tôi là làm “lao công” miễn phí cho họ. Đòi tôi đen như nhọ nôi!

- Hội trưởng... Tiếp xúc với loài gián có thể bị mắc những bệnh đó thật à? - Tôi ngáp ngừng một lúc mới dám hỏi về vấn đề mà tôi lo sợ suốt nãy giờ, mặc dù biết hần có ý dụ tôi vào tròng nhưng nhờ mấy điều hần nói là sự thật thì sao?

- Nửa trên thì đúng, hi... – Hần phì cười.

Còn cười được? Nói vậy tức 50% hần nói là sự thật. Hic, cũng chẳng khá hơn là bao, tôi thề sau này sẽ không bao giờ đụng vào loài côn trùng hôi hám đó nữa! Sợ lắm rồi!

Tranh thủ mấy tiếng ngồi tự kỷ trong văn phòng Hội học sinh, tôi lúi tu trong tủ ra chổi xềng rồi xô, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Nhìn thấy con gián đang nằm “oanh liệt” dưới đất, máu nóng lại dồn lên não, và thế là không một chút xót thương, tôi tàn nhẫn dẫm bẹp cái xác gián thêm mấy lần nữa như để xả cơn tức trong lòng. Chết đi, chết đi cái tên hội trưởng tròi đánh thánh vật kia!!!

Thêm một ngày ảm đạm trong cuộc đời học sinh cấp 3 của tôi...

Tôi ngáp dài một cái, chính thức bừng tỉnh sau giấc ngủ trưa sáng khoái. Sáng nay lao động hơi cực nên dễ ngủ hơn thường ngày, chứ mọi hôm tôi toàn thức trưa xem phim kiếm hiệp. Vừa mới tỉnh dậy nên cơ thể có chút mỏi mệt, tôi khó nhọc với cái đồng hồ để trên tủ đầu giường: 4 rưỡi chiều rồi à, công nhận hôm nay ngủ khiếp thật! Như một thói quen, tôi lấy cái điện thoại ra lên Facebook một lát xem thông báo, nếu không có rồi lại off.

Cái gì đây?

Vừa mới mở điện thoại ra là đã đập vào mắt tôi những 16 cuộc gọi nhỡ từ nhỏ Thu. Con bé này hôm nay tự dưng nổi con à, khi không lại gọi cho tôi nhiều thế này? Cũng tại để chế độ rung nên tôi chẳng hay trời trăng mây gió gì, chắc có chuyện quan trọng nên nó mới kiên nhẫn gọi 16 cuộc đây?

Tôi gọi lại cho nhỏ Thu. Thật là hay khi tín hiệu vừa kết nối đã có người nhận máy ngay tức thì, con nhỏ này chắc đang canh điện thoại của tôi đây mà...

- Ha lô Thu con...

- CÁI CON ĐIÊN VŨ HOÀNG DU LAM TRỜI ĐÁNH THÁNH VẬT KIA!!!

Ui mẹ ơi, tai tui...+.+

Chưa kịp nói hết câu đã bị cái volume khủng khiếp của nó xuyên cho thủng màng nhĩ rồi. Khiếp, nó hét to dữ, không sợ hỏng loa điện thoại hay sao? Chậc... con hâm này hôm nay chán sống rồi nên mới dám chửi cả họ lẫn tên bản cô nương ta đây. Có giề mà nó phải tức giận cỡ đấy chứ?

- Mà làm điếc tai tao rồi đây này!!!

- Điếc luôn đi cũng được!!! Sao tao gọi mãi mà mày không chịu nghe máy, khinh tao à???

- Ủ...

- Gru... MÀY CHẾT VỚI TAO!!! Khụ khụ... - Sau câu gầm rú đó là một tràng ho liên miên dội thẳng vào tai tôi.

- Hét cho lấm vào! Nếu biết trước gọi cho mày chỉ để nghe mày gào rú thì tao đã chả gọi cho xong, tốn cả tiền!

- Tại mày khiến tao tức chết! – Nó lâu lâu rồi cũng hạ giọng nói xuống mức độ bình thường, - 6 giờ tối nay đi ăn mừng với tao không?

Ồ, hóa ra là nó rủ đi ăn, tưởng chuyện gì to tát.

- Ở đâu? Có những ai? Mà ăn mừng về vụ gì? – Phải hỏi cho kĩ trước khi đồng ý mới được, nhờ đâu con nhỏ này lại chơi tôi một vố thì sao?

- Ăn mừng tao đỗ trường chuyên, đi với tụi con Nguyệt, Lan, ở nhà hàng gà nướng Tâm Đạt.

- Mày bao hử? – Đây là vấn đề mà tôi quan tâm hơn bao giờ hết.

- Cái con... nếu tao nói tao không bao thì mày sẽ không đi đúng không???

Nó lại hét vào loa, con nhỏ này sao hòng nó khỏe thế nhỉ? Lúc nào cũng thích hét.

- Mày biết rồi còn hỏi? Hi hi...

- Hừ... tất nhiên là tao sẽ bao rồi! Mày nhớ đến đúng giờ đó, nếu không thì nghỉ ăn! 6 giờ đứng trước cửa hàng bánh kẹo Hằng Phương gần nhà mày đợi bọn tao tới đón. – Nhỏ này đúng là biết dọa người, biết thừa điểm yếu của tôi là ăn tức thời lấy ra đe luôn.

- Yes sir!!!

Tôi cúp máy, vội vàng chạy ngay ra tủ quần áo, tìm một bộ đồ tắm rửa sạch sẽ trước đã rồi đi. Hi hi, nghe nói nhà hàng gà nướng Tâm Đạt khá là nổi tiếng, món ăn ở đây vừa ngon vừa rẻ, tuy vậy nhưng với tiền túi của học sinh cũng không đủ khả năng vào đây gọi hai món trở lên, chẳng lẽ vào nhà hàng chỉ gọi đúng một món rẻ nhất trong menu? Bữa nay nhỏ Nguyệt hào phóng ghê, được khao ăn miễn phí là điều tuyệt vời nhất trong cuộc sống của tôi, hi hi!!!

;;;6 giờ kém 5 phút;;;

Như lời hẹn, tôi đứng trước cửa hàng bánh kẹo Hằng Phương đợi bọn cái Thu. Biết bọn này đến rất đúng giờ nhưng tôi vẫn háo hức đến sớm hơn 20 phút, để bây giờ phải đứng trước cửa nhà người ta như con ngốc. Đúng 6 giờ chỉ chênh lệch có vài giây, đã thấy ba con nhỏ bạn Nguyệt, Thu, Lan xuất hiện trên hai chiếc xe đạp điện một yên.

- Hey Lam, lâu quá không thấy cái mặt lợn của mày!!! – Nhỏ Lan nhảy phắt xuống xe, chạy ào tới bá lấy cổ tôi, mừng rỡ như gặp được người yêu.

- Con hâm này, đừng xúc động thế chứ, người ta nhìn thấy lại bảo tao với mày là một cặp rồi khinh bỉ thanh niên bây giờ không biết xấu hổ đấy. – Tôi đẩy con nhỏ ra, lâu bầu như bà cụ non.

Đúng thật là khi chứng kiến cảnh tượng này rất dễ gây ra hiểu lầm, bởi trông tôi chẳng khác gì một thằng con trai, mà lại còn là một thằng đẹp trai nữa mới dỏ!

- Kệ họ, trời và đất biết bọn mình trong sáng là được rồi!

- Thôi thôi, bỏ bài ca “chong xáng” buồn nôn của mày đi!!

Tôi phẩy phẩy tay, ý muốn kết thúc cuộc trò chuyện tầm xào bá láp ở đây rồi nhảy lên xe nhỏ Thu chuẩn bị xuất phát, chứ cứ đứng ở đây buồn với nhỏ Lan thì đến Tết cũng không hết chuyện, nó là chúa lắm lời mà, với lại tôi cũng không phải đứa thích giữ mồm giữ miệng.

;;;Nhà hàng gà nướng Tâm Đạt;;;

Chúng tôi nhanh chóng gửi xe rồi đi vào trong. Không gian nhà hàng không lớn nhưng cũng chả nhỏ, cách trang trí ở đây không quá phô trương nhưng rất có thẩm mỹ, chủ đạo là hai màu cam trắng nổi bật, gọi lên bầu không khí vui vẻ khi tụ họp ăn uống cùng gia đình, bạn bè; và còn cảm giác sung sướng khi thưởng thức món gà nướng ngon tuyệt.

Cái Thu kể chú nó quen với chủ nhà hàng nên đặt chỗ khá là dễ và có thể nó sẽ được giảm chi phí. Hờ hờ, sau này nếu muốn ăn gà nướng thì chỉ cần rủ nó đi là ok rồi.

Công nhận Thu đặt chỗ khá là hợp với “phong thủy”, ý tôi nói là nó chọn bàn cạnh một cái cửa sổ sát đất, một chỗ khá lý tưởng, ngồi đây có thể vừa ăn vừa ngắm phong cảnh “hữu tình” bên ngoài (thật ra thì chỉ có đường nhựa và xe cộ). Tôi và nhỏ Nguyệt nhanh tay vớ lấy hai quyển menu trên bàn, thích thú dán mắt vào những món ăn hấp dẫn in trong đó, đồng thời nuốt nước bọt ừng ực.

- Thu, mày có mang nhiều tiền không đấy? Đừng quên con Lam là sư phụ của loài lợn.

Tâm trạng của tôi đang vui vì sắp được ăn thì bỗng nhiên bị xé toạc một cách nhẫn tâm vì câu hỏi vô duyên của nhỏ Lan. Con nhỏ này, không chọc khoáy tôi thì nó không chịu được à? Hừ, nể tình đây là nhà hàng có tiếng và tôi cũng là một con người văn minh lịch sự nên đành nhịn nó một lần, chứ nếu ở ngoài tôi đã cho nó mấy bum vào mồm rồi.

- Lợn gì há con kia?

- Tất nhiên là tao nhớ chứ, nếu thiếu thì cầm con Lam ở lại rửa bát trả nợ, ha ha!!

Lại thêm con Thu hòa theo. Có đúng mấy đứa này là bạn thân của tôi không vậy? Mà cũng không hiểu sao hôm nay tôi bỗng dưng hiền đột xuất, sáng đã nín nhục với câu hỏi trưởng rồi, bây giờ cũng để yên cho mấy đứa này nữa. Không lẽ... hic, Du Lam tôi đang dần nữ tính trở lại??? Oh no!!!

- Các bạn gọi món gì ạ?

Phục vụ tới rồi, không thêm đề ý tới mấy đứa bây nữa, ta đây gọi món luôn, đói quá trời quá đất. Ồ khoan... sao giọng nói của tên phục vụ này nghe quen quen... Linh cảm có điều gì đó chẳng lành, tôi chậm rãi ngẩng đầu lên...

Oh my God!!!

Là câu hội trưởng!?!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kết Nghĩa Huỳnh Đề

Câu hội trưởng!?!

Tại sao hán lại ở đây???

Tôi ngay người nhìn hán một lúc mới đề ý tới chiếc áo nhân viên phục vụ màu cam của nhà hàng Tâm Đạt. Ô, hán làm thêm ở đây? Phát tờ roi, rồi đến

phục vụ ở nhà hàng gà nướng, coi bộ tên này thiếu tiền dã man. Nhưng mà ba mẹ hắn cho phép đi làm thêm khắp nơi khi chỉ đang ở độ tuổi học sinh thôi sao? Kì thật! Tôi bắt đầu có chút tò mò về gia cảnh của cậu hội trưởng...

Trong khi tôi còn đang thộn ra vì bất ngờ gặp mặt tên Tuấn ở đây thì lũ bạn tôi đã nổi máu háo sắc trước vẻ đẹp rạng ngời ông mặt trời của hắn, nhao nhao lên gọi món, cảnh tượng chẳng khác gì mấy bà thím đang tranh nhau đồ ăn thời bao cấp.

- Anh ơi cho em món abc...

- Thêm món xyz nữa...

- Em gọi món gà xx... thêm món tráng miệng yy...

Bọn họ tranh nhau cướp lời, lẫn lộn từng pheo cả lên làm tôi chả biết họ đang gọi món gì nữa, như thể sợ thiếu khẩu phần của mình ấy. Mất mặt với lũ này quá đi mất, sao chúng nó hám giai giống như tôi thế không biết? Chỉ có điều tôi không dám thể hiện một cách khoa trương ra bên ngoài như thế, cho dù người đó không phải kẻ thù của tôi – cậu hội trưởng đi chăng nữa. Cầm cốc nước đá lên tu một hơi, tôi làm bộ không quan tâm đến lũ bạn biến thái và tên phục vụ họ cầu tên hội trưởng kia. Mấy đứa có gọi gì thì gọi nhưng phải để ý đến hầu bao đấy, nếu không đủ tiền trả thì ta sẽ cấm bọn mi ở lại rửa bát đĩa!

Thỉnh thoảng không nhịn được, tôi khẽ liếc mắt qua phía Thái Tuấn. Gương mặt đẹp trai mang vẻ hiền lành của hắn (mặc dù bản chất lưu manh vô đối) chăm chú nhìn quyển sổ nhỏ trên tay, lia lịa ghi chép lại những món ăn mà đám bạn tôi đã gọi; chiếc áo phục vụ ngắn tay màu cam tuy chả có gì nổi bật nhưng không hiểu sao diện lên người hắn lại có phần đẹp đến thế nhỉ? Với cái bộ dạng lừa người của hắn, nếu không biết chắc mọi người sẽ nghĩ ngay hắn chỉ là một nam sinh hiền lành, điềm đạm, ôn hòa, nho nhã, yếu đuối, ... Cậu hội trưởng mà là người như vậy, tôi đi đâu xuống đất!

Tôi chống tay vào cằm, lăm vè như đang thưởng thức một thứ gì đó rất đẹp để...

Tuy ghét cậu hội trưởng là vậy nhưng tôi không thể phủ nhận mình nhiều lúc bị khuôn mặt của hắn hấp dẫn. Hắn là tên con trai đẹp nhất mà tôi từng gặp trong 16 năm qua. Ai dà!

Sau khi ghi chép xong, hắn cầm theo quyển sổ rồi đi rất nhanh chóng làm tôi còn chưa kịp chọn món cho mình. Thôi bỏ đi, dù sao lũ háo sắc kia cũng đã gọi nguyên cả “cái nhà hàng” rồi, tôi thì dễ tính, ăn món nào cũng được miễn là gà.

- Không ngờ nhà hàng này cũng có nam nhân viên đẹp trai đến thế! – Nhỏ Lan, nhỏ Nguyệt hứng khởi đồng cảm thán một câu sau khi được tiếp xúc với trai đẹp.

- Vì biết điều ấy nên tao có ý rủ tụi mày tới đây ăn mừng đó, hi hi! – Nhỏ Thu vui sướng cười khúc khích, tự hào vỗ ngực. Hóa ra đây chính là mục đích thật sự của nó: đến nhà hàng gà nướng Tâm Đạt không chỉ để ăn mà còn để ngắm nam nhân viên đẹp trai, thỏa mãn cho tâm hồn háo sắc của mình và lũ bạn (trong đó có tôi).

- Thu, mày có biết anh ấy là ai không?

- Anh ấy tên Thái Tuấn, 21 tuổi, vì vẫn đang trong kỳ nghỉ hè nên về nhà kiếm việc làm thêm. Vì biết anh ý làm ca 6 đến 9 giờ tối nên tao đã đặt chỗ vào đúng 6 giờ nè...

Phụt!!!

Lời nhỏ Thu nói làm tôi đang uống nước thì phun tùm lum hết ra ngoài, may là không trúng ai.

- Oái, mày bị sao thế hả Lam??? – Nhỏ Nguyệt bị dính chương mấy giọt nước kêu lên oai oái như lợn bị chọc tiết.

- Không... không có gì... - Tôi vuốt ngực cho bình tĩnh rồi vội rút giấy ăn ra lau miệng.

Gì hả trời? 21 tuổi???

Chứ không phải hắn là học sinh lớp 12 trường An Hải sao???

Tức cười thật, hóa ra hắn giấu tuổi để được làm việc ở đây, cũng đúng thôi, nào ai dám nhận lao động là học sinh cấp 3 chứ. Cơ mà hắn đủ 18 tuổi rồi, còn lo sợ điều gì nữa? Thật khó hiểu!

- Woa, sao mày biết hay vậy Thu?

- Chuyện, chú tao quen chủ nhà hàng mà, muốn biết điều gì chả được! – Nhỏ Thu được nước vênh mặt lên tận trời cao, vỗ ngực ra vẻ ta đây biết nhiều lắm.

Ờ... thế mà cũng gọi là biết à? Buồn cười, mấy đứa này đâu có rõ được sự thật rằng tên đó chính là hội trưởng “hắc ám” của trường tôi đâu cơ chứ? Mà tôi cũng chả buồn nói sự thật cho bọn họ biết, mặc cho ba người họ với ba bộ óc tha hồ mà phát huy trí tưởng tượng bay cao bay xa về cái anh Tuấn 21 tuổi “ba chấm” đó đó. Thế là tôi ngồi im không hé miệng nửa lời, chỉ thản nhiên uống nước ngồi chờ đồ ăn và nghe ba cái loa cỡ đại kia đang bàn luận rôm rả về trai đẹp, từ các “ộp pa” xứ Hàn đến các “ộp má” xứ... tận bên kia đại dương. Nhưng người được họ nói đến nhiều nhất không ở đâu xa mà chính là cậu hội trưởng.

Lúc lâu sau, các món ăn được bung tới, tưởng họ gọi nhiều lắm nhưng hóa ra chỉ có năm món. Mặc kệ ba đứa kia vẫn đang thao thao về Trần Thái Tuấn, tôi cầm đũa lên và bắt đầu đánh chén. Trai đẹp thì sao chứ, ăn vẫn là ưu tiên hàng đầu của tôi. Chẹp... mấy món này ngon quá trời!

Hôm nay chính là ngày tôi thoát kiếp nạn tự kỉ dưới văn phòng Hội học sinh và được trở lại lớp học yêu dấu (mặc dù tôi mới chỉ được học có mỗi một buổi). Tôi vác cặp sách hớn hờ đi lên lớp sau khi cuộc họp “bô lão” thường nhật kết thúc. Vừa mới đặt chân đến cửa phòng lớp 10A2, tôi đã gặp mặt phải một đám “lâu la” mà tôi không ưa nhất ngay từ buổi học đầu tiên. Vâng, chắc các bạn cũng đoán ra được bọn họ là ai, chính là cái lũ “đầu gà đầu gấu” đã gây sự với tôi chỉ vì ganh tỵ với sắc đẹp trời phú của tôi đấy.

Cơ mà...

- Ha ha!!! – Tôi bật cười khi nhìn thấy bọn chúng đứa nào đứa nấy đều có mấy vết thâm tím trên mặt, chắc là ba má chúng đã nổi cơn điên khi biết con trai mình bị đình chỉ học nên đã để lại “dấu ấn thiêng liêng” đấy mà.

- Cười gì??? – Tên béo cau mày trừng mắt với tôi, gần giọng nói.

Ày chủ chủ, ai lại động vào vết thương lòng, à không, vết thương mặt của người ta thế chứ. Tôi cũng hơi vô ý, hi hi... .

- Chắc, tội nghiệp... - Nể tình bọn chúng đang “đau đớn về thể xác” nên tôi không cười nữa, thản nhiên đi vào trong lớp.

Chắc bọn chúng đang ngạc nhiên lắm đấy vì tôi chả bị làm sao cả. Hê hê, nhìn mấy cái mặt lợn tái đó mà hả lòng hả dạ biết bao nhiêu.

- Khoan đã!

Bỗng nhiên tên béo gọi tôi lại, tôi cũng không lường lự gì mà quay lại theo phản xạ tự nhiên. Hừ, không lẽ tên này lại định kiếm chuyện với tôi? Ok con dê. Cho dù hắn có làm gì thì tôi vẫn chấp hết, kể cả có oánh nhau rồi bị lôi lên phòng Hội học sinh lần nữa thì tôi cũng không sợ, lúc đó sẽ lôi kéo ông Lâm và ông Nguyễn đứng ra bênh vực cho mình, dù gì tôi cũng là em út của Hội mà.

- Chuyện gì? – Tôi hỏi lại bằng giọng điệu khinh thường đối phương.

- Ra đây gặp bọn này một lát.

- Hừ, tưởng nói một câu là tôi sẽ nghe theo sao? Muốn đánh nhau tiếp à?

- Không... - Tên béo trả lời tôi bằng vẻ nghiêm túc kì quặc – Chỉ là nói chuyện thôi...

- Nói chuyện? – Tôi bật cười ha hả, mặc kệ xung quanh đang nhìn mình bằng con mắt cá vàng. - Định tán tào à?

Câu hỏi đùa của tôi vừa dứt, bọn chúng nắm tên bỗng nhiên làm một hành động rất kì cục đó là... ôm ngực chúi mặt xuống đất và giả vờ nôn ọe như phụ nữ đang trong thời kì thai nghén. Hừ, cái lũ này có cần biểu tình khoa trương thế không, muốn chọc tức tôi à? ~.~

- Cậu đừng có tưởng bở, tôi không phải là thằng đồng tính như cậu đâu? – Thằng béo nghiêm mặt nói, sao bữa nay tự dưng nó ăn nói văn hóa phết.

Đồng tính? Thằng cò hó này muốn ăn đấm à?

Tôi “hừ” một tiếng trong cổ họng, lấy dáng vẻ nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, lạnh lùng nhìn tên béo, cũng không thêm cợt nhả nữa. Tên này cũng làm về giống tôi, xem ra hẳn quả thực có chuyện quan trọng muốn nói.

- Được thôi, vậy ra ngoài kia!

Tên béo gật đầu rồi cùng đồng bọn đi ra ngoài, tất nhiên là tôi cũng đi theo rồi. Liệu hắn có gài bẫy, giả vờ gặp tôi nói chuyện nhưng thực chất là “ù lò” thân xác “bé nhỏ” này của tôi không nhỉ? Thôi kệ, cho dù chúng có ý định oánh nhau với tôi thật thì Du Lam tôi đây cũng cóc sợ, nói chứ chẳng phải khoe, võ công của tôi đã từng được sư phụ (thầy dạy võ) đánh giá là “cao cường” nhất nhì trong tất cả các học trò đấy.

Bọn chúng “đưa” tôi ra góc vắng cuối hành lang, ừm, nơi này cũng không phải là chỗ quá “kín đáo”. Tôi dựa người vào lan can, làm một bộ thản nhiên không sợ chết mà nhếch miệng hỏi:

- Có chuyện gì hả?

- Hự... - Tên béo ho một tiếng lấy hơi (lại còn thế nữa, rõ lắm chuyện) rồi mới nói, - À, chẳng qua là... hai ngày trước, tại bọn này hiếu kì về giới tính của cậu nên mới xảy ra xô xát, ờ, lúc đánh nhau tôi đã...

- Stop... mau vào chủ đề chính đi, đừng dài dòng làm mất thời gian của tôi! – Tôi mất kiên nhẫn xua xua tay cắt ngang câu chuyện “thuở xưa” của hắn.

“Bụp”. Đột nhiên tên béo lao tới và... nắm lấy tay tôi, hai mắt nhìn tôi một cách long lanh và đầy ướt át, ẩm ướt như bím em bé, khiến tôi sờn cả gai ốc. Oh my God, đã có chuyện gì xảy ra với tên này vậy?

- Cậu... Vũ Hoàng Du Lam, hãy đồng ý kết bạn với tụi này nhé???

Hớ?

Tôi có nghe nhầm không vậy?

Hắn muốn kết bạn với tôi? Tên này đang trêu người đấy à?

- Cả tụi này nữa!!!

Chưa đợi tôi kịp lên tiếng, năm tên đằng sau đồng thanh hô lớn. Các bạn có tưởng tượng được không, cảnh tượng y hệt như một đám du côn đang quỳ gối trước một vị đại ca “mặt sắt” mà thành khẩn hô: đại ca, xin hãy thu nhận tụi tếp riu chúng em làm thuộc hạ!!!

Vị đại ca mặt sắt oai vệ đó đương nhiên chính là Lam tôi rồi!

- Tại... tại sao? – Mãi lúc sau tôi mới lắp bắp hỏi lại, cũng vì quá kinh ngạc với phản ứng khác người của lũ lưu manh này mà tôi nói không được tron tru.

- Vì võ công của cậu bài bản hơn chúng tôi, và chúng tôi rất thích những người như cậu!

Ặc... hóa ra đó là nguyên nhân, thích người có võ công cao cường, bọn này lạ nhỉ? Hôm trước mới đánh nhau đến nỗi bị đình chỉ, nay tự dưng lại muốn kết giao bạn bè.

Nhưng mà...

Lời đề nghị của bọn họ cũng không phải là tệ. Đã học chung một lớp thì không nên trở thành kẻ thù của nhau, tôi thì cũng muốn quen với nhiều bạn bè, không quan trọng nam hay nữ (đương nhiên trai đẹp thì càng tốt, cơ mà điều đó là không thể), để cuộc sống cấp 3 của tôi sau này không vô vị, tẻ nhạt. Ừm, kết bạn với đám du côn này, xem ra về sau chắc sẽ có nhiều điều thú vị đang chờ tôi, hi hi. Nghĩ đến đây, tôi đồng ý ngay mà không cần hỏi thêm điều gì nữa...

- Ok thôi, có điều... - Cái này mới quan trọng nè, tôi giỏi hơn bọn chúng thì làm gì có chuyện đứng ngang hàng được, -Chúng ta kết nghĩa huynh đệ đi!

- Huynh đệ? – Mặt tên nào tên nấy mờ mịt.

- Ừ thì coi như bọn mình đang chơi game giang hồ đi, nếu muốn kết giao bạn bè với tôi thì các cậu phải kêu tôi bằng huynh, còn các cậu sẽ là đệ đệ của tôi.

- Nhưng chúng ta bằng tuổi...

- Bằng thì đã sao, chỉ là xưng hô thôi có mất mát gì đâu chứ. Nếu không thích thì dẹp vụ này đi cũng được.

- À không, được chứ, huynh thì huynh, dù sao bọn này cũng thích xưng hô kiểu cổ xưa như thế. – Thấy tôi định thay đổi ý định, tên béo vội xua xua tay đồng ý với lời đề nghị của tôi, xem ra bọn họ thích tôi thật.

- Hi hi, có thể chứ!

Tôi nở một nụ cười tươi rói...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gây Sự

Không thể tưởng tượng được sau khi trở lại lớp học tôi lại gặp một chuyện thú vị thế này. Khi không một đứa con gái như tôi lại có thêm năm tên đệ đệ cùng tuổi cùng lớp, cùng oai ra phết đấy chứ. Tên béo cười toe toét với tôi, xác nhận lại một lần nữa:

- Vậy chúng ta từ bây giờ là bạn đúng không?

Tôi không trả lời hắn ngay mà chỉ “hừm” nhẹ một tiếng trong cổ họng, lấy tay xoa xoa cái cằm “hoàn hảo” của mình, lướt nhìn bọn họ từ trên xuống dưới một lượt rồi đánh giá: “Một tên béo và bốn tên gầy, cân xứng đấy chứ!”.

- Ồ mà các cậu tên gì nhỉ?

Sau khi nghe tôi hỏi, tất nhiên tên béo là người trả lời đầu tiên. Tên hấn cũng khá đẹp – Bùi Gia Huy, khác hẳn với thân hình xấu xí của hấn. Tiếp theo là tên bên cạnh, thấp hơn tên Huy nửa cái đầu, trên mặt đầy mụn trứng cá đỏ ối như hạt lựu, ừ – tên là Nguyễn Mạnh Duy; bên cạnh tên Duy là tên khá cao, cỡ 1m70 (mà bằng tôi chứ nhiều), “bò đĩ” gần chạm mức chuẩn nhưng vẫn cần phải chỉnh một số chỗ – tên Vũ Duy Tiến; đứng sau tên Huy, là tên Vũ Mạnh Tùng – nổi bật với quả đầu sư cọ mát mẻ và thân hình còi cọc như cây thiếu chất khoáng; và cuối cùng là “đồng chí” Lê Văn Nam, ngoại hình không có gì đáng nói, chỉ có duy nhất một đặc điểm nổi trội là trên mép có một cái mụn ruồi to tướng và hết sức duyên dáng, nhờ vậy mà trông bộ mặt tên này nhìn rõ “điều”. Sau một lượt đánh giá, tôi rút ra một kết luận là: mình đã thu nhận phải một biệt đội “năm anh em siêu nhân” với đội hình chả có tí gì gọi là cân đối cả, người cao người thấp, người gầy người béo. Haizz...

- À phải rồi... - Tôi định kêu bọn họ cùng vào lớp vì sắp trống nhưng đột nhiên nghĩ ra một chuyện, - Sao các cậu lại biết nhau trong khi mới học được buổi đầu tiên, còn nữa, các cậu bắt nạt tôi thật sự vì nghĩ tôi là thằng pê-đê?

- Chuyện này... - Tên béo gãi đầu gãi tai, - Tớ với Tiến, Nam là bạn với nhau hồi cấp hai, đồng thời Tiến quen Duy và Nam quen Tùng, thế là bọn tớ lập hội bạn thân chơi với nhau luôn...

- Chứ không phải là đại ca và thuộc hạ à? – Hóa ra bạn bè cũng có tính chất bắc cầu, bây giờ tôi mới biết.

- Sao cậu lại hỏi thế?

- Thì thấy cậu toàn ra lệnh cho bọn họ và toàn tranh lời, không để bọn họ được phát biểu câu nào cả. Tôi nói có đúng không? - Vừa dứt câu hỏi, đồng loạt bốn tên kia hướng tôi gât đầu mãnh liệt, - Đó, thấy chưa?

- Hơ... - Bị nói trúng, tên béo á khẩu, - Tôi... tôi là đội trưởng mà...

- Ê, là do mày tự bầu đấy chứ? – Lúc này mới có một “vị” lên tiếng phản bác lời tên béo, đó là anh chàng mặt mụn tên Duy.

- Cái thằng này...!!!

- Xi-tốp! Mấy người định oánh hay chửi nhau thì để sau đi, quay lại vấn đề lúc trước tôi đã hỏi. – Tôi giờ tay chắn trước mặt tên Huy, ngắt lời hấn.

- Vấn đề gì? – Hấn làm mặt ngơ ngác.

- Muốn chiến luôn tại đây không? – Tôi không đáp lại câu hỏi của tên béo mà làm bộ mặt hầm hầm, hai tay nắn bóp kêu lên những tiếng “c.rắc” ghê tai, hàm ý cho hấn hiểu cổ tình lơ đi câu hỏi của tôi sẽ phải chịu hậu quả như thế nào.

- Bình... bình tĩnh, chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ kia mà, gì mà nóng thế? – Tên Huy cười giả lả ý định bàn nước lùi, - Đúng thật lúc đó tại thấy cậu... cậu có khuôn mặt đẹp như con gái, trừ giọng nói ồ ồ và bộ đồng phục ra thì tướng tá của cậu khiến chúng tôi lầm tưởng cậu bị ái, nên... nên... muốn đùa chút ấy mà...

- ... - Tôi khoanh tay, im lặng một lúc mới hỏi, - Chỉ có thể thôi?

- Ừ...ừm.

Tôi nhìn chăm chăm vào biểu tình lo lắng trên gương mặt mập ú của tên béo. Thực tình bây giờ tôi không có ý nghĩ xông tới uyển hấn một trận mà là đang nghĩ tới một vấn đề hết sức nghiêm trọng như bệnh viêm họng: tôi... giống một thằng ái lắm sao?

Láo toét! Ta đây đẹp trai ngồi ngồi vậy mà dám...?

Tôi không nói không rằng xách cái cặp quai chéo phong cách của mình tiến tới chỗ tên béo, có vẻ như hấn đang lo sợ tôi đến là để đánh hấn, thấy rõ hấn lùi về sau mấy milimet liền. Quái lạ, lần trước hấn hùng hùng hổ hổ ra về ta đây là đại ca đại cóc lắm mà, sao bây giờ tự dưng nhút nhát như thỏ để thế nhỉ? Tôi khựng lại trước mặt hấn ngay khi khoảng cách giữa hai đứa chỉ có 5cm...

- Cậu... cậu định đánh nhau ở đây à? Nè, chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ rồi đấy nhé. Không phải tôi sợ không dám đánh nhau với cậu đâu nhưng mà đây là bạn bè rồi thì không nên...

Hấn chợt dạ tuôn ra một tràng “lý thuyết”, hừ, nghĩ tôi rảnh hơi muốn đánh nhau với cậu vào giờ này sao? Tôi nhếch môi, xoay người một trăm tám mươi độ bỏ đi, mặc kệ hấn còn đang nói dở dang. Đúng là buồn cười, sắp vào lớp đến nơi rồi còn đánh với đám gì nữa, mà tôi cũng chả có tâm trạng gây sự với lũ tôm tép này. Hấn nói đúng, đã kết nghĩa huynh đệ rồi thì mọi ân oán trước đây nên vứt bỏ hết đi, có gây nhau cũng vô ích, chỉ tỏ hao tổn nguyên khí quý giá của mình.

Cũng nhờ phước cầu hội trưởng đã ban cho mà bây giờ tôi chả dám nhìn thẳng vào mặt thầy giáo chủ nhiệm, cảm giác cứ mỗi lần ngẩng đầu lên là bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của thầy đang bắn về phía mình. Chắc là tôi bị ghét rồi, bị ghét là cái chắc rồi! Ồi, sau này sao còn dám đi học nữa đây, gian nan quá!!!

Điều đó đã được chứng minh rõ ràng qua việc suốt cả hai tiết học đầu giờ, thầy toàn gọi tôi và năm người kia lên bảng làm bài, không làm được thầy tổng cổ xuống cuối lớp đứng phạt, cũng may là tôi đều làm được những bài thầy giao, không thì xuống tụ hội với đám thằng Huy béo, thằng Duy, thằng Nam mất. Như thế vừa dơ vừa nhục!

;;;Tan học;;;

Tôi ưỡ ỏi xách cái cặp lê từng bước nặng nhọc ra về. Hôm nay học có mỗi bốn tiết thôi nhưng chẳng hiểu sao lại đối với tôi dài như bốn thế kỉ, chắc tại vẫn còn ớn vụ ông thầy “trù” mình. Một mối quá! Thoảng thấy bóng dáng ông Lâm, cùng với câu hỏi trường và Nguyên thiếu muối đứng chỗ bồn cây nói chuyện gì đó, tinh thần tôi bỗng dưng phấn chấn hẳn, phải ra vò ông Lâm mua quà vặt cho mình mới được, hihi...

Như được nạp thêm năng lượng vì nghĩ sắp có đồ ăn, tôi tăng tốc chạy vù tới chỗ ba người bọn họ...

- Hi, anh Lâm! – Tôi vừa cười toe toét vừa vỗ cái “đét” vào vai ông anh trai.

Nằm ngoài mong đợi, ông Lâm thấy tôi chào hỏi không những không đáp lại mà còn... quay mặt đi, coi tôi như không khí. Hơ... Chẳng lẽ ông còn đối tôi vụ 100k đó? Chắc... con trai gì mà như đàn bà, giận dai hơn đĩa!

- Hi, anh còn giận em à? – Tôi tiếp tục nở nụ cười ngây thơ vô (số) tội với ông anh đáng yêu của mình.

- Ồ, sao nhóc chào mỗi thằng Lâm, còn có anh nữa mà! – Tên Nguyên đột ngột lao tới ôm chầm lấy tôi, giọng điệu nhõng nhẽo khiến tôi muốn nôn, - Trùi ui, thằng nhóc này đáng yêu quá đi mất!

- Ê, ề... - Tôi ừ ớ, mặc dù rất nhiều lần chứng kiến bộ dạng éo lá của ông thiếu muối này rồi nhưng tôi vẫn chưa quen cho lắm. Cái bộ dạng này... quả thực khiến tôi rất ngứa mắt và muốn đá văng con người này sang tận Châu Phi làm bạn với bộ tộc da đen. Tôi vẫn không thể nào chấp nhận cái bản tính tự nhiên như ruồi của “thiếu muối”, tôi vốn là con gái, làm sao có thể dễ yên cho một tên con trai xa lạ làm càn thế này được! - Cú...

- Tránh xa Lâm ra, cái tên này... không biết xấu hổ là gì à???

Chữ “cút” còn chưa thoát ra khỏi miệng và nắm đấm còn chưa được chạm vào mặt tên vô duyên kia thì ông Lâm đã nhảy bổ vào túm lấy cổ áo anh ta lôi ra khỏi người tôi, đồng thời giọng nói rất là hung dữ. Wow, đây mới đích thực là anh trai tôi nè – tuy thường ngày hay trêu tức tôi nhưng thật ra ông rất quan tâm và thương đứa em gái “yếu đuối” là tôi đây! Hi hi, Lâm “tặc” nhảy ra bảo vệ tôi thì chứng tỏ ông không phải đang bơ tôi rồi!

Tôi làm bộ phui phui lại cái áo đồng phục trắng tinh, đồng thời là lưỡi trêu tức tên Nguyên. Tưởng anh ta sẽ tức giận nhưng không... tên đó chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp như một con cún con vừa bị chủ mắng. Ack... Anh ta làm tôi nổi hết cả da gà, người gì mà lại éo lá thế? Bề ngoài Gia Nguyên rõ ràng là một nam sinh cá tính, có phong cách, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần, tôi đã đi đến một kết luận kinh hồn: Phùng Gia Nguyên có vấn đề về giới tính!?!

Phải rồi... Nếu không là gay thì sao có thể trưng ra bộ dạng mít ướt, éo lá đó với tôi chứ? Nếu không là gay thì sao có thể thích tôi (mà tôi lại đang trong bộ dạng con trai nhé) và không biết xấu hổ ôm tôi giữa ban ngày ban mặt, trước bao nhiêu con người như thế? Cơ mà... có một điều không đúng rõ ràng ngoài tôi ra, câu hỏi trường cũng khá là đẹp trai mà, sao ông Nguyên lại có mỗi “cảm tình” với tôi thế kia? Thật là khó hiểu!

Nhắc đến câu hỏi trường mới nhớ, từ nãy đến giờ không thấy hắn nói một lời nào cả, cứ im im ra về thần thần bí bí. Xỉ, mà hắn có nói hay không thì liên quan quái gì đến tôi??

- Tớ về trước nhé! – Câu hỏi trường nhếch môi cười nhạt rồi giơ tay tỏ ý tạm biệt chúng tôi. Về thì về đi, còn chào hỏi cái mông gì nữa, giả tạo quá!

- Có đánh nhau kìa!!!

Chúng tôi định tản ra đường ai nấy đi thì bỗng nhiên có một đám học sinh cả trai lẫn gái hô ầm lên rồi hùa nhau chạy tới phía cổng trường. Ồ, hình như có đánh nhau, hay quá, phải đi xem mới được!

Tôi định nhắc chân chạy theo đám học sinh thì “vèo” một cái đã không thấy bóng dáng ba tên bên cạnh đâu cả. Ô, cả ba người họ đã chạy về hướng cổng trường từ lúc nào không hay nè, sao nhanh thế nhỉ, hồng ề ba người đó cũng muốn xem oánh nhau? Tôi neho mắt, nhất thời quên mất bọn họ là thành viên chủ chốt của Hội học sinh - những người chuyên đi bắt phạt các học sinh vi phạm.

Nghĩ tới sắp được chứng kiến chuyện vui, tôi ba chân bốn cẳng chạy ra cổng trường...

Cứ tưởng những kẻ gây gỗ chính là học sinh trường mình nhưng không... kẻ đang náo loạn trước trường An Hải là một đám lưu manh không rõ “nguồn gốc” từ đâu đường xá chợ nào. Nhìn cách ăn mặc cùng đầu tóc kì quái của bọn chúng thì chắc chắn chúng không phải hạng lưu manh gà mờ rồi, nhưng mà mấy bộ mặt non choẹt kia thì tuyệt đối lại không vượt quá 20 tuổi. Những kẻ đó đến trường An Hải định làm trò gì?

Tôi tròn xoe mắt nhìn cảnh tượng trước mặt mình: câu hỏi trường, Nguyên thiếu muối và Lâm tặc với bộ mặt “hình sự” đang đối đầu với năm tên du côn tóc xanh tóc đỏ mặt mày bặm trợn kia. Ặc... ánh mắt cả hai bên đều hằn lên tia nhìn đáng sợ dành cho đối phương, cảm giác như muốn nuốt sống con mồi đến nơi. Không phải họ... định đánh nhau ngay tại chỗ này chứ?

- Gọi thằng Tùng “seo” lớp 12A7 ra đây, bọn tao chỉ cần gặp nó! – Thằng tóc xanh với cái quần rách rưới như ăn mỳ, trên tai đính đầy khuyên có hình thủ đầu lâu xương chéo, giọng hồng hắc nói, có vẻ như hắn là tên cầm đầu.

- Tao không biết Tùng “seo” là thằng nào, nhưng tao khuyên mày nên cút xéo khỏi đây nếu không muốn bị đổ máu!

Hơ?

Có phải tôi nhìn nhầm?

Trần Thái Tuấn đứng giữa bao nhiêu người, khuôn mặt điềm tĩnh không một chút run sợ mà đáp lại lời tên lưu manh, giọng nói vô cùng lạnh lùng và sắc bén. Trước mặt tôi bây giờ, cầu hội trưởng hoàn toàn biến thành một con người khác, một hình ảnh mà tôi chưa từng thấy qua bao giờ, đầy cương nghị và uy quyền, thậm chí còn có phần đáng sợ!

- Chết tiệt, mày dám đe dọa tao sao thằng nhãi?? Người tao muốn gặp là thằng Tùng “sẹo” chứ không phải mày, nếu không muốn chết thì tránh ra!

- Hi, mày biết tao là ai không? – Trước lời đe dọa của tên tóc xanh, hội trưởng chỉ nhếch miệng khinh bỉ hỏi vặn lại tên đó một câu không liên quan. Sao hẳn lại hỏi câu ngớ ngẩn này nhỉ, bọn chúng đã gặp hẳn đâu mà biết hẳn là ai? =.=

- Thằng điên, ai cần biết mày là ai chứ?

- Thế để tao nói cho mày biết nhé, tao tên Trần Thái Tuấn... - Hắn vừa cười nói vừa vỗ vỗ vai tên lưu manh, oh my god, tên này định chọc điên hẳn đấy à, hẳn không phải dạng lưu manh tầm thường đâu đấy! - ...Tao chính là đại ca trường An Hải, và đây là địa bàn của tao!

Hơ?

Đại ca? Địa bàn?

Câu nói của hắn khiến tôi suýt sặc nước miếng.

Hội trưởng hẳn... ầm đầu à? Khi không lại tự phong cho mình chức danh đại ca? Có thích ra oai thì cũng phải lựa thời cơ thích hợp mà thể hiện chứ? Tôi kinh ngạc hóa đá chôn chân tại chỗ... Hội trưởng hẳn điên thật rồi, hẳn có thể đánh lại năm tên hổ báo đó không mà to hòng?

Giống như tôi, đám học sinh cũng kinh ngạc không kém, bắt đầu xôn xao bàn tán...

Cầu hội trưởng đột nhiên thay đổi thái độ khiêu khích ban nãy, lấy lại vẻ mặt lạnh tanh, gằn giọng nói với đám du côn:

- Chính vì thế tao không cho phép kẻ nào dám đến địa bàn của tao lộng hành!!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Trận Đánh Quyết Liệt

Câu nói của cầu hội trưởng có sức chấn động không nhẹ tới toàn bộ những học sinh trường An Hải đang có mặt ở đây. Có một điều mà tôi không thể phủ nhận là: khi nói lời đó, quả thực trông hắn rất oai, như một vị đại ca đích thực vậy!

Tất nhiên là mấy tên lưu manh kia không hề bị lung lay hay sợ hãi bởi lời đe dọa đó của Thái Tuấn, thậm chí còn tỏ ra khinh bỉ mà cười cợt, cứ như đối với bọn chúng đó chỉ là tiếng chó sủa vậy. Ở mà tôi nghĩ, tên Tuấn chỉ to mồm được thôi chứ chả làm được cóc khô gì đâu!

Tên lưu manh cầm đầu vuốt vuốt “tổ quạ” xanh lè của hắn, nụ cười mỉa mai hội trưởng “to gan” vẫn còn chưa dứt:

- Ái chà, mày là đại ca trường này sao? Nhóc con mà cũng bày đặt đua đòi cơ đấy...

“Bụp!”

- Hự...

Tên tóc xanh bất ngờ thụi một cú rõ mạnh vào bụng Thái Tuấn, cú đấm quá bất ngờ lại khá nhanh khiến tất cả đều trở mắt sững sờ, ngay cả tên Tuấn cũng trở không kịp tay, liền bị đánh đòn ngay tức khắc. Trông cầu hội trưởng sau khi bị ăn một thụi trời giáng đó sẽ ngã nhào ra đất nhưng không... hắn vẫn giữ được thăng bằng cho bản thân, bắt quả chỉ lùi về sau mấy milimet. Wow, cầu hội trưởng có “nội công” thâm hậu thật đấy!

- Chà chà, vẫn còn đứng vững được, coi bộ không tệ! – Tên khốn đó cười giễu cợt, nhìn Thái Tuấn bằng nửa con mắt.

- Nhiều đấy thì nhầm nhò gì! – Hội trưởng cũng không vừa đáp lại, vẻ mặt y chang tên lưu manh kia. Phải nói hai người có biểu cảm giống nhau một trời một vực, chỉ có điều khác biệt là: mặt hội trưởng vừa đẹp trai vừa “thư sinh” hơn nhiều, chao ôi cái bộ mặt lừa người đó...!

- Chết tiệt, mày đang coi thường tao đấy à???

Thái độ khiêu khích của cầu hội trưởng đã chọc đến cái bản tính dã thú mà bất kì thằng lưu manh nào cũng phải có của tên kia, khiến hắn tức tối vừa quát tháo vừa tiếp tục vung nắm đấm...

Nhưng Thái Tuấn không phải tên ngốc, bị “ăn” đám một lần rồi nên đã sinh ra miễn dịch, nhanh nhẹn túm được tay tên đó khi cú đám sắp sửa rơi vào mặt mình.

- Đây là trường học, không phải chỗ để các người làm loạn, muốn giải quyết cái gì thì tìm chỗ khác, tao sẽ tiếp đãi chúng mày tử tế!

- Thăng nhãi, tưởng tao sẽ nghe lời mày à?

- Không nghe cũng tùy thôi, nếu như năm đứa chúng mày muốn lên đồn công an “uống nước”, ở một nơi dễ gây sự chú ý thế này... Chắc, tao đang nghĩ tốt cho tụi mày mà không biết điều, ngu ngốc! – Ôi trời, câu hội trưởng tự nhiên lại thay đổi thái độ, cười hiền hòa với đám lưu manh. Tôi không thể biết được đâu mới là bản mặt thật của hắn nữa!

Cuối cùng vì sự an toàn của mình, đám lưu manh cũng chịu thỏa hiệp, bọn chúng cùng câu hội trưởng, tên Nguyên, anh trai tôi kéo nhau đi. Đám học sinh hiếu kì cũng muốn đi theo xem đánh nhau nhưng đã bị tên Tuấn lên giọng cảnh cáo:

- Nếu ai đi theo thì chuẩn bị tinh thần ngày mai chịu phạt!

Thật đáng kinh ngạc là chỉ bằng một lời dọa dẫm cũng khiến cho đám học sinh tái mặt, vội tản ra rồi đường ai nấy đi về. Woa, uy quyền của hội trưởng Hội học sinh đúng là không tầm thường chút nào!

Thấy ông Lâm theo sau hai tên Nguyên và Tuấn, tôi vội vàng níu vạt áo ông lại.

- Anh định đi đánh nhau thật à?

- Tất nhiên, bọn nó không chịu thỏa hiệp bằng lời thì phải dùng tới nắm đấm thôi. Nhóc về nhà trước đi, nguy hiểm lắm!

- Còn lâu, em cũng muốn xem đánh nhau, chuyện vui như vậy mà bỏ qua thì phí hoài.

-Ặc... em có phải là con gái không thế?

- Con gái thì đã sao?

Tôi là lười, mặc kệ ông nói gì thì tôi nhất quyết vẫn phải xem trận đấu này diễn ra thế nào, Hội học sinh đối đầu với một đám lưu manh đầu gà đầu què cơ mà, thú vị như thế làm sao tôi có thể bỏ lỡ chứ?

Bọn họ dẫn nhau ra khu đất trống đằng sau trường An Hải. Quanh đây chỉ có một khu tập thể và vài ngôi nhà nhỏ nằm quay lưng, cây cỏ mọc um tùm như rừng rậm, cứ như nơi này đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi. Tôi đi tới tảng đá to phủ đầy rêu nằm “lặng lẽ” trong đám cỏ dại, xé một tờ giấy nháp ra kê lên rồi đặt mõng xuống ngồi quan sát mấy tên kia. Chỗ này tuy không được sạch sẽ cho lắm nhưng mà tầm nhìn lại khá lí tưởng, lại còn có thể nghe rõ những gì bọn họ nói nữa, tôi thấy mình giống như khán giả thuộc hàng cấp VIP chuẩn bị được xem một trận đấu võ thuật vậy, nhưng thật tiếc sự thật không phải sắp diễn ra một trận đấu gay cấn mà là một vụ bạo lực học đường.

Số người hai bên hơi bị chênh lệch, đấu với một đám du côn năm tên mà bên Hội học sinh chỉ có vồn vẹn ba người. Câu hội trưởng và tên Nguyên không rõ thế nào nhưng tôi không lo về tài đánh đấm của ông Lâm, tuy thường ngày trông Lâm “tặc” ẻo ợt, có vẻ sợ tôi thế thôi nhưng ra ngoài đời chưa nên vội kết luận về ông ý.

- Tao cho bọn mày cơ hội cuối, muốn lặng lẽ rút lui hay là phải nhìn thấy máu mới biết sợ? – Quả nhiên là phong cách thường ngày của câu hội trưởng, lúc nào cũng là người tiên phong mở miệng khai mạc.

- Nhãi ranh, tao mới là người phải nói câu đó đấy, con mẹ nó, mày đúng là không biết sợ là gì, phải cho mày mấy nhát thì mới biết coi thường bọn tao sẽ nhận hậu quả đáng sợ thế nào! – Thăng tóc xanh “đổp” lại.

- Phụt... - Ông Lâm xen vào, “thể hiện” bản thân bằng cách nhổ toẹt nước bọt xuống đất ngay trước mắt đám lưu manh. Anh trai của tôi ời, ra về ta đây ít thôi, xí ~~~ - Ai là nhãi ranh hả? Đừng thấy bọn tao là học sinh mà khinh thường, mà nhìn lại cái bản mặt ruồi nhặng của chúng mày xem, chẳng khác gì một lũ học sinh cá biệt thích đua đòi!

Trời ạ, đánh thì đánh luôn đi, cứ đứng đó mà đấu võ mồm mất cả thời gian! Tôi chống cằm, bắt đầu mất kiên nhẫn với mấy tên rùa bò kia!

- Khốn kiếp!!!

Bị lời khiêu khích của ông Lâm chọc tới, đám lưu manh tức giận chửi thề rồi lập tức xông thẳng tới ba người kia... Wow, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!

Tên tóc xanh lao về phía ông Lâm đầu tiên, chắc muốn xử ông trước can tội dám khích bác cái lòng tự trọng chó găm của chúng. Hắn vung nắm đấm về phía ông, thân thủ di chuyển khá nhanh nhẹn, nhưng Lâm “tặc” tất nhiên cũng không phải là một đối thủ tầm thường. Ngay khi cú đám nặng ngàn cân kia sắp giáng xuống mặt, ông Lâm di chuyển như cắt, né được đòn một cách nhẹ nhàng. Sau đó ông giơ chân, đập một phát rõ mạnh vào sau lưng tên lưu manh khiến hắn bổ nhào về phía trước, mất thăng bằng úp mặt xuống đất một cách thê thảm.

Tôi đảo mắt sang phía Gia Nguyên, một mình ông phải chống lại hai tên, một đầu trọc một đầu mào gà. Bị kìm kẹp giữa hai tên, ông có vẻ hơi lúng túng ủa, mà có biết đánh nhau không thế?

- Ya!!!!

Ông Nguyễn hét ầm lên rồi lao về phía tên đầu trọc, vung một nắm đấm về phía hắn nhưng không may lại bị hắn đỡ được. Chưa vội dừng, ông Nguyễn sử dụng nốt tay còn lại thụi một phát vào bụng hắn nhân lúc tầm mắt hắn chỉ chú ý ở tay kia. Tên trọc ngã phịch xuống đất, mặt nhăn nhó ôm lấy bụng. Đánh được một thằng, ông liền sung sướng vênh mặt mà quên mất còn tên đầu gà đang lao tới ở sau lưng. Tiều ông rồi... tôi định hét lên báo cho ông biết nhưng nhìn thấy cái bản mặt vênh vào đó không hiểu sao lại chẳng thốt được lời nào. Nhìn cách đánh chủ quan của ông Nguyễn tôi chỉ có thể đánh giá là bình thường, ông chỉ biết đấu được với một tên mà không thể đấu hai tên cùng lúc. Rõ ràng tài đánh nhau của ông Nguyễn so với ông Lâm kém hơn nhiều.

“Bốp!!!”

Tên kia định đánh lên sau lưng ông Nguyễn nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị câu hỏi từ đầu “bay” ra cho một đập vào eo bắn xa những 10 mét. Wow, cú đập mạnh khủng khiếp! Tôi trở mắt kinh ngạc nhìn câu hỏi từ đầu vừa xử lí nhanh gọn tên đầu gà, bất giác đưa tầm mắt sang bên cạnh cách chỗ đó không xa, ồ, hai tên lưu manh còn lại đã nằm bẹp dí một đồng, chắc do bị tên Tuấn xử đẹp rồi, tiếc là tôi chưa kịp chứng kiến tận mắt, mãi nhìn hai ông kia.

Câu hỏi từ đầu coi bộ đánh nhau không tệ nha! Thế mà còn đình chỉ tôi vì tội đánh nhau. Hừ!

Tuy bị đánh như thế nhưng bọn lưu manh vẫn đứng dậy được sau một lúc “vật vã” dưới đất. Bọn chúng nổi máu điên, xông tới ba người kia một cách điên cuồng như đám bò tót nhìn thấy mấy ông đầu sĩ đang treo người mình bằng cái giò đỏ rực rỡ chói mắt. Chỉ riêng câu hỏi từ đầu đã chấp cùng lúc ba tên rồi, xem ra đám lưu manh này chỉ có cái vẻ bề ngoài chứ thực chất cũng thuộc dạng gà mờ cả, còn tên Tuấn đó... quả thực mà nói hắn rất có phong thái của đại ca du côn!

Nhìn thấy bọn họ đánh nhau, tự dưng tôi nổi... con thêm~~ Nói thật bây giờ chân tay tôi bắt đầu ngứa ngáy lắm rồi, tại lâu không vận động mà lại còn được trực tiếp theo dõi một vụ oánh nhau hấp dẫn như thế làm tôi cũng muốn tham gia. Bản năng của một người học võ đã thúc đẩy sự khát vọng muốn được đung tay đung chân trong tôi, khiến tôi bồn chồn không thể nào ngồi yên. Ra? Hay không ra?

Đùa hả, tôi là ai chứ? Là Vũ Hoàng Du Lam năng nổ, ưa thích vận động, nơi nào có bạo lực thì nơi đó không thể không có tôi!

Vì thế, tôi đã xông ra “đấu trường” một cách thật hoành tráng đó là... xông phi ngay một đá vào mông tên cầm đầu đám lưu manh khiến hắn lại không “tự chủ” được mà “hư” đất mẹ, sau đó liền cười toe toét, không quên chào hỏi:

- Hi!

Không nằm ngoài dự đoán, tất cả đều đồng loạt quay ngất về phía tôi, dùng ánh mắt to hơn mắtếch và vẻ mặt ngạc nhiên hơn cô tiên nhìn tôi, tuy nhiên có biểu cảm kinh ngạc hơn cả chính là tên tóc xanh vừa ăn một đòn “chào hỏi” của tôi khi này (bởi mắt hắn tròn to nhất mà).

- Lam, em ra đây làm gì??? – Ông Lâm tự nhiên quát vào mặt tôi, ơ, sao ông lại nổi sùng với tôi vậy?

- Em cũng muốn tham gia, ngồi nhìn chán lắm. – Tôi nhún vai.

- Con nhỏ này từ đâu chui ra thế?

Tên tóc xanh bò dậy phui phui quần áo, đột nhiên phun ra một câu khiến tôi giật nảy mình. Sao... sao hắn biết tôi là con gái? Không thể nào, bộ dạng của tôi đâu dễ khiến người khác nhận ra ngay được! Chắc hắn chỉ đoán mò thôi...

Tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

- Ồ, mặc đồ nam sinh à, không phải là cô bé theo phong cách tomboy đấy chứ? Nhìn bề ngoài của cô bé khá giống con trai nhưng mà cũng có nét giống con gái, ai chà...

Tên đó tiến tới chỗ tôi, vừa nói vừa đùa nghịch lộn tóc mai ngắn tũn của tôi. Chết tiệt, cái tên khốn này dám...! Làm sao hắn có thể đoán chuẩn xác như vậy được chứ, tự bản thân tôi thấy mình rất rất giống boy mà?

- Ê, mày dui hả? Nhóc đó là con trai mà! – Không đợi tôi lên tiếng, ông Nguyễn đã biện minh thay cho tôi.

- Thằng khốn kia, tránh xa em tao ra! – Ông Lâm tức giận quát.

- Ô, hóa ra đây là em gái mày à? – Hắn nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, làm bộ thích thú, - Con gái gì mà chẳng có ngực thế? Trước sau như một!

Sặc... câu nói của hắn khiến tôi muốn thổ huyết...!

- Cầm mồm đi thằng chó! – Không thể để hắn tiếp tục phun ra hai chữ “con gái” đó được, phải bịt miệng ngay thôi, nếu không sẽ bị lộ tẩy mất. Nghĩ thế, tôi vừa thét to vừa tức giận vung nắm đấm về phía hắn... - Mày nói ai là con gái hả? Mất mày để sau gáy à? Tao là con trai – C.O.N.T.R.A.I đó!!!

“Bum!!!”

Bị dính một đám chứa đầy con giận dữ của tôi vào chính giữa mặt, hấn ngã phịch ra sau, máu mũi phun trào...

- Đại ca!!! – Bọn đàn em của hấn hét ầm lên khi thấy hấn đổ rầm xuống đất.

- Không... không phải là con gái sao??? – Tên cò hồ đó ôm lấy cái mũi bết máu của mình, hoảng hốt nhìn tôi, lắp bắp nói.

- Thằng ngu!!! Chết đi, chết đi, dám nói tao là con gái nè!!! – Vẫn chưa hả giận, tôi xông vào “liên hoàn đập” vào người hấn. Tức quá, tất cả là tại hấn, tại hấn nhiều lời nên tôi sắp sửa phải mặc vấy lại rồi, hừ hừ!! >.

- Ôi, Lam dữ quá à? – Tôi nghe loáng thoáng tiếng ông Nguyễn run rẩy.

- Dừng lại đi, nếu không hấn sẽ chết đấy! – Ông Lâm đột nhiên chạy tới ôm lấy tôi từ đằng sau rồi kéo tôi ra khỏi người tên chết tiệt kia. Tôi hét ầm lên:
- Đề em đánh chết hấn, hấn dám xúc phạm em!

- Hừ, đúng là tên đó mù thật rồi... - Câu hội trưởng im lặng từ nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng, tôi đoán hấn sắp sửa phun ra một câu chẳng tốt đẹp gì. Hấn không nói thì thôi, chứ nếu đã nói thì chỉ khiến cho người ta điên tiết. - ...Người như cậu ta sao có thể là con gái được chứ? Tính tình ngang bướng, nói năng khó nghe, lại còn thích đánh nhau, chẹp, chả giống con gái ở điểm nào...

Đấy, tôi nói có sai đâu! Hấn mở miệng ra cốt để châm chọc tôi. Chết tiệt, vẫn chưa hạ hỏa được thì tên họ cầu đó lại đổ thêm xăng vào lửa. Không thể là con gái ư? Xin lỗi đi chứ tôi thực sự là con gái đó!

Không thể nhận được nữa, tôi hùng hùng hổ hổ đứng chắn trước mặt câu hội trưởng, gân cổ lên cãi một tràng, cũng không thêm dùng kính ngữ đối với tiền bối là anh ta:

- Nè, tại sao ở trước bao nhiêu người anh lại cố tình nói xấu tôi thế hả? Cho anh biết điều tôi đã muốn nói từ lâu nhé, thật ra hội trưởng như anh chả có gì tốt đẹp cả, tính cách thì kì quái chẳng giống ai, đã tâm lại độc ác, không những thế còn rất keo kiệt bủn xỉn...

- Cẩn thận!!!

Chưa mắng hết lời, câu hội trưởng bất ngờ lao tới đẩy tôi sang một bên...

“Chát!!!”

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, tôi thoáng nhìn thấy một thứ ánh sáng chói mắt mà sắc lạnh xẹt qua... “Keng!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hội Trưởng, Tiếp Chiêu Đi!

Tôi từng sốt nhìn vật sắc nhọn rơi xuống, tiếp xúc với mặt đất tạo nên tiếng “keng” ghê tai. Chết tiệt! Tên khốn kiếp đó định dùng dao đâm lên sau lưng tôi, may mà có hội trưởng kịp thời đẩy tôi sang một bên rồi dùng tay đỡ hộ một phát, chứ không thì về châu ông bà ông vải từ lâu rồi. Bọn hèn hạ, đánh không được thì dùng dao đâm lên! Tôi chuyển hướng, đưa ánh mắt đầy cảm kích về phía Thái Tuấn, hấn coi vậy mà cũng tốt bụng ghê, hi sinh đỡ dao cho tôi, bữa nào phải nói lời cảm ơn hấn mới được. Cũng thật may là hấn không sao, nhát dao chỉ chém trúng cái đồng hồ trên tay hấn, làm nó đứt dây rồi rơi xuống đất. Công nhận anh ta cũng tốt số đấy chứ!

- Chết tiệt! Mày định đâm lên nhóc Lam, mày tới số rồi thằng chó!!! – Cả ông Lâm lẫn ông Nguyễn không hèn mà cũng thét lên, về mặt tức giận.

Rồi sau đó hai ông định lao vào nện cho lũ kia một trận nhưng bất ngờ Thái Tuấn lên tiếng ngăn lại:

- Khoan đã!

Thật không ngờ là hai người đó ngoan ngoãn dừng lại thật. Tại sao bọn họ lại nghe lời câu hội trưởng thế nhỉ?

Tôi đứng một bên quan sát tình hình, thật tình thì tôi đang rất cầu vự vừa rồi, muốn xông tới cho tên chết tiệt đầu xanh kia một trận lên bờ xuống ruộng, cơ mà đến hai ông kia định “thay tôi hành đạo” thì lại bị câu hội trưởng ngăn lại, làm tôi bất giác cũng đứng nguyên tại chỗ luôn. Kì thật, tôi từ khi nào lại nghe lời hấn thế? Thái Tuấn cúi xuống nhặt chiếc đồng hồ bị đứt dây kia lên, nhẹ nhàng thổi bụi đất trên đó rồi cất vào túi quần, mọi động tác của hấn đều rất chậm rãi, cẩn thận, cứ như thể chỉ mạnh tay một chút là nó hỏng luôn vậy. Ôi trời, hấn đang làm cái gì thế, chẳng khác gì nâng niu một bảo vật vô giá? ~.~

- Nghe đây, tự tôi sẽ xử lý mấy tên nhãi nhép này, không ai được nhúng tay vào! – Thái Tuấn ngẩng mặt lên, nghiêm giọng ra lệnh cho ba người chúng tôi, hệt như một vị đại ca xã hội đen, rồi sau đó hắn quay sang cười nhạt với tên tóc xanh, - Mày sẽ phải trả giá vì dám làm hỏng đồng hồ của tao!

Tôi hơi rùng mình với lời đe dọa sắc mùi thuốc súng của cậu hội trưởng, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo hơn trước rất nhiều, trông thật đáng sợ. Không phải hẳn định gây án mạng ở đây, vì một cái đồng hồ chứ? Làm gì có chuyện đó, Thái Tuấn chỉ là học sinh cấp ba thôi.

Hắn đột nhiên lao vào giữa những tên lưu manh, nhanh nhẹn cho mỗi tên một đòn vào chỗ hiểm yếu như bụng, khuỷu chân, mặt rồi thậm chí cả “chỗ xx” của giống đực. Chắc... cậu hội trưởng là con trai mà còn dám ra chiêu đó với “đồng giống”, nhờ mai sau bọn kia tuyệt tự tuyệt tôn thì sao? Bây giờ tôi mới được chứng kiến kĩ càng cảnh hội trưởng đánh nhau, thật là lợi hại nha! Thân thủ hắn không những nhanh nhẹn mà những chiêu đòn của hắn cũng rất bài bản, nếu đánh nhau với hắn, tôi cảm chắc ngay một suất thua. Không biết tên đó học võ ở đâu mà lợi hại quá, nếu biết tôi xin papa đại nhân cho đi học ngay. Trước cảnh tượng sống động như trong phim bạo lực, tôi chỉ biết đứng yên chiêm ngưỡng và... rõ dãi. Ôi chào...tuyệt cú mèo!

- Thằng đó không đánh nhau thì thôi, chứ mỗi lần đánh là thể nào cũng có tên phải nằm viện! – Ông Lâm đứng cách tôi không xa, chép miệng nói với ông anh thiếu muối.

- Ủ, thằng này đánh đám ghê gớm lắm, tớ mong bằng một nửa nó còn không được, hic! Nhớ hồi lớp 10 nó ngày nào cũng gây gổ đánh nhau ở ngoài, bây giờ thì hạn chế rồi, toàn là chúng ta phải đi sau dọn dẹp bãi chiến trường! Đánh nhau giỏi, học lại càng giỏi hơn, nó cũng ăn com như mình sao lại giỏi giang hơn mình nhiều thế?? – Ông Nguyên cứ như bị chạm phải dây thần kinh nào, ngửa cổ lên trời than vãn. Ô, không ngờ cậu hội trưởng lại ghê gớm đến vậy?

- Thôi đừng buồn...! – Ông Lâm gật đầu ra vẻ đồng tình, vỗ vỗ lưng an ủi bạn.

Nhìn những cú đấm vung ra một cách mạnh mẽ và điêu luyện kia thì chuyện ông Nguyên nói chắc là thật. Tháo nào lần đầu đối mặt, hắn đã dễ dàng né được cú xông phi “thần chưởng” của tôi. Chỉ mười mấy phút, Thái Tuấn đã hạ gục được bốn tên đàn em, còn lại tên tóc xanh cầm đầu hắn để dành cuối cùng. Tên lưu manh đó có vẻ hoảng loạn khi chứng kiến đàn em của mình bị hạ gục một cách nhẹ tựa mây bay, và bây giờ thì đến lượt hắn nạp mạng. Ngay khi cậu hội trưởng tiến đến, tên lưu manh vung nắm đấm về phía mặt anh ta nhưng anh ta đã nhanh nhẹn cúi xuống né được cú đấm của hắn rồi lật ngược tình thế, bắt được tay hắn vặn ngược một trăm tám mươi độ.

- Á!!! – Tên đầu xanh hét ầm lên một cách thảm thương. Còn ngược lại, cậu hội trưởng thì cười cười, - Chậm quá đấy!

Woa, tuyệt quá! Tôi thực sự rất rất muốn cùng với tên Thái Tuấn đọ sức một lần, rồi có thể sau đó tôi sẽ bái hắn làm sư phụ chẳng? >.<

Hội trưởng đột ngột ngoắc ngón cái về phía tôi, nói:

- Thằng ngu, mặt mày bị chó tha rồi à, nhìn tên nhóc này mà kêu là con gái sao? Thà rằng bảo nó là gay thì còn nghe được. Tiện thể tao sẽ thay tên đó cho mày một trận vì tội dám đâm lên sau lưng!

Rầm...tôi như bị tảng đá nặng ngàn cân đè xuống người. Hắn... hắn nói gì cơ? Gay... gay á?

Tôi shock!

Đồ cậu hội trưởng chết tiệt, vừa mới cảm kích hắn được một lúc vì ơn cứu mạng thì hắn đã vung cho một nhát chí mạng vào gáy. Hắn cứ phải chọc tôi điên lên thì mới được à? Đúng là người nhà họ cậu, chết tiệt!

Tức quá đi mất... tôi ghét nhất là đứa nào nói mình là gay, tôi xinh đẹp “khuyên quốc khuyên thành” thế này, sao lại không thể là con gái được chứ? Hết bọn “tân đệ đệ” kia lại đến hắn nói tôi là GAY, bộ trông tôi giống thể loại hai phai lắm sao???

- Ồ... cũng đúng...

Ack... đầu tôi nổi gân xanh vạch đen, ngay cả tên lưu manh trời đánh thánh vật kia cũng gật đầu đồng tình. Hai kẻ kia, bà đây sức nhẫn nhịn cũng có giới hạn thôi nhá, ta phải cho hai người biết thế nào là xúc phạm tới “phẩm hạnh” của thiếu nữ mười sáu trắng tròn là ta đây!!!

Nghĩ thế, tôi co nắm đấm, vừa lao tới vừa hét như điên... @@

- Aaaaaaaa!!!

- ???

Tôi đẩy mạnh cậu hội trưởng sang một bên, rồi túm lấy “mớ rom” xanh lè của tên lưu manh chết tiệt, ngửa đầu ra sau, hơi dùng sức đập “cốp!!!” một phát rõ mạnh vào trán hắn khiến hắn choáng váng bật ngửa.

- Ôi!!! – Một loạt âm thanh sừng sốt vang lên sau lưng tôi, còn ai vào đây nữa ngoài ông anh Lâm “tặc” và ông anh thiếu muối i-ốt.

Đừng hỏi tôi có đau không, bởi vì chiêu này hồi cấp hai tôi áp dụng nhiều rồi, rất hiệu quả đấy, lúc đó tôi cũng ngạc nhiên về khả năng “đầu sắt” này của mình lắm, kì thế nào tôi chả đau gì cả. Tôi lại xốc ngược hắn lên, vừa... túm tóc hắn giật lên giật xuống, vừa văng tục c.hửi thề:

- Khốn kiếp cái thằng cờ hó này! Dám chơi lên sau lưng, lại còn nói bậy nói bạ gọi tao là “nhỏ này nhỏ kia”, tội mày đáng bị chém thành trăm mảnh, con

mẹ nó, cho mày một trận vẫn chưa thấm vào đâu, phải nhỏ trĩu mớ lông trên đầu mày thì mới nhớ đời, xem sau này gặp tao rồi còn dám nói năng lung tung nữa không!

- Á á á.....!!! – Hấn thống khổ kêu vang trời. Đương nhiên, tóc bị tôi giật mạnh như thế, còn đau đốn gấp trăm lần so với ấn đập vào người. Nhìn hấn đau như vậy, cơ mà tôi vẫn chưa hết giận, ai bảo hấn làm tôi suýt lộ tẩy, đáng đời, cho mày đi tu luôn!

- Thôi đi Lam, em chơi ác quá!

Ông Lâm lại một lần nữa là người nhảy bổ vào kéo tôi ra khỏi người hấn, tôi mặc sức kêu gào:

- Buông em ra! Buông ra! Nếu không em đánh cả anh đấy!

- Thằng nhóc này còn nhỏ mà háu chiến ghê!

Tôi quay ngoắt lườm cầu hội trưởng chết tiệt một phát, hừ, thấy bốn cô nương đang tức tối mặt mà vẫn còn chọc khoáy được, xem ra hấn rất muốn được chịu chung cảnh ngộ với tên lưu manh đang nằm dưới đất kia. Ok, thích thì chiêu!

Tôi vùng khỏi người ông Lâm, lao nhanh về phía cầu hội trưởng, túm lấy cổ áo hấn, ngẩng lên đối diện với bản mặt cầu của hấn rồi hét lớn:

- Cả anh nữa, cũng muốn giống tên đó phải không?? Anh dám bảo tôi là gay sao?? Anh nhìn lại mình đi, còn giống gay hơn đó!!!

Hấn không những không tỏ vẻ có gì là sợ mà vẫn chỉ chưng ra bộ mặt cười cợt:

- Muốn đánh nhau à?

- Phải, tôi rất muốn nện cho anh một trận!!!

- Lam, đừng...!

Mặc kệ ông Nguyên có xin xỏ thế nào, tôi không thèm nghe mà chỉ hung hăng trừng mắt với tên cầu hội trưởng, trong đầu hiện lên ý nghĩ sẽ in cho hấn đám đầu tiên vào cái mặt cợt nhả của hấn. Nhưng... tên Tuấn đột ngột nắm lấy bàn tay tôi đang giữ chặt cổ áo hấn. Hơ...

- A... - Tôi khẽ kêu lên, đồng thời hơi nhăn mặt, chết tiệt, hấn... hấn đang bóp nát tay tôi.

Bàn tay nhỏ bé của tôi không thể chịu nổi sức ép từ tay hấn, vì thế mà từ từ buông lỏng ra...

- Tuấn, không được làm nhóc Lam bị thương! – Ông Lâm xót xa thay cho tôi.

- Tất nhiên, vì là em cậu nên tớ mới không mạnh tay.

Không mạnh tay cái mông! Hấn không biết xấu hổ phun ra câu đó trong khi vẫn còn đang “nghiên nát” tay tôi... A, buông ra, sắp gãy đến nơi rồi!

- Vũ Hoàng Lam, cậu không phải là đối thủ của tôi đâu! – Hấn cúi xuống, nói khẽ vào tai tôi.

Rồi hấn quay sang nói với mấy tên lưu manh đang nằm la liệt dưới đất, bị đánh đến nổi thân tàn ma dại, thảm hại nhất là tên tóc xanh:

- Cút đi, đừng để tao gặp lại chúng mày lần nữa!

Quả nhiên là đầy uy lực, bọn kia hoảng sợ vội lồm cồm bò dậy, diu nhau chạy biến. Sau khi bọn kia biến khỏi, cầu hội trưởng mới chịu buông tay tôi ra. Tay vừa được giải phóng, ý nghĩ chiến đấu lại trở dậy, tôi làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc được.

Hấn nhặt cái cặp sách vất lăn lóc một bên lên, phui phui bụi rồi đeo lên người. Thừa cơ hấn không chú ý, tôi lại như một con hổ dữ xông về phía hấn...

- Cầu hội trưởng, tôi nhất quyết không tha thứ cho anh đâu, tiếp chiêu đi! – Ôi quên mất, tôi lại theo thói quen khi “ra trận” là phải hét lên cho khí thế rồi >.<

“Bụp!!!”

Ngay khi tay tôi sắp chạm vào người cầu hội trưởng thì hấn đột nhiên xoay người lại... lần này không giữ tay mà là giữ cả đầu!?! Tôi vùng vẫy, cố gắng vuron tay ra để đâm hấn một phát nhưng thế quái nào mãi vẫn không chạm tới, chân vùng lên đạp cũng không trúng. Hấn khỏe quá, chỉ một tay mà cũng giữ chặt được đầu tôi thế này, chẳng lẽ tôi đã hết hi vọng trả thù hấn rồi sao? Hu hu...

- Á, thả ra, thả ra!

- Cậu bướng bỉnh thật đấy, cứ thích làm điều không phù hợp với khả năng của mình thôi!

Tên khốn, hấn lại còn đá đầu tôi. Ý hấn bảo tôi tầm thường, không có đủ năng lực chống đối lại hấn. Mà sự thật chính là thế, hấn chỉ một tay mà đã khống chế được tôi, mà tôi thì “tứ chi kém phát triển” (ây, không phải tôi lùn đâu, chỉ là thấp hơn hấn một cái đầu chứ nhiều), vùng tay loạn xạ, cố gắng

vươn dài tay hết sức có thể nhưng vẫn không đụng được một cú vào người hắn. Thậm chí còn vung chân định đạp một phát nhưng lại bị hắn lấy chân dẫm lại, khiến tôi hét thảm một tiếng “A” long trời nổ đất.

- Buông ra...a...a...!!!

- Thôi đi hai cái người này! – Hai ông Lâm và Nguyên đứng nhìn nãy giờ mới đồng thanh thốt lên.

Nhưng câu hỏi trường nào có thêm nề mặt ai...

- Cái tội đánh lén Hội trưởng Hội học sinh, cậu nghĩ nên bị phạt thế nào đây?

- Phạt cái gì? Trong nội quy nhà trường không có cái điều lệ này!

- Nhưng luật lệ của Hội học sinh có...

- ...

Có sao? Lần đầu tiên tôi được nghe có cái luật lệ vô lý ấy, đánh hắn là giải quyết mâu thuẫn cá nhân và hiện tại chúng tôi đã ở ngoài trường, vẫn còn có thể áp dụng được sao? Thật hết sức vô lý, vô lý quá!

Tôi hết cách, dùng cả hai tay bấu lấy cánh tay cầu hội trưởng để giật ra, ngu quá, đáng lẽ phải dùng đến chiêu này từ lâu rồi chứ, thật là... sao đầu óc tôi tự dưng trở nên chậm tiêu thế nhỉ? Nhưng mọi việc đâu có dễ dàng như tôi nghĩ, có vẻ như đoán được ý định của tôi, cầu hội trưởng liền... túm chặt lấy phần tóc mái của tôi, khiến tôi nổi lên cử động là trên đỉnh đầu truyền đến một trận đau tê dại ở chân tóc mái. Hu hu, đồ ác độc, không lẽ hắn định chơi tôi đến cùng nên không chịu buông tha, đến trò này hắn cũng mang ra dùng được... Tiện nhân...!!!

(Nghĩ lại thì trò túm tóc tôi là người “khai màn” ~.~)

- Oái... đau quá...!!!! – Tôi không nhịn được kêu lên oai oái, gì chứ bị giật tóc mái còn đau gấp mấy lần đau ở trên thân người, vừa rát lại vừa ngứa.

- Đã nói rồi, sao cậu có thể đấu lại với tôi! – Giọng hắn tràn đầy sự đắc ý, giễu cợt.

- Được rồi đó Tuấn, đừng trêu em nữa, đau nó... - Ông Lâm hạ giọng xin tha hộ tôi.

- Ai trêu, là đang dạy dỗ cho tên nhóc này biết điều một chút đấy chứ!

Hắn bật cười một tiếng, khiến tôi có chút rùng mình, ôi, nghe tiếng cười của hắn mới man rợ, nham hiểm làm sao...

- Á!!!

Đột nhiên tôi bị đẩy bật mạnh ra sau, ngã phịch xuống đất một cách vô cùng đau đớn, ôi cái mông tôi, oa oa!!! Tên hội trưởng ác độc, hắn không những không thêm buông tay tha mà còn nhẫn tâm dùng lực xô đầu tôi ra sau, khiến tôi trở thành bộ dạng thảm hại thế này đây!

Cầu Thái Tuấn chết chết chết tiệt, ta thế với liệt tổ liệt tông nhà họ Vũ, sẽ có ngày ta trả lại cho ngươi mối nhục ngày hôm nay!!! A...!!!!

- Lam! – Hai ông anh kia vội lao tới đỡ tôi dậy, lo lắng hỏi, - Nhóc có sao không?

- Hừ, còn sao trắng gì nữa, dập hết “bàn tọa” rồi đây, tại sao vừa nãy hai anh không vào giúp em, bây giờ hỏi han thì có ích gì??? – Tôi bức tức xô Lâm “tặc” và Nguyên “ĩ-ôt” ra, hét vào mặt hai ông.

- Hơ... tên Tuấn gớm lắm, bọn anh nào dám... - Ông Nguyên xoa mũi, trong lời nói lộ rõ vẻ e ngại người nào đó, hừ, một tên nhát gan, - Hơ nữa... là do nhóc gây sự trước mà.

Á, lại còn đổ tại tôi!

- Ai gây trước??? Là anh ta, anh ta gây sự trước đó!!! Anh ta c.hửi em là GAY, nếu là các anh bị c.hửi như thế liệu có dễ yên không???

- Cho dù bị nói là gay, tụi anh cũng không dám đánh nhau với tên đó... - Ông Lâm nhún vai, - Chơi với nhau một năm rồi, dĩ nhiên bọn anh biết mình ‘chơi’ không lại cái tên ‘lưu manh giả danh tri thức’ kia, hihi...

Còn cười nữa, thật tức quá, ui, mông vẫn còn đau chết đi được!

Tôi không thêm giữ ý tứ mà xoa xoa “bàn tọa” trước mặt hai tên “nhát cua” kia, mắt trừng trừng lườm về phía bóng lưng của kẻ đáng ghét đó đang dần thu nhỏ. Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ tà ác...

Cầu hội trưởng Trần Thái Tuấn, nhà ngươi hãy đợi đấy, bản cô nương ta nhất định sẽ rửa hận, ngươi cứ chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp chiêu đi...!

Chương 22: Trả Thù Thành Gây Họa

- Long ngoan, cho chị vay đi mà.
- Không!
- Mai, à không, ngày kia chị trả liền.
- Không tin!
- Thật!
- KHÔNG LÀ KHÔNG!

Tôi thu lại bản mặt nịnh nọt, nghiêng răng ken két nhìn thẳng nhóc em đáng ghét đang thản nhiên ngồi đọc Doraemon trên ghế sofa. Hừ, cái thằng nhóc keo kiệt này, năn nỉ vay nó 50k từ nãy giờ đến mức đau cả họng, khô cả môi mà nó nhất quyết không cho vay. Đồ kiệt sĩ, nó có phải là em trai tôi không thế? Có bao nhiêu tiền để dành trong heo đất thế mà chị hỏi mượn chút tiền lại nhất quyết không cho, cả ông Lâm cũng vậy, đến 10k cũng chả thèm lòi ra.

Chả là tôi vừa nghĩ ra một kế hoạch trả thù cầu hội trưởng vì vụ ban sáng khá ư là tuyệt vời, cơ mà phải dùng đến tiền nhưng hiện tại trong người tôi chỉ có vài xu lẻ. Cần tiền để làm gì à? Tất nhiên là không phải đi thuê sát thủ chém hấn rồi.

Nhưng mà cái tên tiểu tư bản này lại đang giờ tính keo kiệt với tôi, biết làm sao đây, tôi cũng không thể xin tiền mẹ được vì hiện tại mẹ đâu có ở nhà. Hừ, chị em mà thế đấy!

- Chẳng phải con heo đất của nhóc đang “bội thực” hay sao? Cho bà chị đây vay 50k mà cũng khó!
- Ồ, thà để nó “bội thực” cũng không cho anh vay đâu, có ngày mất trắng chứ chả đùa... - Mắt vẫn dán vào quyển truyện, nó lăm bắm nhưng mà cứ như là cố tình nói cho tôi nghe vậy.
- Cái thằng...

...Chết tiệt! (Tôi rất muốn gào vào mặt nó như thế) Tôi đã hạ mình lắm rồi mà nó vẫn còn không thèm đếm xỉa gì đến, thật muốn chọc tới tính kiên nhẫn của bản cô nương ta đây! Hừ, đã thế không thèm vay nữa, nhục quá!

- Không cho vay thì thôi, ta đây cóc thèm!

Tôi tức tới xoay người bỏ đi, trong người đầy một bụng tức nhưng chả thể làm gì được thằng nhóc, nếu không kiềm chế thì tôi sẽ được chết không toàn thây với mẫu hậu đại nhân. Biết kiếm tiền ở đâu giờ nhỉ? Không lẽ dùng bạo lực trấn tiền ông Lâm?

*

* *

Đúng 7 giờ tối, tôi đã đứng trước nhà hàng gà nướng Tâm Đạt. Cũng may tối nay mẫu hậu mãi “nghiên” bộ phim kiếm hiệp mới mua, quên cả đi chợ nên cả nhà buộc phải ăn mì gói, thế là tôi lấy cớ đi sinh nhật bạn nên được ăn tối ở ngoài, không những thế còn được mẫu hậu phóng khoáng chu cấp tiền “quà cáp”. Lí do tôi đứng ở đây một phần là chưa ăn tối, quan trọng hơn là để thực hiện kế hoạch trả thù “thâm độc”. Tất nhiên là tôi phải rủ thêm người rồi, chứ ăn một mình ở đây tốn kém lắm!

Ngồi ở bàn ngay chính trung tâm nhà hàng, tôi thấy hơi hồi hộp, xung quanh tôi bàn nào bàn nấy cũng chật ních người, hầu như là toàn đi theo nhóm, theo gia đình, chắc là thấy tôi “chơi” hấn một mình một bàn nên thoáng bất giác có vài ánh mắt dò xét đảo qua người tôi. Tôi dựng quyển menu lên, hạ thấp đầu xuống rồi đảo mắt một lượt quanh nhà hàng. Ồ thấy rồi, cái dáng cao gầy quen thuộc đang quay lưng về hướng tôi kia đích thực là của cầu hội trưởng, không thể lẫn đi đâu được. Tôi giấu mặt sau quyển menu, đồng thời nhìn đồng hồ, sao chưa thấy nhóc Thu đến nhỉ, bao giờ tôi mới được gọi món đây?

Cầu hội trưởng trong bộ đồng phục nhân viên màu cam bận rộn bung bê bát đĩa chạy từ bàn này sang bàn kia, rồi thoát cái đã thấy hấn chạy ra chạy vào trong nhà bếp, còn kiêm luôn việc ghi chép các món mà khách hàng gọi. Bởi vì nhà hàng khá đông khách nên các nhân viên ở đây đều bận rộn không riêng gì hấn. Có một điều tôi phải công nhận và thậm chí còn khen tặng là hấn rất nhanh nhẹn, làm việc nhanh như gió mà không hề xảy ra sơ suất, một tinh thần làm việc rất đáng để người khác học tập noi theo đấy (nhưng trừ tôi).

“Brrr...”

Cảm giác điện thoại trong túi quần rung lên một hồi, tôi lôi ra xem, là nhỏ Thu.

- Gì mà? Sao còn chưa thấy đến?

“*Tao không đến được mà ới, bà chị tao cãi nhau với anh rể, giận rồi bỏ về, bây giờ tao đang bị bà ấy kéo đi chơi cho hạ hỏa nè...*”

- Mà không đến thì tao biết làm sao? Không được giảm giá... - Tôi gần như mếu nói vào điện thoại.

“*Con nhỏ này, hóa ra mà rú tao đi ăn là để được giảm giá à? Thế mà tao tưởng mà thành tâm muốn đi ăn với tao cơ!*”

- Hi, tỳ muốn đi ăn tối với Thu muội thật mà...

“*Thôi thôi, bỏ cái giọng chua lòe đấy đi, cúp máy đây!*”

Nhỏ Thu cúp máy cái rụp. Tôi chán nản cất điện thoại vào trong túi quần, nó không đến thì đành phải chịu ăn một mình thôi chứ chả lẽ vào ngồi một lúc rồi lại đi ra. Tôi lật quyển menu, hic, món nào cũng ngon nhưng mà giá cả thì...

- Quý khách gọi món gì ạ?

- Cho tôi một... A?

Tôi ngẩng đầu rời khỏi menu, định gọi món thì miệng lưỡi đột nhiên khựng lại khi thấy câu hỏi trường ở trước mặt, không tự chủ kinh ngạc hô lên một tiếng. Hấn... không phải cố tình tới bàn tôi hỏi món đấy chứ? Tự dưng lù lù xuất hiện một đồng như ma vậy!

Hai mặt đối diện nhìn nhau...

- Cậu... lại đến à? – Câu hỏi trường đột nhiên mở miệng hỏi.

Ồ khoan, tại sao nói là “lại”? Không lẽ...

- Lần trước anh biết tôi tới đây sao?

- Tại sao tôi không biết chứ?

Quả nhiên, vậy thì hôm đó hẳn cố tình bơ tôi, chứ không phải là hẳn không nhận ra.

- Cậu đến đây ăn một mình? Giàu có nhỉ? – Hấn cười châm chọc tôi.

- Thì sao? Tôi thích ăn một mình đấy, ý kiến gì?

Ach... nói thế chẳng khác gì bảo mình bị tự kỷ nhỉ?

- Gọi món đi! – Hấn không thèm dỗi co với tôi nữa mà chuyển sang chủ đề khác.

- Cho một đĩa cơm gà cỡ vừa, một đĩa rau muống xào tỏi và thêm một mì xào thập cẩm.

Đó là những món rẻ tiền nhất trong nhà hàng.

- Chắc... vào nhà hàng gà nướng mà gọi những món này...

Câu hỏi trường xía xối một câu rồi xoay người bỏ đi. Á, tức chết đi được, ta gọi gì là quyền của ta chứ, đâu có quy định nào vào nhà hàng lớn không được ăn món rẻ tiền đâu. Nhục quá!

Mãi đến khi “ruột dính lưng” mới thấy có người bê đồ ăn ra cho tôi, không phải họ khinh tôi gọi đồ bình dân mà để dành đến cuối mới nấu phần của tôi đó chứ? Thấy thức ăn bưng tới, tôi như một kẻ sắp chết giữa sa mạc đột nhiên nhìn thấy chai nước, nuốt ừng ực nước miếng nhìn đồ ăn nóng hổi trên bàn. Woa, thơm quá, hấp dẫn quá! Thế là tôi bắt đầu lao vào đánh chén...

- Chẹp... gì mà ăn như kẻ bị bỏ đói mấy ngày ấy...

Tôi ngừng ăn, trừng mắt với cái tên hội trường chết tiệt vừa bê đồng bát đĩa bần đi ngang qua vừa châm chọc tôi. Tên khốn này, “trời đánh còn tránh

bữa ăn”, đã thế bản cô nương sẽ dạy cho nhà người một bài học vì tội dám xúc phạm ta. Cầu hội trưởng, hận cũ thù mới, nhà người đừng nhầm người rồi!

Tôi chậm rãi gấp mi ăn, trong đầu tính toán kế hoạch làm cho hắn bị bẽ mặt ngay tại nhà hàng này. Vấn đề ở chỗ... làm thế nào để chọc quê hắn bây giờ? Kế hoạch cũ thì đương nhiên không thể áp dụng được nữa rồi, tình thế đã thay đổi.

Thấy hắn lại bê thêm một chồng đĩa bản sắp đi ngang qua chỗ tôi, không kịp suy nghĩ gì, tôi tự nhiên... giờ chân ra ngáng hắn...

XOẢNG!!!!

Tiếng vỡ bát đĩa dội lên đỉnh tai nhức óc, vang vọng khắp nhà hàng, thu hút bao ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người xung quanh. Ôi không... Lúc tôi ý thức được hậu quả nghiêm trọng thì đã thấy tên Tuấn ngã sòng soài trên mặt đất, giữa đồng chén đĩa vỡ tan tành, một vài mảnh sứ còn ghim vào tay hắn, tạo ra vết máu đỏ thẫm chảy dài.

Tôi... hình như tôi gây họa rồi, ôi mẹ ơi, sao tôi lại có thể không suy nghĩ gì mà đi ngáng chân hắn kia chứ? Biết mình đã làm chuyện quá đáng, tôi run sợ, chỉ biết mở to mắt nhìn cầu hội trưởng, toàn thân cứng đờ và lạnh toát như thể vừa chui ra từ trong tủ lạnh...

Thái Tuấn ngồi dậy, quay phắt sang trừng tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, khiến tôi chột dạ chỉ biết cúi thấp đầu xuống. Hắn không mắng không chửi tôi, chỉ làm một bộ thâm trầm, chậm rãi thu dọn những mảnh vỡ, mặc cho dòng máu tươi vẫn chảy dài trên cánh tay. Hic, tôi bắt đầu cảm thấy ân hận, nhưng lại không đủ can đảm để nói lời xin lỗi...

- Chuyện gì xảy ra thế này???

Tiếng ông chủ từ xa vọng tới oang oang, rất nhanh sau đó đã thấy ông ta có mặt ở hiện trường. Tôi còn nhìn thấy rõ gương mặt ông bác đó đang dần tím lại, có vẻ như đang nén cơn giận. Hắn sẽ bị đuổi việc chẳng?

Tôi có nên đứng ra nhận lỗi?

Không, tôi không thể...

Cầu hội trưởng dọn dẹp xong rồi đứng lên, hơi cúi đầu trước ông chủ:

- Xin lỗi chủ, cháu vô ý vấp phải chân bàn... - O, hắn không khai ra tôi là thủ phạm.

- Cậu... theo tôi vào trong mau! - Ông ta gằn giọng, khó nhọc nói từng chữ một, sau đó quay sang cười “hiền hòa”, - Thực xin lỗi vì đã ảnh hưởng đến mọi người, không có gì đâu!

Hội trưởng đi theo sau ông chủ vào bên trong. Không phải hắn sắp bị ăn chửi hay bị đuổi việc chứ? Nếu như hắn bị đuổi thật, liệu có tìm tôi đập cho một trận toi bời không đây? Hu hu...

Nhìn thức ăn trên bàn, tôi chẳng còn bụng dạ nào mà ăn tiếp nữa, một phần vì lo cho bản thân, một phần cũng lo cho tên kia nữa. Aizz... Tôi cảm thấy lên, khó nhọc nuốt hết bữa ăn của mình...

Đó, may thấy chưa Vũ Hoàng Du Lam, giờ thì hắn đã bẽ mặt trước bao nhiêu người ở đây theo ý muốn của mày rồi đó, kết quả vượt ngoài cả sức tưởng tượng của mày, trả được thù rồi, đáng lẽ mày phải vui chứ? Nhưng... sao không thể cười nổi thế này?

Ngồi xuống cái ghế đá cạnh nhà hàng Tâm Đạt, tôi thần thờ buông mắt xuống dòng xe cộ đang tấp nập ngoài đường. Con phố nhộn nhịp xe người qua lại, những đèn neon treo trên các biển hiệu lấp lánh như những dải dây kim tuyến đầy màu sắc rực rỡ. Phía bên kia vỉa hè là bờ hồ êm đềm với những hàng liễu rủ thướt tha trong gió, xung quanh đông đúc các quán trà đá, mía đá chặt kín chỗ, hầu như khách toàn là nhóm học sinh, sinh viên tụ tập. Khung cảnh quá đổi yên bình nhưng sao lòng tôi lại nặng trĩu như có tảng đá mấy tấn đè nặng xuống thế này, có lẽ tại mặc cảm tội lỗi mình vừa gây ra lúc đó.

Không biết cầu hội trưởng thế nào rồi. Chẳng hiểu tại sao ăn xong rồi mà tôi lại không về ngay mà đứng ở đây, chờ cái gì chính mình cũng không biết. Tôi đứng đây làm gì chứ, tính chờ cầu hội trưởng tan ca rồi nói lời xin lỗi sao? Có mà bị oánh chết trước khi mở miệng ấy!

Nhưng mà vẫn cứ muốn chờ...

Tôi thờ dãi thườn thượt, chả hiểu trong đầu mình nghĩ gì lại nảy ra ý tưởng đến đây ăn rồi tìm cách làm cho tên Tuấn bẽ mặt, trả thù nỗi nhục ban sáng, để rồi lại gây ra chuyện động trời.

- Hừ!

Một bóng người quen thuộc đi lướt qua tôi, kèm theo là một tiếng “hừ” bực tức. Ô, hình như là cầu hội trưởng, tôi ngoái cổ nhìn theo người đó, chính xác là hắn luôn! Không phải hắn còn hơn một tiếng nữa mới tan ca sao?

Tôi ngạc nhiên đứng dậy, vội đuổi theo hắn.

- Hội trưởng, hội trưởng, chờ đã...!

Hắn không dừng bước hay quay lại, như thể không nghe thấy tôi gọi gì ấy, hay là hắn đang cố tình bỏ tôi?

Tôi đuổi theo hắn vào một con hẻm nhỏ vắng người qua lại, chỉ có ánh đèn đường màu vàng mờ nhạt bao trùm cùng không gian tĩnh mịch...

Đột nhiên hắn khựng lại khiến tôi suýt tí nữa không kịp phanh đâm sầm vào người hắn. Hắn chỉ dừng bước mà không thèm quay đầu lại...

- Biến đi!

Trong con hẻm vắng người, từ phía Thái Tuấn vang lên giọng nói thâm trầm và lạnh lẽo... Hắn đuổi tôi, bây giờ tôi biết hắn đang giận tôi ghê gớm lắm, nhưng tôi đã làm chuyện quá đáng với hắn, không thể cứ bỏ đi mà không nói lời nào. Nghĩ thế, tôi lấy hết dũng khí, mãi mới thốt được ba chữ mà tôi rất ít khi nói qua:

- Tôi... xin lỗi!

Không gian im lặng lại bao trùm lên tất cả, trong con hẻm tối, càng cảm thấy yên ắng đến ghê sợ hơn bao giờ hết.

Mãi lúc sau, hắn bỗng dừng quay đầu lại, đôi lông mày nhíu chặt biểu hiện sự tức giận tột cùng của hắn. Ánh đèn vàng mờ nhạt hắt lên càng khiến cho vẻ mặt hắn âm u đáng sợ hơn rất nhiều, tôi bắt đầu cảm thấy người mình lạnh toát. Hơ... từ trước tới nay Du Lam tôi chưa từng sợ bất cứ thứ gì, nhưng tại sao bây giờ đứng trước câu hỏi trưởng lại bày ra bộ dạng yếu đuối thế này nhỉ? Hay tại tôi vì quá áy náy nên mới trở nên như thế? Chắc thế rồi, tôi mà sợ... sợ cái tên Tuấn đó á? Ha ha...

- A...!

Đột nhiên câu hỏi trưởng lao về phía tôi rồi túm lấy cổ áo tôi xốc mạnh lên khiến tôi hoảng hốt kinh hô một tiếng. Hắn tức giận quát to vào mặt tôi:

- Đồ khốn kiếp! Hôm nay cậu đến đây ăn là muốn phá đám tôi chứ gì?? Cậu hài lòng rồi chứ, tôi không những bị bề mặt mà còn bị trừ mất nửa tháng lương, hừ, cậu ăn no bụng mỡ rồi đi đập đổ bát com của người khác à?? Trả thù được rồi chắc cậu hả hê lắm phải không??? Chết tiệt!!!

Tôi giật mình, sững sờ nhìn câu hỏi trưởng đang phát điên không chớp mắt. Hắn nói sao? Trừ mất nửa tháng lương? Đập đổ bát com? Ôi không, đúng là tôi đã gây họa lớn thật rồi, hic...

- Tôi... tôi thật sự xin lỗi...

- Xin lỗi? Cậu nói dễ nghe nhỉ? Xin lỗi là có thể giải quyết mọi chuyện sao, có thể lấy lại tiền của tôi không? Cậu... Tôi đã không thèm chấp đến một thằng nhóc như cậu rồi nhưng cậu cứ thích động đến tôi là sao???

- Là tại anh xúc phạm tôi trước đây chứ!!! – Tôi không chịu yếu thế phản bác lại.

- Vì thế mà cậu đã chơi lại một cách quá đáng như thế???

- Đúng!

- THẮNG KHỐN!!!

OÁI!!! Tên khốn Thái Tuấn đẩy mạnh tôi vào tường, trên lưng dội lên một trận đau tận vào xương sống. Tôi nghiêng răng trừng hắn, chỉ thấy đôi mắt hắn hằn lên tia tức giận cực độ, cảm giác như muốn xé tôi ra thành trăm mảnh vụn. Ánh mắt đáng sợ này... còn khủng khiếp hơn ánh mắt sáng nay hắn nhìn bọn lưu manh, tôi bỗng dưng nhớ lại những tên lưu manh đó đều bị đánh dã man dưới tay câu hỏi trưởng. Một đợt gió lạnh thổi qua, tôi... tiêu rồi!

Dù có học võ, dù đã từng hạ bao nhiêu tên con trai nhưng câu hỏi trưởng không phải kẻ tầm thường. Hắn lợi hại hơn tôi rất rất nhiều!

- Cho dù cậu có là em thằng Lâm thì tôi cũng không tha thứ cho cậu!

Hắn vung nắm đấm lên, tôi sợ hãi đưa tay bịt mắt lại, miệng không tự chủ la lên:

- Á... tha cho tôi, tha cho tôi, tôi biết lỗi rồi, làm ơn tha cho tôi...

Tâm hoảng sợ khiến cơ miệng hoạt động lên tục, lặp đi lặp lại câu xin tha. Từ trước tới giờ tôi chưa từng hạ mình xin ai tha thứ bao giờ, nhưng thời khắc này sĩ diện thì làm được gì cơ chứ, quan trọng nhất vẫn là tính mạng. Tôi vẫn bịt chặt mắt, miệng vẫn liên thanh như tụng kinh... Ủa, sao mãi vẫn không thấy va chạm, đau đớn gì nhỉ?

Tôi ngừng la, hé mắt ra nhìn qua kẽ hở của bàn tay, chỉ thấy hắn trừng trừng lườm tôi, còn nắm đấm đã hạ xuống từ bao giờ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, rón rén hạ tay xuống, cố nén vẻ mặt sợ hãi nhát gan của mình. Giờ phút này tôi thấy thật ê chề mặt mũi...

- Cút đi!

Hắn gằn giọng. Ừ thì tôi biết mình đã gây lỗi lớn, nhưng mà sao hắn lại giờ giọng điệu đó đuổi tôi như đuổi một con cò hó thế, tôi không thể nào chấp nhận được, dẫu sao đây cũng là đường chung, muốn đi hay ở là quyền của tôi chứ. Cơ mà câu hỏi trưởng bây giờ đang điên tiết, tôi cũng không to gan lớn mật mà nói câu đó đâu, lại chọc vào máu hùng của hắn thì mười đứa như tôi hắn cũng biến thành tro hết. Tốt nhất bây giờ nên nhục và chuồn thôi!

Du Lam ơi Du Lam, chưa bao giờ mày thăm như hôm nay, à không, vốn dĩ mày đụng độ với tên hội trưởng chết tiệt Thái Tuấn thì cuộc đời mày liên tục gặp xui xẻo!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hội Trưởng, Tôi Xin Lỗi!

Tôi nhanh chóng chuẩn khỏi chỗ cầu hội trưởng. Một mình lang thang trong con hẻm tối chỉ có ánh đèn mờ nhạt, tôi thấy hơi sợ, dẫu sao tôi vẫn chỉ là một đứa con gái, đi vào những nơi thế này cũng phải lo sợ mình sẽ gặp ma hay gặp mấy tên biến thái bệnh hoạn chứ. Hờ, nhưng mà đây là lối tắt duy nhất dẫn về nhà tôi, không phải đi bộ đường vòng một quãng xa. Dù gì cầu hội trưởng vẫn đang “chấn” ở đầu con hẻm, cũng không thể quay lại được, khó khăn lắm mới thoát khỏi hẻm.

Nói về chuyện hồi nãy cũng không thể trách tôi hoàn toàn, ai bảo sáng nay hân xúc phạm tôi, ăn miếng thì trả miếng, chỉ là tôi trả thù hơi quá tay mà thôi.

Càng nghĩ càng bức, tôi thuận chân đá văng cái lon coca rỗng nằm lẫn lóc giữa đường như muốn trút giận, hừ, tên nào mắt văn hóa thế, uống xong liền xả rác ra đường, không có ý thức gì cả!

“Bốp!!”

- Ui!!!

Một tiếng kêu đau đớn của ai đó vang lên phá tan sự yên tĩnh trong con hẻm vắng. Tôi giật mình, không lẽ tôi đã đá trúng cái lon vào ai rồi, không “may mắn” đến thế chứ?? Tôi ngẩng cái mặt từ nãy giờ chỉ chăm chăm nhìn xuống, chợt dạ khi thấy đám thanh niên gồm bốn nam hai nữ đứng trước, trong đó một tên đang ôm trán xuyt xoa, có lẽ hẳn là nạn nhân được hưởng “phúc từ trên trời rơi xuống”, cách ăn mặc của bọn họ cho thấy không phải dạng người từ tế gì. Du Lam ơi, hôm nay mày đúng là xui tận mạng, tránh vô dưa gặp vô chuối, thoát được cầu hội trưởng giờ lại còn đụng độ lưu manh. Ôi trời ơi!

- Thăng nhai chết tiệt! Mày dám đá cái lon vào đầu tao à??? – Tên bị dính chương có quả đầu sư cộ tức giận chỉ ngón trỏ về phía tôi, hung hăng quát.

- Không. – Tôi chối một cách thẳng thừng.

- Ngoài mày ra thì còn đứa nào nữa???

Tôi đoán có một điều không thể tránh khỏi là sắp xảy ra đánh nhau và một chọi sáu. Ok thôi, tôi cũng cần vận động gân cốt để giải khuây tâm trạng. Nếu bọn chúng là gà mờ thì có thể giải quyết một cách nhanh gọn, nhưng nếu là cao thủ thì cùng lắm là nằm viện nửa tháng, dù sao thì cũng chẳng còn lựa chọn khác nào ngoài tiến công. Lúc này tôi tự nhiên bình tĩnh đến chính mình cũng kinh ngạc, không hề có một chút lo sợ nào, ngược lại tôi còn khá tự tin nữa là chẳng khác, bởi võ đạo của tôi không phải thuộc hạng nghiệp dư.

Tôi nhún vai, thần nhiên chỉ chỉ lên trên:

- Trời.

- Đại ca, thằng đó còn có tình trêu tức chúng ta nữa, phải cho nó một trận thôi! – Thăng đứng bên cạnh thăng vừa bị “dính chương”, lè mép nói.

- Xong vào đánh luôn đi, còn phải đợi tao ra lệnh nữa à??? – Thăng được gọi là đại ca đó cộc lên đầu thăng lè mép, khiến bộ dạng hắn e dè rụt lại, tức cười thật.

Tôi bóp tay kêu lên những tiếng “crắc”, đồng thời khởi động cổ tay để chuẩn bị chiến đấu. Một chấp sáu, nếu thắng tên tuổi tôi nhất định phải được vang danh trong giới lưu manh. Ngay khi chuẩn bị xong ra, bỗng nhiên có bàn tay ai đó đặt lên vai tôi, tôi giật mình quay lại, ngạc nhiên khi thấy cầu hội trưởng đứng đằng sau, mặt mũi âm thầm sát khí. Hic, không lẽ cầu hội trưởng cũng định nhân cơ hội này mà cho tôi một trận hả giận đó chứ? Nè, một đấu bảy có phải là thiếu công bằng lắm không, trong khi tôi còn là đứa con gái “chân yếu tay mềm” thôi?

- Được... được thôi, hội trưởng, tôi sẽ không sợ mà chấp cả anh lẫn bọn kia, đừng nghĩ tôi nhỏ con hơn anh mà sợ anh, tôi...

- Cậu nói làm nhảm gì thế? – Thái Tuấn đột nhiên ngắt lời tôi, - Tránh sang một bên đi, để bọn này tôi giải quyết, cậu đúng là một đứa đi tới đâu là gây họa tới đó.

- Hà?

Tôi có nghe nhầm không, cầu hội trưởng Thái Tuấn nói muốn giúp tôi xử lý đám kia? Chắc chắn là nghe nhầm rồi, tôi vừa chọc giận cầu hội trưởng, hà cơ

gì hần phải giúp tôi chứ?

- Không phải là tôi muốn giúp cậu, chỉ là tôi muốn dùng bọn kia để giải tỏa stress.

Ồi má ơi, hần còn biết được cả suy nghĩ của tôi. Rốt cuộc Trần Thái Tuấn lợi hại cỡ nào??

- Ê, mày là thằng nào???

- Tao là ai chúng mày không cần biết, chỉ cần biết tao sẽ xử lí nhanh gọn chúng mày!

- Thằng khốn, nói năng cũng ngon lắm, muốn chết chung với thằng nhãi kia à? Ok, bọn mày đâu, xông lên cho tao!!!

Cả đám lưu manh trai lẫn gái xông tới cầu hội trưởng. Quả nhiên đúng như những gì đã nói, Thái Tuấn rất nhanh gọn xử được cả đám người đó, thậm chí không có chút kiêng nể nào đối với con gái, chỉ cần đưa nào xông vào hần là đều bị hần cho mấy chiêu đến nằm quần quai dưới đất.

Tôi đứng sững nhìn Thái Tuấn đánh gục từng người một, trong lòng chỉ hoài nghi một điều duy nhất: tại sao hần lại giúp tôi? Hay là hần muốn tôi mang ơn hần, rồi ân hận day dứt áy náy bla bla... Chắc đúng là thế rồi!

Đến khi tôi ngừng suy nghĩ quay về với thực tại thì đã thấy cả đám kia sáu người nằm la liệt dưới đất, miệng rên rĩ ỉ ôi, còn cầu hội trưởng thần nhiên tiến tới chỗ tôi. Không phải lần này là đến lượt tôi nằm dưới đó đấy chứ? Tôi theo phản xạ có điều kiện giơ tay lên bắt chéo che trước người. Ôi trời, từ khi nào tôi lại trở nên nhát cáy như thế, chắc là từ sáng nay khi chứng kiến màn oánh nhau dã man của cầu hội trưởng.

- Tôi không đánh cậu đâu nên bỏ tay xuống đi.

- O... - Tôi đỏ mặt hạ tay xuống, cũng may là trời tối nên hần sẽ không dễ thấy bộ mặt xấu hổ của tôi.

Hần bây giờ trông có vẻ dễ chịu hơn trước, giảm stress hiệu quả thật à?

- Tôi đi đây.

Thái Tuấn nói một câu ba chữ đơn giản rồi xoay người, thấy thế, tôi bỗng nhiên thốt lên nín hần lại:

- Khoan!

Hơ... Sao tôi lại phản xạ thiếu suy nghĩ vậy nhỉ? Định nói gì đây, nói gì đây, chẳng lẽ lại chào tạm biệt hay chúc ngủ ngon, rồi đính kèm thêm một câu sến sến rồi như trong phim Hàn Quốc là “nhớ mơ về tôi nhé, không thì anh sẽ gặp ác mộng”?

- Có chuyện gì? – Hần quả nhiên quay lại.

- Tôi... tôi... - Áp úng mãi, cuối cùng tôi mới nghĩ được ra câu mình nên nói, mà cái câu này, tôi đã nói rất nhiều lần trước đó rồi nhưng hoàn toàn vô ích - Tôi xin lỗi hội trưởng!

- ... - Tôi đứng im chờ phản ứng tiếp theo của hần, nhưng lại chẳng có động tĩnh gì. Không phải hần lại định sùng cồ với tôi nữa chứ, trông hần có vẻ như đã hạ hỏa nhiều rồi mà.

Mãi lúc sau hần mới thốt ra lời:

- Tôi không nhận lời xin lỗi suông, chỉ vì một hành động thiếu suy nghĩ của cậu mà khiến tôi mất nửa tháng tiền lương, liệu một lời xin lỗi có thể lấy lại được tiền của tôi đã vất vả kiếm được không?

Haizz... chung quy là vì tôi hần bị trừ tiền oan, không muốn nhận lời xin lỗi suông mà muốn lấy lại số tiền đã mất. Tôi biết tôi có lỗi với anh rất nhiều, nhưng mà đừng khiến trách nặng nề như thế, tôi lại càng cảm thấy lương tâm cắn rứt hơn đó.

- Vậy giờ anh muốn tôi bồi thường thế nào?

- Bồi thường? Cậu có một triệu đồng trả tôi không?

Cái gì, một triệu??? Số tiền lớn như vậy tôi đào đâu ra mà có??? Ôi mẹ ơi, thật sự là tôi đã gây ra họa lớn đến như vậy ư???

- Tôi không có...

- Thế thì đừng nói đến hai chữ “bồi thường” với tôi.

- Nhưng... nhưng tôi có thể đi làm thêm không công với anh, như lần trước chẳng hạn! – Đúng rồi, không thể trả tiền mặt, nhưng việc này tôi nhất định sẽ làm được.

- Cậu nhất quyết muốn bồi thường, muốn đi làm thêm không công với tôi?

Tôi gật đầu mãnh liệt.

- Được thôi.

Thái Tuấn đồng ý bằng hai từ đơn giản, rồi không phổ biến gì nữa mà xoay người bỏ đi. Ê nè, cũng phải nói cho tôi biết phải làm công việc gì chứ, cứ thế mà bỏ đi thôi sao???

Tôi vội vàng đuổi theo hội trưởng, nhưng anh ta không hề có ý định dừng lại khi nghe tôi gọi í ới, tôi đành phải đi bên cạnh, khổ nỗi chân tôi ngắn hơn nhiều so với chân cậu hội trưởng, nên đi bộ mà cứ như là chạy marathon vậy.

- Hội trưởng, tôi sẽ phải làm gì?

- Nói sau.

- Anh phải sắp xếp để tôi còn dòi kế hoạch cá nhân chứ.

- Sắp xếp sau.

- Ê này...!

- Trật tự đi.

- ...

Tôi bất lực, không còn gì để nói với con người này nữa, chuyện trò gì mà cứ như là đâm vào mồm ấy.

Tôi và hội trưởng sánh vai nhau đi trên con đường vắng bóng người qua lại, ánh đèn đường vàng mờ hắt lên người hai chúng tôi. Mãi lúc sau, tôi là con người ưa sôi nổi, không chịu được bầu không khí im lặng quý dị này đành lên tiếng phá tan:

- Hội trưởng, lúc nãy anh giúp tôi, thật sự là muốn dùng bọn kia để giải tỏa căng thẳng và tức giận? – Khi hỏi câu này, không hiểu sao tôi lại có chút mong chờ.

- Chứ cậu nghĩ tôi thực sự muốn cứu cậu sao? Cậu đánh nhau cũng giỏi thế kia mà.

- ... - Lại im lặng.

Tuy biết trước anh ta thế nào cũng trả lời như vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút thất vọng, không hiểu vì sao mình lại có cảm giác ấy nữa. Hừ, mong chờ cái thà gì ở tên họ Cầu này chứ!

Chúng tôi đi cùng nhau một đoạn khá dài rồi ai đi đường của người nấy.

*

* *

Đúng như những gì tôi đã nói, sau hôm đó một tuần liền tôi đi làm thêm cùng cậu hội trưởng Thái Tuấn, tất nhiên là tiền công của tôi sẽ rơi sạch vào túi của hắn. Nhưng tôi không hề thấy tức giận hay tiếc của vì dầu sao đây là tôi trả nợ hắn, điều này khiến tôi như được giảm bớt gánh nặng “tội lỗi”. Mà cậu hội trưởng cũng không đến nổi xấu xa lắm, sau giờ làm thêm cũng có chút lương tâm khao tôi đi ăn, mặc dù hắn chỉ khao tôi những đồ rẻ tiền như bánh đa, bánh mì, bánh bèo, bánh x, bánh y, bánh z, ... Nói chung là một tuần liền hắn chỉ cho tôi ăn những đồ được gọi là bánh.

Một tuần liền nhanh chóng trôi qua, tôi chính thức thoát khỏi kiếp lao động khổ sai. Trong một tuần đó, cậu hội trưởng dẫn tôi đi khắp nơi, làm khá nhiều các loại công việc khác nhau và thời gian đều không cố định như phát tờ rơi, quảng cáo chào hàng, thậm chí bốc vác cũng có luôn. Cũng từ đó mà tôi nhận thấy một đặc điểm ở Thái Tuấn là cuồng làm việc quá mức, chỉ cần được trả tiền thì việc gì hắn cũng làm (tất nhiên là trừ trộm cướp, buôn lậu hàng cấm, đâm thuê chém mướn rồi). Không biết nhà hắn khó khăn tới mức nào mà ba mẹ cũng để cho con trai đi làm thuê khổ sở thế nhỉ?

Tôi vờn vai rồi che miệng ngáp dài một cái, mới sáng sớm đã ngồi nghe bài “thuyết giảng chẳng khác gì bài ca ru ngủ” của cậu hội trưởng làm đôi mắt tôi chốc chốc cứ điu vào. Hờ, tiết đầu của thứ hai là tiết sinh hoạt, riêng tôi là hội viên Hội học sinh nên được đặc cách xuống văn phòng để ngồi nghe hội trưởng phổ biến kế hoạch đầu tuần. Trời ơi, buồn ngủ chết đi được, thà rằng ngồi trên lớp sinh hoạt còn vui hơn!

- Tôi thấy cậu có vẻ mệt mỏi đấy Lam! – Bỗng nhiên có tiếng châm chọc của cậu hội trưởng đập thẳng vào tai tôi.

- Đúng thế. – Tôi không do dự đáp lại thẳng thừng.

- Vậy cậu mang chồng sách này đem trả cho thư viện giùm tôi, sẽ đỡ buồn ngủ hơn đấy.

Tôi đảo mắt qua phía chồng sách mà hắn chỉ. Ôe, sao mà cao như tháp Eiffel vậy trời??? Bắt một mình tôi đem chỗ sách đó đi trả sao, chơi nhau à???

Tôi lắc đầu nguây nguẩy, tỏ ý quyết liệt không đi.

- Thế thì ngồi ngay ngắn vào!
- Thôi cho nghỉ chút đi, tớ thấy nhiều người ngồi nghe từ nãy giờ cũng mệt rồi! – Nguyên thiếu muối i-ốt nói.
- Ai mệt, nói thử coi?
- ... - Im re. Gì chứ, mọi người kiêng sợ hấn tới mức thế à? Hay là ngồi nghe quen rồi nên không thấy mệt? ~.~
- Vậy chúng ta tiếp tục! – Câu hội trưởng hạ tầm mắt xuống tập tài liệu trên bàn, tiếp tục thao thao.

A, mọi người sao lại nhát cáy thế chứ? Thật hết nói!

Tôi chống tay lên cằm, buồn chán nhìn Thái Tuấn lật giở tài liệu. Gớm, chỉ là Hội đại diện cho học sinh thôi có phải tổ chức lãnh đạo cấp cao đâu mà quan trọng lắm vấn đề thế. Hờ hờ, mà thầy hiệu trưởng chắc đã hài lòng lắm khi đào được một tên “nghiêm túc” như tên Thái Tuấn này nhỉ?

- Có một tin mà nghe xong chắc mọi người sẽ lấy lại tinh thần ngay đây. – Tên đó vẫn không thèm ngẩng đầu lên mà nói. Chắc, chả có tin gì khiến tôi phấn chấn ngoài được “thả” về lớp đâu.
- Gì vậy? Nói nhanh đi! – Ông Lâm giục.
- Tuần sau nữa trước khai giảng toàn trường sẽ được nghỉ ba ngày, Quốc Khánh, thứ bảy và chủ nhật.
- Thật à???

Được nghỉ học ba ngày? Tôi lập tức tỉnh rụi, đây quả thật là một tin hot nha, đúng là kích thích được tinh thần tỉnh táo trở lại. Ba ngày, ôi ba ngày hiếm hoi, phải tranh thủ đi đâu đó chơi coi như là buổi đi chơi cuối cùng để “say goodbye” mùa hè. Yahoo!!!

- Yeahhh!!!!

Văn phòng Hội học sinh bỗng nhiên từ âm ỉ chuyển thành sôi nổi, ai ai cũng phấn khích trước tin vui được nghỉ học này. Chuyện, học sinh mà!

- Mọi người đừng mừng vội, sau khi Khai giảng xong thì Hội chúng ta có rất nhiều việc phải làm đấy, không dư dả thời gian như học hè này đâu.

Câu hội trưởng cười tươi hất cho chúng tôi một gáo nước lạnh, khiến những người đang trong trạng thái hoan hỉ bỗng dưng tụt hứng. Shi.t, Hội học sinh gì mà cứ như tổ chức lao động vì lợi ích xã hội ấy, ngày nào cũng đào ra đồng việc để làm, biết trước thế này thì hồi xưa tôi đã không xón xác đòi gia nhập để bây giờ đã chẳng phải mất thời gian làm việc công ích cho trường. Haizz!

- Còn về phía Hoàng Lam... - Hừ, tự nhiên nhắc tới tên tôi làm chi vậy? Câu hội trưởng lại có âm mưu gì nữa đây? – Sau khi Khai giảng, cậu sẽ trở thành hội viên chính thức theo ý kiến thống nhất của mọi người vì cậu đã rất cố gắng trong việc dọn dẹp văn phòng Hội mỗi ngày...
- Vâng, cảm ơn. – Tôi ngắt lời câu hội trưởng bằng giọng nhạt nhẽo để ngăn không cho hấn nói móc tôi nữa.

Nhưng mà hấn không thèm để ý thái độ của tôi mà nói tiếp:

- Theo tôi thấy thì văn phòng Hội cần thay đổi một chút để chào đón năm học mới, vậy nên như đã hứa trước khi được kết nạp vào Hội, bạn Lam sẽ vinh dự được giao trách nhiệm trang trí lại văn phòng. Mọi người đồng ý không?
- Đồng ý!!!

What??? Tôi phải trang trí lại cái phòng to tướng này á?? Trời ơi là trời, sao hấn vẫn còn nhớ mấy lời đó của tôi chứ, đúng là cái miệng hại cái thân mà, hic... Lại còn “vinh dự”, hấn là vinh dự quá đi!

Đồ ác độc, vậy mà từ tuần trước tôi còn hết ác cảm với hấn rồi nữa cơ, hu hu... mẹ ơi con muốn ra khỏi cái Hội quái gở này!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Buổi Gặp Mặt

Tôi lê thân xác “vật vờ” trong con buồn ngủ về lớp, bây giờ đang là giờ giải lao năm phút để chuyển tiết, về tới lớp thì cũng chả tranh thủ ngủ được bao

hiều. Tôi bước vào lớp, đập vào mắt tôi là cảnh đám thằng Huy béo ngồi túm năm tụm ba đang bàn bạc chuyện gì đó. Tò mò, tôi tiến tới chỗ bọn họ, vỗ một phát mạnh vào vai thằng Huy khiến nó giật nảy cả người lên rồi trở mặt quay sang nhìn tôi:

- Nhìn cái gì? Đang nói chuyện gì đó?

- À Lam huynh về rồi đó à, mau ngồi xuống, ngồi xuống! – Tên béo cười toe, kéo tôi ngồi xuống cạnh hắn, rồi không nhanh không chậm nói, - Bọn này đang bàn chuyện định đi gặp một người.

- Ai?

Tiến hắng giọng một phát, cười cười:

- Chả là tớ mới quen được một em trên Audition, mà học đúng trường chuyên Lâm Đăng hẳn hoi nhé. Hai đứa nói chuyện với nhau qua Yahoo một thời gian, thấy có vẻ hợp ý nên quyết định chiều nay gặp mặt.

Ôi trời, nói túm lại là thằng Tiến mới quen một con nhỏ trường Lâm Đăng rồi bàn chiều nay đi gặp mặt nó, có thể mà cũng kể lể dài dòng mất thời gian. Tôi chống tay lên cằm, tỉnh bơ hỏi:

- Thế các cậu định kéo cả lũ năm tên đi gặp một đứa con gái à?

- Tất nhiên là không, chỉ có tớ và Huy đi thôi, còn bọn kia hẹn nhau ra quán net rồi.

À, nếu ba đứa kia không có kế hoạch đi chơi điện tử thì sẽ kéo một đám đi gặp con gái nhà người ta, ý tên Tiến hẳn là vậy rồi. Tôi đứng dậy, vuron vai một cái.

- Tưởng chuyện gì to tát, thôi về chỗ đây!

- Khoan, cậu đi cùng tụi này nhé? – Tên Huy béo nín tôi lại.

- Hừm, kéo tớ đi làm gì?

- Ngốc quá, chiều nay bọn nó hẹn nhau ở quán trà sữa Miki, mọi khoản ăn uống đều do thằng Tiến chi hết, có thêm cậu đi theo ăn ké cùng tớ cũng bớt ngại, hí hí!

Ô ô, ăn uống miễn phí? Tâm hồn mơ màng của tôi bỗng chốc tỉnh táo, rạng rỡ hẳn khi nhắc đến bốn chữ vàng đó. Gì chứ được ăn miễn phí tất nhiên là phải đi rồi. Cơ mà, hóa ra tên béo kia muốn rủ tôi đi là để giảm bớt sự áy náy khi ăn chực tiền của người khác, hẳn là có ý tốt ha, đương nhiên rồi, tiền của tên Tiến chứ có phải của hắn đâu!

- Ok, đi liền, đi liền!

Tôi cười toe toét, trong khi đó thì Tiến dờ mắt dờ cười:

- Mà thật phũ phàng Huy ạ...

* * *

Đúng như đã hẹn, tôi ăn mặc khá là có phong cách đến chỗ bọn thằng Huy, Tiến đứng đợi. Tuy không phải là nhân vật chính nhưng dù sao cũng đi “gặp” con gái, không thể ăn mặc tùy tiện được, nhờ làm xấu mặt thằng Tiến thì nó điên lên lại đòi tiền đồ ăn thì dễ, phòng vãn hơn. Tôi không có nhiều đồ con trai đẹp, chỉ mặc mấy bộ quần áo mà ông Lâm để lại, mà quần áo ông toàn bộ vừa xịn vừa đẹp, mặc lên người tôi trông chẳng khác gì tài tử điện ảnh cả, hí hí.

Quán trà sữa Miki nằm gần trung tâm thành phố, không những trang trí bắt mắt với màu xanh lam là màu chủ đạo mà đồ ăn đồ uống cũng vừa túi tiền học sinh, vậy nên ngày nào cũng có rất nhiều tốp học sinh, sinh viên các trường rủ nhau đến đây ăn uống, có hôm đông quá còn phải kê thêm bàn ngồi bên ngoài. Hồi cấp hai tôi thường xuyên đến đây ăn với lũ bạn thân nên khá quen thuộc nơi này, đến nỗi chị chủ quán nhớ cả mặt tôi kia, có điều tôi theo phong cách tomboy từ hồi lớp 6 nên cũng khiến chị ấy nhầm là con trai, cho đến bây giờ vẫn chưa biết tôi là con gái, mà tôi và đám bạn cũng chẳng nói làm gì vì chẳng quan trọng mấy.

Ôi mà lải nhải nhiều quá rồi, vào câu chuyện chính thôi. Tôi ngồi vào bàn sáu người, cùng một bên với hai tên kia, chờ nữ chính xuất hiện. Trường chuyên Lâm Đăng không phải là trường nhỏ Thu học sao? Hi hi, không lẽ...? Mà làm gì có chuyện trùng hợp đến mức vậy?

Tôi vừa dứt câu tự hỏi thì bộ mặt của nhỏ Thu xuất hiện ở cửa ra vào. Ó, không phải chứ, là thật sao??? @@

Nó tiến tới bàn tôi... Ấc, trùng hợp vậy???

Theo sau nó còn một nhỏ nữa lạ hoắc lạ hươ.

Dường như cái Thu cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, bằng chứng là mắt nó tròn tròn đến mức như muốn lồi cả ra. Nó hét lên:

- Á, Lam!!

Ặc... bà ngoại của tôi ơi, có cần hét to như muốn thông báo cho toàn thể thiên hạ biết tôi tên là Lam không hả trời??? Trời ơi, nhỏ này hôm nay tự dưng lại xuất hiện ở đây, mà nó vẫn chưa biết việc tôi già trai đi học, không khéo lộ tẩy mất thôi, cha mẹ ơi!

Tôi cúi mặt xuống bàn, khóc thầm trong lòng. Có lẽ hôm nay chính là ngày tận số của tôi, và hình ảnh vĩ đại của tôi sẽ trở thành trò cười cho học sinh trong lớp qua cái miệng phát thanh của hai tên đang ngồi ngay bên cạnh mình đây.

- Ô, bạn quen Lam?

Tôi ngẩng mặt lên, chỉ thấy hai đôi mắt của hai tên kia đang nhìn chăm chăm vào nhỏ Thu.

- Ừm! – Thu gật đầu.

Thấy nguy hiểm cận kề trước mắt, tôi vội vàng đứng dậy, phải chủ động đối phó trước thôi, nhờ để nhỏ này buột miệng nói gì đó thì đời tôi coi như xác định.

Tôi bắt lấy tay Thu, cười toe toét:

- A Thu đấy à, lâu lắm không gặp cậu! Khỏe không bạn hiền? – Tôi vừa ‘hỏi thăm’ vừa ra sức nháy mắt ám hiệu với nó.

- Ô... - Nó ngẩn ra, chắc là không hiểu tôi đang ám hiệu gì đây mà, khô quá, thường ngày nó nhanh nhạy lắm, sao bây giờ chậm hiểu thế?

Mãi một lúc sau, nó mới thốt ra:

- À ờ, tao khỏe, lâu không gặp mày đấy Lam! – Nó nháy mắt tinh nghịch lại với tôi. Phù, cuối cùng cũng chịu hiểu ra cho.

- *Mày đừng để cập gì tới việc tao là con gái nhé? Có gì tao sẽ kể sau!* – Tôi nói thầm với nó, cố gắng không để cô bạn bên cạnh nó nghe thấy.

Nó gật đầu, vậy là tôi tạm yên tâm.

- Chà chà, không ngờ Lam lại quen được cô bạn dễ thương vậy! – Thăng Huy không chút ý tứ xoáy tôi. Thăng cha này, tôi làm sao mà không quen được với gái đẹp, mà nhỏ Thu có dễ thương chỗ nào đâu!

- Xin hỏi, bạn có phải là... Dương không?

Thăng Tiến cảm như hén từ nãy giờ mãi mới lên tiếng hỏi cô bạn đi cùng nhỏ Thu. Bây giờ tôi mới để ý cô ấy, khuôn mặt tuy không quá xinh đẹp nhưng cũng ưa nhìn, mái tóc dài túm đuôi ngựa đằng sau, cách ăn mặc không quá chói, có vẻ như cô gái này không phải dạng ăn chơi gì. Chuyên Lâm Đẳng mà, toàn dân đầu to mắt cận, lấy đâu ra loại đ.ú đôn chơi bời (có nhưng mà ít, à không, là hiếm ấy).

- Vậy bạn chắc hẳn là Phong rồi? – Cô bạn tên Dương đó gật đầu hỏi lại.

Phong? Đầu tôi nổi lên ba cái gạch đen xi. Ồ, thăng cha này muốn đi lừa tình con gái nhà lành nên lấy tên giả đây mà. Thăng Tiến tự dưng quay ra nhìn tôi và Huy béo, cười giả lả:

- Ha ha, đúng thế! Các bạn ngồi đi, sao cứ đứng hoài vậy?

Biết tông rồi ông tướng, không cần cười giả nai ra ám hiệu thế đâu, giữ bí mật cho là được chứ gì. Tôi đây không quan tâm cậu là Tiến hay Lùi, Phong hay Gió, chỉ cần cậu bao tôi ăn là ok rồi, he he!

Tên Tiến và cô bạn Dương kia quen nhau qua mạng, trùng hợp thế nào lại đúng là bạn nhỏ Thu. Hôm nay hẹn gặp nhau bên ngoài thì có lẽ cô bạn đó rủ Thu đi cùng, ờ ngu gì mà đi một mình khi chuẩn bị gặp một thằng con trai không quen không biết. Công nhận cô bạn này cũng thông minh đấy, rủ nhỏ Thu đi thì chẳng phải lo gì nhiều, bởi Thu với tôi học chung một lò luyện võ với nhau nên đừng nhìn bề ngoài tưởng nó yếu đuối chứ thực chất khả năng đánh đấm của nó cũng không tồi đâu.

Đúng là đứng trước con gái bọn con trai luôn tỏ ra sĩ diện. Nhờ vậy tôi có cơ hội được ăn uống thỏa thích mà chẳng bị mất xu nào, mọi chi phí đều do tên Tiến chi trả cả. Có vẻ như đôi ‘uyên ương’ kia đã kết nhau ngay từ lần đầu gặp hay sao á mà nói lảm chuyện trên trời dưới đất, câu nào cũng hỏi nhau được, chẳng khác gì như đang hỏi cung tội phạm. Thế là tôi, nhỏ Thu, tên Huy béo tự dưng trở thành người thừa trong mắt họ. Mà thôi mặc kệ, việc của tôi là lấp đầy cái bụng, thừa hay thiếu tôi cũng chả quan tâm làm chi cho một xác.

Lúc ra về, tôi kiếm cớ ở gần nhà nên đưa nhỏ Thu về, nhưng thực chất là đi nhờ xe chứ tôi chả muốn về chung xe với tên Huy béo ấy, đương nhiên bạn Tiến ga lăng của chúng ta sẽ phải đưa cô bạn mới quen kia về rồi. Đúng y như tôi dự đoán, trên đường đi nhỏ Thu quả nhiên đề cập ngay đến sự xuất hiện của tôi trong bộ dạng lạ thường vừa rồi.

- Nói đi, tại sao hồi nãy mày tỏ thái độ kì lạ vậy?

- Kì lạ gì, tao thấy tao vẫn bình thường mà. – Tôi ngồi đằng sau, nhún nhún vai.

- Bình thường á? Tao thấy mày bất thường thì có. Cứ mỗi lần tao định nói câu gì về mày thì mày lại tỏ thái độ rất dữ dội, cứ như là muốn chặn họng tao ấy. Có gì uẩn khúc chẳng?

Thái độ dữ dội? Ý nó nói là tôi đã ho một cách dữ dội khi suýt nữa nghe nó phun ra hai từ “con nhỏ”?

- Ủm... thật ra thì... tao đang giả trai... - Tôi ấp úng, khó khăn lắm mới nói ra được lí do.

- What???

“Két!!!” Con nhỏ Thu không những kinh ngạc hét toáng lên mà còn đột ngột phanh xe lại khiến tôi mất thăng bằng ngã dúi vào lưng nó... Ui, có gì mà ngạc nhiên đến mức thế chứ?

- Mày đùa á? Dù mày có chạy theo phong cách tomboy đi chăng nữa nhưng... không thể nào...

- Có gì mà không thể? Mày yên tâm đi, tao đâu có bị lộ, cho dù học chung với 31 tên con trai thì cũng chả ai nhận ra cả!

- Tại sao mày lại làm vậy?

Tại sao á? Chắc... con bạn thân đã giả gái tới cùng như vậy thì tôi cũng chả giấu nữa làm gì, vậy nên tôi rất bình thản mà kể lại đầu đuôi câu chuyện, tường thuật chi tiết cái lí do củ chuối khiến tôi phải đi học trong bộ dạng con trai.

- Đúng là chuyện tiểu lâm! – Kết quả khi nghe xong “nỗi khổ” của tôi, con nhỏ thu đã kết lại bằng một câu như thế. Con bé này, chả có gì buồn cười cả, tiểu cái gì mà tiểu!

- Haizz, vất vả cho em rồi! Thôi xuống xe đi!

- Con này, nghe chuyện của tao xong liền đuổi tao xuống xe là sao??

- Chị đây định đãi chú em bánh khoai, thế nào?

Nhỏ Thu quay mặt lại, cười khi khi với tôi. Nghe xong câu đó của nó, tôi đưa tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai, gì nhỉ, không phải tôi nghe nhầm đó chứ?

-Bỏ ngay cái điệu bộ ấy đi, bỗn cô nương ta đây có lòng tốt mời nhà mi ăn mà nhà mi lại dám tỏ thái độ thế á?

- Lại ghê. Sao tự dưng bữa nay lại mời tao ăn vậy? Có chuyện gì chẳng? À mà tao đành từ chối thôi, vì vừa nãy tao ăn nhiều rồi...

- Ăn nhiều cũng phải vào ăn với tao. Tại vì mày ăn quá nhiều nên tao chả được ăn chút gì đây này, đã thế trưa nay tao còn chưa ăn cơm, đói đếch chịu nổi!

Nó cắn nhằn với tôi một lúc rồi nhảy xuống, dắt xe lên vỉa hè rồi đi vào một con ngõ nhỏ. Tôi nhún vai rồi cũng đi theo nó. Từ chối sao được, không có nhỏ Thu sao tôi về được nhà, đành phải ngồi nán lại ăn bánh khoai với nó thôi. Mà quái lạ, sao lại có quán bánh khoai nằm thọt lôm trong con ngõ nhỏ thế này nhỉ?

- Bánh khoai ở đây ngon lắm nhé, nhưng vì chỗ khuất nên ít người biết tới thôi.

Nó dựng xe đạp điện bên cạnh rồi kéo tôi ngồi vào một cái bàn trống. Tôi chống cằm quan sát, gọi là quán thôi nhưng thực chất đây chỉ là một quầy hàng rong, lác đác có vài học sinh cấp hai vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, người bán hàng là một bà lão trạc bảy mươi tuổi. Lại thật, ở tám tuổi này rồi mà bà lão ấy vẫn phải cặm cụi bán bánh khoai ư?

- Bà ơi, cho cháu một đĩa bánh xèo và một đĩa bánh khoai nhé! – Nhỏ Thu gọi í ới.

- Ủ, bà biết rồi! – Bà lão quay sang gạt đầu, cười phúc hậu với chúng tôi rồi quay đi tiếp tục rán bánh. Tuy bà gầy gò, khuôn mặt đầy nếp nhăn và mái tóc đã bạc trắng, chỉ điểm vài sợi đen nhưng trông bà vẫn thật có sức sống, hiền lành, phúc hậu, giống như hình ảnh bà nội tôi ngày xưa. Lần đầu gặp nhưng bà đã thu hút sự chú ý của tôi như vậy đấy.

Đĩa bánh nóng hổi vừa được bung lên, lập tức nhỏ Thu lao vào ăn ngấu nghiến như thể đã bị bỏ đói mấy ngày liền rồi ấy. Còn tôi vì bụng đã đầy ư nên chẳng thể nhét thêm thứ gì, chỉ đành ngồi nhai nhóp nhép gọi là cho đỡ buồn mồm buồn miệng.

- Ê, bà già kia, ai cho bà bán hàng ở đây há??

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trùng Trị Lưu Mạnh

Chúng tôi đang ăn bánh ngon lành thì đột nhiên có tên nào đó quát tướng lên, nhảy vào hòng chúng tôi:

- Ê, bà già kia, ai cho bà bán hàng ở đây hả?

Sao lại có kẻ ăn nói hống hách và mất dạy đối với bà cụ bán hàng thế nhỉ? Tôi bất bình buông miếng bánh xuống, ngẩng mặt lên nhìn xem kẻ nào xác xược vậy. Ô, là một đám thanh niên ba tên độ hai mươi tuổi, mặt mày vừa xấu xí lại vừa chi chít mụn trứng cá, đã thế còn nhăn nhoe như quả táo tàu, quần áo mang phong cách “bụi bặm, dân chơi”, nhìn bọn chúng mà tôi cứ tưởng lũ ăn mày nào vào xin xỏ chứ.

- Các... các cậu là ai? – Bà lão bị chúng quát cho hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

- Là ai à? Là chủ nhân của địa bàn này! Bà muốn bán hàng ở đây thì phải đóng lệ phí cho bọn tôi!

Tên đứng đầu đội mũ lưỡi trai xoay ngược, có vẻ là thằng cầm đầu, nhỏ toet kẹo cao su xuống dưới đất, rồi vừa đá xô bàn của bà lão vừa cao giọng hống hách. Hừ, nghe chúng vừa sủa ra mấy câu vô liêm sỉ vừa rồi, lỗ tai tôi bắt đầu thấy lùng bùng, chân tay thì có hiện tượng ngứa ngáy. Bọn này đích thị là mấy tên lưu manh chuyên “vòi” tiền của những người hiền lành giống như bà lão đây mà. A khốn kiếp! Lòng nghĩa hiệp của tôi lại bắt đầu trỗi dậy rồi, có nên dạy cho lũ khốn đó một bài học không nhỉ?

- Gì chứ? Tôi trước giờ vẫn buôn bán ở đây, các cậu có quyền gì mà đòi thu lệ phí??

- Bà già nghe cho kĩ đây, từ hôm qua chỗ này đã bị bọn tôi chiếm đóng rồi, cho nên bắt đầu từ hôm nay, nếu bà không nộp lệ phí thì bọn tôi sẽ tống cổ bà đi đấy! Còn nếu bà ngoan cố không đi thì đừng trách bọn này biến cái hàng tồi tàn của bà thành bãi phế liệu! Ha ha ha!

- Đừng sủa nữa lũ chó điên kia, tao bực mình lắm rồi đó!! – Càng nghe càng thấy lỗ tai ngứa ngáy, tôi không chịu nổi được nữa, máu điên dồn lên đỉnh đầu, vì thế tôi đứng bật dậy, lên tiếng chặn hòng bọn chúng lại.

- Lam, mày hâm à? Bọn đó là lưu manh đấy! – Nhỏ Thu kéo kéo áo tôi, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Lưu manh thì đã sao? Bộ mày sợ hả? Ôi trời, Thu “chần lừ” khi nào đã tỏ ra biết sợ thế? – Tôi thừa biết nhỏ Thu này không phải hạng xoàng nên cố tình khiêu khích bản tính hiếu chiến của nó để có thêm đồng minh.

- Nè, mày coi thường tao rồi đó, tao mà sợ bọn gà mờ đó à??? – Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, nhỏ Thu đã nổi cáu và hét âm trời lên, đồng thời đứng phắt dậy để tỏ rõ khí thế của mình.

- Đứa nào vừa ăn nói xác láo thế hả???

- Tao đấy, thì đã sao? – Vừa nghe tên kia hỏi xong, tôi và nhỏ Thu đồng thời vênh mặt lên đáp không lệch một âm nào, wow, quả nhiên là bạn thân của tôi.

- A, hóa ra là một thằng nhãi và một con nhãi, thảo nào không biết sợ là gì, có lẽ chúng mày chưa từng nghe danh tao nên mới xác láo như thế! – Tên cầm đầu phì cười nhạo báng chúng tôi là “con nít”. Hừ, để rồi xem, tao sẽ khiến chúng mày phải cong mông chạy về nhà mách mẹ đấy!

- Tao cần gì phải biết danh của mấy con chó chứ? – Tôi cười nhếch mép “đá đểu” chúng.

- Khốn kiếp!!! Mày láo quá rồi đấy nhãi ranh!! Tao phải cho mày biết thế nào sợ!!!

- Thu, tao một bên, mày một bên nhé? – Tôi nói với nhỏ Thu. Con nhỏ này võ cũng đỉnh lắm nên tôi chả lo. Nó gật đầu, - Ok, tí nữa xong trận mày trả tiền bánh thay tao đấy!

-Ặc, con bé này...

Không để tôi “ca” hết, nhỏ Thu đã vọt lên trước, xông vào chiến với tên tóc xanh - một trong hai tên đi bên cạnh. Sau đó tôi cũng xông trận, một mình chấp hai tên còn lại, chắc tại vì bọn chúng nghĩ tôi là con trai nên chỉ nhằm đánh một mình tôi. Thế là trong con hẻm nhỏ vốn đã yên tĩnh giờ trở nên náo động, hàng quán của bà cụ thì thành bãi chiến đấu, bàn ghế bị xô đẩy lộn xộn, còn bà cụ thì do quá sợ hãi nên trốn tạm vào góc tường, ngồi run rẩy (tội nghiệp bà -_-) , và tôi, nhỏ Thu – hai đứa con gái v.s ba thằng lưu manh hống hách, ngu si, vô văn hóa, phản từ phá hoại xã hội, Tổ quốc.

Đánh nhau với chúng mới biết, trình độ của những tên này cũng thường thôi, hầu như bọn chúng chỉ biết vung tay vung chân loạn xạ chứ có biết đánh đấm một cách bài bản đâu, tôi chỉ cần áp dụng những chiêu cơ bản mà sư phụ đã truyền dạy là có thể dễ dàng hạ gục được bọn chúng rồi, chắc nhỏ Thu cũng nhận ra được điều đó, bởi nó và tôi cùng học võ của sư phụ mà.

Quả nhiên chưa đầy 10 phút, ba tên đã bị hạ knock out, bật ra khỏi “sàn đấu” và nằm sõng soài trên đất như mấy con lợn đang nằm một cách “quần quai”. Tôi cầm lấy cái kéo cắt bánh của bà cụ đặt ở trên bàn tính đe dọa mấy thằng đó, tiến tới đập đập lên người thằng cầm đầu, xô ra một tràng:

- Cho chừa cái thói hung hăng, hống hách của tụi bây! Đừng có đại mà đi coi thường những người nhỏ con như bọn tao. Còn nữa, bỏ ngay cái thói vòi tiền của người khác đi, chỗ này là chỗ của bọn mày à, có giấy chứng nhận hay sổ đỏ gì không? Lũ chó má, bọn mày không biết xấu hổ hay sao mà đi xin tiền của một bà già yếu đuối thế kia? Lũ chúng mày là ăn xin à?? Phải ăn xin không, để tao bố thí cho mấy đồng ăn cháo?

- Hí hí... - Nhỏ Thu đứng cạnh tôi, che miệng cười khúc khích.

- Dạ dạ, em biết lỗi rồi, anh hãy tha cho tụi em, lần sau... lần sau không thế nữa... - Tên cầm đầu nằm bẹp dưới giày tôi, máu me bết bết đầy miệng, trông đến phát tởm áy, nhìn thấy cái kéo sắc nhọn trên tay tôi liền tỏ ra hoảng hốt vội vàng xin tha, cả hai tên kia cũng sợ ra mặt.

- Hừ? Còn có lần sau sao??? Phải thế là không bao giờ tái phạm, nếu không tao sẽ cắt cụt ngón tay bọn mày đấy!!!

- Dạ... sẽ không bao giờ tái phạm... xin anh, xin chị hãy tha cho tụi em...!!

- BIẾN!!! – Thấy bọn đó thành tâm xin tha như vậy, tôi cũng không “đánh lòng” giữ chúng lại, liền đập mạnh vào người thằng cầm đầu, miệng quát lớn.

Bọn chúng vội vàng diu nhau chạy biến, đúng là bọn nhát cua, chạy lẹ gớm!

Tôi đặt cái kéo xuống, cười hiền với bà cụ:

- Bà ơi, không sao rồi, bà ra đi ạ!

Bà cụ bẽn lẽn, rụt rè đi ra ngoài, có lẽ tại bà vẫn còn thấy hoảng hốt chuyện vừa rồi, cũng có thể do bà thấy tôi quá dữ dằn nên sợ sệt chẳng?

- Bà ơi cháu là người tốt! – Tưởng bà cụ ái ngại mình nên tôi vỗ ngực khẳng định một điều hiển nhiên.

- Bà... bà biết... chỉ là... - Bà cụ gật đầu, giọng nói run run. Rồi đột nhiên bà cầm lấy tay tôi, - Chỉ là... bà vẫn còn thấy sợ... Thật may là có các cháu, nếu không hàng quán của bà sẽ bị bọn chúng phá tan tành mất... Cảm ơn các cháu nhiều lắm!

- Không có gì đâu bà, thấy chuyện bất bình nên chúng cháu không thể làm ngơ được! – Nhỏ Thu tự nhiên nhảy vào hóng tôi, nói ngay câu mà tôi định nói. Đúng là bạn thân, suy nghĩ cũng giống nhau thật.

- Nhưng bà sợ bọn chúng sẽ còn quay lại phá rối...

- Bà yên tâm, ngày mai bọn cháu lại ghé qua đây kiểm tra, nếu chúng còn xuất hiện thì... - Tôi chỉ vào cái kéo, - Cháu sẽ cắt cụt ngón tay bọn đó!

- Hả? Cháu định làm thế thật sao?? Đừng, đừng làm thế, nhờ công an biết thì khổ cho cháu lắm đấy! – Sau khi nghe tôi nói xong, bà cụ tỏ ra hốt hoảng, vội xua xua tay bảo tôi đừng làm cái hành động cắt tay đó. Hì, quả nhiên là người già, tôi chỉ nói đùa thôi nhưng mà bà cũng tin sái cổ luôn. Tôi nào có gan làm thế chứ!

- Phải vậy chúng nó mới tồn chứ bà! – Tôi tiếp tục trêu, ai dà, cháu xin lỗi, hì hì...

- Nghe lời bà đi cháu, đừng có làm như thế, kinh lắm!

- Hì hì, bà yên tâm đi, nó chỉ nói đùa thôi, nó cầm kéo chỉ để dọa bọn kia chứ không dám “xẻo” thật đâu bà! – Nhỏ Thu lại xen ngang, “lật tẩy” ý đồ của tôi. Hừ, nhỏ này đúng là chúa làm mất hứng...

- Phù, thì ra là thế, vậy mà bà cứ tưởng...

Bà cụ, tôi và nhỏ Thu bật cười khanh khách. Vậy là nhờ công của tôi và Thu đã đánh đuổi được lũ lưu manh vồi tiền nên hàng quán của bà cụ vẫn được “bình yên”, và bà đã hậu tạ công lao của chúng tôi bằng hai đĩa bánh khoai. Hic, nhỏ Thu thì sướng rồi, ăn lấy ăn để, còn tôi thì bụng dạ đã ngang phè nên phải khó khăn lắm mới nhét được hết đĩa bánh, chứ chẳng lẽ lại phụ lòng tốt của bà cụ?

* * *

- Mẹ ơi, con về r...

“Búp!!!”

- Ối!!!

Tôi ngồi phịch xuống, lấy tay xoa xoa cái mũi đáng thương của mình vừa bị “nện” một phát đau điếng. Khốn kiếp, cái thứ nắc toai gì tự dưng đập vô mặt bà vậy??? Tôi trừng mắt nhìn vật thể nằm lán lóc dưới chân mình... con lật đặt nhựa!?! Vừa mới bước chân vào nhà, đứa chết tiệt nào dám chọi con lật đặt vào khuôn mặt xinh đẹp của bản cô nương ta thế này??? Tôi cầm con lật đặt lên, đứng phất dậy, bắn tia nhìn laser vào cái kẻ đang đứng tròn trong tầm mắt của mình...

- Ha ha, anh về muộn vậy...

- G.ừ... CÁI THẲNG TRỜI ĐÁNH VỮ HOÀNG LONG KIA!!! DÁM CHỌI CÁI THỨ NÀY VÀO MẶT TAO À??????

Tôi phi vèo cái cặp sách sang một bên, tay cầm con lật đặt hùng hục hồ hồ tiến tới chỗ nó giờ lên định ném lại.

- Oái, em đâu có phi vào mặt anh! Là tại... tại... em định phi con chuột nhất nhưng... đúng lúc anh mở cửa đấy chứ...!!! – Thấy tôi tiến tới, nó liền cong mông bỏ chạy.

- Đứng lại!!! Đừng có mà biện lí do... Mày là đứa hay bày trò phá tao nhất, lẽ nào tao không rõ??? Đứng lại coi, nếu không đừng trách bà chị này vô tình!!! – Tôi vừa thét ầm lên vừa chạy đuổi theo thằng em ngỗ nghịch ấy. Cái thằng nhóc này... chả bao giờ nó chịu để tôi yên cả, lần này bày trò mà không dám nhận, lại còn đổ tội tại chuột. Hừ, tức chết đi được, phải cho nó một bài học nhớ đời!!

- LÂM CA OI CỨU EM VỚI!!!!

Nó chạy quanh phòng khách, miệng còn gào rống lên. Khiếp, sao mà giọng nó khỏe như trâu thế nhỉ?

- Có chuyện gì thế? Thấy con chuột chưa? – Ông Lâm bỗng dừng xuống hiện trên lan can tầng hai, thò đầu nói vọng xuống.

Chuột? Tôi dừng lại, tạm thời không đuổi thằng nhóc Long nữa. Lẽ nào nó nói thật? Ủa, không lẽ hai ông tướng đang bắt chuột?

“Chít... chít...”

Ủa, tiếng gì kêu nghe quen tai thế nhỉ? Tôi cúi đầu xuống...

C...CHUỘT!!!!!!

- Nó kia rồi, mau bắt lấy nó, Long, lấy cái lồng mau bẫy nó lại! Còn Lam, mau tránh ra!!!

Hừ, sao lại kêu tôi tránh? Trong khi tôi còn chưa kịp hiểu ra ông Lâm định làm gì thì...

“BÓP!!!”

Tôi khó nhọc mở mắt ra, ánh đèn huỳnh quang ập tới khiến cảnh vật trước mắt tôi chói lóa. Hờ, sao tự nhiên tôi lại ngất xỉu thế nhỉ? Tạm thời tôi chưa nghĩ ra được lí do thì một con tê dại truyền tới đỉnh đầu khiến tôi đau đớn nhắm mắt lại. Tôi xoa xoa đầu, đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh... À, đây là phòng khách tầng hai mà, xem ra tôi không bị mất trí nhất do cú va đập lúc đấy, số tôi vẫn còn may mắn. Khoan... Cú va đập?

- Nhớ ra rồi! Chết tiệt... LÂM, ANH ĐANG TRỐN Ở XÓ XINH NÀO MAU LĂN RA ĐÂY CHO EM!!!

Tôi nhớ rồi, tất cả là tại ông Lâm. Gừ, tại ông ném cái đồng hồ báo thức hổng vào đầu tôi nên tôi mới lăn đùng ra ngất xỉu. Chết tiệt, hết anh rồi đến em, tính ám sát tôi mà không thành đây mà, lần này thì đừng hòng nguy hiểm là ném con chuột đấy nhé!

Ồ mà sao không thấy ông Lâm lộ mặt vào nhỉ? Thường thì sau khi bao giờ tôi gào lên, ông cũng cùng thằng Long rút rè đi vào cơ mà. Bữa nay ăn gan hùm hay sao mà định đối đầu với tôi hả? Được rồi, đã thế bán cô nương ta sẽ cho hai tên cái bang kia “răng môi lẫn lộn trộn vào nhau”!

Tôi ôm cái đầu đau nhói ra khỏi phòng. Lúc vô tình nhìn qua cái đồng hồ để đầu giường, tôi suýt ngã ngửa khi biết mình đã xỉu suốt ba tiếng đấy. Bực quá, Lâm kia, kì này ông chết với tui!!!

- Hi hi hi!!!

Vừa mới đi xuống tầng một đã nghe một tràng cười khúc khích sáng khoái của hai tên cái bang và mama đại nhân. Hừ, con gái rệu ngất xỉu mà mẹ chẳng quan tâm chút nào, đã thế lại còn ngồi đấy cười hí hửng với hai tên “L to xác” và “L bé xác” chết bầm kia! Thật tức chết đi được! Nếu là ba thì không những tôi được hỏi thăm tận tình mà còn được chăm sóc chu đáo, bởi ba quý tôi nhất nhà.

“Kính coong... Kính coong...”

- Còn đứng đấy làm gì, mau ra xem ai đi Lam.

Hơ?

- Ủa, sao mẹ biết con đứng đây?

- Lù lù một đồng thể kia có mù đâu mà không thấy!

Thế đấy, mẹ có phải là mẹ của con không vậy? Hic... (_ _)

Tôi đành vác bộ mặt ỉu xiu như cơm thiêu ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ba Đã Về!

Tôi căng mắt hết cỡ nhìn người đứng ngoài cửa đang vẫy tay chào mình, miệng cười tươi như hoa nở mùa xuân. Phải mất một lúc, ý thức mới thôi thúc cơ miêng của tôi hoạt động sau một hồi đứng đực mặt...

- Ba!!!

- Hi con gái!

Trời ơi, ba tôi về rồi, ba đi công tác mấy tháng cuối cùng cũng về! Vui quá đi mất, ba về khiến sức sống trong tôi bùng tỉnh, có ba ở nhà thì những ngày tháng tươi đẹp sắp đến trong cuộc đời tôi. Không kìm nén được sự sung sướng đang kích động trong lòng, tôi nhào tới ôm chầm lấy ba. Ba vẫn vậy, vẫn cao to đẹp trai như ngày nào, thậm chí còn có chút béo ra.

- Ba, con nhớ ba quá chừng!!!

- Ba cũng nhớ công chúa của ba lắm! – Ba cũng vui mừng như tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

- Ai vậy Lam? – Chắc nghe thấy tiếng hét âm trời của tôi, mẹ tưởng xảy ra chuyện động trời gì nên mới chịu vác người rời khỏi màn hình tivi, - Hơ...

- ÔNG XÃ!!!

- BÀ XÃ!!!

Ba mẹ tôi rất ấn ý đồng thanh cùng hét lớn, âm thanh còn vượt trội hơn lúc biệt đội 3L hát karaoke. Đột nhiên ba đẩy tôi ra, rồi lao tới ôm mẹ. Hic, ba đúng là... trọng sắc khinh con gái, vừa mới thấy mẫu hậu đại nhân là mắt sáng rỡ như hai đèn pha ô tô, bỏ rơi con gái yêu quý của mình ngay tắp lự.

Nhìn cảnh mẫu hậu và phụ thân âu yếm ôm nhau làm tôi muốn nôn hết những gì hồi chiều ra quá. Nhắc mới nhớ, tôi còn chưa ăn tối, mà dạ dày cũng tiêu hóa nhanh thật, chưa gì đã thấy đói rồi!

- ĐẠI CA!!!

Lúc này 2L mới từ trong nhà ló mặt ra, hai cái loa phát thanh liền hoạt động ngay khi nhìn thấy phụ thân. Vâng, “đại ca” chính là danh xưng mà 2L đặt cho ba tôi đây, gọi nhiều cũng thành quen, nghe chẳng khác gì đang gọi ông trùm của tổ chức xã hội đen. -_-

Lâm và Long nhào tới tính ôm ba để bày tỏ cảm xúc nhớ nhung đang cuộn trào mãnh liệt, nhưng hai người này vẫn còn chưa rõ sao, một khi mẫu hậu và đại nhân đang “tình cảm dạt dào” thì trời có sập xuống cũng không thêm bỏ nhau ra đâu. Mà tôi cũng phải công nhận một điều rằng, tình yêu của ba mẹ thật là đẹp đẽ, tuy có cãi nhau nhưng hôm sau ba liền xuống nước làm lành ngay, cũng bởi vì ba rất yêu thương mẹ nên mẹ chẳng hề lo lắng gì, nhất mực tin tưởng ba, thế nên trông mẹ vẫn cứ “tuổi xuân phơi phới”, trẻ trung như thiếu nữ đôi mươi vậy!

Mặc cho hai tên kia nằng nặc đòi ôm ba một cái, đôi vợ chồng vẫn ôm nhau không chịu buông rời. Hà hà, đúng là hai tên ngốc, cứ đứng đợi khoảng 20 phút đi là được ôm ngay mà. Bộ mấy lần ba đi công tác trước đây, không tên nào chịu để ý sao? Chắc... chắc tôi phải được phong danh hiệu con gái ngoan của ba quá, thuộc lòng từng hành động của ba luôn!

Tôi nhìn đồng hồ, quả nhiên sau hai mươi phút đợi “uyên ương” kia mới chịu buông nhau ra. Lúc này ba mới để ý đến sự hiện diện của đội 2L, ba cười thật tươi, nhắc bóng nhóc Long lên rồi xoa xoa đầu ông Lâm. Ôi trời, ông Lâm lớn rồi mà ba còn làm như ông là con nít không bằng.

- Chà, ba nhớ các con quá! Trông hai đứa vẫn béo tốt trắng trẻo ra phết nhỉ?

- Chuyện, do chính tay em chăm chúm mà lại, hí hí! – Mẫu hậu cười hớn hở, không quên đưa tay lên che miệng làm bộ duyên dáng (Ặc).

- Bà xã của anh giỏi quá, chu~ - Ba thom một phát lên má mẹ, ôi ôi, hai người làm ơn đừng diễn ca tuồng nữa, buồn nôn quá, ợc!

- Ba ơi, quà của bọn con đâu! – Thăng nhóc Long ôm cổ ba, cái mỏ chu chu nũng nịu, còn ông Lâm thì lay lay cánh tay ba, ra vẻ “đáng iu” (cái ông anh đầu to này, lớn rồi mà cứ ợt ợt như trẻ con, bời bác nhà họ Vũ quá đề! -_-)

Trời đất ơi, cảnh tượng trước mặt khiến tôi muốn cười đến chảy nước mắt quá! Cứ như diễn tuồng chèo, cái lương vậy, mà nhà tôi có phải sân khấu ca kịch gì đâu cơ chứ, nếu mà để hàng xóm nhìn thấy cảnh này thì mắt mặt chết đi được, chỉ muốn tìm một cái lỗ chõ để chui xuống cho xong! Tôi biết ngay mà, cứ mỗi lần phụ thân đại nhân đi công tác xa về là y như rằng cái màn “tình cảm ướt át lâm li bi đát” lại diễn ra. Hic...

- Tất nhiên là có quà rồi!

- Hai cái đứa này, ba mới về, để cho ba nghỉ ngơi đã chứ, chưa gì đã vòi quà rồi! – Mẹ nhẹ nhàng trách cứ, - Các con học tập tam muội kìa, có đòi hỏi gì đâu!

- Hờ, đúng vậy, học tập ta đi nè 2L. – Tôi gật gù, thật ra thì tôi cũng háo hức mong chờ ba mua gì cho mình lắm. Nghe nói ở Đà Nẵng có rất nhiều đồ lưu niệm đẹp đẽ, thú vị.

- Thôi, để anh đưa cho mấy đứa luôn để tụi nó khỏi phải chờ đợi!

- Yeah, ba muôn năm!!!

Papa đại nhân mở cái vali, lấy ra một cái túi xách nhãn hiệu Chanel hân hoi nhé rồi đưa cho tôi, cười nói:

- Đầu tiên là quà cho công chúa của ba.

- Con cảm ơn ba!

Tôi hí hửng mở túi ra xem thử ba mua cho mình thứ gì. Nhưng mà... mặt tôi cứng đờ hẳn khi nhìn thấy cái thứ màu hồng nằm gọn gàng bên trong, nuốt nước bọt ừng ực, tôi giờ nó lên, nói bằng giọng méo xệch:

- Váy... váy ư?

- Đúng thế, con gái lớn rồi phải biết ăn diện cho ra dáng thiếu nữ chứ, con đâu thể suốt ngày chỉ mặc mấy đồ của con trai được, đây là cô trợ lý của ba chọn giúp đây, không tệ chút nào!

- Ba à... ba thừa biết con từ bé đã ghét mặc váy mà ba còn cố tình mua, con không mặc đâu, trả lại cho ba này! – Tôi méo mào nói với ba, trời ơi, bình sinh tôi đã ghét cay ghét đắng mấy thứ đồ diêm dúa này, cũng bởi vì thế mà tôi mới buộc phải giả trai đi học đấy thôi.

- Con bé này, ba đã cố lòng mua cho con thì nhận đi chứ, không mặc thì cất tủ cũng được! – Mẹ cắn nhẩn với thái độ của tôi.

- Hí hí, không biết Lam mặc váy thì sẽ ra sao nhỉ? Có khi lại trông như... thẳng gay! – Ông Lâm và tên nhóc Long chụm đầu vào nói xấu tôi, dù có nói nhỏ đến mấy nhưng tôi vẫn nghe thấy hết. Tôi gằn giọng, bực tức gắt lên, - Nói cái gì đó???

- Ày, có nói gì đâu!

Tôi cầm túi quà hậm hực bỏ lên phòng, không quan tâm ba sẽ tặng thứ gì cho hai tên kia. Tức quá, bực chết đi được, ba thừa biết tôi rất ghét váy, tại sao vẫn còn cố tình chọn quà này cho tôi nhỉ?? Ba à, ba đang chơi con sao???

Hức... Chán quá đi, dù là Chanel tôi cũng không thể thích nổi, váy à, tao đành cất mày vào xó tủ làm bạn với gián thôi!

- Hi Lam, xem anh được tặng gì nè, một chai nước hoa “For Men” nhé!

Trong khi tôi đang nằm vật vạ trên giường, ông Lâm đột nhiên thò đầu vào, giơ lên lọ nước hoa dành cho phái nam, loại mà đang mốt hiện nay, cố tình khoe để chọc tức tôi đây mà! Tôi tức giận bật dậy, vớ ngay cái gối ném thẳng về hướng ông:

- Anh biến ngay đi!!!

- Ày, làm gì mà nóng tính thế! – Ông Lâm nhanh nhẹn né được cái gối của tôi rồi chuồn đi mất.

A!!!! CHÁN QUÁ ĐI MẤT, ÔNG TRỜI OI!!!!

* * *

Bữa nay không phải xuống văn phòng Hội học sinh để họp thấy đỡ mệt hẳn, hôm nào phải họp là y như rằng tôi lại ngồi gật gù như kẻ nghiện vì buồn ngủ. Tuy không phải họp nhưng tôi vẫn phải ghé qua văn phòng một chút để tìm quyển vở văn hôm qua để quên, chắc là không mất được đâu nhỉ, ai mà thêm lấy vở kia chứ?

Cứ tưởng trong phòng không có ai, không ngờ lại được gặp cậu hội trưởng lúc sáng sớm thế này. Lúc tôi mở cửa phòng thì cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi là cậu hội trưởng đang ngủ gục trong tình trạng sách vở vẫn còn bày la liệt xung quanh, bên cạnh là một chồng sách cao ngất, hình như là hán ngữ gật khi đang học bài.

Lúc sáng sớm đã học với một đồng sách vở kia ư? Coi bộ hán chăm chỉ thật à nha!

Tôi nhanh chóng tìm thấy quyển vở rồi tính chuồn đi trước khi hán tỉnh dậy. Nhưng khi định xoay người bỏ ra ngoài thì đột nhiên một ý nghĩ trêu đùa hán trỗi dậy trong tôi. Hi hi, sao không nhân lúc này chọc hán cho bõ ghét nhỉ?

Tôi khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh Thái Tuấn, có vẻ như hán ngủ rất say nên mới không cảm giác được sự xuất hiện của tôi.

Ái chà, nên làm gì với anh đây?

Ồ... Lúc ngủ trông cậu hội trưởng cũng khá dễ thương đấy chứ? Xem kia, lông mi vừa dài vừa cong, đến tôi là con gái còn thấy ghen tỵ đây nè, làn da tuy hơi ngăm nhưng được cái cũng khá mịn màng, chạm vào một chút có sao không nhỉ?

Khi cái ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu, tôi bất giác đưa tay chọt nhẹ vào mặt hội trưởng... Trời ơi, hán đẹp trai chết mất! Nếu hán bót xấu tính một chút thì có phải tôi đã yêu thầm hán rồi không, đẹp thật nha... hic...

“Thình thịch... Thình thịch...”

Khoan đã... sao tìm tôi bỗng dừng lại đập mạnh thế này? Hay là nó tự nhiên có phản ứng khi tôi làm hành động lén lút với một tên đẹp trai?

Nhanh quá... Mỗi lúc một nhanh...

Không xong rồi!!!

Tôi như kẻ bị điện giật thụt lại ra sau, vội rút ngay cái ngón tay vô ý vô tư của mình. Nguy hiểm thật, tôi có vấn đề gì trong người sao? Tự nhiên thấy hồi hộp một cách khó hiểu, chắc chắn là có bệnh thật rồi, tháng này mình quên chưa đi bệnh viện kiểm tra định kỳ.

Cầm lấy quyển vở vẫn, tôi luống cuống bỏ ra ngoài, bộ dạng tôi lúc này chắc chẳng khác nào kẻ vừa làm chuyện mờ ám gì đó (mà đúng thế thật). Lam ơi là Lam, sao tự nhiên mặt mày cũng nóng bừng lên thế này, mới sáng sớm thôi mà, thời tiết rõ là đang rất mát mẻ, đúng là bệnh thật rồi, sốt rồi!

Á, không phải bệnh, tất cả là do tiếp xúc với trai đẹp nên thế thôi, Vũ Hoàng Du Lam, mày đúng là một đứa biến thái mà!!!

Tôi cắn bút, đầu óc suy nghĩ vẩn vơ mà chính bản thân còn không rõ mình đang nghĩ điều gì. Ôi thật vớ vẩn, chỉ tại cái cảm xúc khó hiểu thoáng qua lúc ban sáng ấy khiến thần trí tôi tự dưng điên loạn, nghĩ lung ta lung tung thế này đây! Phải cố dẹp đi thôi, nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc! Nhưng...

Hội trường cũng thật là đáng yêu quá đi ~

Á, đẹp ngay, đẹp ngay, đáng ghét chứ đáng yêu cái gì??? Mày bị điên à Lam???

- Lam, em bị làm sao mà cứ khoa tay múa chân trong giờ học thế? Hay em muốn phản bác điều gì ở bài giảng của tôi?

- Hà???

Bị nhắc tên, tôi đứng bật dậy như một cái lò xo, mắt ngơ ngơ như nai tơ nhìn thầy, chỉ thấy thầy đang đứng chăm chăm nhìn tôi bằng nửa con mắt mà hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Bí thế, tôi chột nhẹ vào người tên ngồi bên cạnh, khẽ hỏi:

- Thầy hỏi câu gì thế?

- Không biết.

- Cái th...

- Lam, em còn lảm bảm cái gì thế? Trong giờ học của tôi mà em dám không tập trung à???

- Hic, em xin lỗi thầy... - Tôi cúi thấp đầu xuống, lí nhí nói, thầy chủ nhiệm từ đầu năm học đã chẳng ưa gì tôi, giờ mà còn chọc giận thầy thì nguy to rồi!

- Hừ, lần này tôi tha cho đấy, nếu có lần sau thì đừng trách tôi!

- Vâng, em cảm ơn thầy...

Tôi ngồi xuống, thở hắt ra một tiếng nhẹ nhõm, hôm nay thầy có phần dễ tính, tôi cứ tưởng mình toi rồi chứ.

- Sắp hết giờ rồi nên bài học dừng ở đây, tôi có một vài việc muốn thông báo cho các em. Thứ hai tuần sau nữa là khai giảng, trước khai giảng các em sẽ được nghỉ học ba ngày, đó là ngày Quốc Khánh, thứ bảy và chủ nhật...

- YEAH!!! – Đám học trò vừa nghe nhắc tới nghỉ học liền reo ầm hết cả lên, ngắt cả lời thầy, còn tôi thì không lấy gì ngạc nhiên lắm vì thông tin này tôi được biết trước trong Hội học sinh rồi.

- Trật tự, thầy còn chưa nói hết! Vì lớp ta là lớp được chọn sẽ đại diện cho toàn thể học sinh khối 10 lên phát biểu trong ngày Khai giảng nên thầy sẽ cử một bạn lên đọc diễn văn thay mặt cả lớp. Các em hãy bầu chọn một bạn có khả năng nhất lớp ta đi nào!

- Thừa thầy, chọn Vũ Lam đi thầy, bạn ấy là ứng cử viên xuất sắc nhất lớp đấy ạ!

Chết tiệt, đứa nào vừa nhắc đến tên tôi đấy??? Tôi quay phắt qua, thấy đám “đệ đệ” của mình đang nhao nhao lên bình chọn cho tôi, bọn điên kia, tính bán đứng ta đấy à? Làm sao tôi có thể đứng trước toàn trường đọc diễn văn được cơ chứ???

- Lam à, có được không đó? – Thầy chủ nhiệm đẩy cặp kính trên sống mũi, neho neho mắt nhìn tôi và hỏi với giọng điệu nghi hoặc. Hừ, ý thầy là em không thể à?

- Được quá đi chứ thầy, bạn Lam tuy nhỏ con nhưng là gương mặt sáng sủa, khôi ngô nhất lớp ta, lực học cũng tốt, quan trọng hơn là bạn ấy sở hữu một sự tự tin thái quá, em tin rằng bạn ấy sẽ đọc tốt bài diễn văn mà không hề thấy run sợ gì cả! – Tên Huy béo đứng dậy, thay tôi kể ra những ưu điểm của tôi để thuyết phục thầy. Tự tin thái quá? Cái tên chết tiệt này, ai cần cậu phải tài lanh như thế?? Một kẻ rồi hoi...

- Nghe có vẻ được đấy, thôi được, vậy quyết định Lam sẽ là người thay mặt lớp lên phát biểu đi! Còn ai có ý kiến gì không?

- Thưa thầy, em từ chối!! – Tôi hốt hoảng, vội vàng đứng dậy từ chối yêu cầu của thầy, muốn chọn tôi thì phải thông qua ý kiến của tôi một chút chứ, cứ tự quyết hết thế là sao, chả có chút quyền công dân gì cả.

- Đây là việc chung của lớp, thầy và các bạn đều thống nhất cả rồi, em không có quyền từ chối!

Lời thầy phán như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt tôi. Đúng là ông thầy này có tư thù với tôi mà, không thèm nghe ý kiến của tôi luôn. Cả bọn khốn kia nữa, tự nhiên chỉ điểm Lam ta làm cái “ba chấm” gì???

Tự nhiên phải đọc diễn văn trước toàn trường, dù có tự tin đến đâu tôi cũng không chắc mình sẽ làm được, hôm Khai giảng sẽ có rất nhiều rất nhiều những cặp mắt ngược lên nhìn tôi. Chỉ cần nghĩ đến là đã thấy run toàn thân rồi, bảo tôi phải làm sao đây???

THẬT XUI XẼO, OA OA OA!!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bà Chi Vô Duyên Trước Cổng Nhà

“Bụp!”

Tôi tức giận đâm mạnh cái ống hút vào hộp trà sữa rồi đưa lên miệng tu một hơi. Chà, đã quá, hạ hỏa biết bao nhiêu! Hừ, nghĩ đến vụ ông thầy bắt tôi phải đọc diễn văn là lại tức đến nổi muốn ói máu rồi, thôi thì xuống canteen uống trà sữa một mình cho quên chuyện đời vậy!

- Woa woa, bộ ba hotboy khối 12 trường ta kìa!!!

- Hiếm lắm mới thấy ba anh ấy cùng nhau xuống canteen. A, hội trưởng trường ta thật là đẹp trai quá đi mất!!

Tôi suýt nữa thì phun hết trà sữa trong miệng ra khi tự dưng nghe thấy bọn con gái rú ầm lên như mấy đứa điên, lại còn nhắc đến hai từ “hội trưởng” nữa. Bộ ba hotboy khối 12? Không phải đang nhắc tới “liên minh tam quái” của Hội học sinh đấy chứ? Để chứng thực giả thiết của mình, tôi rón rén quay đầu lại...

Ôi má ơi, còn ai vào đây ngoài bọn họ kìa chứ???

Cơ mà... có một điều tôi phải công nhận, ông Lâm tặc, Nguyên thiếu muối và cậu hội trưởng đi cạnh nhau cũng thật là tỏa sáng đến mức chói lòa đi ấy: vừa đẹp trai lại còn học lớp tài năng!

- Hey, nhóc Lam kìa, sao lại ngồi ăn một mình thế kia?

Ông Nguyên bỗng nhiên phát giác ra sự có mặt của tôi trong cái canteen chật hẹp này, vẻ mặt rạng rỡ hết như đứa con nít nhìn thấy kẹo, vẫy vẫy tay với tôi. Rồi không để cho ai kịp lên tiếng có ý kiến ý cò gì, “lão” liền cầm lấy tay cậu hội trưởng và ông Lâm kéo lại chỗ tôi rồi ngồi xuống một cách tự nhiên như ruồi như nhặng. Cái thằng cha này... cái tính vô ý vô tư chả ra dáng đàn anh lớp 12 gì cả, tự nhiên lại gây sự chú ý của bàn dân thiên hạ thế này đây.

- Hê, cậu bạn nào kia, họ quen nhau à?

- Trông cậu ta cũng khá dễ thương đấy chứ, hình như học lớp 10 thì phải?

- Oh, trường ta lại có thêm hotboy nữa, học lớp nào thế nhỉ, bốn người bọn họ chẳng phải rất giống F4 sao?

- Đúng thế, đúng thế!

Đúng là mấy bà thím nhiều chuyện, giờ tôi cũng bị thành tâm điểm chú ý mất rồi, haizz. Nhưng mà... được khen kể cũng khoái đấy chứ, hí hí, tự dưng trở thành hotboy mới nổi, tỏa sáng cùng với đàn anh lớp tài năng chẳng phải rất hạnh phúc sao? Ô hó hó!!

- Ê Lâm, hình như em ông bị ốm hay sao ấy, tự nhiên cười một mình?

Ông Nguyên đưa tay lên hua hua trước mặt tôi, nè, nói thế là sao hả? Ý bảo con này bị điên, khùng nên cười một mình chứ gì? -_-

- Đồ ngốc, không thấy ai đó đang sượng vì được bọn con gái khen à? – Tên Tuấn chống tay lên cằm, nhìn tôi chăm chăm như thể đang nhìn một sinh vật lạ. Cái đồ “ba chữ x”, lại chọc điên ta...!

- Ai sướng hả? Anh đừng có mà “ném đá vào mặt hồ yên ả” nhá! – Tôi trừng mắt với câu hỏi trưởng chết tiệt.

- Thôi thôi, hai cái người này sao lúc nào gặp mặt là y như rằng xung khắc thế nhỉ? – Ông Nguyên vội vàng đứng dậy xoa tay gần hai tia điện đang bắn ra tóe loe từ mắt tôi. Hừ, ai thêm xung khắc với loại người họ câu này chứ, tại anh ta toàn chọc tức tôi trước. Ông Nguyên làm bộ ho mấy tiếng rồi nói, - Anh định cuối giờ nói nhưng tự nhiên gặp nhóc ở đây nên thôi thì nói luôn vậy.

- Rùm rà quá, sắp vào lớp rồi đó lão! – Ông Lâm chen ngang.

- Im coi thằng khỉ này! – Ông Nguyên vỗ bốp một cái vào trán ông Lâm rồi đẩy sang một bên, lại tiếp tục bắn “tia nhìn âu yếm” về phía tôi khiến tôi chỉ muốn nôn hết bữa sáng ra ngay tại đây luôn cho rồi, - Hê hê, chả là ba anh sắp khai trương một khu nhà nghỉ cao cấp ở Nha Trang nên nhân dịp được nghỉ ba ngày trước khi Khai giảng nên anh đây tổ chức một chuyến du lịch biển 3 ngày 2 đêm Nha Trang biển gọi đây nha, miễn phí đấy, ai không đi thì tiếc lắm!

Sao? Du lịch miễn phí? Tôi không nghe lầm đấy chứ???

- Du lịch Nha Trang miễn phí à??? – Rồi tôi quay sang tròn mắt nhìn ông Lâm vừa nãy cũng đồng thanh nói câu đó với tôi, ủa, tưởng ông đã biết trước rồi?

- Tưởng chuyện gì, vậy mà cứ giấu mãi bây giờ mới tiết lộ. – Có lẽ trên đời này có duy nhất một loại người sau khi nghe tin hấp dẫn đó mà vẫn thân nhiên như ruồi là câu hỏi trưởng. Tên này đúng là khác người!

- Tất nhiên rồi, ra đó dự lễ khai trương nhà nghỉ của ba anh đây mà! – Ông Nguyên nháy mắt tỉnh quái với tôi (sao ông chỉ làm mấy cái cử chỉ buồn nôn đó với tôi thế nhỉ?), - Vậy nên mấy người đi nha?

- Ok, ok, đi du lịch thì em khoái nhất trên đời đấy, đi luôn! – Tôi không suy nghĩ gì mà gật đầu như gà mổ thóc.

- Nè, là du lịch 3 ngày 2 đêm đó, e rằng khó mà thuyết phục được ba mẹ cho nhóc đi đấy! – Ông Lâm huých nhẹ vào tay tôi, ả ý nói, như muốn nhắc nhở tôi rằng không được ham vui mà quên mình là con gái, ôi dào lo gì... .

- Yên tâm, có anh trai là để cần dùng vào những lúc này đây. Vì thế, Lâm nhị huynh giúp tam đệ này đi hen? – Tôi huých lại vào tay ông Lâm, nháy mắt ra hiệu với ông.

- Đứng đấy, có thuyết phục cô chú cho nhóc Lam đi nhá Lâm, chứ đi chơi mà thiếu nhóc thì chán lắm!

- Biết rồi!

Hí hí, thế mới là anh trai tôi chứ!

- Nhưng mà anh Nguyên ơi, em rủ thêm bạn đi cùng được chứ ạ?

- Được chứ, mà con trai hay con gái vậy?

- Đương nhiên là con gái rồi! – Tôi cười toe, có khuôn đầu mà rủ con trai đi chứ.

- SAO CỜ??? – Ông Nguyên làm như thể chuyện lạ Việt Nam, kinh ngạc thốt lên. Ủa, sao lại ngạc nhiên vậy, tôi rủ bạn gái đi thì c... Hớ!

Thôi chết, tôi quên mất mình hiện tại đang là con trai, nói vậy chẳng khác nào tôi rủ “bạn gái” mình đi chơi cùng mấy anh lớp trên cả!

- Lam... em có bạn gái rồi sao?

Sao ông Nguyên lại hỏi tôi với giọng buồn thiu như com nguội vậy nhỉ? Tôi có bạn gái hay không thì mắc mớ gì ông phải buồn?

- Không, chỉ là bạn thân thôi.

- Phù, tưởng em có người yêu rồi chứ... Được, em cứ rủ bạn đi nếu muốn!

- Hê, em tôi có bạn gái hay không sao ông lại phản ứng lạ vậy? Đừng nói ông là... “G” nha?

G? Gay à? Đúng vậy, đó cũng là điều tôi thắc mắc từ lâu lắm rồi. Ông Nguyên có khi nào... thế không? Giới tính của ông này đáng nghi lắm!

- Ê, đừng có suy nghĩ bậy bạ, tôi... tôi hoàn toàn bình thường!

Ông Nguyên lập tức lên tiếng phản bác. Thật không ta? “Thanh minh tức thú tội” đó. Không sao, dù anh ta có là gì thì tôi vẫn có thể thông cảm mà, dù sao tôi cũng không có thành kiến với giới tính thứ ba cho lắm.

- Thôi, đừng nói nhảm nữa kéo thằng Nguyên lại nổi điên lên đấy! – Câu hỏi trưởng ngồi như bụt mọc từ nãy giờ mới chịu lên tiếng, chắc.. cái tên này không những kiệt sĩ về tiền bạc mà còn rất chi là kiêu lời nói, - Hôm đó chắc tôi không đi được đâu.

- Thằng khỉ này lại giờ chứng, tôi thừa biết ông không đi vì muốn tranh thủ ngày nghỉ đi kiếm việc làm thêm rồi. Ông đúng là... cả năm hiem lắm mới được nghỉ nhiều như thế, vất vả nhiều rồi cũng phải tự thưởng cho mình một chuyến đi chơi để giải tỏa căng thẳng chứ, yên tâm đi, có ai bắt ông chi tiền đâu!

- Không phải thế, chỉ là tôi không an tâm khi để bà ở nhà một mình...

- Thằng dở, chẳng phải còn cô hàng xóm độc thân tốt bụng cạnh nhà hay sao? Nhờ vả chút thì có mất mát gì!

- ...

Cuối cùng ông Nguyễn và ông Lâm phải song kiếm hợp bích thuyết phục mãi cầu hội trưởng cũng miễn cưỡng đồng ý, nói sẽ cố gắng thu xếp. Góm, đã thích thì nói hẳn ra còn lăm sẹo này nọ!

*

*

Tôi thông thả đi bộ về nhà, trên tay còn xách túi kem to bự mà ông Lâm vừa hào phóng đột xuất vung tiền ra mua, kêu tôi mang kem về trước rồi một mình lại chạy đi đâu đó. Chắc nhóc Long nhìn thấy kem thì thích lắm đây, nể tình nó là em trai nên tôi sẽ chia cho nó 30%, tôi 60% và còn lại một ít thì để dành cho ông anh, mặc kệ là do ông bỏ tiền ra, ai bảo không về chén ngay, gì chứ đồ ăn mà để dành là “ông bánh xoi luôn”.

Đánh chén xong một cây kem ốc quế cũng là lúc gần về đến nhà nên tôi cũng không lười ra ăn tiếp nữa, để lại tí nữa vừa ngồi xem phim “Lan Lăng Vương” vừa ăn có phải thú hơn không.

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy có một cô gái đứng trước cửa nhà mình, bộ dạng có vẻ lưỡng lự, hình như là đang phân vân gì đó. Tôi đi chậm chậm lại, mắt dán vào cô gái, trong lòng thầm đánh giá về ngoại hình cô ấy. Coi bộ không tệ nha, khuôn mặt khá dễ thương nhưng chưa bằng tôi (đừng cười, tôi nói “khách quan” đó); mái tóc nâu nhàn nhạt, bóng mượt được cắt ngắn ôm gọn lấy khuôn mặt trái xoan, ồ, kiểu tóc này đẹp thật đấy, đẹp hơn nhiều so với cái mớ rom trên đầu tôi, hình như đây là một thịnh hành của các nữ diễn viên Hàn Quốc thì phải (tại thấy “bà” nào cũng làm kiểu đầu này); da trắng bóc như “da Tây”, lại có vẻ mịn; mắt hai mí, lông mi cong, môi hơi phồng hồng...; ăn mặc cũng khá giản dị, chỉ áo phông quần bò lưng giày búp bê, nhưng toát lên vẻ trẻ trung, hoạt bát. Ai dè, nói tóm lại thì cô gái này đúng là một mỹ nhân, so với cô ấy thì vẻ nữ tính của tôi chỉ đạt mức “level min”.

Nhưng tại sao lại đứng trước cửa nhà tôi với vẻ mặt đắn đo, suy tư thế kia nhỉ? Đừng nói là mỹ nhân ấy bị lú lẫn quên mất địa chỉ nhà mình nha!

Thấy có vẻ tội tội, tôi liền tiến tới hỏi chuyện:

- Xin chào, tớ có thể giúp gì được cho cậu không?

- Hơ, cậu là...?

- Tớ là người nhà này. – Tôi chỉ chỉ vào cái cổng màu xanh lam nhà mình.

Cô ấy “A” lên một tiếng như thể rất ngạc nhiên. Sao thế nhỉ?

Sau một hồi lưỡng lự, mới thấy cô gái này lên tiếng:

- À, tớ muốn hỏi... Lâm có nhà không vậy?

Ồ, hóa ra là tìm ông Lâm, vậy mà ậm ừ mãi, cứ bấm chuông rồi kêu thằng nhóc “ăn hại” kia ra mở cổng vào ngồi chờ là được rồi, có gì mà cứ phải đắn đo sàu nào chỉ cho một người thế! Ờ mà khoan... hỏi vậy tức là, cô gái này cùng tuổi với ông Lâm à?

- Chị là bạn anh Lâm à? – Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Ack... chị? Cậu... là em trai Lâm?

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, bà chị này cũng nhận nhầm tôi là con trai, rất tốt!

- Ủa! Ông hiện tại không có nhà nhưng mà cũng sắp về rồi đấy, hay chị vào ngồi đợi lát là ông về ấy mà.

- Ồ, giọng em nghe ngộ nhỉ?

Ack... bà chị này sao tự nhiên lại nói một câu lằng xẹt thế? Ngộ cái mông, chỉ là giọng Bắc lai lái chút giọng Nam thôi, nhưng vẫn nghe rõ ràng, hay như tiếng chim hót thế này cơ mà!

- Ngộ cái gì? Là giọng Bắc chính hiệu đấy!

- Ủ, ai chả biết, chỉ là nghe thấy hơi buồn cười, giống giống giọng Hoàng Lâm.

Hừ, bà cô này... có cần nói toẹt ra thế không? Tôi biết giọng tôi nghe hơi ngọng ngọng so với giọng Bắc địch thực vì cả nhà tôi từng sống trong Nam một thời gian dài, nhưng đầu đến nỗi khiến người khác nghe mà mắc cười kia chứ? Với lại tôi với bà cô quen biết gì nhau mà bà đã đánh giá nhận xét giọng nói của tôi như thế thân thiết lắm???

- Nay bà chị! Chị đến đây là để hỏi anh tôi hay là tính trêu chọc tôi thế hả? – Tôi nhăn mặt, gằn giọng với chị ta.

- Hơ, xin lỗi em... - Nói xin lỗi nhưng mà bà vẫn bùm miệng cười thâm, cái đồ... - Cơ mà, em dễ thương thật, tính tình khác hẳn Lâm. Thú vị quá!

Sặc! Có người nào mà mới gặp mặt hết chọc người khác tức nổi gân rồi khen một câu giống như khen cò hó thế không? Mà tôi lại còn đang trong vai một đứa con trai và là em của bạn chị ta đấy nhé, chị ta là con gái lại không giữ ý giữ tứ gì cả, bộ ông Lâm và bà cô này thân thiết đến mức bạn thân rồi à mà sao bà vô duyên thế? Vậy mà lúc đầu tôi còn tưởng bà là một cô gái e lệ, nho nhã, ôn hòa nên mới phân vân, lưỡng lự không dám bấm chuông cửa nhà tôi cơ?

- Mặc kệ chị, không vào thì thôi, tôi đây vào trước không thì kem chảy hết!

Bà vẫn cười mỉm, như thể cố ý muốn chọc tức tôi. Hừ, cái đồ con gái vô duyên!

- Ô Phương?

Nghe thấy cái giọng quen thuộc, không cần nhìn cũng biết là ông Lâm về rồi. May quá, ông về mà tiếp bà hồ ly này đi, tôi mệt với bà muốn chết đây, chảy xù hết kem của tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chị Ấy Thật Dữ Dội!

Tôi định mở cửa đi vào thì vô tình bắt gặp qua khuôn mặt kia đang từ trạng thái “cười đều” nhanh chóng chùng xuống kể từ lúc ông Lâm xuất hiện. Ồ, có chuyện gì thế nhỉ? Không phải ông Lâm nợ nần gì bà chị này rồi phải không? Tự nhiên bản tính tò mò trời sinh của tôi lại trỗi dậy...

- Tại sao cậu lại trốn tránh tớ?

Ồ ô, câu hỏi này có chút quen quen, giống mấy kiểu đối thoại sến súa trên các bộ phim tình cảm nha, rõ là sặc mùi mờ ám trong đây. Hình như có gì đó không bình thường giữa hai người này thì phải.

- Lâm, em vào nhà đi, còn đứng đây làm gì?

Ack... tôi quên mất là mình vẫn còn vô ý vô tứ hiện diện ở đây, ông Lâm này đuổi tôi chắc là muốn giấu diếm điều gì đó chẳng? Tôi vội vàng mở cửa, đi vào rồi đóng cửa lại, nhưng để gì đuổi tôi đi được, phải tranh thủ hóng xem có chuyện gì chứ.

- Chỗ này nói chuyện không tiện.

- Không cần, tớ thấy nói luôn ở đây cũng được, cậu đừng cố tình lảng tránh câu hỏi của tớ.

- Tớ không có tránh cậu.

Ok, vẫn nghe rõ lắm, hà hà...

- Đừng ngại biện, nếu không tại sao sau khi tớ bày tỏ tình cảm chôn tận đáy lòng mình thì cậu chỉ nói sẽ suy nghĩ, nhưng thực chất cậu lại tìm cách trốn tránh tớ, cứ mỗi lần đến giờ nghỉ giải lao thì cậu trốn đi mất, cuối giờ thì cậu lại nhanh chóng chạy về trước, mặc dù học cùng lớp nhưng cơ hội để nói rõ mọi chuyện với cậu gần như không có. Cậu ghét tớ đến mức không muốn nhìn thấy mặt tớ sao???

Hơ... một tràng giang đại hải vừa bắn ra từ miệng bà chị kia làm tôi như ù cả tai, tôi có nghe làm không vậy? Là bà chị đó thích ông Lâm nhà tôi ư? Ô hô hô, thật sao? Đúng là chuyện kinh động à nha, một nữ sinh như chị ấy sao lại đi thích ông anh Lâm “tặc” nhà tôi được nhỉ, ừ thì ông cũng được coi là có vẻ ngoài tạm ổn thuộc hàng hotboy đi, nhưng mà thời buổi này còn thích nhau vì bề ngoài sao, xem ra sở thích của bà chị này thật là đơn giản. Mà tôi thì cũng thích trai đẹp thật đấy, cơ mà yêu lại là chuyện khác.

- Không phải, tớ không hề ghét cậu, cậu rất tốt, luôn được người khác yêu mến. Chỉ là tớ...

- Chỉ là?

- Chỉ là tớ vẫn chưa xác định rõ được tình cảm của mình, thực tình mà nói, tớ cũng rất quý cậu, nhưng cũng chỉ ở mức bạn thân thôi. Tớ hi vọng bọn mình trở thành bạn tốt...

- Tớ hiểu rồi, cậu vẫn chỉ xem tớ là bạn, nhưng tớ lại không, tớ thích cậu thật lòng và tớ không muốn làm bạn với người con trai tớ yêu!

Chị này bày tỏ tình cảm mãnh liệt ghê, lại có thể nói ra được chữ “yêu” dễ dàng vậy, khâm phục thật!

- Tại sao cậu lại thích tớ? Trong khi Tuấn là một người rất xuất sắc, con gái ai cũng thích theo cậu ta?

Ừa, ông điên này, đang nói chuyện tình cảm của hai người, sao tự nhiên nhét vô cha Tuấn vào làm chi?

- Cậu là đồ ngốc đấy à?? – Đúng, anh là đồ đại ngốc! – Cậu xem tình cảm của tớ là gì chứ? Nếu xét về mọi phương diện thì tất nhiên Tuấn là lựa chọn theo đuổi tốt nhất rồi, nhưng lòng tớ thích ai thì làm sao tớ điều khiển được. Chỉ số thông minh của cậu để làm gì chứ, sao trong chuyện này cậu lại ngu quá vậy???

- Cậu...!

Woa, bà chị này đúng là phi thường, tỏ tình hay mắng người cũng đều dữ dội quyết liệt hết. Chị tên là Phương đúng không, em thích chị rồi đấy!

- Tự nhiên cậu lại lôi Tuấn ra làm điều kiện so sánh, tớ thích cậu thì đơn giản là thích thôi, hóa ra cậu không chấp nhận tớ là vì tự ti với Tuấn à?

- Làm gì có chuyện đó!

- Vậy thì được rồi, tớ không cần cậu phải trả lời hôm nay, tớ sẽ đợi, đợi đến khi nào cậu chịu chấp nhận tớ.

- Phương à, cậu đừng hi vọng gì vào tớ.

- Đừng nói nữa, tớ chính thức tuyên bố, từ giờ trở đi, tớ - Hoàng Thu Phương sẽ theo đuổi Vũ Hoàng Lâm, cho dù cậu có không thích thì kệ cậu, tớ không hơi đâu mà để ý đến tâm tình người khác. Tớ không tin với điều kiện của mình lại không thể cura đồ được cậu!

Ặc... cái bà chị này, đến lời tuyên bố theo đuổi cũng củ chuối như chính chủ nhân của nó. Nhưng mà xem ra tôi lại thích cái tính của bà, mạnh mẽ và quyết liệt, không điệu đà, e lệ, chảnh cún.

- Có cần phải thế không?

- Sao lại không? Tớ đã tuyên bố rồi, cậu liệu mà nhanh chóng xây trường thành chấn đỡ hay lên kế hoạch đào thoát khỏi “hồ ly tinh” đi kéo đến lúc đó lại đổ rạp bật cả rề lên thì lại hối hận. Ấy là tớ cảnh báo rồi đấy nhé, đó, tớ vừa thuộc diện xinh đẹp, lại thông minh tinh tế, nói năng lại có duyên, tính tình phẩm hạnh đều tốt cả, sao cậu lại không thích tớ nhỉ?

Ôi má ơi, bà chị này là người thuộc hành tinh nào vậy? Mục đích của chị xuống Trái Đất là để cura anh tôi theo kiểu của “alien” à? Lúc đầu nghe bà thổ lộ tình cảm còn thấy rung động đôi chút chứ, lúc sau đã thấy bà ăn nói vô duyên thôi rồi, mất hết cả cảm tình!

- Đó, đấy là một trong vô số điểm tớ không thể thích cậu, cái kiểu nói năng thái quá ấy!

- Ô, là tớ đùa cho vui ấy mà, tại vừa rồi cảm xúc dâng trào quá làm không khí tự nhiên trở nên ngượng ngùng nên tớ muốn cho bớt ngượng chút. Với lại chém nhiều nên quen miệng rồi, biết sao được, tớ vốn có hiếu hải hước bẩm sinh mà.

Đúng là hài thật, hờ hờ, đang bày tỏ tình cảm ướt sườn sườn của mình liền quay ra đùa ngay được, tính cách bà chị này cũng thật quái gở.

- Ô Lâm huynh, đứng đây chi vậy?

Đang chăm chú lắng nghe hai người kia nói chuyện thì bỗng nhiên có tiếng thằng nhóc Long oang oang. Tôi hốt hoảng quay phắt lại, vội đưa ngón trỏ lên trước miệng ra hiệu nó tắt ngay cái volume giùm, chết tiệt, mồm to như thế thể nào cũng bị hai ông bà kia phát hiện ra là tôi đang nghe trộm cho xem.

Tôi cứng người khi nghe thấy giọng nói của bà chị vô duyên bên ngoài, có vẻ như không hề lo lắng gì khi bị tôi nghe trộm mà ngược lại còn mang hàm ý “đá đều” tôi:

- Ai da, làm sao bây giờ, hình như bị nhóc em dễ thương của cậu nghe thấy hết rồi, cậu nhóc sợ tớ sẽ bắt mất anh trai mình hay sao đây nè.

Bất cóc? Tôi nhất thời co giật khóe miệng, trên trán xuất hiện ba cái gạch đen sì... Bà cô này lại huyền thuyên gì nữa đây? Nghĩ tôi là ai mà sợ ông Lâm bị bắt cóc, có mà ngược lại còn nhiệt liệt hoan nghênh bà rước anh ta đi luôn ấy. Bỏ tay với bà luôn, cái gì cũng nghĩ ra, nói ra được.

- Nhóc Lâm, được lắm!

Được... được cái gì? Tôi chột dạ, không phải ông Lâm định “xử” đẹp tôi vì đã nghe lỏm chuyện tình “lâm li bi đát” của ông đó chứ? Nghĩ thế, tôi có chút xấu hổ vì bị bắt tại trận tội hống hót, quay sang gắt khế với thằng nhóc em:

- Thằng nhóc này, làm gì mà mày to mồm thế?? Tại mày mà tao bị ông Lâm phát hiện rồi kia!!!

- Hừ, có ai biết anh ở đây nghe trộm chuyện thiên hạ đâu!

- Lại còn lẻo mép! Mà đã bảo bao lần là không được gọi tao là anh cơ mà!!

Nó không thèm cãi lại tôi nữa mà ánh mắt nhạy bén di chuyển xuống cái túi tôi đang cầm trên tay, reo lên:

- A, kem!

- Kem cái gì, chị đây còn chưa nói xong, đã thế không cho ăn nữa! Next đi!

- Ô kìa, lần sau em không thế nữa, Lam tỷ xinh đẹp cho em đi mà~~ - Nó nhè giọng nũng nịu với tôi, bộ dáng “đáng ầu” hết như một con chó con đang vẫy đuôi xu nịnh chủ nhân, khiến tôi nổi hết cả da vịt.

Thằng nhóc vừa kiễng chân lên với cái túi kem tôi giờ lên cao, miệng thì tha thiết nói biết lỗi nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào cái túi. Hừ, nhận lỗi chỉ vì kem, cái đồ thằng nhóc tham ăn! Nhưng dù sao nó cũng là em út được cưng chiều nhất nhà, không cho thì nó lại mếu mama và papa, vì thế tôi không còn cách nào khác là phải giao ra túi kem cho nó.

- Nè cầm lấy, nhưng chỉ được ăn nhiều nhất hai cái thôi rồi cất tủ lạnh cho chị mày, mang vào nhà nhanh lên không thì kem chảy mất!

Nó cười toe toét cầm lấy túi kem rồi cong mông chạy tót vào trong nhà. Hừ, cũng may là trong túi có đồng nước đá giữ lạnh cho kem nên bị tan không nhiều. Giờ bị “lộ hàng” rồi, cũng chẳng thể đứng ngoài này hóng tiếp được nữa. Nghĩ vậy, tôi định quay gót đi vào nhà thì cổng sắt mở ra, rồi ông Lâm bước vào. Tôi có chút chột dạ nhìn ông, còn ông lại trừng mắt với tôi:

- Giỏi thật, giỏi quá! – Lâm “tặc” khen đều tôi.

- Vâng, cảm ơn vì đã khen. – Tôi gật gù.

- Còn cảm ơn được?? Nãy giờ nghe hết rồi đúng không??

Tôi không phủ nhận gật đầu.

- Chuyện cũng chẳng có gì to tát cả nhưng liệu mà giữ bí mật với bố mẹ đấy! - Ông hươu nắm đầm đe dọa tôi, chà, động đến chuyện tình nên ông tự dưng trở nên ghê gớm với tôi thế này đây.

- Em không phải đứa lảm lời, nói ra làm gì, chuyện chả có gì hay ho!

- Ủ, biết thế là tốt!

Lâm “tặc” gật đầu tỏ vẻ hài lòng với câu nói của tôi rồi nhấc chân chuẩn bị vào nhà. Nhưng có một điều tôi khá là tò mò, phải hỏi ông ngay mới được.

- Anh có thích cái chị Phương đó không?

Ông anh trai của tôi có vẻ gặp phải câu hỏi khá nhạy cảm nên đột nhiên khựng lại ngay sau khi tôi dứt lời. Ông quay lại nhìn tôi, vẻ mặt rất dỗi bình thường mà trả lời:

- Không, anh chỉ coi cô ấy là bạn thôi.

Ồ, chỉ coi là bạn. Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nói thật ra tôi thấy chị Phương đó cũng tốt, nếu đánh giá một cách khách quan thì chị ấy rất đẹp, lại vui tính, chỉ là có chút điên điên. Nếu hai người này quen nhau thì cũng không phải là chuyện không tốt, lại khá “đẹp đôi vừa lứa”, một người thì khùng khùng (anh tôi), một người thì điên điên (bà chị kia), hợp quá còn gì, cặp đôi này chẳng phải sẽ phát sinh nhiều chuyện cười hay sao?

*

*

Vì những tên bạn chết tiệt kia mà tôi phải đảm nhiệm việc phát biểu trong ngày Khai giảng, vì thế mà cuối giờ khi chúng nó được về hết thì tôi phải khổ sở vác cái bụng đói còn cào đi xuống phòng giáo viên gặp thầy chủ nhiệm để nghe phổ biến những điều cần nói trong buổi lễ. Thầy Trung đưa cho tôi một tập giấy gồm 3, 4 tờ giấy A4, bên trong ghi chép chẳng chút chữ. Khiếp, tôi phải đứng trên sân khấu nói hết đồng này ư? Thật tình tôi chả thích chút nào, cái kiểu sắp đặt từ trước rồi phải nói như một cái máy này giả tạo quá, nhưng biết sao được, chả lẽ nói thật để rồi sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài ngay tập lự. Thầy giáo cười nói:

- Sau khi Thái Tuấn lớp 12A1 phát biểu xong thì đến lượt em, lên phát biểu thì thỉnh thoảng ngẩng mặt lên mỉm cười với những người ngồi dưới, chứ đừng chỉ chăm chăm nhìn vào giấy mà đọc đều đều như máy nghe chưa?

- Vâng, em biết rồi ạ... - Cái này thì thầy khỏi dặn, em biết tự ứng phó, - Nhưng thầy nói Thái Tuấn Hội trưởng Hội học sinh sẽ phát biểu ạ?

- Ủ, học sinh gương mẫu nhất trường này thì phải đại diện cho toàn thể học sinh cả trường phát biểu chứ, rồi kéo quốc kì nữa. – Thầy Trung vừa nói vừa

khẽ mỉm cười, gương mặt lộ rõ vẻ tự hào.

Chà chà, Trần Thái Tuấn là học sinh gương mẫu nhất trường, giờ tôi mới rõ đấy. Hội trường hội học sinh, học lớp tài năng khối 12, lại còn có gương mặt đẹp trai trời phú nữa, hẳn rồi cuộc được ông trời ưu ái đến mức nào thế nhỉ?

Tôi ra khỏi phòng giáo viên, vừa đi vừa nghĩ trong ngày Khai giảng có nên thay đổi phong cách một chút không nhỉ? Với gương mặt dễ thương thế này thì chỉ cần thay đổi kiểu tóc khác thôi là sẽ khiến bọn nữ sinh điêu đứng ngay, hà hà...

Nguy thật, tôi theo phong cách tomboy, lẽ nào tư tưởng cũng sắp bị “boy hóa” cả rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đi Du Lịch (1)

Tôi đã rất háo hức về chuyến đi chơi ba ngày hai đêm suốt từ đầu tuần đến giờ. Đi biển Sầm Sơn nha, tôi mới đến đó có một lần duy nhất vào kì nghỉ hè hai năm trước. Dự là chuyến đi chơi chắc chắn sẽ có “liên minh tam quái” kia rồi, riêng tôi là con gái nên sẽ có chút bất tiện, vì thế tôi định rủ thêm nhỏ bạn thân. Còn về nhiệm vụ xin phép, ông Lâm vì miệng lưỡi dẻo như kẹo quéo nên đương nhiên sẽ đảm nhiệm, tất nhiên là sau khi nghe ông thuyết phục, ba mẹ đã đồng ý cho tôi đi, còn thằng Long thì ở nhà!

Suy đi tính lại, tôi quyết định chỉ rủ mỗi nhỏ Thu thôi. Vì nó là đứa duy nhất biết tôi giả trai, hơn nữa ba mẹ nó cũng dễ xin phép. Tôi gọi điện cho nó, nói một thôi một hồi rồi mới thấy nó phản ứng một cách quá khích ở bên kia đầu dây, cứ như là không thể tin được, nó bảo chắc chắn sẽ được đi.

Chúng tôi định bốn giờ sáng thứ sáu xuất phát, đi từ thật sớm may ra mới tới nơi mau được, nên tôi và ông Lâm nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc, ăn cơm qua loa rồi đi ngủ sớm. Đến gần 4 giờ, ông Lâm gọi tôi dậy từ trong cơn mơ màng, vệ sinh cá nhân xong xuôi rồi cùng nhau đến điểm hẹn là trước nhà Nguyên thiếu muối, trước đó tám tiếng đồng hồ tôi cũng đã nhắn địa chỉ và thời gian cho nhỏ Thu rồi.

Mới có bốn giờ nên trời vẫn tối om, đèn đường cũng đã tắt hết. Lúc đứng trước cổng nhà ông Nguyên, tôi không khỏi sùng sốt, trầm trồ cảm thán trong lòng về nhà của ông anh thiếu muối đó, mà không đơn giản chỉ là nhà giàu, đó hẳn là một căn biệt thự hoành tráng, chà chà, ông anh này giàu nứt đổ đổ vách ra, thảo nào mà khao chúng tôi đi du lịch miễn phí thế này.

Tôi và Thu đứng cạnh ông Lâm, trong lúc chờ ông Nguyên đón cậu hội trưởng, nghe nói còn có vài người bạn nữa, ông Lâm tươi cười tám chuyện với mẹ ông Nguyên. Mẹ ông Nguyên là một phụ nữ khá xinh đẹp, quý phái lại hiền hậu, nói chuyện cũng dịu dàng, dễ nghe nên tôi rất nhanh có ấn tượng tốt với cô ấy, nghe nói cô ấy không đi và ba Nguyên thì đang ở Sầm Sơn lo lễ Khánh thành nhà nghỉ, chỉ có đám thanh niên chúng tôi thôi. Nghe chuyện tôi mới biết, hóa ra ba ông Nguyên kinh doanh khách sạn, lại còn là Tổng giám đốc khách sạn năm sao Phùng Hưng, hèn chi mà giàu dữ vậy!

- Ai chà chà, không ngờ anh Lâm lại có một người bạn giàu có đến thế! – Nhỏ Thu huych nhẹ khuỷu tay tôi, cười “duyên” nói.

- Ủ, giờ tao mới biết!

Vì trước đó tôi đã từng kể cho nhỏ Thu nghe về mối quan hệ “bác cầu” giữa tôi và “Liên minh tam quái” nên nó cũng không thắc mắc lí do tại sao tôi được mời đi.

- Tao đang nghĩ có nên theo đuổi anh này không nhỉ? – Nó nháy mắt cười giảo hoạt với tôi.

- Tùy mày, nhưng gặp rồi đừng có thất vọng đấy! – Tôi thờ ơ báo trước cho nó biết.

- Tại sao, xấu trai quá à?

- Không, chỉ là tính tình hơi kì quặc... - Ngoài ra còn một điểm mấu chốt là tôi đang nghi ngờ về giới tính của đàn anh đó nhưng lại không thể nói rõ cho nó biết.

Đúng lúc ấy, có hai chiếc xe tay ga tiến dần tới chỗ chúng tôi đứng. Tôi neho mắt lại nhìn, là ông Nguyên đang chở cậu hội trưởng, còn xe bên cạnh... Hở, tôi không nhìn nhầm đây chứ, sao bà chị vô duyên bữa nọ cũng xuất hiện ở đây?? Sau lưng bà còn có một chị nữa...

- A, Lam tới rồi đấy à!! – Ông Nguyên vừa nhìn thấy tôi, lập tức reo lên vui mừng như thường lệ.

- Thằng khi, bao nhiêu người ở đây mà chỉ hỏi mỗi nhóc Lam thôi à! – Ông Lâm hần học. Ganh tỵ hừ anh trai?

- Nè, có vẻ anh ta thích mày, trông cũng được quá đi chứ! – Nhỏ Thu lại thì thầm bên cạnh tôi.

- Vớ vẩn, tao đang là con trai đấy nhá! – Tôi khề gằn lại.

- Ô, có phải em Lâm đây không?

Lúc này, bà chị tên Phương nọ gạt chân chống xe xuống, nhìn tôi bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên rồi ngay tức khắc nhoen miệng cười.

- Hai người quen nhau? – Cầu hội trưởng quay sang hỏi chị ta.

- Có gặp một lần trước nhà Lâm, cậu nhóc đó thú vị lắm! – Chị ta cười tít mắt, làm như vui lắm không bằng.

Tổng cộng đám chúng tôi gồm bảy người, ngoài bộ ba kia ra tôi không nghĩ có thêm bà chị yêu tinh Thu Phương, chắc là bọn họ học cùng lớp và khá thân với nhau nên mới rủ đi cùng như vậy, ngoài ra còn một chị nữa tên Thảo, bạn thân chị Phương. Vui thật, tôi để ý thấy, lúc này khi chị Phương kia xuất hiện, ông Lâm bỗng khẽ run lên như trứng gió, khắc khắc, không ngờ ông lại sợ chị ta đến vậy. Nói thật tôi cũng không có ác cảm với bà chị đó lắm, ngược lại còn thấy thú vị, tính cách chị ấy cũng hay hay, ăn thẳng nói thật, lại có phần bựa bựa nữa.

Chúng tôi chuyển những đồ cần thiết lên xe. Nhìn túi dưa hấu mà mẹ ông Nguyễn đã chuẩn bị cho mà chả thấy có ai tình nguyện xách lên cả, tôi hơi nhăn mặt rồi cũng gồng mình cố nhấc cái túi... Ui da, gì mà nặng quá vậy nè, nhắc mãi không thấy nhúc nhích???

Tôi nhăn nhó í ới gọi ông Lâm còn đang ba hoa chuyện gì với ông Nguyễn ở phía trước:

- Lâm ơi, giúp em với!!

Nhưng ông cố tình không nghe hay sao ấy, chẳng thấy quay đầu lại gì cả, thậm chí còn đi luôn lên xe. Khốn thật, anh trai mà thế đấy!!

- Để tôi.

Tôi giật mình quay ra khi nghe thấy giọng nói quen thuộc, hai mắt tròn to nhìn cầu hội trưởng dễ dàng xách được túi dưa lên. Lạ ghê, bữa nay sao có lòng tốt mà giúp tôi vậy?

- Cảm ơn.

- Có gì mà phải cảm ơn, nặng thế này cậu không xách được là đương nhiên.

Nói xong, Thái Tuấn rào bước đi ra phía xe. Ê, nói thế là có ý gì, tôi hiện giờ đang đóng vai là con trai nha, không phải anh nói tôi là một đứa yếu ớt đó chứ?

- Chà, đã đẹp trai lại còn ga lăng ghê, đúng không Lâm? – Nhỏ Thu đi tới cạnh tôi, trằm trồ khen ngợi.

- Ừm... - Tôi cũng không phủ nhận.

- Có phải đó là anh Tuấn mà mày kể với tao, còn gọi anh ấy là “cầu hội trưởng” không, hình như đó là anh nhân viên đẹp trai ở nhà hàng Tâm Đạt, hóa ra anh ấy chỉ hơn mình hai tuổi?

- Còn ai vào đây nữa.

- Cầu cái gì, trông anh ấy dễ thương thế kia mà, không hiểu sao mày lại thấy ghét? Mày vốn là một đứa cuồng trai đẹp cơ mà Lâm? – Nhỏ cười chọc tôi.

Tôi không đáp mà bỏ lên xe. Không hiểu sao khi nghe những lời đó từ nhỏ Thu, bình thường thì tôi sẽ tức giận gắt ầm lên, nhưng mà bây giờ thì chẳng có cảm giác gì, ngược lại còn thấy khó hiểu vì sao mình lại thế nữa? Nhưng tôi đã dần nhận ra một sự thay đổi lớn ở bản thân là, từ sau sự cô ở nhà hàng bữa đó, tôi đã không còn có ác cảm nặng nề với Thái Tuấn.

Xe chuyển bánh, chúng tôi dự là trưa hôm sau mới có thể tới nơi. Ngồi trên xe, nhiều người đã bắt đầu rôm rả nói chuyện, tôi ngồi bên cạnh nhỏ Thu, đã thấy nó nhét tai nghe vào nghe nhạc rồi, còn mình vì muốn tiết kiệm pin cho điện thoại nên không dám lôi ra chơi.

- Mọi người ăn tạm bánh mì giò cho đỡ đói này, ai say xe thì nhớ kêu lên đấy!

Chị Phương oang oang, rồi cùng chị Thảo chia cho mỗi người một cái bánh mì. Tôi buồn chán ngồi nhai miếng bánh mì khô, thật may là mình không bị say xe, còn nhỏ Thu thì nhìn cái mặt hớn hờ vui tươi thế kia chắc hẳn cũng không bị say rồi. Với lại đây là xe tư nhân, không phải xe khách, chỗ ngồi cũng khá thoải mái nên khó mà bị say được.

- Ai chơi bài không?? – Ông Nguyễn lắc lắc bộ bài tây trong tay, cười nói.

- Có, cược cả tiền nhé? – Người đáp lại là bà Phương, ặc, con gái mà cũng ham cờ bạc thế à?

- Ừ, nhưng mà trừ cái Phương ra nhé, nó mà đánh là cả làng thua đấy, số nó đồ thôi rồi! – Ông Nguyễn đáp lại mà cứ như không phải trả lời bà chị kia.

- Không công bằng, phải cho tớ chơi, không thì tớ sẽ phá đấy!

- Phương à, cậu là lớp trưởng thì phải gương mẫu chứ, ai lại cờ bạc?

- Lớp trưởng thì sao? Lớp trưởng thì không phải là người chắc? - Ồ, không nghĩ bà chị vô duyên đó lại là lớp trưởng lớp tài năng khối 12, ghê ghê! – Quyết định vậy nhé, tớ và Thảo sẽ chơi, còn hai chân nữa đấy, chọn người mau đi. Tớ đề nghị bổ nhiệm Lâm một chân!

- Nè, ai cho cậu tự ý quyết định chứ? – Ông Nguyên gắt lên, rồi quay phắt về phía tôi, - Lam, còn ờ ừm. . .

- Thu.

- A, Lam, Thu, hai em chơi không, thay chỗ hai người đó? – Ông Nguyên vừa cười vừa chỉ tay về phía hai bà chị kia.

Bọn tôi nhìn nhau, rồi định gật đầu ok thì bỗng có tiếng oang oang chen ngang của một chị gái:

- Thôi, không chơi bài nữa, hay là hát karaoke cho sôi động đi!

Nghe thấy chị Thảo đề nghị chuyển qua hát karaoke, hai mắt tôi bỗng chốc sáng rực lên, woa, trên xe có đầu karaoke à? Tuyệt quá, lâu lắm rồi tôi chưa hát nè! Nhưng mà hình như thấy nguy cơ bọn tôi định chiếm chỗ đánh bạc của mình hay sao ấy mà đề nghị đòi trò giải trí thế nhỉ?

- Đồng ý luôn! – Ông Lâm hứng khởi hô, nhưng lúc sau lại ngập ngừng, - Nhưng mà. . .

Rồi đột nhiên Lâm, Nguyên, Tuấn rất ấn ý đưa mắt nhìn tôi chằm chằm. Ừa, mấy người đang ám ý gì đó? Tôi khó hiểu với biểu hiện của ba người đó, lẽ nào trên mặt tôi có dính gì à?

- Để bảo toàn mạng sống, chúng ta không nên đưa mic cho nhóc Lam.

- Nói gì đó???

Tôi bất mãn trừng mắt với ông Lâm sau khi nghe ông bật ra câu nói kia. Ông dám trước mặt bàn dân thiên hạ mà chê bai trắng trợn giọng hát oanh vàng của tôi ư? Chết tiệt, người ta hát hay vậy mà chê, tuy rằng không bằng Thu Minh nhưng cũng sắp cán mốc rồi, là anh trai mà lại châm chọc em gái thế à cái tên Lâm “tặc” kia!!!

- Đúng đó! – Tôi suýt thổ huyết khi tất cả mọi người từ tên Tuấn cho đến con nhỏ Thu cũng đồng ý với ý kiến của ông Lâm. Sao lại thế được cơ chứ, giọng hát của tôi đâu có tệ đến mức đấy!

- Là bạn mày nên tao nói thật nhé, không phải mày hát dở nhưng mà mỗi lần hát bài nào xập xình một tí là mày lại như lên cơn điên hét âm ỉ làm sai hết lời hết nhịp cả!

- Cút đi, mày không phải bạn tao!!

- Chà, mọi người có vẻ không thích em hát nhỉ, không lẽ em hát rất tệ? Chị thật tò mò về giọng hát của em quá!

Bỗng nhiên bà chị vô duyên chồm lên chỗ tôi, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, hiếu kỳ. Cái bà chị này, giờ lại đến lượt chị ta châm chọc tôi à. Thật là mất mặt quá đi, đã thế Lam đây không thêm thể hiện cho các người xem nữa, tức chết đi được! Tôi bực tức khoanh tay ngồi dựa ra sau ghế, hậm hực. . .

- Đi lên đây!

Bà chị vô duyên đột nhiên cầm tay tôi kéo lên khiến tôi sững sốt không kịp phản ứng, thế nên vô thức đi theo bà đến chỗ chú quản lý của ba ông Nguyên cũng là người phụ trách hệ thống chúng tôi tới nơi. Trong khi tôi còn đang ngạc nhiên không biết bà chị ấy định giờ trò gì thì bà nở nụ cười phải nói là đẹp như hoa với chú quản lý:

- Chú Hưng, phiền chú bật cho cháu bài “Sẽ có người cần anh nhé”!

- Ừ. – Chú quản lý gật đầu mỉm cười rồi cúi xuống chỉnh đầu đĩa.

Rồi chị ấy quay sang nháy mắt với tôi:

- Song ca với chị bài này nhé, để cho bọn họ thấy giọng ca của chị em mình cũng có sức truyền cảm đến mức nào.

Ồ, bà chị cũng thật tâm lý quá đi, phải, tôi nhất định sẽ cho mấy người biết thế nào là “ca sĩ sắp nổi” Vũ Hoàng Du Lam ta, mặc dù tôi không thích những giai điệu nhẹ nhàng như bài hát này lắm.

- Thôi chết, nhóc Lam và nhóc Phương cầm mic đấy, ai đó mau lên ngăn họ lại đi! – Bên dưới bắt đầu có người ca thán. Tôi hơi bất mãn, quay sang nhìn thử xem biểu hiện của bà chị thì thấy vẫn bình thường, thậm chí còn có phần vui vẻ.

- Chịu thôi, ai mà dành nổi mic của hai người đó chứ!

Trong khi bọn con trai hết lời ca cẩm thì bên kia hội con gái thì cổ vũ cho chúng tôi:

- Hú hú, cổ lên Phương “sâu cùi”!

- Lam, tuy không thích nghe mày hát lắm nhưng FIGHTING!!! – Nhỏ này... -_-

Nhạc bắt đầu nổi lên. Tôi cầm chắc mic, hát đoạn lời của nam, còn bà chị phụ trách lời nữ. Vì bài này giai điệu khá nhẹ nhàng nên tôi không cần phải dồn sức, cố gắng lấy hơi thật bình thường, nhịp nhàng bắt kịp nhạc. Lần đầu tiên hát karaoke một bài nhạc pop nhẹ thế này, tôi cũng có chút say sưa, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới riêng của mình, đồng thời nghe bên kia bà chị hát cũng thấy không tệ lắm, không hiểu bọn họ chê bai chị ấy ở điểm nào thế nhỉ? Chúng tôi tuy hát không hay bằng ca sĩ nhưng cỡ này cũng phải được chấm trên 95 điểm chứ chẳng chơi. Kết thúc bài hát, tôi hồi hộp nhìn con số đang nhảy trên màn hình... Ô, 92 điểm, không tệ nha!

Chắc cũng vì không ngờ mình hát được 92 điểm nên chị Phương mừng rỡ, bắt ngờ giờ tay lên, và tôi cũng theo phản xạ tự nhiên mà đập tay lại với bà chị.

- Tuyệt, chị em ta cũng ăn ý đấy chứ!

- Không thể tin được, hai người đó hát được 92 điểm đấy! – Bên dưới, ông Lâm và ông Nguyễn trở mắt kính ngạc nhìn chúng tôi, - Lạ thật, sao bữa nay cả hai người hát tiến bộ thế?

Chuyện, tôi là Du Lam mà lại, một khi đã hát thì chỉ có tuyệt trở lên. Nhưng mà... tôi nhận thấy mình có vẻ hát mấy bài nhạc nhẹ thì hay hơn, lại đỡ mất sức.

- Tuyệt quá, hoan hô!!! – Vẫn là chị Thảo và nhỏ Thu cổ vũ cho chúng tôi nhiệt liệt nhất.

- Tuấn, đến lượt ông đó, đừng có giấu nghề nữa! – Hai ông kia quay sang giục cầu hội trưởng này giờ chỉ ngồi im lìm như bụt mọc. Lạ thật, tính tình Thái Tuấn có vẻ quá mức thâm trầm, lúc nào cũng chỉ thấy hần ngồi im không nói gì, suốt nữa thì tôi đã quên mất sự hiện diện của hần đấy.

- Đúng đó Tuấn, lên hát một bài đi, đừng ngồi mãi một chỗ như thế! – Đến lượt hai chị kia giục giã, vẻ mặt hào hứng mong chờ.

Tôi chăm chú nhìn biểu hiện của cầu hội trưởng, đúng lúc thì bốn mắt đột ngột chạm nhau, hơ, hần sao lại nhìn tôi? Tôi cũng sờ khó hiểu, cũng chẳng quay mặt đi mà vẫn ngơ ra đấy, mà hần chỉ nhìn qua tôi vài giây rồi đứng dậy, cầm micro lên...

- Woa woa, cuối cùng thì hội trưởng của chúng ta cũng chịu hát rồi, hoan hô, bis bis!!!

Lập tức năm người kia hào hứng vỗ tay nhiệt liệt. Hội trưởng hần sẽ hát thật sao, tôi chưa nghe hần hát bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đi Du Lịch (2)

Bài hát mà Thái Tuấn lựa chọn là bài “Because you live”, cũng là một bài hát lãng mạn mà tôi khá thích. Hát tiếng Anh xem ra đáng để nghe đây, từng nghe ông Lâm nói cầu hội trưởng học giỏi Anh lắm. Nhỏ Thu bên cạnh tôi tỏ vẻ hào hứng, phấn khởi:

- Ôi, nhìn từ góc độ nào cũng thấy đẹp, xem cái cách anh ấy cầm mic cũng thật là lãng tử quá đi!

- Xi... - Tôi bĩu môi, khinh thường lời ca ngợi của nhỏ Thu về cầu hội trưởng.

Giây phút Thái Tuấn cất cao giọng hát, trong xe tự nhiên xuất hiện một mảnh tĩnh lặng, cả đám như chìm trong giai điệu tha thiết của bài hát, chìm trong cả giọng hát vừa ngọt ngào lại có phần mạnh mẽ của anh ta. Hội trưởng anh ta... tôi không nghĩ lại có giọng hát hay đến mê người như vậy. Vào đoạn điệp khúc, cũng là đoạn phải ngân cao, giọng của Thái Tuấn thật khỏe, cao vút lại da diết, hết như chất giọng của Jesse McCartney. Đùa chứ, tôi không thể nào mà tin được!

“Thình thịch...” Giọng hát đó... tự nhiên khiến tim tôi nhảy loạn, mang chút hồi hộp, một cảm xúc khó tả đan xen mà chính mình cũng không rõ là gì. Tôi chăm chú lắng nghe, bất giác đưa tay đặt lên ngực trái...

- Hay quá đi mất! – Nhỏ Thu khẽ cảm khái.

Tôi gạt nhẹ đầu, tỏ ý đồng tình với lời khen đó. Phải công nhận là rất hay, hay đến nỗi khiến tim tôi nhảy nhót nữa kia.

Kết thúc bài hát, Thái Tuấn nhận được 99 điểm cùng với tràng pháo tay nhiệt liệt và những lời khen ngợi không ngớt, hoàn toàn xứng đáng với tài năng của hần. Thái Tuấn khẽ nở một nụ cười, hình như là biểu hiện hài lòng với kết quả này, rồi đặt mic xuống đi về chỗ, quay trở lại cosplay pho tượng như ban đầu. -_-

- Lâm ơi lên hát với tớ một bài đi! – Bà chị Phuong lại nhanh nhẩu lôi kéo ông Lâm nhưng ông cứ nhất quyết bám dính lấy chỗ ngồi không chịu rời, giả bộ nói, - Không hát đâu, tớ mệt rồi, tớ muốn ngủ, ồáp ~

- Đừng giả dờ!

- Buồn ngủ thật mà, hát với Nguyên ấy!

- Không, tớ thích hát với cậu cơ, Nguyên hát dở như bò ấy, không xứng được song ca với tớ. - Ặc, bà tự tin thấy gớm. . .

- Nè nè, nói gì thế hả Phuong, cậu hơn gì tớ mà chảnh cún thế?

- Xì!

Bà chị ấy vẫn nhất quyết không chịu bỏ cuộc, lôi kéo cho bằng được ông Lâm lên hát với mình, nhưng ông Lâm cũng ngang bướng không kém gì chị ấy. Chắc, sao mà ông Lâm cứ sợ bà như sợ tà ỷ nhỉ, tôi thấy bà cũng được quá đi ấy chứ, hai người lại khá là đẹp đôi, nếu tôi là kẻ rồi hời thì đã lên kế hoạch tác hợp cho hai người đó rồi, nhưng rất tiếc tôi lại không thích xen vào chuyện của người khác.

Cuối cùng thì micro được chuyển lần lượt, ai cũng được hát hết, nhưng người giành mic nhiều nhất là chị Phuong, xem ra chị ấy hăng hái, nhiệt tình gớm. Chẳng qua ở đây tôi là người nhỏ tuổi nhất (tất nhiên là nhỏ Thu cũng vậy), lại không phải bạn bè của năm người kia nên có chút không được tự nhiên, chứ nếu ở nhà thì cái mic sẽ luôn chỉ nằm trên tay tôi mà thôi.

Hát hò xong đâm ra ai cũng mệt, ngồi tám chuyện bốc phét một lúc rồi từng người lăn ra ngủ, riêng tôi thì chả thấy buồn ngủ chút nào, lại còn rất tỉnh táo nữa là đằng khác. Ngồi ghế bên kia là cầu hội trưởng Thái Tuấn, cũng không thấy hắn ngủ mà chỉ ngồi yên lặng nghe mp3 vừa này nọ của ông Lâm. Còn lại chị Thảo, Phuong, rồi đến hai ông Nguyên, Lâm hồi này bất nháo là thế cũng ngồi dựa vào nhau mà ngủ hết. Thấy cái Thu chỉ lìm đim, tôi chán quá bèn bắt chuyện với nó cốt để đánh thức nó dậy tám với tôi:

- Ê mày. . .

- Hử? – Nó đáp lại bằng giọng khe khẽ, có vẻ như sắp ngủ tới nơi.

- Nói chuyện với tao chút đi, tao không ngủ được.

- Không, tao buồn ngủ lắm, đừng làm phiền tao.

Nó khẽ cắn nhàn rồi đưa lưng về phía tôi, lấy cái chân nhỏ mà nó mang đi chum qua đầu. Tôi có chút buồn bực, khẽ liếc qua bên Thái Tuấn, trong xe giờ chỉ còn lại hắn và tôi chưa ngủ, à quên, cả bác tài nữa, còn chú quản lí thì cũng say giấc nồng mất tiêu rồi.

- Hey, cậu. . . à không, hội trưởng ơi!

Hắn quay sang nhìn tôi, thỉnh ghê, đeo tai nghe rồi còn nghe thấy tiếng gọi của tôi.

- Cái vụ trang trí phòng ấy, anh có thể cho thêm một hai người giúp em được không, một mình em làm không xuê! – Vì là chuyện liên quan đến lợi ích cá nhân nên tôi đôi giọng ngọt xớt, xưng hô lễ phép với hắn.

Đột nhiên hắn mỉm cười, mà tôi không biết hắn cười là có ý gì, nhưng tôi linh cảm có điềm xấu. Hắn rút tai nghe ra, cười nói:

- Là do từ đầu chính miệng cậu đã nói tự mình đảm nhiệm được, với lại cũng không ai muốn làm cả, mà tôi cũng không thể ép họ.

- Nhưng. . . - Đúng là có xin hắn cũng vô ích. Tôi thật sự không thể một mình gánh vác được hết cái trách nhiệm to lớn ấy, cái văn phòng Hội thật sự không nhỏ bé chút nào, mà còn lên ý tưởng nữa, ừ thì tôi tự nhận mình có chút hoa tay nhưng cũng không thể nói là mình có năng khiếu hội họa hay có mắt thẩm mỹ.

- Hi. – Hắn cười khẽ, - Yên tâm đi, tôi sẽ giúp cậu, dù gì tôi cũng là hội trưởng cơ mà.

- Thật ả? – Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe hắn nói vậy, có chút không tin, cầu hội trưởng đời nào mà tốt với tôi thế, hay là hắn lại đang âm mưu điều gì đây?

- Hoàng Lam. . .

- Hử?

- Sau Khai giảng, cậu sẽ được trở thành hội viên chính thức, hãy nhiệt tình hơn với những hoạt động của Hội. Giờ tôi nói cho cậu biết một bí mật nhé. . .

Tôi ngơ ngác nhìn Thái Tuấn, có một bí mật mà tôi cần phải biết sao? Tôi gật đầu, chăm chú lắng nghe.

- Hội học sinh không kết nạp những học sinh lớp 10, chỉ có cậu là trường hợp đầu tiên, một khi đã là quy định thì tôi sẽ làm theo đến cùng, cho dù là cậu được mọi người bỏ phiếu thì lúc đó tôi vẫn có thể từ chối cho cậu gia nhập, nhưng tôi lại không làm thế, cậu biết là vì sao không?

Hơ, còn có chuyện đó nữa sao? Về điều này, tôi rất bất ngờ, câu hỏi trường vốn dĩ không ưa tôi, đáng lẽ phải tống cổ đi ngay từ đầu chứ. Nếu hấn làm thế thì tôi đã không chịu khổ đến tận bây giờ.

- Là vì anh Lâm?

- Không phải... - Hấn lắc đầu, rồi lại mỉm cười, - Là do thấy cậu khá thú vị!

Tôi đơ người trước đáp án mà hấn đưa ra, hoàn toàn không nghĩ hấn sẽ nói thế, có chút mờ mịt, khó hiểu.

- Ngay từ lần đầu tiên gặp, cậu đã có những hành động buồn cười rồi, tôi nghĩ nếu cho cậu vào Hội thì sẽ rất thú vị nên đã ngoại lệ!

Sặc, hóa ra là thế! Nực cười thật, tôi được chấp nhận vào Hội học sinh hóa ra chỉ để làm trò cười cho bàn dân thiên hạ thôi ư, thật không thể chấp nhận được, hóa ra tên đó coi giá trị của tôi rẻ mạt đến vậy. Tâm trạng của tôi bỗng chốc tụt dốc không phanh, thật khó chịu, tại sao tên đó có thể coi thường tôi tới mức thế chứ? Tôi cười nhạt:

- Vậy à? Vậy thì cảm ơn anh đã chiếu cố...

- Cậu nói thế là có ý gì?

Tôi không trả lời câu hỏi của hấn, quay phắt đi, dựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt giả vờ ngủ. Tâm trạng tôi bây giờ rất khó chịu, chỉ e không kiềm chế được mà chửi thẳng vào mặt tên hội trưởng chết tiệt đó thôi, tôi cảm thấy cái lòng tự trọng nhỏ bé của mình bị xúc phạm không thương tiếc!

Tôi cứ nhắm mắt vào, không biết mình đã ngủ từ lúc nào, chỉ biết rằng khi tỉnh lại thì đã hơn 8 giờ sáng, lúc đó từng người cũng tỉnh dậy, nhưng vẫn còn ở trạng thái mệt mỏi, ngái ngủ. Tôi thật khâm phục bác tài đây, lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết mệt là gì.

- Đánh răng rửa mặt ở đâu bây giờ? - Nhỏ Thu dụi dụi mặt, hỏi tôi bằng giọng nhập nhèm.

- Bao giờ tới nơi thì vệ sinh cá nhân em ơi! - Chị Thảo thay tôi trả lời thắc mắc của nó.

- Ồ, nhưng mà bao giờ mới tới chứ?

- Nhanh thôi, còn hơn hai tiếng nữa.

Vậy thì chịu khó để mặt bản miệng hơi thêm hai giờ đồng hồ. Trong khoảng thời gian chờ đợi, tôi tranh thủ nằm nướng thêm chút nữa, ngồi lâu trên xe mệt mỏi quá. Tôi chồm chần qua mặt, trước đó khẽ liếc mắt qua phía câu hỏi trưởng, hấn đang ngồi chống tay lên cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhớ lại cái “bí mật to lớn” đem qua hấn nói, tôi tự nhiên lại thấy giận, không hiểu sao tôi lại cảm thấy tự ái vô cùng.

- Mày ơi, ngồi xe lâu tao mệt quá, cũng có cảm giác muốn nôn. - Nhỏ Thu ngả vào vai tôi, trông nó có vẻ mệt mỏi, trước giờ nó luôn tự hào với tôi là không biết say xe hay say tàu gì cơ mà.

- Nếu khó chịu thì tao bảo bác tài dừng xe lại một chút nhé. - Tôi thò mặt ra khỏi chần.

- Thôi đừng, tao sẽ cố gắng chịu, chỉ cần nằm chút là ổn thôi.

- Ủ, cứ ngả vào vai tao ấy.

Tôi cũng thấy trong người hơi mệt nên nhắm mắt lại. Buổi sáng trời đẹp nhưng người nào trong xe cũng như là mất hết sức sống...

*

*

*

- WOA, BIỂN ĐẸP QUÁ!!!

Vừa mới bước xuống xe, khung cảnh đầu tiên thu hút ánh nhìn của mọi người là cả một vùng trời nước mênh mông, mặt biển mang trọn một màu lam biếc với từng con sóng bạc đầu gối nhau vỗ xô bãi cát trắng mịn, xa xa là núi non trùng điệp bao quanh, ẩn ẩn hiện hiện sau lớp sương mù dày đặc. Cảnh thiên nhiên cứ phải gọi là đẹp hơn tranh vẽ!

- Tất cả đến rồi đây à?

Bỗng nhiên có giọng nói vang lên khiến tôi giật mình quay đầu lại, là một người đàn ông trung niên mặc tây trang nghiêm chỉnh đang đi tới, dáng dấp và khí thái cao sang, ra dáng một doanh nhân thành đạt, nét mặt ôn hòa nhìn đám người chúng tôi. Trong khi tôi còn đang thắc mắc đó là ai thì mọi người lần lượt hô lớn:

- Con chào ba!

- Chúng cháu chào chú!

Té ra là ba ông Nguyễn, hèn gì sang trọng đến vậy. Chú ấy mỉm cười ôn nhã với chúng tôi rồi nói:

- Các cháu đi đường chắc mệt lắm rồi, có cần chú gọi người tới mang hành lý đến biệt thự không?

- Thôi, không cần đâu chú Hùng à, hành lý của bọn cháu có nhiều, chỉ có mấy bộ quần áo thôi! – Bà chị vô duyên bỗng dưng vọt tới, rất tự nhiên mà khoác tay chú ấy, cười toe toét.

- Ô, Phương đấy à? Lâu lắm không gặp cháu, ngày càng xinh ra nhỉ, ba mẹ khỏe không?

- Dạ khỏe ạ. Tại chú cứ đi công tác hoài nên mới không gặp, chứ gia đình cháu chuyển về gần hai năm rồi, thỉnh thoảng mẹ cháu có qua thăm di Loan mà không thấy chú ở nhà.

- Thế à? Vậy bữa nào chú phải qua thăm ba mẹ cháu mới được.

Chú ấy cười rất tươi với chị Phương. Có vẻ như hai nhà đó thân nhau nhỉ? Rồi chú ấy lại quay sang nói với cậu hội trưởng và ông anh tôi:

- Tuấn, Lâm, lâu quá mới gặp hai đứa đấy!

- Hí hí, tụi cháu cũng thế, cứ tưởng chú chỉ chú ý nhỏ Phương mà quên mất tụi cháu rồi. – Ông Lâm cười toe, còn cậu hội trưởng thêm vào, xu nịnh – Chú vẫn tươi trẻ như ngày nào.

- Hai thằng nhóc leo mép này, mới có hơn một năm thôi chứ già kiểu gì! – Ông chú cười to.

- Ba à, chào hỏi dài dòng quá, ba mau đưa chìa khóa nhà cho con, tự nhiên đổi khóa làm chi cho phiền phức! – Ông Nguyễn đứng bên cạnh mẹ neoh.

- Cái thằng, làm mất cả hứng... – Ông chú lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa đưa cho ông Nguyễn, rồi quay ra cười hiền với cả đám, – Thôi, chú có việc phải đi rồi, mấy đứa chơi vui về nhé!

- Dạ, chào chú!!!

Ông chú xoay người bỏ đi. Đúng là người nhà giàu, sướng thật, tự nhiên tôi chả là gì mà cũng được hưởng lợi phúc đi du lịch biển thế này. Chúng tôi theo sự chỉ dẫn của ông Nguyễn đến chỗ nghỉ chân, nói là chỗ nghỉ thôi chứ thật ra đó là một căn biệt thự loại trung được xây hoàn toàn bằng gỗ xịn, chỉ cần sờ vào là biết ngay. Woa, lần đầu nhìn thấy biệt thự gỗ tôi được một phen kinh ngạc, thật đúng là một căn nhà trong mơ, lại có cả sân vườn khá rộng rãi, tầm nhìn hướng ra biển, còn gì lý tưởng hơn nữa!

Nguyễn ơi anh thật là sướng, thật đáng ghen tỵ quá đi!!!

Căn biệt thự chỉ có hai tầng, về chiều rộng thì cũng không lớn lắm, chủ yếu là lối kiến trúc sang trọng. Ông Nguyễn bấm một dãy số lên bảng điện tử gần cạnh cửa ra vào, lúc sau cửa tự động mở ra cái roẹt, hiện đại quá, thấy ông Nguyễn lại bấm bấm gì đó xong rồi mới quay ra nói:

- Mọi người vào nhà đi. Nhà tớ mùa hè không hay đến đây nghỉ dưỡng lắm nên ba chỉ xây căn biệt thự nhỏ thôi, gồm có một phòng khách, một phòng bếp, hai phòng ngủ chính và một phòng ngủ cho khách, hai nhà vệ sinh và một phòng tắm. Tớ phân chia luôn nhé, vì phòng ngủ tương đối rộng nên nam ở chung một phòng, nữ một phòng, tất cả phòng ngủ đều ở tầng hai cả. Đằng sau nhà còn có bể nước nóng nhân tạo đấy, ai muốn tắm thì khỏi động cái nút đó to đứng trước cửa rồi đợi khoảng 15 phút...

- Nè, sốt ruột quá, đang thuyết minh về biệt thự hay khoe của đấy ông tướng?? – Ông Lâm cảm râm, hờ hờ, đồng ý, tôi thấy ông Nguyễn giống như là đang khoe nhà hơn.

Mà thôi bỏ đi, dù sao chúng tôi cũng đã đến nơi rồi. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ mình sẽ được đi du lịch Sầm Sơn, lại còn được ở biệt thự sang trọng thế này, còn gì tuyệt vời hơn thế!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chơi Với

Tôi xách ba lô, định đi theo nhỏ Thu và hai chị kia lên phòng dành cho nữ thì đột nhiên bị ông Nguyễn kéo lại:

- Lam, em đi đâu vậy, phòng của con trai ở bên này cơ mà!

Hớ... Phòng con trai?? Phải rồi, tôi quên mất là mình đang giả trai. Ôi mẹ ơi, nói vậy có nghĩa là... tôi phải ở chung phòng với bộ ba này???

- Làm gì mà nghệt ra thế? Đừng lo, trước khi tới đây anh đã gọi người cho sắp xếp thêm giường rồi, với lại phòng cũng đủ rộng để bốn đứa bọn mình ở chung! – Ông Nguyên tưởng tôi đang lo lắng phòng ốc không đủ chỗ nên thao thao nói, không quên nháy mắt “dễ xương” với tôi làm tôi chỉ muốn ỏi hết nước trong bụng ra.

Thấy tình hình trước mắt nguy cấp, tôi đành phải quay sang cầu cứu ông anh trai bằng ánh mắt tha thiết, hi vọng ông Lâm sẽ hiểu.

- Không sao, còn có anh đây mà. - Ông đặt tay lên vai tôi, mỉm cười nói, hình như là ông đã hiểu. Cũng đúng, còn có anh trai ở cùng thì tôi không việc gì phải lo cả. Nhưng chưa kịp cười cảm ơn một cái thì ông đã tát vào mặt tôi một gáo nước lạnh, - Dù sao thì ở cùng phòng con trai cũng không tốt cho lắm, nếu để mẹ biết được điều này thì nhóc chỉ còn nước bị “cạo đầu bôi vôi thả trôi sông” mà thôi!

- Đi chết đi! – Nghe ông hù thế, tôi bực mình nhéo một phát thật mạnh vào eo cho chừa.

- Ui!

- Đây, hai người thì thăm to nhỏ gì thế? Còn không mau lên xếp đồ rồi vệ sinh cá nhân? – Ông Nguyên đã lên tầng trên từ bao giờ, ngoái cổ xuống í ới.

Chết toi! Nhắc đến vệ sinh cá nhân tôi lại sực nhớ ra một điều, còn vụ tắm táp nữa, tôi phải cẩn thận khi dùng nhà tắm mới được! Hic, nếu vậy đến tắm biển cũng không thể rồi, khổ ghê, đi biển mà không được xuống nước thì còn gì là thú vị. Giờ tôi thực sự mới thấu được cái mặt hại của việc giả trang nam thế này đây, ôi trời ơi!!!

Tôi chán nản, thẫn thờ nhìn ra cảnh biển thơ mộng ngoài cửa sổ... Biển xanh yêu quý ơi...!

*

*

*

- Mọi người, đây là sandwich, hamburger và pizza tớ vừa gọi, ăn sáng no nê rồi đi chơi nào!

Ông Nguyên hí hửng bê một đồng hồ giấy bày xuống sàn, lập tức cả đám xúm xít lại, mắt người nào người nấy đều sáng rực cả lên vì từ sáng tới giờ chưa có gì bỏ bụng, đói muốn ngất đến nơi nê. Tôi sung sướng nhìn đồng hồ ăn chất đây, không nghĩ bữa sáng mình được ăn những món này, lại còn rất nhiều nữa, bình thường buổi sáng ở nhà mẹ chỉ nấu mì, bánh đa hay rang cơm gì đó thôi.

Ăn uống no nê xong, coi như giải quyết luôn bữa trưa, chúng tôi nằm ngay dưới phòng khách nghỉ ngơi để lấy sức để chiều còn đi chơi. Hầu như ai cũng mệt là vì ngồi xe suốt cả đêm, nhưng trừ một vài thành phần là ông Nguyên, Thái Tuấn, chị Phương không biết mệt là gì còn rủ nhau chơi bài búng tai. Tôi nằm dài trên sofa, nhìn họ chơi bài một lúc thì mắt díp vào, ngủ từ lúc nào cũng không biết nữa...

Chiều, cả đám người chúng tôi rủ nhau ra biển chơi. Tôi thích thú nhìn biển xanh trong vắt với từng đợt sóng vỗ xô bờ, bầu trời cao vợi và những cơn gió mát mang theo không khí trong lành đến sáng khoái, làm cho tôi khoái cảm đến ngất ngây. Tôi vốn rất thích biển nha!

Mùa này là mùa du lịch nên bãi biển rất đông người, cũng may là ba ông Nguyên kinh doanh dịch vụ ở đây nên dễ dàng có ghế ô râm mát để nghỉ mà không cần thuê hay đặt trước. Vì không thể mặc đồ tắm nên tôi đành mặc áo phông màu xám tro rộng thùng thình và cái quần đùi đen ông Lâm không mặc vừa nữa “thối” ra. Tôi ngồi một mình trên cát, buồn tui nhìn đám ông Lâm, ông Nguyên, chị Phương, chị Thảo, nhỏ Thu đang chơi đùa thích thú dưới biển. Nhìn họ chơi vui vậy làm tôi cũng muốn ra, cơ mà sợ nhờ xảy ra sơ suất gì lại bị lộ tẩy thì chết. Ôi thật là chán như con gián, buồn như con chuồn chuồn!

Hừ... sao hai bà chị kia cùng nhỏ Thu mặc bikini lòi lẹt thế nhỉ? Từ màu hồng, màu xanh rồi đến chấm bi, kẻ sọc, hoa hòe hoa sói, không những thế lại còn rất chi là sexy nữa, trễ ngực hở rốn. Tại sao họ lại có thể mặc được thế nhỉ? Trong khi tôi chỉ cần nhìn thôi là đã thấy nổi da vẹt rồi chứ đừng nói là mặc, hở, tuy là con gái nhưng tôi khác họ ở chỗ đó đấy.

Tôi chán nản lấy tay ngồi vẽ linh tinh lên trên cát, nghĩ lại thấy mình giống tự kỉ quá. Mà mấy người đó cũng vô tâm thật, mãi chơi tới nổi không thèm hỏi han con này một câu luôn...

- Tại sao cậu không xuống chơi với họ?

Ừa, sao thiêu dữ vậy? Vừa mới nhắc... Tôi ngẩng đầu, tròn mắt nhìn câu hỏi trưởng bối tự dưng xuất hiện bên cạnh mình từ bao giờ.

- O, thế còn anh? – Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại, đó cũng là điều tôi thắc mắc bấy giờ.

- Tôi sợ nước.

- Hả?

Không nghĩ câu hỏi trưởng sẽ nói ra lí do đó nên tôi rất bất ngờ. Tôi tròn xoe mắt nhìn hấn... Đùa hả, người như hấn mà nói là sợ nước sao? Tại sao lại

sợ chứ, biển rất tuyệt mà...

- Tại... tại sao? – Tôi ngờ ngàng hỏi.

Hắn ngồi xuống cạnh tôi, mắt nhìn về hướng biển, trong đôi mắt ấy tôi dường như cảm nhận thấy điều gì đó như là sự u buồn, cũng có một chút sợ hãi. Tôi cũng không rõ nữa, chẳng biết tại sao mình lại có cảm giác ấy khi nhìn vào mắt Thái Tuấn. Tôi muốn biết tại sao, mặc dù không chắc hắn sẽ nói cho tôi biết hay không...

- Vì... hồi nhỏ một người bạn hàng xóm của tôi rơi xuống ao, tôi nhảy xuống cứu cậu ấy nhưng giữa chừng bị đuối sức. Cuối cùng chúng tôi cũng được cứu nhưng cậu ấy lại không qua khỏi vì ngộp dưới nước quá lâu, lúc đó tôi rất sợ và căm hận chính mình, gần như tuyệt vọng, và cũng từ đó trở đi, tôi luôn sợ nước... - Hắn chậm rãi nói, mang theo chút buồn rầu man mác, sau đó lại tự dưng cười nhạt, - Thế còn cậu?

Thì ra là vậy, không ngờ hắn lại có một kí ức đau buồn đến thế...

- Em... em bị đau chân, lát khỏi là xuống ngay ấy mà. – Tôi chột dạ, nói đại một lí do.

- À...

Thái Tuấn gật đầu, không nói gì nữa. Tôi và hắn cứ thế ngồi im lặng ngắm cảnh biển mênh mông, một bầu không khí ngưng ngừng khó hiểu tự nhiên bao trùm hai chúng tôi, à không, hình như chỉ có tôi thấy thế.

Cũng chẳng hiểu vì sao nữa, nhưng thực sự là tôi thấy ngại khi ngồi im lặng cạnh hắn như vậy. Mãi sau không chịu nổi cái không khí quái dị này, tôi đứng phắt dậy, cũng không phủ nhận là tôi rất muốn xuống biển chơi:

- Em... hết đau chân rồi, em xuống chơi đây, anh cứ ở trên này ngồi đi nhé hội trường!

Nói xong, cũng không thèm nhìn anh ta một cái tôi liền chạy xuống biển. Thực sự thì tôi không chịu nổi khi chỉ cứ ngồi trên bờ ngắm cảnh nữa rồi, dù sao thì tôi sẽ không chơi cùng mấy người kia nên chẳng lo bị lộ. Một luồng mát lạnh sáng khoái ủa đến khi da tôi tiếp xúc với nước biển trong xanh, tôi bắt đầu thấy vô cùng phấn khích, cái cảm giác chân không chạm cát rất tuyệt nên tôi muốn đi xa bờ hơn chút, cứ như là mình đang đi trên không vậy! Tôi biết bơi nên không sợ gì cả, cũng chẳng cần đến phao, tôi muốn tự mình ra tới chỗ mấy quả bóng nổi lênh bênh kia cũng chính là vạch ngăn cách an toàn với khu được tắm và khu không được phép ra, chứ chơi ở gần bờ thì chán chết!

- Lạ, không được đi quá xa đấy! – Ông Lâm ở tít đằng xa chỗ tôi hét to, biết rồi anh trai, em không phải con nít đâu.

Tôi hươ tay, cảm nhận lực đẩy của dòng nước, sự mát lạnh như thấm qua da thịt, đem đến khoái cảm lan truyền khắp cơ thể. Cái áo phông rộng thùng thình bị ngâm nước dính sát vào người, lúc lại bị nước lừa vào đây ra, rồi lại dính người khi tôi ngoi lên mặt nước hít lấy không khí. Quá tuyệt!

Chỗ rải bóng không còn xa nữa...

- A, đau quá!!

Thôi chết rồi, chân tôi... chân tôi... Tôi run rẩy với tay túm lấy cổ chân phải của mình, cảm giác toàn bộ cơ thể như mất đi cân bằng... Chết tiệt, bị chuột rút...!!

Trời ơi, ban đầu chỉ giả vờ vậy thôi, sao ngay lúc này lại bị chuột rút kia chứ?? Tôi hoảng loạn vùng vẫy, cố gắng gào thét thật to tên ông Lâm nhưng mỗi lần mở miệng thì nước biển lại tràn vào, làm tôi bị ngộp thở. Ai đó... ai đó giúp tôi với!!

Dòng nước biển mặn chát tấp vào mặt, xộc vào mắt vào mũi khiến tôi vô cùng khó chịu, dòng nước như muốn nhấn chìm tôi xuống... Không thể được, đau quá, khó thở quá...

- Cứu... c... ợc...ợc...

Cảm giác như có thể lực vô hình nào đó đang kéo chân tôi xuống, tôi hoảng sợ với tay lên, cố gắng nắm lấy tia hi vọng nhỏ nhoi hay một kì tích nào đó... Cứu tôi, ai cứu tôi với, anh Lâm ơi, ba mẹ ơi... hu hu... con không chịu nổi nữa rồi, con không muốn chết, không muốn rời xa mọi người...

Tôi như chơi với giữa dòng nước, cố sức tìm kiếm một điểm tựa, không ai nghe thấy lời tôi kêu cứu sao...? tôi không nghe thấy ai hét tên mình cả... mệt quá, đuối sức rồi, lại đau nữa, hết rồi... hết thật rồi...

Tôi muốn ngủ!

Nhắm mắt lại, mặc kệ cho dòng nước mang đi, tôi... sẽ chết thật sao?

Anh Lâm... Nhóc Long...

Ba... mẹ...

Con mệt lắm, muốn ngủ một giấc, nhớ đánh thức con dậy vào lúc sáu giờ sáng nhé!

.....

- Lam!!!

Trong ý thức còn sót lại, tôi mơ hồ nhận thấy ai đó đang gọi tên mình. Ba? Mẹ? hay Lâm? Không... giọng này không phải của họ, nhưng sao lại quen thuộc đến vậy nhỉ? Tôi dường như đã nghe ở đâu rồi, hơn nữa còn nghe rất nhiều lần.

Bàn tay tôi được ai đó nắm lấy, một luồng khí ấm áp chọt bủa vây, dường như người đó đang ôm tôi vào lòng... Thoải mái thật, tôi yên lành nhắm mắt ngủ một giấc, thôi cũng chẳng cần đặt báo thức làm gì, mai mẹ sẽ gọi tôi dậy đúng giờ...

Phải, sẽ gọi tôi dậy!

*

*

Tôi choàng tỉnh, cảm thấy toàn bộ cơ thể như đông cứng, cứ như là vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Không! Không phải là ác mộng, rõ ràng là nó hiện hiện ra trước mắt, là sự thật, tôi... tôi suýt nữa thì chết đuối!! Đưa mắt nhìn quanh phòng, mãi sau mới nhận ra đây là biệt thự của Nguyên thiếu muối. Nói vậy... đây hẳn không phải thiên đường, và tôi không chết, tôi thật sự không chết!!!

Thật khủng khiếp!

“Cạch”. Cửa mở, ông Lâm bước vào, trên tay còn mang theo cái gì đó. Vừa nhìn thấy tôi, ông đã đặt vội đồ lên bàn rồi lao tới ôm ghì lấy tôi, gào thét thảm thiết:

- Oa oa oa, Lam ơi, nhóc tỉnh rồi, mừng quá, oa oa!!!

- Anh... anh bỏ em ra, đau... - Tôi nhăn nhó, quả thực lực ôm của ông anh này rất mạnh. Ông lo cho tôi đến thế sao, cảm động quá!

- Anh cứ tưởng mắt nhóc rồi chứ, con bé ngốc này!!

Ông Lâm ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt nước mũi lên khiến tôi có chút khiếp vía.

- Thui thui cái mồm anh! Chẳng phải em còn sống sờ sờ đây sao? Mà số em cũng may thật!

Đến giờ tôi vẫn chưa thấy hết kinh hoàng, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống, tôi vội vàng đưa tay lên quệt bừa, nhưng càng lau đi thì nó lại càng chảy xuống nhiều.

- Ủ ừ, cũng may... cũng may là Tuấn đã cứu nhóc, nếu không thì...

- Khoan! Anh vừa nói gì?? Ai đã cứu em cơ?? – Tôi sững sờ trước lời ông Lâm, vội vàng hét lên cắt ngang lời ông.

- Là Tuấn, nó phát hiện ra nhóc có biểu hiện lạ nên nhảy xuống biển cứu nhóc kịp thời... Mà cũng lạ thật, Tuấn từ nhỏ đã sợ nước, không nghĩ nó sẽ nhảy xuống biển không chút do dự như thế...

Đúng rồi, hội trưởng nói hẳn rất sợ nước, vì kí ức kinh hoàng hồi bé. Nhưng tại sao hẳn lại cứu tôi, thật ngạc nhiên khi hẳn biết bơi. Tôi cười nhạt, vậy là tôi đã mang nợ hẳn rồi.

- Nó đưa nhóc lên bờ. Lúc đó nhìn mặt nhóc tái đi khiến anh sợ đến muốn ngất, trong khi mọi người còn đang hoảng loạn thì thằng Tuấn sơ cứu cho nhóc. Mặc dù anh không thích kiểu hô hấp nhân tạo đó lắm nhưng biết sao được, nhóc...

- Stop!!! – Khoan đã, tôi vừa nghe thấy gì đó, - Anh vừa nói gì? Hô hấp nhân tạo, tức là... môi chạm môi ấy hả??

Ngay khi nhận được cái gật đầu của ông Lâm, tôi gần như hóa đá. Oh my god! Mẹ ơi, nụ hôn đầu tiên quý giá của tôi!!! Sao có thể... sao lại mất đi trong trường hợp này chứ, lại còn với hẳn??? Không thể nào, tôi “gìn giữ” suốt 16 năm nay là để dành cho người tôi yêu trong một khung cảnh lãng mạn, có sao lại mất một cách lãng xẹt như thế này??

- Sao thể Lam? Nhìn sắc mặt nhóc không được tốt, hay là bị cảm lạnh rồi?

Khoan! Bình... bình tĩnh nào Du Lam, cái đó không tính là hôn, chỉ là chạm môi sơ cứu thôi, lúc đó tôi không còn ý thức gì nên không tính. Với lại, trong lúc này thì điều đó không còn quan trọng, quan trọng là tôi vừa nghĩ ra cái gì đó. Tôi quay phắt lại, túm lấy cổ áo ông Lâm, hạ thấp giọng:

- Anh, có phải lúc đó... em bị lộ rồi không??

- Hừm? – Ông Lâm tròn mắt nhìn tôi, mãi lúc sau mới “thăm” được ý hỏi của tôi liền “à” lên một tiếng. - Không đâu, mà anh cũng không rõ nữa, tại lúc đó sau khi sơ cứu cho nhóc xong, Thái Tuấn kêu anh bế nhóc về biệt thự, không cho ai khác động vào nhóc ngoại trừ anh, lúc ấy đang hoảng nên cũng chẳng để ý nữa, bây giờ nhắc lại mới thấy có chút kì lạ. Lẽ nào...

Tôi sững sờ nhìn ông Lâm, ông cũng tròn mắt nhìn lại tôi.

- Bị... bị phát hiện rồi sao? – Tôi có chút lo sợ, nếu như bị hắn phát hiện ra sự thật tôi là con gái, không biết cái tội này có bị đuổi học hay không nữa.

- Đừng lo, anh sẽ dò hỏi thử xem, nếu như Tuấn biết rồi thì anh sẽ nói nó giúp nhóc, sẽ không có chuyện gì đâu. – Có vẻ như cái bản mặt sợ sệt của tôi làm cho ông Lâm nhìn thấu được cả suy nghĩ.

- Thôi, nhóc nằm nghỉ đi, để anh xuống dưới nấu cháo cho nhóc!

- Ừm... nhưng mà ai đã thay quần áo cho em vậy, đừng nói là anh nha? – Bất giác sờ lên quần áo, tôi có chút giật mình.

- Yên tâm, Thu đã bí mật vào đây giúp nhóc thay đấy, không ai nhìn thấy gì đâu.

Hic... còn quần băng cần thận cho tôi nữa, cái con nhỏ này chu đáo thật, thế mới gọi là bạn thân chứ!

Còn lại một mình trong phòng, tôi ngồi co rúm trong chiếc chăn mỏng trắng tinh, trong đầu vẫn còn hồi ức chuyện lúc ấy. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy trời tối mịt, tôi không nghĩ mình lại ngủ lâu đến vậy. Thật là... đi chơi vui vẻ sao lại có chuyện này xảy ra kia chứ, xui xẻo hết biết!

Cũng may... là có hội trường. Trong lúc tôi đang chới với giữa sự sống và cái chết, hét tên anh Lâm, nhưng người xuất hiện cứu tôi kịp thời lại là anh ta. Nếu không có anh ta tôi đã chẳng còn ngồi đây được nữa, không ngờ người tôi tưởng không đội trời chung, biết mình rất sợ nước lại nhảy xuống biển cứu tôi thoát chết, rốt cuộc anh ta nghĩ gì mà lại làm thế? Nhưng Thái Tuấn...

Hắn đã phát hiện ra bí mật của tôi rồi ư? Nhưng mà tôi có quần băng, mặc áo ba lỗ bên trong, rồi cả áo phông xám rộng thùng thình như vậy, đâu thể dễ dàng phát hiện được. Liệu tôi có nên trực tiếp hỏi hắn không. Không được, nhờ đâu hắn chưa biết, hỏi thẳng thì chẳng khác gì tự thú nhận cả!

Một mối gục mặt vào lòng bàn tay, tôi không thể nào quên giây phút đó, giây phút mà tôi tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả, thì một vòng tay ấm áp bao lấy người tôi, giữa dòng nước mặn chát như đang muốn nhấn chìm cả người tôi xuống đáy sâu tăm tối... Khoảnh khắc đó đã đem lại cho tôi một cảm giác bình yên, xua tan đi sự sợ hãi bủa vây trong tâm trí...

Trần Thái Tuấn, cảm ơn anh...!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cảm Xúc Kỳ Lạ

- Lam!!!

Cửa phòng bật mở cái rầm khiến tôi thót cả tim, nhỏ Thu và Nguyên thiếu muối mang theo bộ mặt đăm đăm nước mắt nước mũi xông vào, vừa hét tên tôi vừa chạy đến ôm ghì lấy tôi. Tôi bị họ làm cho bất ngờ đến nỗi không kịp phản ứng gì, chỉ biết ngồi im ngơ ngác để họ ôm chặt lấy. Gì... gì đây?

- Tao lo cho mày quá, ai bảo mày ra xa bờ làm chi!! – Nhỏ Thu cọ mặt vào vai tôi, nước mắt thấm ướt cả áo, eo, ghê quá đi!

- Thăng nhóc này, làm anh sợ quá, hic...!! – Ông Nguyên cũng không chịu thua kém, cứ như là thi khóc với nhỏ Thu vậy. Ôi hai người này, giống con nít quá đi, nhưng dù sao thấy họ lo lắng cho mình như vậy tôi cũng rất xúc động.

- Cảm ơn hai người đã lo lắng, không sao nữa rồi! – Tôi cười gượng.

- Có thật không?

Tôi gật đầu, quả thực tôi đã khỏe rất nhiều rồi, tuy rằng trong miệng vẫn còn vị mặn nặn của nước biển.

“Ơt... ơt...”

- ...!?! – Ôi trời, đang trong lúc xúc động dạt dào thế này thì tự nhiên cái bụng của tôi bắt đầu biểu tình đòi nạp năng lượng, nhưng mà biết làm sao giờ, tôi thấy đói rồi.

- Ồ, chắc nhóc đói lắm. Bây giờ bên dưới đang chuẩn bị tiệc thịt nướng ngoài trời, nhưng nhóc vẫn chưa khỏe, hay là để anh xuống bảo Phương nấu cho em bát cháo.

- Sao? Tiệc thịt nướng à??? - Vừa nhắc đến chữ “tiệc” hai mắt tôi đã sáng lên như hai đèn pha ô tô. Đùa hả? Mỡ tiệc mà bắt tôi ăn cháo sao?? – Em

thực sự khỏe rồi, em muốn nhập tiệc cơ!

- Hí hí, con lợn tham ăn lại xuất hiện rồi, nhưng mà người bệnh không nên ăn đồ cứng. – Con nhỏ Thu bụm miệng cười, cố tình chọc khóc tôi. Cái con nhỏ này, nhà mi có phải bạn ta không thế??

- Nè, bệnh cái đầu mi á! Để ta bóp chết nhà mi xem có phải ta bệnh không nhé?

Nói là làm, tôi bật dậy, túm lấy cổ nhỏ Thu, hơi dùng sức một chút. Hừ, trêu ta nè, ta cho mi biết tay! Nhỏ Thu “ặc ặc” mấy tiếng rồi cố sức vùng vẫy ra khỏi tay tôi, nhưng vô ích thôi người đẹp ơi, tôi vốn khỏe hơn nó nhiều.

- Thôi thôi, nếu khỏe rồi thì xuống dưới cùng ăn. Nhóc cũng thật bạo lực với bạn quá đi!

Ông Nguyên cười cười rồi đi trước. Tôi xì một tiếng, quay sang lè lưỡi với nhỏ Thu. Thật may là tôi đã tỉnh lại trước bữa tối, nếu không thì đã bỏ lỡ bữa tiệc thịt nướng ngon lành ngoài trời rồi, số tôi vẫn còn may mắn!

*

*

Bàn tiệc ngoài trời được bài trí y hệt kiểu tiệc của người phương Tây, khá ư là hoành tráng, không những đẹp mà còn ngon mắt nữa. Chiếc bàn hình chữ nhật lớn được phủ khăn trải trắng tinh đặt giữa sân, bên trên đã sắp sẵn đĩa, dao, nĩa, bìa rồi nước ngọt, từ các món kiểu tây như súp, salad, bánh mì lát, khoai tây chiên bơ, bánh nhân thịt, canh ngũ vị, ... đến hoa quả tráng miệng cũng có đủ. Phải nói là bàn ăn mang đậm phong cách châu Âu, cách đó không xa bày một lò nướng với đĩa thịt bò đỏ chót đã được tẩm ướp gia vị đặt kế bên, wow, đây là lần đầu tiên tôi được ăn tiệc kiểu này, đúng là đi du lịch với ông Nguyên sướng thật.

Vì tôi là “người bệnh” nên được ưu tiên không phải làm gì, chỉ cần ngồi đợi ở bàn ăn chờ thịt nướng chín, còn ông Nguyên cũng được đặc cách bởi cái tính vụng về, đụng đâu hỏng đấy, còn lại những người khác tập nập bận rộn ra ra vào vào chuẩn bị đồ ăn. Tôi háo hức nhìn thịt bò đang được nướng bốc mùi thơm lừng trên vỉ, nhưng thực chất tôi lại để ý đến Thái Tuấn đang bận rộn nướng thịt trong chiếc tạp dề màu vàng nhiều hơn, không ngờ hẳn cũng biết cả lĩnh vực nấu nướng cơ đấy, rốt cuộc thì còn thứ gì hẳn không biết?

Nhìn hẳn tự dung tôi lại tưởng tượng ra cảnh chiều nay hẳn sơ cứu cho mình. Hơ, thật là ngượng... Tôi cúi gằm mặt xuống, lắc nhẹ đầu mấy cái để xua đi cái hình ảnh xấu hổ đó. Nhưng mà... quả thực trông hẳn rất giống một ông chồng đang, hi...

Hớ!?!

Tôi... tôi đang nghĩ vớ va vớ vẩn gì thế này?? Cái đồ ngốc, đầu óc chắc bị nhúng toàn nước biển rồi nên mới nghĩ đến cái điều ngớ ngẩn ấy. Hừ, bực thật...!

Tôi hỏi phục tâm trí, cầm dao nĩa lên, hướng ông Lâm đang phụ Thái Tuấn nướng thịt hô to:

- Thịt chín chưa thể anh Lâm ơi, em đói quá!!

- Đúng, đúng, tớ cũng đói meo rồi, làm nhanh một suất cho tớ đi, hú hú!! – Ông Nguyên cũng đập bàn hét ầm lên, phụ họa theo tôi.

Thái Tuấn quay lại nhìn về phía hai chúng tôi, không nói một lời, trong khi tay vẫn cầm cái gắp thịt chuyển động thoăn thoắt, điều nghệ đến nỗi cứ như là hẳn đã làm món này hàng trăm lần rồi ấy. Lúc lâu sau hẳn mới phán một câu lấp lửng:

- Bỏ tay với hai người này...

Hẳn nghĩ gì tôi không quan tâm, chỉ biết rằng bây giờ bụng tôi đang reo dữ dội lắm rồi, đã thế lại có một kẻ đáng ghét cũng muốn giành ăn với tôi.

- Hai người kia... không làm gì mà chỉ biết vùi ăn thôi sao? – Ông Lâm bê đĩa xúc xích vừa nướng nóng hổi đặt xuống bàn rồi ngồi vào ghế, nhìn tôi chăm chăm, - Đang “bệnh” nên ăn ít thôi đấy!

- Xì! – Không thèm chấp.

Mãi rất lâu sau, cuối cùng thịt cũng nướng xong, mỗi người một suất, ai ăn nữa thì tự túc đi nướng. Tôi giờ cái cốc nước coca trong tay, hào hứng hô:

- Mọi người, hãy cạn ly để nói lời tạm biệt với mùa hè nào!!

- Đúng đúng, cũng mừng vì nhóc Lam đã không sao nữa! – Bà Phương giờ cốc bia to đùng, bổ sung thêm lời tôi, hừm, có nhất thiết phải lời chuyện đó vào không?

- 1, 2, 3, DZÔ!!!!

“Cạch!” Những tiếng va chạm cốc vang lên thật vui tai, sau đó ai cũng nốc thẳng cốc tu một hơi, trừ tôi và nhỏ Thu uống nước ngọt ra, ai cũng đều uống bia cả. Thật là sáng khoái quá đi, tôi bắt đầu lao đầu vào công cuộc đánh chén “vĩ đại” của mình. Woa, thật là ngon quá đi mất, giây phút cần miếng thịt mềm mềm đầu tiên làm tôi hạnh phúc chết đi được, hoàn toàn không còn ảnh hưởng gì sau vụ chiều nay nữa.

Được ăn thế này thật là thỏa mãn quá trời quá đất luôn!

Tiệc tùng xong, phần việc cao cả cần phải giải quyết gấp là rửa bát dành cho ông Nguyễn và nhỏ Thu, trừ hôm nay được ưu tiên ra thì hai người bọn họ làm thì ít mà ăn lại nhiều buộc phải đảm nhiệm. Nhỏ Thu lúc đầu còn bất bình trừng mắt với tôi, chắc tại nó thấy tôi ăn nhiều gấp đôi nó mà chẳng phải làm gì nên tức tối. Nè, đừng quên tôi là bệnh nhân nha, suất nữa gấp nguy hiểm rồi còn gì, hi hi.

Tranh thủ mấy người kia dọn dẹp, còn chị Phương thì cố tình tìm mọi cách để tiếp cận ông Lâm nên giữ ông lại trong phòng khách chơi game, tôi không có việc gì làm đâm chán, tính ra ngoài hóng gió coi như để cho “thông” dạ dày. Chà chà, cảnh biển đêm thật tuyệt đẹp, càng thơ mộng hơn trên nền trời đen dày đặc lấp lánh đầy sao. Quả nhiên thật sáng suốt khi chọn cách ra ngoài này hóng mát, đây là lần đầu tiên tôi được ngắm nhìn biển đêm thế này đấy.

Tôi đi dọc trên bãi cát, tuy chiều nay xảy ra sự cố khủng khiếp như thế nhưng tôi vẫn thấy không hề ghét biển, ngược lại còn muốn tắm thêm nữa kia. Gió mát thật đấy...!

Hơ... đi được một đoạn thì tôi dừng lại, bởi vì tình cờ gặp Thái Tuấn đang đứng nhìn biển đêm một mình. Tôi không tiến tới, chỉ đứng tại chỗ nhìn hẩn, cái dáng vẻ trầm ngâm và suy tư ấy, lần đầu tiên tôi bắt gặp ở hội trường. Cũng chẳng hiểu tại sao tôi cảm thấy hẩn có chút cô đơn, u buồn, không biết nữa, tại vì hẩn cứ chỉ nhìn chăm chăm vào cảnh biển mênh mông tối tăm, không chớp mắt cũng không lay động, như thể rơi vào một trạng thái vô định nào đấy, bởi vậy mà tôi cảm giác hẩn có chút lạc lõng trong khung cảnh bao la thế này.

Tại sao lại có vẻ mặt đó?

“Phịch...”

Tôi giật mình khi thấy Thái Tuấn đột nhiên ngã quỵ xuống, hai tay chống xuống cát, mái tóc đen rũ xuống che khuất đi cảm xúc trên mặt hẩn. Tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn hẩn, hội trường... làm sao vậy? Nghi hẩn bị đau ở đâu đó, tôi đánh bạo lại gần. Tôi sững sờ khi bắt gặp bờ vai hẩn đang run lên, hẩn bị bệnh sao? Hay là... đang khóc?

Hẩn khóc thật ư?

Đôi vai gầy vẫn run như thể đang cố kìm nén mọi nỗi đau trong lòng, nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng khóc nào bật lên. Chưa từng nhìn thấy hình ảnh của hội trường như vậy nên tôi rất kinh ngạc, cũng có chút gì đó như là sự đồng cảm, tận sâu trong đáy lòng muốn tiến đến an ủi. Rốt cuộc hẩn đang chịu đựng điều gì mà lại đau khổ như vậy?

“Thịch...”

Lòng ngực tôi... tự dưng cảm thấy thật khó chịu, nhói nhói như thể có áp lực vô hình nào đó đè nén. Tại sao tôi lại có cảm giác thương cảm một người như cầu hội trường chứ? Đáng lẽ khi nhìn thấy con người này đau đớn thì tôi phải vui mừng mới phải, hay là do hẩn đã liều mình cứu tôi, bỏ mặc cả nỗi sợ hãi trong quá khứ? Nhưng tôi thật sự muốn biết điều gì đã khiến một con người lạnh lùng, kiêu ngạo, xấu xa này trở nên mềm yếu như lúc này?

- Cậu đến từ lúc nào vậy?

Tôi giật thót, mọi cảm xúc đều tan biến khi nghe thấy thanh âm trầm trầm quen thuộc vang lên. Thôi chết, bị Thái Tuấn phát hiện rồi, một con người sĩ diện như hẩn chắc chắn sẽ tức giận khi để tôi bắt gặp hình ảnh yếu đuối lúc này của mình, biết trả lời sao đây nhỉ?

- Tôi... tôi đi hóng gió... - A, chết tiệt, ngay cả giọng nói cũng lắp bắp run rẩy là sao? Từ lúc nào mà đã trở nên e dè, sợ sệt trước hẩn thế hả Du Lam??

- À... vậy cậu cứ hóng tiếp đi, tôi đi đây.

- Ồ khoan...

Ngay lúc Thái Tuấn định xoay người bỏ đi thì tôi tự nhiên giơ tay nắm lấy vạt áo của hẩn, đến lúc ý thức được ra mình đang làm gì thì ối thôi... Trời ơi, sao tự nhiên hành động mà không suy nghĩ gì hết thế này, cứ như là có thể lực nào xúi giục tôi giữ người này lại ấy, à, thật là ngại quá đi mất!

- Có chuyện gì à?

- Ờ à... Ờ thì... - Tôi ấp úng, phải mất một lúc khá lâu mới nghĩ ra được điều để nói, - Hội trường, cảm... cảm ơn anh, may là có anh nếu không thì em đã...

Tốt, cảm ơn là bước đệm đầu tiên để “hỏi thăm” xem hẩn đã phát hiện ra điều gì lạ ở tôi chưa, phải vào chuyện cho thật tự nhiên để hẩn không nghi ngờ nếu chưa biết gì.

- À...

- Nhưng mà... tại sao anh lại cứu em, chẳng phải anh nói anh sợ nước sao? – Mặc dù tôi nói hơi lí nhí (vì ngượng ấy mà) nhưng chắc hẩn hẩn vẫn nghe thấy.

Soạt...

Hơ?

Tôi tròn mắt kinh ngạc, đứng bất động khi Thái Tuấn đột nhiên đưa tay lên xoa nhẹ đầu tôi, khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ ôn hòa lộ ra thu hút sự chú ý của tôi. Động tác dịu dàng này... là sao?

“Thích, thích...” Tim lại đập lộn xộn như vừa nãy nữa rồi, nhưng không phải cảm giác bị bóp nghẹt, đè nén mà là một cảm xúc xao xuyến đến lạ thường.

- Không có gì, chỉ là tôi phát hiện ra cậu có dấu hiệu bất thường, nghĩ có chuyện không ổn nên mới nhảy xuống cứu, tôi không muốn lặp lại câu chuyện đau buồn năm xưa. Mà nghĩ cũng thật lạ, lúc đó tôi lại không hề bị ám ảnh chuyện hồi nhỏ, chỉ nghĩ đến việc cứu người thôi.

- Ồ... - Tôi sửng sốt, hoàn toàn không nói được một lời nào.

Rồi Thái Tuấn xoay người bỏ đi, để lại tôi vẫn đứng ngơ ngàng, bất động như một pho tượng. Vừa nãy... là sao nhỉ? Nếu là bình thường khi hắn chạm vào người thì tôi phải giãy nảy lên chứ, đằng này lại bị một cảm xúc rất kì lạ chi phối, khiến cho toàn thân bất giác như hóa đá. Thật là lạ, tôi bị sao vậy chứ? Không hề ác cảm, không hề tức giận mà ngược lại còn có chút cảm giác lâng lâng, mong đợi. Hơn nữa, lúc đó cả người tự dưng nóng bừng lên như phát sốt, đến giờ vẫn chưa hề nguội đi chút nào cả, hay là ốm rồi chăng?

Rồi khi nghe hắn nói phải cứu được tôi lại có chút vui mừng khó tả đan xen...

Trong tâm trí tôi bất giác hiện hữu lên hình ảnh mình vùng vẫy dưới biển, lúc đó hội trưởng đã ôm tôi vào lòng kéo lên bờ, cái ôm ấm áp đó... vòng tay chặt chẽ... tất cả đều rõ mồn một, không biết nhưng tôi rất muốn nghĩ về nó.

Không được!! Phải bỏ ngay suy nghĩ đồi bại này đi, mày bị làm sao vậy Du Lam, cứ như là bị tâm thần vậy, toàn nghĩ đến chuyện vớ vẩn, phi lý???

Thật điên rồ!

Tôi nhấc chân, bắt đầu cắm đầu chạy thục mạng về phía trước, chỉ có cách này thôi, chỉ có cách chạy trong đêm tối để gió lạnh gạt đi mọi ý nghĩ điên rồ trong đầu thì tôi mới có thể trở lại bình thường được. Mày bị sao thế này, đồ ngốc, sao tự dưng trở thành một kẻ loạn trí, hoang tưởng nặng như vậy, tại vì tiếp xúc với một kẻ khác người như cậu hội trưởng nên cũng bị nhiễm bệnh giống hắn ta sao? Nhưng mà...

Cái cảm xúc chết tiệt này... hình như từ lâu đã xuất hiện trong tôi rồi...

Chỉ là tôi muốn phủ nhận...

Điều ấy!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giao Kèo

- Không, em không ngủ chung với mấy anh đâu!

Tôi gào lên mãnh liệt phản đối việc phải chung phòng với “Liên minh tam quái”. Đùa chứ, làm sao một đứa con gái mới lớn như tôi có thể ngủ cùng phòng với ba tên con trai được, mặc dù họ không động chạm gì đến tôi nhưng mà tư tưởng lại không cho phép, nhất là còn tự nhiên xuất hiện cảm giác kì quái sau khi tiếp xúc với Thái Tuấn nữa chứ. Ôi ôi!!

- Tại sao? Có sao đâu, phòng cũng rộng, anh em mình ngủ chung cho vui. – Ông Nguyễn nào hiểu cảm giác của tôi, ngạc nhiên nói.

- Ồ ơ... tại em không quen ngủ cùng phòng với nhiều người... - Đành phải nói đại cái lí do ngớ ngẩn ấy thôi chứ biết giải thích kiểu gì.

- À à, Lam đúng là có cái tật xấu đó đấy ạ, nó từng kể với em là ngủ cùng nhiều người thì nó sẽ không ngủ được, hay là anh Nguyễn cứ xếp cho nó ngủ phòng khác. – Nhỏ Thu ôm chặt cái gối, thấy tôi ra vẻ khổ sở liền nhảy vào chữa cháy. Hic, đúng là bạn tốt của tôi mà, Thu ơi cảm ơn mày vì đã cứu tao đúng lúc, chẳng bù với ông anh chết tiệt kia chỉ biết trở mặt nhìn em gái nhảy vào “hàng cọt”.

- Thật à? Tiếc thật đó, anh rất muốn ngủ chung với nhóc Lam rồi nói chuyện với nhóc. – Ông Nguyễn làm bộ mặt tiếc nuối dūr dūr. – Nhưng bây giờ chỉ còn một phòng nhỏ dành cho khách, mà anh vẫn chưa cho người quét dọn gì cả, làm sao đây?

- Không sao, em dùng tạm cũng được! – Tôi vội xua tay, thà rằng ngủ chỗ không sạch sẽ còn hơn là cùng với cậu hội trường và Nguyên biến thái. Tôi ón nhất là hai con người này.

Nhưng... thật ra thì ngủ cùng họ cũng chẳng việc gì, chỉ là tự dưng tôi thấy hơi ngượng ngùng khi đối diện với Thái Tuấn mà thôi. Cũng chẳng biết tại sao, chỉ là tôi rất ngượng, một hiện tượng chưa từng xuất hiện trong tôi trước đây...

Dây dưa một hồi, cuối cùng tôi cũng được toại nguyện, vội vàng ôm đồ đạc qua phòng dành cho khách ngủ. Căn phòng tuy không được rộng cho lắm, lại khá là nhiều bụi, đúng như ông Nguyên nói là chưa được quét dọn gì cả, nhưng mà thà thế còn hơn. Cố mà chịu khổ đi Du Lam, chỉ một đêm thôi mà. Tôi tự an ủi chính mình như thế rồi cầm lấy cái chổi dựng trong góc tường quét qua sàn phòng rồi phui phui qua tấm ga trải giường, hic, tưởng đi du lịch sung sướng lắm, ai dè chỉ mình tôi phải chịu khổ, thế đấy, tác dụng phụ của việc giả trai. Tôi hối hận lắm rồi, thực sự rất muốn quay lại làm con gái, đường đường chính chính xuất hiện trước mặt người khác với bộ dạng thật của mình.

Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao thôi, không còn đường lùi nữa rồi Lam ơi!

- Cứu... cứu tôi với... tôi không thở được...

- Cứu...

Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi. Một vòng ôm ấm áp bao trùm lấy cơ thể tôi. Một hơi thở ấm áp vờn quanh tai tôi. Một đôi môi ấm áp...

!?!

- Á!!!

Tôi bật dậy như một cái lò xò, hơi thở dồn dập, gấp gáp, nhanh như tiếng tim đập trong lồng ngực. Tôi... tôi lại gặp ác mộng về sự việc chiều qua, cảnh tượng mình sắp chết đuối hiện rõ mồn một trong đầu, rồi cảnh tượng Thái Tuấn kéo tôi vùng lên khỏi dòng nước biển mặn chát. Cảm thấy toàn thân như phát sốt, tôi đưa tay sờ lên trán, vẫn mát, nhưng sao hơi thở lại nóng hừng hực như lửa đốt vậy, lại còn toát mồ hôi nữa?

Nóng quá. Phải đi tắm thôi, tắm thôi, tôi không chịu được nữa!

Tôi cầm điện thoại đặt ở tủ đầu giường lên xem, mới có 6 giờ hơn, chắc giờ này mọi người vẫn còn đang ngủ. Phải tranh thủ lúc này trong phòng tắm không có ai, chứ nếu để muộn hơn thì dễ bị phát hiện như chơi. A, khổ quá, khổ quá!!

Xả ít nước nóng vào trong bồn, rồi tiếp đó pha thêm nước lạnh cho nguội, tôi khoải chí nhìn bồn tắm vừa to vừa bóng loáng. Đúng là nhà giàu, có cả bồn tắm xịn, đây là lần đầu tôi được tắm bồn đấy, mọi khi toàn là tắm vòi sen, hí hí. Tôi thả mình vào dòng nước ấm, hưởng thụ cảm giác khoan khoái khi ngâm cả người trong nước, thích quá đi mất, bảo sao người ta cứ thích tắm bồn, hóa ra là thế này đây.

Tôi “vùng vẫy” trong bồn một lúc khá lâu rồi mới đứng dậy tìm quần áo mặc, tắm thế đủ rồi, tuy có chút tiếc nuối nhưng buộc phải lên thôi, ngâm nhiều trong nước cũng không tốt.

Có nằm mơ cũng không ngờ khoảnh khắc tôi vừa đứng lên ấy...

“Xoẹt”, cánh cửa phòng tắm bị ai đó đẩy mạnh ra...

Hai cặp mắt nhìn chăm chăm vào nhau. Tôi ngỡ ngàng nhìn người ấy, người ấy cũng ngỡ ngàng nhìn lại tôi...

OH MY GOD!!!

Tôi hoảng hốt vội nhảy lại vào trong bồn tắm, cố kìm nén không để cho bất cứ âm thanh nào lọt ra khỏi cổ họng. Còn người kia đồng thời cũng vội đóng cửa vào, như một phản xạ rất tự nhiên.

Chết rồi!!! Tôi bị phát hiện mất tiêu rồi!!! Làm sao đây, làm thế nào bây giờ???

Ồi Cha mẹ ơi, cứu con với, con không muốn mình bị gán cho cái tội danh lừa gạt thiên hạ đâu!!! Oa oa oa!!!

BỊ NHÌN THẤY HẾT RỒI!!!

***

Tôi bước ra khỏi phòng tắm sau khi đã mặc xong xuôi quần áo, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng có trời mới biết tôi đang lo lắng đến cỡ nào. Quả nhiên bà chị ấy vẫn còn đứng đó, chắc sắp định hỏi cung tôi đây mà, ok, tôi đã sẵn sàng tinh thần, chỉ cần bắt được chị ta giữ mồm giữ miệng là được, cho dù phải dùng đến bạo lực đi nữa. Quý tha ma bắt, có ai biết được bà chị vô duyên này dậy sớm thế đâu kia chứ??

- Sao, chị muốn hỏi gì thì hỏi đi! – Tôi dựa người vào tường, nói bằng giọng bực bội.

Đột nhiên chị Phương cầm lấy tay tôi rồi lôi kéo xềnh xệch ra vườn hoa sau nhà, mà mặt chị ta khá ư là nghiêm trọng. Tôi chả hiểu mô tê gì, cứ thế để mặc bà lôi kéo như một con ngốc. Ê ê, định làm gì đó, tính bắt cóc tôi rồi uy hiếp ông Lâm làm bạn trai à??

- Yên tâm, ở đây chỉ có hai chị em ta, nói chuyện đảm bảo sẽ không bị ai nghe thấy! – Chị ta giờ tay lên trước miệng rồi nháy mắt tình quái với tôi, ôi, hóa ra bà chị này cũng đáo để đấy chứ, đổi lại là tôi mà bắt gặp chị ta giả trai trong tình cảnh ấy thì thế nào cũng hết toáng lên chứ không giữ được bình tĩnh thế này đâu. – Ngạc nhiên thật đấy, không ngờ em lại là con gái, là gái giả trai nha! Lần đầu chị thấy ngoài đời chứ không phải trên phim, wow!

Rồi bà sầm soi tôi từ trên xuống dưới như đang sầm soi một sinh vật đã tuyệt chủng từ lâu nhưng còn duy nhất một mống sót lại trên cõi đời. - _ -

- Nhìn em xem, quả giống con trai đó, hơn thế nữa còn là một cậu nhóc xinh trai, tuyệt thật~ (ví von thế à bà chị?). Tại sao em lại phải đóng giả con trai thế Lâm?

Bây giờ mới vào câu hỏi chính. Mà phải công nhận phản ứng của bà chị này đúng là có một không hai, vượt xa suy nghĩ của tôi.

- Đơn giản vì thích! – Tôi đáp lại bằng một câu giải thích cộc lốc, chả muốn khai ra cái lí do củ chuối là tại không thích mặc váy.

Cứ tưởng bà không chấp nhận cái câu trả lời lằng xẹt đó của tôi, nhưng ai ngờ...

- Ô, em táo bạo thật đấy, nhờ bị phát hiện là toi! Chị cũng thích giả trai đi học lắm nhưng mà lại sợ, ba mẹ cũng không cho. Em Lâm có khác, cá tính thật!

Bó tay. Chị Phương đúng là một người có tính cách đặc biệt - _ -

- Sẽ không bị ai phát hiện nếu như chị không nói! – Tôi không vòng vo thêm nữa mà nói thẳng yêu cầu của mình.

- Chà, tất nhiên là chị sẽ không nói. Nhưng đổi lại chị có một điều kiện nhỏ...

Điều kiện? Biết ngay là chẳng có thứ gì trên đời này miễn phí cả!

- Thôi được, chị nói đi.

Chị Phương cười tình quái với tôi, sao mà tôi thấy ớn lạnh quá vậy trời?

- Làm quân sư tình yêu cho chị!

What the hell?? Quân sư tình yêu?? Là cái quái gì??? Tôi mờ mịt nhìn chị ta, không phải ý bà chị là bảo tôi gán ghép cho bà và ông Lâm thành cặp đấy chứ?

- Như em biết đấy, chị rất thích anh trai em nhưng không được anh em đáp lại. Nếu em giúp chị “nắm vững”, báo cáo mọi hành động tung tích của Lâm cho đến khi chị chiếm được tình cảm của cậu ấy thì chị sẽ giữ bí mật cho em đến phút chót.

Há há, nói trắng ra là làm gián điệp cho chị ta. Đúng là đồ trẻ con, thời đại nào rồi mà còn dùng cách này đi cưa trai chứ, tội cho ông anh nhà này rồi. Nếu đồng ý thì tôi lại phải gánh vác thêm một trách nhiệm nặng nề, khi không lại rước thêm phiền phức cho bản thân. Nhưng nếu từ chối, e rằng bà hồ ly này sẽ khai ra mọi chuyện mất. Tức thật, tự nhiên lại bị bà nắm thóp!!

- Thế nào? Em có đồng ý giúp chị không?

- Thôi được, chỉ cần ông Lâm thích chị thì giao kèo của chúng ta kết thúc phải không?

- Đúng thế, nhưng mà không dễ đâu nha!

- Không hiểu sao chị lại thích được ông Lâm, chị mà biết được ông xấu tính thế nào thì sẽ bỏ cuộc ngay thôi. – Tôi lắc đầu, thử tìm cách “khai sáng tư tưởng” cho bà chị hồ ly này.

- Chỉ không quan tâm tính cách Hoàng Lâm ra sao? Chỉ đơn giản là chị rất rất thích cậu ấy! À không, phải nói là rất yêu!

- Thế nào là yêu kia chứ? Chị biết được sao?

Hình như đụng trúng lĩnh vực chuyên môn của bà này hay sao ấy mà bà bắt đầu ôm mặt nói ra một tràng cứ như là chuyên gia đích thực:

- Em không biết sao? Ban đầu chị cũng không biết là mình yêu Lâm đâu, thậm chí từ hồi chị bắt đầu được làm lớp trưởng hai đứa còn xung khắc như nước với lửa kia. Chỉ là sau một thời gian tiếp xúc, tự nhiên trong chị xuất hiện một cảm giác kì lạ, chị bắt đầu biết ngượng ngùng trước cậu ấy, biết đỏ

mặt trước cậu ấy, tìm đập nhanh trước cậu ấy, rồi mắt luôn dõi theo từng cử chỉ của cậu ấy từ lúc nào không hay, tức giận khi thấy cậu ấy đưa đẩy với mấy đứa con gái khác lớp, thậm chí ban đêm còn hay mơ thấy cảnh tưởng hai đứa tay trong tay, bla bla... Nói chung là hình ảnh Lâm luôn xuất hiện trong tâm trí chị mọi lúc mọi nơi.

Hớ hớ, tôi chỉ hỏi ngắn một câu thôi mà sao cứ như là đang nghe bà chị này kể tiểu thuyết ngôn tình vậy. Chắc là bà thật lòng với ông Lâm 100% rồi, nhìn bộ mặt tươi rói rồi thế kia mà.

Nhưng mà... đó gọi là thích, là yêu một người sao?

Sao tôi cảm giác mình có chút gì đó giống chị Phương quá vậy. Ban đầu thì rất ghét tên Tuấn, ghét cay ghét đắng, đến nỗi hễ nhìn thấy bản mặt hần là thấy nóng tiết rồi, chỉ muốn tìm trò chọc phá hần thôi. Nhưng dần dần, từ lúc nào cũng không hay nữa, tôi chẳng còn thấy ghét hần thậm tệ như lúc đầu mà chỉ đơn giản là muốn trêu chọc hần ta thôi. Rồi tôi thỉnh thoảng còn hồi hộp khi gặp hần, ngượng ngùng trước cử chỉ dịu dàng tối qua, cũng không ít lần tôi bất giác dõi theo từng hành động của con người ấy...

Cảm giác này là sao?

Không phải là...

!?!

KHÔNG, TUYỆT ĐỐI KHÔNG PHẢI!!!

Tôi hốt hoảng vội xua đi cái ý nghĩ đáng sợ vừa lướt qua trong đầu. Làm sao có thể, tôi vốn dĩ rất ghét người đó cơ mà, đã từng thề rằng hần là kẻ thù không đội trời chung, làm sao có thể nảy sinh cảm giác ấy...?? Không, không, có chết tôi cũng không tin bản thân mình lại biến hóa nhanh vậy đâu...

- Em sao vậy Lam? Trông sắc mặt em không được tốt?

Chị Phương đột nhiên đưa tay lên sờ trán tôi, không suy nghĩ nhiều, tôi liền hất tay chị ta ra, ai biểu chị ta nói lung tung là tôi suy nghĩ vớ va vớ vẩn kia chứ?

- Nè bà chị, em đồng ý giao kèo của chị, chỉ cần chị không tiết lộ bí mật của em thì em sẽ giúp chị nằm vùng.

- Thật sao? Woa, biết ngay là em sẽ không từ chối mà!!! – Bà có vẻ sung sướng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên.

- Bị bà chị nắm thóp, còn có lựa chọn khác sao?

Tôi bực tức quay phắt người, bỏ ra ngoài chứ không vào trong nhà. Tức cha chả là tức, tự nhiên bất cẩn để bà hồ ly phát hiện, rồi vô duyên vô cớ đi làm quân sư “tềnh ề” cho bà. Du Lam tôi đâu phải là kẻ rỗi hơi chuyên đi lo chuyện bao đồng của thiên hạ như thế???

Đi dọc quanh bờ biển, tôi mới thấy tâm hồn mình thư thái biết bao. Không khí sáng sớm thật trong lành, từng cơn gió thoang thoảng, mang theo hương vị mặn mòi của biển. Tôi không biết chính mình đã trở nên hay suy tư từ bao giờ, nhất là đang gặp phải tình trạng rối ren về tình cảm trong lòng, tôi hoàn toàn không hiểu gì về thứ gọi là “thích” hay “yêu” người khác phái cả, đây phải chăng là một sự biến đổi tâm sinh lý rất bình thường ở thiếu nữ mới lớn?

Tôi nghĩ mình cũng hơi hơi thích hội trường rồi. Thỉnh thoảng tôi từng mơ thấy hần chọc ghẹo tôi, mơ thấy nụ cười ôn hòa mà hần từng cười. Và nhất là... sau chuyện ngày hôm qua, tôi rất cảm động và mang ơn Thái Tuấn đã cứu tôi thoát chết...

AAA...!!!

Sao tôi lại trở nên hoang mang thế này?? Sao tôi cứ cảm thấy lòng mình thật rối bời... Không thể đoán ra được cái thứ tình cảm trong mình thật ra là thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bối Rối

Hừ!

Đã rồi rắm thế này thì...

Không nghĩ nữa!

Chỉ tổ một óc. Du Lam vẫn là Du Lam, tôi vẫn là tôi, còn Thái Tuấn thế nào thì mặc xác hắn!

Tôi vờn vai một cái hít thở một hơi dài, tận hưởng bầu không khí mát dịu trong lành của biển Sầm Sơn xinh đẹp. Hà, như thế này có phải tốt hơn không, vô lo vô nghĩ mới đích thực là Vũ Hoàng Du Lam tôi chứ? Kệ mọi chuyện cứ đến đâu thì đến.

Tôi trở về biệt thự thì cũng gần 7 giờ, mọi người đã dậy hết và đang chuẩn bị bữa sáng. Hội trường đang gánh luôn trách nhiệm làm đồ ăn cho tất cả mọi người, không phải vì hắn thích mà là do hắn “được” cô đồng đề bạt vì tài nấu nướng tuyệt vời. Nói không ngoa đâu chứ thực tình sau khi nếm các món mà hắn nấu tới qua thì phải công nhận rằng tài nấu bếp của hắn đã đạt tới trình độ chuyên nghiệp. Con trai mà có thể nấu ăn giỏi vậy sao? Chắc sau này vợ hắn được hưởng phúc lớn đây, hà hà...

....

(Vợ? Tôi vừa mới nghĩ kì cục gì vậy?)

Hơ, xấu hổ quá...!

Tự nhiên cảm thấy ngượng vô cùng, tôi cúi mặt xuống vợ vội lấy lát bánh mì nhét vào miệng nhai, cố gắng che giấu để mọi người khỏi phát hiện ra sự bất thường hiện trên mặt mình, nhất là hội trường, tôi không muốn để hắn nhìn thấy nhất.

- Sao vậy Lam, nhóc ốm à? – Ông Nguyên ân cần hỏi tôi, thật quái là tôi không thấy cảm động chút nào hết với sự dịu dàng của ông.

- Không, không...

- Kì ghê, hôm nay trông nhóc có vẻ là lạ... - Gừ, không nói thì chả ai bảo anh cầm đầu Lâm ạ, làm ơn ăn phần của mình đi, đừng có tài lạnh như thế.

- Có thật là không sao không?

Ông Nguyên và nhỏ Thu bỗng dừng ghé sát mặt vào dò xét mặt tôi, quái, sao hai người này lại hành động ăn ý thế nhỉ? Có mò đến tết Công-gô đi, ta đây chẳng bị ốm đau gì sất! Để cho hai người họ yên tâm, tôi đành gật đầu một cái thay lời khẳng định.

- Vậy thì tốt! Nhóc không bị làm sao thì chúng ta có thể an tâm mà đi tham quan những nơi tuyệt đỉnh ở Sầm Sơn rồi!

- Sao? Đi tham quan Sầm Sơn à? Đi luôn, em đâu có bị làm sao.

Đúng như kế hoạch, sau khi ăn bữa sáng tuyệt hảo do Thái Tuấn trổ tài nấu nướng, cả lũ rủ nhau đi tham quan Sầm Sơn. Mà không tầm thường chút nào, ông Nguyên thuê hẳn xe ô tô du lịch và chính ông cũng kiêm luôn hướng dẫn viên. Địa điểm đầu tiên chúng tôi ghé thăm là khu sinh thái Quảng Cư, không những được thưởng thức các món ẩm thực đặc trưng vùng miền, thăm quan những cảnh đẹp nơi đây mà còn được đi câu cá trên đầm hồ; sau đó chúng tôi đi thăm quan đến Độc Cước – nơi thờ vị anh hùng thần thoại Độc Cước đã dùng cảm tử lấy tay xé thân mình làm hai mảnh, rồi sao nữa thì tôi cũng không rõ, tuy leo núi có chút mệt nhưng lại được miễn phí; v.v...

Quả thật là một trải nghiệm thú vị, tôi như được mở mang tầm mắt, nâng cao vốn tri thức khiêm tốn về cảnh đẹp quê hương đất nước của mình khi đến đây. Bữa trước đi với gia đình tôi hoàn toàn chỉ mãi mê tắm biển, không để ý tẹo gì đến vẻ đẹp xung quanh. Giờ mới rõ Sầm Sơn có biết bao nhiêu cảnh đẹp hấp dẫn lòng người!

Vui vẻ đến đâu cũng phải có kết thúc. Tôi tiếc nuối ngửa mặt lên trời than sao thời gian lại qua nhanh thế, cứ như là chó đuổi cướp vậy, chưa gì đã đến lúc phải chào tạm biệt Sầm Sơn xinh đẹp và về nhà rồi. Xem ra ai cũng mệt, vừa lên xe phát là lẫn quay ra ngủ như chết, nhưng chắc rằng động lại trong mỗi người lớn nhất vẫn là sự vui vẻ thoải mái. Riêng tôi lại không thấy mệt cho lắm, gì chứ nói về đi chơi thì tôi tin mình có thể lực khá dồi dào, có thể chơi liên tục đêm suốt sáng mà không biết mệt là cái mốc khô gì.

Nhưng vẫn còn một thứ cảm giác bồn chồn khó lí giải âm ỉ trong tôi, cho dù vui vẻ đến nhường nào vẫn không quên hẳn đi được. Tôi không biết mình từ khi nào lại trở nên như vậy, chỉ biết rằng mỗi lần vô tình đụng phải ánh mắt của hội trường thì lại cảm thấy vô cùng bối rối, chỉ muốn tránh quách đi cho xong!

Lại ngồi xe hàng giờ đồng hồ, đi thông qua đêm...

Khò một nỗi cái thân tôi về nhà không được nghỉ ngơi, lại phải liều mạng tập đọc diễn văn để chuẩn bị cho Khai Giảng vào thứ hai. Mệt thật!

*

*

Thứ hai, cũng chính là ngày Khai Giảng trọng đại của trường cấp 3 An Hải. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi khi đến trường là rải ruy băng đỏ chói có hàng chữ vàng vô cùng nổi bật “Chào mừng lễ Khai Giảng Trường THPT An Hải năm học 20xx – 20yy”. Đi vào bên trong là đội kèn trống mặc lễ phục trắng nghiêm trang, rồi các lăng hoa chúc mừng từ nhiều tập thể, cá nhân xếp thành một hàng dài thẳng tắp, kế đến là sân khấu được trang trí đẹp mắt cũng không kém phần long trọng mà nổi nhất vẫn là cái bục gỗ có đặt tượng vị Lãnh tụ kính yêu của dân tộc Việt Nam – Chủ tịch Hồ Chí Minh. Chưa kể phần sân trường chật kín người, tiếng cười nói hỗn độn và tiếng hô hoán ồn ào huyền ảo, các lớp vẫn còn đang trong tình trạng chưa ổn định được vị trí của mình... Lần đầu tiên tôi được dự lễ Khai Giảng ở trường cấp ba hạng nhì thành phố, nhưng mà cảm giác chẳng khác là bao khi dự lễ Khai Giảng hồi

cấp một, cấp hai cả, có điều hơi hồi hộp chút ít vì chốc nữa thôi tôi sẽ bị “đem lên thớt”!

Tôi đảo dác tìm chỗ lớp mình, xa xa đã thấy mấy cánh tay vẫy vẫy mình như thể đang... “vẫy” khách. Bọn họ đừng có nháo nhác hết lên như thế chứ...

- Đại ca!!!

- Lam huynh!!!

Tụi Huy béo hô hoán tôi âm ỉ, làm cho sự xuất hiện của tôi ít nhiều bị chú ý, lũ này có cần phải xốt xình xịch lên hết cả thế không? Tôi toan định tiến tới chỗ lớp mình, nhưng không may lại sắp đụng mặt phải một người mà mình không muốn gặp nhất, hẳn đang tiến về hướng tôi. Không biết là do phản xạ tự nhiên hay là do yếu tố thúc đẩy gì mà tôi cuống cuống trốn tạm vào lớp bên cạnh vẫn còn đang bắt nháo. Kể từ tối hôm kia, tôi thật không muốn gặp mặt hẳn chút nào cả, tự nhiên tâm tôi lại muốn đặt ra một khoảng cách nhất định với hắn...

Lễ Khai Giảng cuối cùng cũng chính thức bắt đầu. Tất nhiên nghi thức đầu tiên chính là chào cờ, hát quốc ca, rồi đến lời dẫn của thầy Tùng phó Hiệu trưởng khai mạc buổi lễ. Tôi ngồi bên dưới, dù là bên ngoài tỏ ra vẻ nghiêm túc lắng nghe lời thầy đọc diễn văn nhưng thực chất là tâm hồn đã trôi dạt trôi dạt về tận đâu đó rồi, bởi lẽ vẫn còn dư âm của chuyến du lịch ba ngày qua mà đầu óc cứ lâng lâng thế nào ấy.

Đột ngột cảm thấy bị ai đó đập mạnh vào vai, tôi giật mình quay phắt sang bên cạnh, trợn to mắt:

- Làm gì thế hả??

- Sao cậu lại ngồi chờ người ra như thế, gọi mãi chả thấy động đậy gì cả. Cậu ngủ mở mắt à? – Tên Tiến nói móc tôi.

- Ủ, ngủ đấy!

- Wow, tài ghê, trợn mắt như thế mà vẫn ngủ được. – Cả bọn xuyt xoa, làm như thể lời tôi nói là thật ấy.

- Hừ, có chuyện gì thế?

- Không có gì, chỉ là bọn này muốn chúc cậu đọc diễn văn thành công thôi, danh dự cả lớp phụ thuộc vào cậu đấy! – Bọn họ cười toe toét, ra sức cổ động. Gớm, bọn này định chọc khoe tôi đấy à, đọc diễn văn chứ có phải thi Olympic Quốc Tế đâu mà phấn khởi thế. Lũ hâm!

- Vâng. Cảm ơn.

Tôi quay mặt đi, hướng ánh mắt lên sân khấu. Bỗng dưng nghĩ đến việc đứng trước hơn ngàn người “tụng kinh” theo nội dung thầy đã đưa cho tôi lại thấy có chút hồi hộp, cả người không tự chủ mà run lên. Bảo tôi tự tin đến thái quá ư? Ở đâu ra vậy?

- Sau đây xin mời em Trần Thái Tuấn lớp 12A1 đại diện cho học sinh toàn trường lên phát biểu.

Dưới sân trường đột nhiên rộ lên tiếng xôn xao kì quái sau khi nghe thầy nhắc đến cái tên Trần Thái Tuấn. Ủ thì hẳn là Hội trưởng Hội học sinh, cũng là học sinh ưu tú của lớp tài năng khối 12, đương nhiên chắc phải lên đọc diễn văn rồi, có gì lạ đâu mà mọi người rầm rộ lên hết cả thế nhỉ?

- Là anh Tuấn đó, một trong những niềm tự hào của trường An Hải, bây giờ mới được chiêm ngưỡng tận mắt!

- A, thật là đẹp trai quá đi mất, nghe mấy anh chị lớp 12 còn ca tụng anh ấy là trí tuệ siêu việt. Chắc học hành “trâu bò” lắm đây?

- Mấy bà đúng là ngắm trai chứ không phải nghe đọc diễn văn nữa.

.....

Còn rất nhiều, rất nhiều lời bàn tán phát ra từ bốn phía xung quanh tôi, bao gồm cả mấy tên con trai cùng lớp nữa, bọn họ có vẻ ngưỡng mộ anh ta lắm. Trần Thái Tuấn... hẳn “kinh khủng” đến mức thế sao?

- Nghe nói trước khi nắm giữ chức vị Hội trưởng, anh Tuấn từng đầu tư rất nhiều tiền ra về đại ca hồng hách hay kéo bè kéo lũ đến An Hải làm loạn. Ông anh tao nói anh Tuấn là một tay đánh đấm pro, khi ông ấy học lớp 12 thì danh tiếng của anh Tuấn đã vang khắp trường dù chỉ mới là học sinh lớp 10, nhưng mà thầy cô thì tuyệt nhiên không biết.

Lời tán dương của tên Huy béo đã thu hút thính giác của tôi, buộc lòng tôi phải quay xuống hóng hớt. Đang nói chuyện trước kia của hội trưởng ư, tôi nhất định phải nghe.

- Thật à??? – Cả lũ thốt lên vẻ không tin.

- Thật. Đứng thấy bề ngoài anh ta thư sinh nho nhã mà hiểu lầm, chẳng qua là bây giờ không còn thấy đánh nhau thôi... – Đúng, tôi tán thành ý kiến này của tên Huy, đã từng có lần tôi suýt nghĩ hẳn chỉ là một tên một sách yếu đuối, nhưng sự thật lại không phải. – Ông anh tao kể, ban đầu nhiều người cứ cho rằng cũng vì cái vẻ bề ngoài là học sinh gương mẫu mà Thái Tuấn qua mắt được các thầy cô trong trường, nhưng thật ra chả phải, đó là do anh ta là một nhân tài học tập hiếm có, lại âm thầm bảo vệ An Hải tránh khỏi bọn lưu manh đến phá rối, với lại anh ta còn chơi thân với cậu ấm Phùng Gia Nguyên của nhà họ Phùng lớn mạnh nên coi như có thể lực đằng sau hậu thuẫn, bởi thế mà giáo viên mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

- Ô!!!

Ra thế. Một câu chuyện khá bất ngờ với tôi, thật không nghĩ câu hỏi trưởng hội lớp 10 lại hung hăng giống một thằng du côn như vậy, nhưng hẳn đánh nhau cũng vì muốn bảo vệ an toàn nơi trường học, không có gì đáng phê bình cả. Vậy mà lúc đầu gặp hẳn tôi lại còn khiêu khích, gây sự, chọc giận hẳn, không hiểu sao đến bây giờ xương cốt vẫn vẹn toàn nhỉ? Đúng là chuyện lạ hiếm có, hay chẳng là do ông trời thương tôi ăn ở phúc đức nên mới mở cho tôi một con đường sống??

- Nhưng tại sao An Hải lại bị lưu manh nhòm ngó?

- Coi trường mình vậy thôi chứ bên trong không ít học sinh hoặc là dân anh chị hoặc là có quan hệ với bang phái xã hội đen đâu. Học thì cứ học, nhưng ra bên ngoài lại lột xác thành kẻ khác rồi đi gây sự lung tung, đến nỗi mà đề bọn du côn mò đến trường đòi thanh toán.

- Ghê thật!

Lời tên béo kể làm tôi nhớ lại vụ việc hồi trước có đám lưu manh kéo đến đòi giải quyết một nam sinh trong trường, nếu không có câu hỏi trưởng thì sự việc đã rùm beng lên cả rồi.

Mà công nhận tên Huy béo này biết nhiều thật đấy, nhờ hẳn mà tôi được biết về câu hỏi trưởng chút ít, hù vía, sau này tôi sẽ phải cẩn thận hơn trong lời qua tiếng lại với hẳn mới được, nếu không chỉ còn nước lên bệnh viện đăng kí ngay một giường dài hạn mà nghỉ đông thôi.

- Lam!!!

Mãi buồn đưa lê mà tôi không phát hiện thấy thầy chủ nhiệm đã đứng bên cạnh mình từ bao giờ, vì thế nên khi nghe thầy gọi tên thì giật mình quay lại, tự nhiên trở nên ấp a ấp úng:

- Dạ, thầy... thầy gọi em?

- Đã chuẩn bị kĩ lưỡng chưa? Sắp đến lượt em lên phát biểu rồi đấy.

A, tôi quên tiết mất bài phát biểu quan trọng, sau khi Thái Tuấn đi xuống cũng là đến lượt tôi đi lên. Cứ mãi chú ý câu chuyện của tên Huy béo cơ, suýt nữa thì quên mất nhiệm vụ quan trọng của mình. Tôi lục lọi cặp sách lấy ra bảng trình kí có kẹp bài diễn văn mà thầy chủ nhiệm đã đưa cho, nhìn chữ chỉ chút trên tờ giấy rồi nhìn lên sân khấu chỗ bục mà tên Tuấn đang thao thao, bỗng dưng trong người lại phát run... Ôi cha mẹ ơi, không những đứng trước mắt hơn ngàn học sinh mà còn có hàng trăm giáo viên đồ xô nhìn, liệu tôi có làm tốt được không đây?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bỗng Dưng Nổi Tiếng

Cuối cùng cũng đến lượt tôi phát biểu. Sau khi nhìn lại diện mạo mình đã ok, huy hiệu rồi thắt lưng nghiêm chỉnh đủ cả, tôi thẳng người, cầm bài diễn văn khoan thai tiến về phía sân khấu sau khi nghe thầy phó hiệu trưởng nhắc đến tên mình. Lúc đi ngang qua mấy lớp, tôi vô tình nghe thấy có nhiều tiếng xì xào bàn tán về mình, đại loại là...

- Ôi trời, đẹp trai quá!

- Học sinh được chọn lên đại diện cho cả khối 10 có khác, ngoại hình không tồi!

- Cute quá! Bạn ơi, nick Face của bạn là gì thế? Hí hí...

Cũng có nhiều thành phần ngang nhiên trêu ghẹo tôi, mà toàn là giọng con gái mới ghê... Thì ra diện mạo của tôi cũng gây sự chú ý nhiều như thế, tận sâu trong đáy lòng tôi cảm ơn ông trời đã ban tặng cho mình dung nhan tuyệt mỹ này lắm lắm!

Ôi thôi kìa, trước tiên là bây giờ phải lên kia quảng gánh nặng diễn văn này đã.

Tôi đứng trên bục, hướng tầm mắt xuống phía dưới sân, nơi có hơn nghìn người đang nhìn mình (cũng không hẳn là toàn trường). Ô, cảm giác cũng không tệ nha, cứ tưởng hẳn là sẽ run lắm, có lẽ từ khi sinh ra tôi thiên phú đã hợp với việc đứng trước công chúng rồi, hờ hờ... Mở băng trình, tôi hướng micro nói một cách đồng dục, đương nhiên phần mở đầu sẽ do tôi tự nghĩ ra rồi:

- Kính thưa các vị đại biểu, các thầy cô giáo, cùng toàn thể các bạn học sinh trường THPT An Hải có mặt trong buổi lễ Khai Giảng trọng đại ngày hôm nay. Em tên là Vũ Hoàng... Lam, học sinh lớp 10A2, vô cùng vinh dự khi được đại diện cho 640 học sinh khối 10 lên phát biểu. Trong thời tiết oi bức của mùa hè nhưng cũng không xua đi được sự náo nức khi tề tựu khai trường, chúng em – những cô cậu học trò lớp 10, cũng là những công dân có ích

sau này của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, lần đầu tiên được dự lễ Khai Giảng của Trường THPT An Hải, cảm thấy vô cùng vui mừng và rạo rức, có rất nhiều cảm xúc không tên nữa đan xen mà miêu tả thành lời cũng không bao giờ hết được. Vì vậy mà em đã đứng đây, để thay mặt cho các bạn cùng tuổi đang ngồi dưới kia phát biểu lên những suy nghĩ của mình về ngày hôm nay – ngày khai trường thiêng liêng này. Nếu có gì sai sót trong lời nói, mong các bác đại biểu, các thầy cô cùng các anh các chị các bạn bỏ qua cho!

Sau một tràng dài do mình tự bịa ra trong phút chốc, tôi ngừng lại để lấy hơi chuẩn bị cho phần thao thao tiếp theo, đồng thời đưa mắt dò xét biểu tình của những người ngồi dưới. Chỉ thấy phần đông ngồi ngơ ra một lúc (không ngoại trừ giáo viên. Sao thế nhỉ, tôi nói gì sai sao?) rồi mới rào rào vỗ tay. Ok, cũng coi như mở đầu tạm ổn, công nhận tôi cũng có khí chất của lãnh đạo cấp cao đấy chứ.

Tiếp theo, tôi như một cái máy đọc lại y nguyên những gì được in sẵn trong tờ giấy, rồi hứa này hứa nọ, bla bla... Cuối cùng là đúc kết một câu:

- Như đã nói ở trên, cảm xúc đối với chúng em bây giờ là không thể diễn tả hết thành lời, riêng bản thân em còn rất nhiều điều muốn bày tỏ. Nhưng thiết nghĩ, em cũng chỉ nên dừng tại đây, vì còn nhiều mục hấp dẫn nữa đang đợi phía sau. Em xin cảm ơn ạ!

Không quên kèm theo một nụ cười “khuy nh đảo thiên hạ”.

Mặc dù tôi thấy lời mở đầu và kết thúc rất chi là perfect rồi, không nghĩ tới sau này lại bị ông thầy gọi ra “châm chọc” là: “Kiểu phát biểu của em hoa lệ nữa miều quá, có thể đi làm MC đám cưới được đấy!” Và cũng không ngờ rằng lời mở đầu đó còn được admin đưa lên page “An Hải’s confessions” trên Facebook, sau đó lũ lượt members nhảy vào like rồi comment hỏi thăm thông tin về trang các nhân của tôi, nhiều nhất là nữ sinh, ghê hơn nữa là còn có bạn gái A lớp 10x, chị gái B lớp 11y, chị gái C lớp 12z, chấm chấm... đang confess “tình tỏ” với tôi, vân vân và mây mây... Nói chung là sau lễ Khai Giảng, tôi đột nhiên trở nên nổi tiếng một cách bất ngờ, nguyên nhân không chỉ do bản thân vốn đã “so ciu” lại còn thêm bài phát biểu độc nhất vô nhị nữa, haizz...!

Tóm lại tôi cũng không biết mình đã đúng hay sai, chỉ tại cái tính nghĩ gì nói vậy thôi. Đã bảo cho tôi lên phát biểu là hông bét mà!

Đó là những điều xảy ra vào những ngày liên tiếp sau hôm nay, còn bây giờ thì quay lại hiện tại...

Tôi rất ư là “oanh liệt” kết thúc bài phát biểu của mình, đi về chỗ ngồi, dẫn theo nhiều con mắt đang dõi theo mình như thể đang dò xét hành động của sinh vật lạ chưa bị con người phát hiện còn duy nhất trên Trái Đất. Bọn Huy béo vỗ tay bôm bốp, miệng toe toe bày đặt huýt sáo:

- Bài diễn thuyết quá tuyệt vời ông mặt gò, bis bis!!!

- Đa tạ các hạ quá khen! – Tôi ngồi xuống ghế, quay lại hơi gấp đầu, để tay lên ngực làm ra kiểu đa tạ thời xưa.

Cũng chẳng khác gì những lễ Khai Giảng hồi cấp hai, văn nghệ văn gừng này, tuyên bố khai mạc buổi lễ, chào cờ này, tiếp là diễn thuyết này, rồi kể đến là tiết mục tặng thưởng nữa này. Điều khiến tôi chú ý nhất trong tiết mục trao thưởng là phần tuyên dương những cá nhân xuất sắc nhất toàn trường, hơi bất ngờ là top 3 thuộc về “Liên minh tam quái” với Thái Tuấn hạng nhất, Gia Nguyên hạng nhì, Hoàng Lâm hạng ba. Khâm phục thật, ba người đó chơi thân với nhau, lại học giỏi ngang ngửa nhau, hiện ngang chiếm giữ ba vị trí đầu tiên về học lực cũng như hạnh kiểm của trường An Hải. Wow!

Ai dà, quen biết thân thiết với họ làm tôi tự nhiên thấy cũng “ăn hôi” hãnh diện theo!

Gần kết thúc buổi lễ, cô Hiệu trưởng lên đánh trống khai trường, báo hiệu một năm học mới mở ra. Tiếng trống ròn rã hòa cùng tiếng nhạc rộn ràng, những chùm bóng bay đủ sắc màu được đại diện các lớp thả lên không trung, mang theo những ước mơ, hoài bão của học trò trôi vào bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi. Tôi đưa mắt nhìn theo, thấy lòng vô cùng rạo rức, phần khởi hân lên, tôi thích nhất là giây phút này – cũng chính là thời khắc tuyệt vời nhất của lễ Khai Giảng – khi tiếng trống trường vang lên rồi ngân dài...

Điều kinh khủng nhất sau một buổi lễ tất nhiên là DỌN ĐEP! Thật “tốt số” là lớp chúng tôi bị đảm nhận cái “vĩnh dự” là phải thu dọn sân khấu, cũng tại lớp toàn con trai nên mới bị chỉ định như vậy, xúi quẩy cho tôi là cũng bị vạ lây, huhu. Đúng lúc đang xếp ghế để đem vào hội trường, trong đầu tôi chợt nảy ra một điều gì đó vô cùng khủng khiếp...

Ôi mẹ ơi, tôi quên mất là sau Khai giảng, tôi phải đâm đầu vào dọn dẹp rồi trang trí cái văn phòng Hội học sinh chết tiệt kia!

- Hotboy lớp chọn hai khối 10 kia, dễ thương ghê!

- Ủ, công nhận cute, nhưng cũng có nét gì đó giống con gái.

Bên tai tôi thấp thoáng tiếng bàn tán đánh giá của một đám con gái, tôi chán nản hơi quay lại, thấy một đám nữ sinh lớp 12 nào đó (vì chỉ có con gái khối 12 mới mặc áo dài trong lễ Khai giảng). Các thím bàn về tôi từ nãy mà không chán à, mặc dù tôi đây cũng thích được để ý, khen ngợi lắm, cơ mà bây giờ không có tâm trạng vì còn đang khó chịu khi bị bắt ở lại dọn dẹp trong khi từ sáng tới giờ chưa được ăn cái gì cả.

Thấy đám con gái đó nhìn tôi cười duyên (ơ), bỗng nhiên trong đầu tôi nảy sinh ra một sáng kiến tuyệt vời, họ thích tôi như vậy, tại sao lại không lợi dụng tí nhì. Nghĩ vậy, tôi quay hẳn đầu lại, mặt đối mặt với họ, miệng nở nụ cười “chuẩn men” có khả năng làm say đắm bao con tim của những bà cô hám giai đẹp:

- Hi, chào các chị!

- Ồ... cậu ấy chào bọn mình à? – Họ ngơ ngác nhìn tôi, có vẻ sững sờ.

- Đúng thế, bọn mình làm quen ha? Em là Vũ Hoàng Lam, còn mấy chị?

- Kia, cậu ấy hỏi tại mình đó, mày nói trước đi...! – Mấy bà cô đó đùn đùn đẩy đẩy cho nhau việc trả lời tôi, nhanh lên mấy mợ, mất nhiều thời gian quá đây!

Cuối cùng đẩy đi đẩy lại thì cũng có một thím đầu bên rết đứng ra nói trước:

- Chị là Hương, còn đây là Hồng, kia là My, còn kia là... - Thím đó còn không quên đưa tay giới thiệu từng người một trong nhóm, - Tụi chị rất vui vì được làm quen với em!

- Hiện tại em có một việc rất gấp cần làm với Hội học sinh...

- Sao, em là thành viên của Hội học sinh à??? - Không để tôi nói hết, một bà chị đã hét toáng lên có vẻ kinh ngạc lắm, sorry là tôi không nhớ tên chị ấy. – Hội học sinh đâu có nhận thành viên là lớp 10, nếu có trường hợp ngoại lệ thì ắt hẳn em là một nhân tài rất ưu tú chẳng?

- Vâng, có lẽ thế à... - Tôi gật gù, cũng chẳng buồn phủ nhận mình có là nhân tài hay không, nhanh lẹ quay lại ý chính, - Em có việc gấp phải đến văn phòng Hội bây giờ, mấy chị có vui lòng giúp em dọn nốt phần còn lại không ạ?

Không quên nụ cười “khuynh đảo phái đẹp”. Hi!

- Ô, được, được chứ, bọn chị rất sẵn lòng giúp em... - Có vẻ như bọn họ đã bị thôi miên trước nụ cười ôn hòa hơn bụt, đẹp hơn thiên sứ, thuần khiết hơn tiên nữ của tôi, không những gật đầu đồng ý mà còn ngậy ngấn hết cả đám. Hà, lừa họ đúng là dễ dàng quá, đúng là cái đẹp luôn đem lại khá nhiều lợi ích, tuy thấy hơi tội lỗi... hê hê!

Bàn giao lại công việc cho mấy bà thím xong, tôi ba chân bốn cẳng... chuồn lẹ! Trong đầu đang suy tính xem định mua gì bỏ bụng thì bỗng dưng có giọng nói oang oang quen thuộc từ sau lưng ập đến khiến tôi giật thót một cái:

- A Lam!!!

Cha Nguyên chứ còn ai. Tất nhiên luôn cặp kè bên cạnh ông Nguyên sẽ là Lâm “tặc” và tên Tuấn “trảm cảm” rồi. Tôi nuốt nước bọt cái ực, trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất là... CHẠY!!

- Ô kia, sao lại bỏ chạy thế, Lam ơi!!!

Không biết nữa, tôi cứ thế chạy về phía cổng trường, trong đầu chỉ nghĩ là không muốn đối mặt với tên Tuấn lần nữa. Tôi không biết tại sao mình lại thế này, chỉ biết rằng lòng tôi bây giờ rất rối bời, và tôi không muốn, à không phải, mà là sợ gặp Thái Tuấn. Đúng thế, sợ khi gặp hẳn rồi, chính bản thân tôi sẽ thừa nhận mình đã sinh ‘cảm giác khác thường’ với hắn mất.

Đó là một điều hoang đường!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trốn Trách

Sau Khai giảng, tôi chính thức bước vào năm học mới cùng với những kiến thức mới, còn thích hơn là học hè chỉ toàn nhai lại mớ kiến thức lớp 9 mà tôi đã được ôn rất kĩ để thi vào lớp 10 rồi. Coi như là được giải thoát sau những ngày hè ôn thi vất vả, mới vào đầu năm học nên không có gì đặc biệt lắm nên tụi lớp 10 chúng tôi đang ra sức “xõa”!

Nhưng mà đối với tôi thì khác, tôi hiện tại đang bị stress không nhẹ. Tự dưng sau buổi lễ, trang cá nhân của tôi trên Facebook lũ lượt người người dẫu ra đòi add friend, không những thế lại còn bị bà chị chết tiệt Phương kia mò được số điện thoại, ngày nào cũng gọi ít nhất hai cuộc chỉ để hỏi thăm trạng thái của ông Lâm vui, buồn, khóc, cười... hay có làm gì mờ ám đại loại như cặp kè qua lại với nhỏ nào không thôi. Khi mà tôi hỏi chị ta sao có được số tôi thì bà nói một cách thân nhiên: “Chị hỏi Lâm ấy mà.” Ngày ngày bị làm phiền khiến tôi nhiều lúc nổi điên chỉ muốn rống lên chửi thẳng vào mặt bà rằng: “Bà rảnh quá ha, sao không đi mà hỏi trực tiếp luôn mấy giờ thì ông ăn cơm, khi nào thì ông tắm, rồi lúc nào ông đi giải quyết luôn đi mà cứ làm phiền tôi vậy hả???”. Cơ mà tôi không thể, bởi vì đã lập giao kèo với bà cô mắc toi đó rồi, bực thật, lần đầu tiên bị người ta nắm thóp lợi dụng trắng trợn thế này, không có gì nhục nhã hơn thế nữa!

Vậy đó, tôi cứ bị bà quấy rầy suốt, đến mức muốn phát khùng luôn, tạm thời off Facebook, nhiều lúc còn nảy sinh ý nghĩ đập tan cái điện thoại ra cơ mà lại tiếc của nên thôi, mặc kệ nó cứ rung cứ reo suốt ngày. Khó quá trời ơi!!!

Còn một điều quan trọng nữa, cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi lâm vào tình trạng stress, đó là Trần Thái Tuấn. Chỉ vì cái ngày hôm đó, cái ngày mà tôi bị hấn cướp đi nụ hôn đầu (mặc dù là bắt cóc dĩ hồ hấp nhân tạo), rồi cứ chỉ dụi dằm đốt xuất của hắn, đến cái thứ cảm giác kì lạ thoáng qua đó, tôi đâm ra sinh hiện tượng hay suy nghĩ vẩn vơ, có thể nào cũng không thể xua đi được, đầu óc thỉnh thoảng lại bị tôi nhả tâm quăng lên tận trời

xanh. Không phải tôi không nhận ra điều đó nghĩa là gì, nói không biết chỉ là chính lòng mình không muốn thừa nhận mà thôi. Hồi cấp hai thường bị đám bạn háo sắc nhồi nhét toàn chuyện yêu đương, và giờ thì đem ra so sánh với hiện tượng của mình thì thấy có điểm giống giống. Không hẳn là yêu nhưng cũng có cảm giác thích thích đối phương. Đúng thế, tôi thực sự thích hẳn mất rồi!

Chỉ là tôi rất ngượng khi đối mặt với hắn. Gặp hắn, tôi lại nhớ về những gì đã xảy ra hôm tôi suýt chết đuối. Làm sao có thể chấp nhận dễ dàng được, tự dung lại chuyện từ đang thù địch hẳn thành thích hẳn, đùa chứ ai tin, nói ra thì quá như tự đào hố đem chôn cái lòng tự tôn cao vời của Lam ta rồi.

Vì thế nên đành phải giấu kín cái tình cảm lằng xẹt đó thôi Lam. Có lẽ đó chỉ là một thoáng bông bột vì cảm động trước những gì hắn làm cho tôi mà thôi, một thời gian sau tự nhiên sẽ hết ấy mà. Nếu để ai khác biết được, nhất là Thái Tuấn, có khi tôi sẽ bị chính hắn cười thúi mũi cho coi, hẳn vốn dĩ đâu ra gì tôi!

Cũng chẳng biết sẽ tránh được bao lâu, nhưng mà được đến đâu hay đến đó, nếu tránh được tới lúc tôi quên đi cái cảm giác ấy với hắn thì là tốt nhất. Trừ những buổi sáng phải xuống văn phòng Hội học sinh để họp ra thì tôi chẳng dám lộ mặt xuống canteen hay ngoài sân trường, chỉ sợ tình cờ lại đụng mặt, những lúc đó tôi lại thấy bối rối một cách khó hiểu. Nghĩ lại thì thấy mình giống tội phạm bị truy nã đang lén lút trốn tránh quá à, mặc dù chả mắc tội lỗi gì lớn lao. Hic...

Mà hành động khả nghi của tôi cũng chẳng thể che mắt thiên hạ được lâu, chẳng hạn như có một lần ở nhà bị ông Lâm truy vấn...

- Nhóc bữa nay sao vậy, rất kì lạ đó?

- Lạ chỗ nào, em vẫn thế mà. – Tôi chỉ biết chột dạ đáp.

- Hình như nhóc cố tình tránh mặt tụi anh thì phải, cuối giờ toàn chuẩn về trước, có mấy lần tụi anh gọi to như thế mà vẫn giả vờ điếc bỏ chạy như ma đuổi, làm thằng Nguyễn mấy ngày nay không thấy nhóc thì buồn rĩ buồn rượi như thằng thiếu chất ấy. Có vấn đề gì với nhóc sao?

- Không có!

Đến cả điện thoại của tôi cũng reo ỉn ỏi liên tục, toàn của hai người gọi đến là bà chị Phương và ông Nguyễn thiếu muối. ban đầu còn bắt máy ậm ừ nói mấy câu, về sau thấy phiền phức liền mặc kệ luôn, cùng lắm là tắt nguồn. Thật bực mình với hai kẻ rắc rối này!

Và chưa kể đến mấy ngày sau khai giảng, khi đến lớp, tôi luôn bị rơi vào tầm soi mói, đánh giá của đám nữ sinh ở các lớp cùng dãy. Họ cứ đứng tụ tập một đám, lúc nhìn thấy tôi thì lại giả bộ “bốn mắt chạm nhau”, rồi xì xào cười nói, bàn tán tôi từ xa. Nói thật á, tôi còn nhìn thấy được chòm trái tim đỏ chói nhảy tung tung trên đầu họ, con gái gì mà thấy trai đẹp là sáng mắt *bíp bíp bíp, tự và miệng*.

- Đại ca, xuống canteen hem?

Đang nằm rũ rượi trên bàn, đột nhiên thằng Huy đánh bốp một phát vào lưng tôi, ui, cái thằng cờ hó này, dám nện nguyên tảng thịt (tay) bự chảng vào chiếc lưng nhỏ nhắn yếu ớt của tôi, bộ hắn không muốn sống nữa hay sao há?? Tôi tức giận trừng mắt với hắn, nếu như bối cảnh hiện tại là ở trong bếp thì tôi có lẽ đã giơ dao lao tới chém cho hắn mất mất rồi.

- Ha ha, nhìn gì ghê vậy? Định rủ xuống canteen ăn mà...

- Không có tiền, bao thì ăn!

- Cho vay, một ngày lấy lại 1k.

- S.h.i.t, còn dám cho ta vay nặng lãi, nhà người trước khi chết muốn để lại di chúc không?? – Tôi thực sự rất muốn giơ dao đâm hắn ngay và luôn.

- Đùa... đùa đấy, bạn bè ai lại làm thế... - Tên béo đưa tay lên vuốt mấy giọt mồ hôi trên thái dương, khổ, trời nóng người lắm mồ nên bài tiết năng suất thể đấy, - Nhưng tiền ai người nấy trả.

- Ê, tụi này lấy tiền xong rồi, mau đi thôi. Lam cùng đi nữa nhé!

Đúng lúc đó hội bốn tên kia í ới đi tới, tính rủ tôi đi ăn tập thể. Phải đắn đo lắm tôi mới miễn cưỡng đi theo bọn hắn, vì đi ăn tất nhiên lại phải tiêu tốn một khoản tiền rồi, mà tôi thì lại muốn ăn miễn phí cơ.

Ra khỏi canteen, cả bọn sáu đứa trên tay đều có quà vặt, vừa đi vừa tám vừa ăn, phong cách ăn vặt không khác gì hội mấy đứa con gái. Tôi mút cây kem ốc quế, tuyệt không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe bọn hắn tám chuyện bốc phét. Bỗng nhiên có một đứa thốt lên khiến tôi giật mình khựng lại:

- Ô, anh hội trưởng kia!

Tôi hơi ngẩng lên, mặt đối mặt với Thái Tuấn, nói thế là bởi hiện tại hắn cũng đang bắn tầm mắt về phía tôi. Hắn ôm chồng sách khá cao, cứ thế mà đứng nguyên chỗ đó nhìn tôi chằm chằm, cũng chẳng nói gì. Quái, cứ vậy mà đi lướt qua nhau thôi, việc gì mà nhìn tôi một cách kì quái thế? Còn tôi gặp hắn thì tự nhiên lại thấy hồi hộp, tim không tự chủ cứ thế mà gõ trống trong lồng ngực liên hồi. Trong đầu tôi bây giờ đang tính toán xem có nên bỏ dép chạy lấy người không, không, như thế chẳng tự nhiên cho lắm, có phải phương trộm cướp đâu mà chạy làng.

Tôi thờ nhệ một hồi, tiếp tục liếm kem, giả vờ nói chuyện phiếm với bạn rồi đi lướt qua Thái Tuấn...

- Hoàng Lam...

Tôi khựng lại, xác định là mình không nghe lầm, vừa rồi hẳn là hẳn gọi tên mình. Tôi ngạc nhiên, quay lại...

- Cậu... - Hẳn chậm rãi nói, - Hai giờ chiều thứ 7 tuần này đến trường trang trí phòng hội, không đến sẽ bị phạt nặng!

Nói xong, hẳn cứ thế mà bỏ đi, quẳng lại cho tôi một tảng đá băng nặng mấy tấn.

Hic hic... Tại sao hẳn nhớ dai như đĩa vậy chứ? Trong khi tôi đã quên bém từ kiếp nào rồi... Biết ngay mà, cái tên tư bản đó luôn thích bóc lột sức lực của giai cấp bị trị là tôi đây, đến cuối tuần mà cũng không tha cho. Huhu, tại sao tôi có thể thích một kẻ như tên đó chứ? Cuộc đời thật trớ trêu mà!! Why???

*

*

Tôi chán nản vác cái thân xác uể oải đi tới trường, tức ghê cơ, đang ngủ trưa ngon lành thì lại phải dậy. Hà có gì một mình tôi phải chịu khổ thế này, rất muốn trốn cơ mà chỉ sợ thứ hai câu hỏi trường lại tìm cơ bắt phạt tôi thì khôn, hẳn rất giỏi mấy vụ đàn áp người hiền lành. Chẳng biết cái văn phòng Hội cần phải trang trí lại cái gì, mà thôi kệ, cứ tới đó xem tình hình thế nào đã, thật may là không phải chỉ có mình tôi làm, còn có tên Tuấn tới giúp nữa, mặc dù tôi thật không muốn gặp hẳn chút nào, gặp rồi tinh thần lại hoảng loạn, lại nghĩ đến điều không nên nghĩ!

Bước vào văn phòng, tôi đã thấy Thái Tuấn ở đó rồi, hẳn đang ngồi ở bàn học chăm chú học bài, bên cạnh chất chồng khá nhiều sách vở. Khiếp, người gì mà chăm thế, cuối tuần rồi mà vẫn cắm đầu vào học, sao không tự thưởng cho mình một buổi chiều thư giãn sau cả tuần học hành vất vả nhỉ? Hèn chi mà hẳn học giỏi đến vậy, phục ghê, có vẻ như hẳn rất tập trung, đến nỗi mà tôi bước vào cũng không biết!

- Khụ... khụ... - Tôi ho nhẹ vài tiếng để báo hiệu cho hẳn là tôi đang có mặt. Ấy vậy mà hẳn không thèm ngẩng đầu lên, nói: - Đừng giả bộ ho khan ốm yếu để trốn việc!

==!

- Em tới rồi, phải làm gì ạ?

Bấy giờ hẳn mới buông bút, ngẩng mặt lên nhìn tôi.

- Nhìn thấy cái thùng đàng đó không? - Hẳn chỉ chỉ cái thùng to tướng để trong xó tường, - Bên trong có đầy đủ bút vẽ, son, giấy dán, keo,... đấy, muốn trang trí hay tu sửa gì thì làm đi, miễn là đừng bôi mèo lên tường, biến văn phòng thành cái nhà trẻ là được rồi.

Trán tôi bắt đầu nổi lên ba cái vạch đen xì, mặt mũi xám ngoét, trơ mắt nhìn tên Thái Tuấn thân nhiên chỉ tay năm ngón ra lệnh cho tôi. Nhưng mà chẳng thể làm được gì, chẳng lẽ gân cổ lên quát rồi khiêng nguyên cái thùng đập vào mặt hẳn, liền hôm sau cái mặt “đẹp choai” của mình được đăng tải trên trang web trường với cái tit giật gân giật cốt là “Vũ Hoàng Lam lớp 10A2 không tiếc tay tàn sát dung nhan của mỹ nam hội trường Thái Tuấn, biến mỹ nam thành quái vật mặt tím (tím bầm)”. Thế thì không được, tôi còn muốn sống sót yên bình cho đến ngày tốt nghiệp.

Tôi cầm cái cọ vẽ lên, ngắm nghía bức tường màu vàng khá lâu, trong đầu hoàn toàn chẳng bật ra được ý tưởng nào hay ho cả, rồi sợ nhờ mình vẽ gì linh tinh lại khiến tên đang ngồi đâm đầu vào sách vở kia nổi điên thì khôn. Nghĩ nát óc chẳng ra, tôi khó chịu quay lại, nhẵn nhụi nói với Thái Tuấn:

- Hội trường, anh kêu giúp em cơ mà, sao chỉ thấy ngồi học thế?

- Tôi giúp cậu giám sát, đề phòng cậu không làm cái phòng này bị biến dạng thành trò hề, bôi bác danh dự Hội học sinh.

- Hừ, nếu anh sợ như thế thì tại sao không tự tay làm đi, giao nhiệm vụ to lớn thế này cho một đứa kém cỏi như em làm gì??? - Tôi gằn giọng, thực sự muốn quát to hơn nữa nhưng mà vẫn phải kiềm chế.

- Là cậu tự nhận ngay từ đầu, với lại tôi không có năng khiếu vẽ vời hay trang trí gì cả.

- Em cũng không có!

- Không có vẫn phải làm, chỉ cần dồn mọi tâm huyết của mình vào.

- Nói thì hay lắm, quan trọng là ý tưởng ấy!! - Sặc, nói vậy ai chả nói được, làm được mới là quan trọng, đúng là nói chuyện với cái tên này để phát điên thật đấy.

- Tự nghĩ đi, đừng làm phiền tôi học bài! - Hẳn lại cúi mặt xuống, ghi ghi chép chép vào vở.

Hừ, tự nghĩ được thì tôi đã chẳng ý kiến với anh nhá!! Cái đồ không biết lý lẽ, tranh luận với hẳn có ngày tôi tăng huyết áp quá. Tôi dẫn cục tức xuống, lại quay ra tiếp tục ngắm bức tường, trong đầu là một mớ bòng bong... Hừm hừm, trang trí gì đây?

- Đây!

Đang tập trung suy nghĩ thì Thái Tuấn gọi giật một phát khiến tôi giật mình quay lại, hấn đưa về phía tôi một tờ giấy A4. Ngờ ngợ, tôi cầm lên xem, là bản phác họa qua loa nhưng vẫn hình dung ra được hình ảnh, nét vẽ cứng cáp thế này chứng tỏ hấn không phải là không biết vẽ, thế mà hấn dám nói... Tôi nghỉ hoặc nhìn Thái Tuấn, bắt đầu cảm thấy nể phục, tài thật, mới có vài phút mà hấn đã nhanh chóng nghĩ được ý tưởng và phác nét rồi, còn không thiếu cả tỉ lệ nữa, bức phác không hề tồi chút nào!

- Còn nhìn gì nữa, mau vẽ đi, cần cho cân đối vào, số liệu ghi đầy đủ cả rồi đấy!

Tôi gật đầu, vội vàng đi đồ mực, lấy bút chì và thước kẻ phác họa trước lên tường, dựa nguyên chang mọi thứ trong tờ A4. Thật sự thì chưa bao giờ tôi ngoan ngoãn vâng lời người dung thế này, lại còn rất chăm chỉ tập trung làm công việc mà người đó giao nữa. Thành thạo tôi mới tay, quay lại nhìn ngắm Thái Tuấn một chút, anh ta vẫn tập trung học bài, cho dù đĩa bay có đâm vào Trái Đất thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hấn học. Đùa chứ, người này vừa đẹp trai vừa học giỏi, chưa kể đến chuyên môn đánh đấm siêu gòm, lại chăm chỉ nữa, một con người gần như hoàn hảo, (mỗi tội hơi kiệt sĩ, sĩ diện và xấu tính thôi), bảo sao không đứa con gái nào thích cho được. Ngay cả một đứa như tôi lúc đầu ghét hấn là thế mà cũng bị đánh gục, hi...

Vẽ được cái huy hiệu Đoàn và Quốc kì, tôi bắt đầu thấy chán nản, nhìn đồng hồ treo tường không khỏi cảm thán sao thời gian trôi quá nhanh. Thế mà người nào đó vẫn say sưa học đến nỗi không biết trời trăng mây gió gì. Không biết mệt à???

- Hội trưởng, anh học suốt từ nãy giờ mà không nghỉ rồi, anh không thấy chán sao?

- Không hề! – Hấn không ngừng mặt lên đáp luôn.

- Nhưng em mới tay lắm, không muốn vẽ nữa đâu, vớ lại cũng đã năm giờ rưỡi rồi.

- Thế thì để mai vẽ tiếp, không vội.

Tôi bĩu môi, xì một tiếng. Ở với tên này lâu lâu chắc là tự kỷ luôn á. Cái bụng đáng thương bắt đầu biểu tình, tôi ỉu xiu thu dọn đồ đạc, nghĩ mục tiêu tiếp theo sẽ là quán ăn đối diện trường học. Kệ tên này, cứ ở lại mà học đến một xác luôn đi nhé!

Ngay lúc tôi định rời khỏi phòng, đột nhiên Thái Tuấn hỏi một câu khiến tôi không khỏi chột dạ mà dừng bước:

- Tại sao cậu lại tránh mặt tôi?

Hơ... hấn biết rồi sao? Tôi nuốt nước bọt... không biết nên trả lời thế nào, chả lẽ lại nói ra là mình ngượng về cái chạm môi hô hấp nhân tạo hôm bữa ở Sầm Sơn, hay nói là mình không chấp nhận được bản thân có cảm giác thích hấn? Dù sao cũng chả có câu trả lời nào ổn thỏa cả.

- Em... đâu có... - Thế đành chối cho xong.

- Cậu nghĩ tôi không biết sao? Những hành động kì lạ của cậu tôi đều đặc biệt chú ý.

Đặc biệt chú ý?

Tôi giật mình quay lại, đối mặt với Thái Tuấn. Hấn nói vậy là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ván Cờ “Sống Còn”

Môi mím chặt, tay trái nắm vạt áo, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi vì thời tiết quá mức nóng bức, tôi căng thẳng nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình – papa đại nhân. Đôi mắt nhạy bén của tôi dõi theo mọi nhất cử nhất động của ba, đồng thời trí óc nhanh chóng phân tích đường đi nước bước khi ba vừa hạ quân cờ xuống. Tình hình hiện tại có thể ví như sợi dây đàn đang căng lên vậy – tôi và ba đang quyết đấu một trận cờ tướng sinh tử, việc thắng thua sẽ quyết định một sự kiện rất nóng bỏng trong đời tôi từ trước tới nay!

- Haha, con gái à? Mau chuẩn bị đầu hàng đi là vừa!

Ba vừa đặt quân mã chiếu tướng tôi xong liền ngã người ra sau ghế, tay đưa lên vuốt vuốt chiếc cằm nhẵn nhụi, mặt vênh lên tận trời cao. Còn xung quanh ba thì...

- Minh thật tuyệt quá đi, con gái sắp thua rồi!! – Mẹ vừa đưa cho ba cốc nước cam vừa “chục” một phát vào má ba tăng bốc. Ọe!

- Lam, anh sao đấu được với đại ca chứ, đại ca là số 1! – Thăng nhóc Long chết tiệt nhào vào lòng papa xu nịnh, nhưng tôi biết tông nó làm cái trò bán đứng tự trọng này chỉ với hai mục đích: hoặc sĩ nhục tôi, hoặc muốn xin tiền tiêu vặt.

- Ba à, ba đầu cò vát và rồi, trong nhà này quả nhiên chỉ có ba mới thắng được tam muội thôi, hihi. – Ông Lâm cười kiêu nhỉnh “quan trên bịp thiên hạ”, thậm chí còn cầm khăn ướt lau trán cho ba tôi.

Tôi khóc không ra nước mắt với cảnh tượng bị hài kịch trước mắt, lúc nào cũng vậy, khi tôi và ba đầu cò tướng thì ba người kia toàn bầu xung quanh ba xu xoe nhỉnh hót, làm papa phồng đỏ cả mũi lên, còn vênh bộ mặt đắc thắng với tôi. Tuy rằng ba là người đã dạy cho tôi biết chơi cò tướng nhưng do nhiều năm tu luyện chăm chỉ nên trình độ đánh cò của tôi đã sắp có thể sánh ngang với cao thủ cò tướng là papa đại nhân đây.

Hôm nay, tôi ngồi đây, tại ghế sofa trong phòng khách, đầu một ván cò “sinh mệnh” với ba để đòi quyền dân chủ cho mình. Chả là ba tôi vừa mới thắng lên chức Giám đốc bộ phận nhân sự nên quyết định khao đồng nghiệp đi ăn mừng, tất nhiên là có cả cô trợ lý đã giúp ba chọn quà cho tôi là chiếc váy nữ tính chết tiệt mà tôi vùi sâu dưới đáy tủ quần áo kia. Vì không muốn phụ tấm lòng của cô trợ lý nên ba muốn tôi mặc chiếc váy đó đến “ra mắt” cô ấy, đương nhiên là tôi không chịu, tôi vốn dĩ ghét mặc váy nhất trần đời mà, với lại mặc vào trông tôi chẳng khác gì một thằng ái nam ái nữ cả. Tôi thà không đi tiệc tùng cùng với gia đình chứ nhất quyết không bao giờ mặc thứ đồ diêm dúa đó. Thậm chí ba còn năn nỉ rồi nói đã tự hào khoe có cô con gái xinh đẹp thế nào trước đồng nghiệp nên nhất định tôi phải đi để cho ba được nở mặt nở mày. Mà tôi cũng dễ mềm lòng cơ, không còn lời nào để nói trước sự nài ép của ba nên đành phải cho ba một “cơ hội”, quyết định mọi việc bằng một ván cò tướng, người thua sẽ phục tùng mọi yêu cầu của người thắng trong ngày hôm nay vô điều kiện. Dù biết ba là người chơi cò tướng rất giỏi nhưng tôi cũng rất tự tin vào tài chơi cò mà mình đã khổ công rèn luyện bao năm. Nếu mà để thua ván cò này thì chính tôi sẽ phải bán đứng hình tượng của mình!

Nhìn quân mã đang chiếu tướng mình, tôi cố hết sức suy nghĩ đường nước để cứu vớt, thật là bức mình khi bên cạnh ba người kia vẫn không ngừng léo nhéo phân tán tư tưởng của tôi. Có lẽ họ cũng muốn xem tôi biến đổi hình tượng thế nào nên mới cố vũ nhiệt tình cho papa đây. Hình như tôi đang bị dồn vào thế bí, ba vẫn lợi hại như ngày nào dù đã lâu rồi chưa chơi, nhưng tôi tuyệt đối không thể thua được!

Cố lên Du Lam!!

- Lam thua đi, Lam thua đi!!!

Gừ... thật là tức muốn chết với ba người kia...!! Đã thế tôi sẽ không để thua cho ba người biết mặt. Ba, ba thường ngày yêu thương con như thế có nhất thiết phải ép con vào bước đường cùng thế không???

- Ba, ba cho con rút lại nước đi vừa rồi nha! – Nghĩ không được ra nước đi, tôi đành nhỏ nhẹ xin ba, thật mất mặt quá!

- Ha ha, vậy là con bí rồi hả? – Ba cười lớn tiếng, đắc ý nói, - Rất tiếc là lần này ba không thể chiều theo ý con được. Nếu ngay từ đầu con nghe lời ba thì đâu đến nỗi phải đi xin ba thế này.

Tôi hóa đá, thật không còn gì để nói...

- Thôi, con chấp nhận thua! – Được rồi, thích làm gì thì làm đi, tôi vẫn mãi chẳng thể là đối thủ của đại nhân ba.

- HOAN HÔ!!! Lam thua rồi, được nhìn thấy tam muội mặc váy, đáng mong chờ quá!!!

Tôi vừa hạ giọng nhận thua, ba người kia lập tức hô hoán ầm ầm hết cả lên, còn nắm tay nhau nhảy tung tung. Đầu tôi như bị ám khói đen xì, đúng là một nhà kì lạ, bộ việc tôi mặc váy khiến họ phấn khích đến nỗi như trúng số xổ độc đắc thế kia à? Hờ hờ. Còn ba... Tôi quay sang nhìn... (Ặc)

- Ôi, sắp được nhìn thấy đứa con gái nữ tính của mình 12 năm trước rồi, hic... - Đến mức chảy nước mắt cơ đấy.

Haizz, có lẽ tôi nên xem lại bản thân mình thôi!

*

Cầm chiếc váy ba mua cho lên ướm thử, tôi cau mày nhìn hình ảnh mình trong gương. Trông không khác gì một thằng pê-đê chính hiệu luôn ấy, cái quả đầu ngắn ỏ rom mà hợp với chiếc váy nữ tính này á? Tôi đưa tay cào lại mái tóc rối, suy nghĩ xem nên thay đổi kiểu tóc nào cho hợp với chiếc váy mà để người ta nhìn vào thấy mình giống một đứa con gái ấy. Chà, khó thật...

- A, hình như bà chị họ có gửi ở đây cái máy ép tóc từ lâu lắm rồi.

Tự nhiên tôi bật ra ý tưởng, cấp tốc đi lục tung phòng tìm cho ra chiếc máy ép mà bà chị họ gửi ở đây tháng trước. Thật là may vì tôi đã tìm được và nó vẫn còn hoạt động tốt lắm. Cơ mà tôi không rõ cách sử dụng lắm vì có bao giờ động đến mấy thứ này đâu, bữa trước thấy bà chị cắm điện, bật lúc rồi... tôi cố gắng lục lọi trí nhớ xem cách bà chị sử dụng máy để bắt chước theo. Để xem, nếu ép thẳng mở rom này thì còn có chút ra hình dạng con gái đấy chứ. Tôi mân mê tìm tòi rồi nghiên cứu cách ép tóc, lần đầu làm điệu một chút mà sao khó quá đi!

Một lúc sau...

- Oái, tóc con làm sao thế kia Lam, cứ như là bị điện giật ấy???

Mẹ tôi là ầm lên khi nhìn thấy “tác phẩm đầu tay” của tôi trên đầu. Cũng vì không biết ép thế nào, cứ tưởng kẹp vào rồi để ngấm một lúc thì nó sẽ thẳng, ai dè... tóc bị sun hết vào như bị cháy giật. Tôi hoảng hốt xuống tìm mama để chữa cháy và rồi bị ê chề mặt mũi thế này đây.

- Mẹ ép lại giùm con với, mấy việc này con có làm quen giống như mẹ đâu! – Tôi nhăn nhó dúi vào tay mẹ cái máy ép chết tiệt, - Mẹ làm thế nào thì làm,

miễn là đừng để con giống thằng pê-đê là được rồi!

- Ôi chà, cuối cùng tam muội của mẹ cũng biết làm đẹp rồi kia đấy. – Mẹ nói móc tôi rồi bùm miệng cười thâm, mẹ đang trêu tức con đấy à, - Nào, lại đây mẹ làm cho con kiểu tóc Hàn Quốc nhé?

Hàn Quốc Hàn Xèng gì tùy mẹ, miễn sao dễ coi là ok.

Sau một hồi “vật lộn”, tôi khó khăn lắm mới có dũng khí đi tới trước gương để ngắm hình ảnh mình biến đổi lần thứ hai. Ồ, cũng không tệ lắm, kiểu tóc ép ôm gọn vào mặt cũng được quá đi chứ, nữ tính ra phết! Nói thật trông tôi cứ như hóa phép ấy, chỉ thay đổi kiểu tóc một tí đã từ nam chuyển thành nữ rồi, hèn chi mà bọn con gái thích làm đẹp đến vậy!

Lúc tôi diện chiếc váy liền kia vào, cả nhà cứ trầm trồ khen mãi, còn coi là cảnh đẹp hiếm có khó thấy liền lấy máy ảnh chụp lia lia để làm kỉ niệm nhân ngày tôi “biến” thành con gái. Bệnh thật, cứ thế này tôi sẽ nghĩ mình là người ngoài hành tinh rớt nhầm vào nhà này mất, ăn mặc thế này chả thoải mái chút nào cả.

Chúng tôi bắt taxi đến nhà hàng kiểu Nhật tên là Hamasaki mà ba tôi đã đặt trước một phòng ở đây. Hơ hơ, nhìn cái nhà hàng vừa to vừa hoành tráng tôi bỗng dung tự hỏi, ba từ bao giờ trở nên hào phóng, vung tay quá trán thế này, cứ như là đại gia lắm tiền không bằng. Sĩ diện của đàn ông đúng là không bao giờ coi thường được!

Nhà hàng Nhật thì đương nhiên kiểu cách bài trí phong thủy hay các món ăn đều thuộc về văn hóa Nhật rồi, còn nhân viên phục vụ thì tất nhiên là người Việt, không thì khách hàng hiểu tiếng kiểu gì. Tôi đi cạnh ông Lâm, khinh thường ánh mắt thích chí của ông này giờ cứ bắn lia lia vào người tôi, tôi hôm nay nữ tính bao nhiêu thì ông lại tỏ ra nam tính bấy nhiêu. Lâm “tặc” là thế, ở nhà ăn mặc lòi tha lòi thôi nhưng đến lúc ra ngoài chơi bởi tụ tập thì lại chải chuốt cực kì bánh bao, chẳng biết để câu dẫn ai nữa cơ mà đến giờ vẫn FA (forever alone).

Nhân viên phục vụ mở cửa một căn phòng ra, hình như bên trong có rất nhiều người thì phải, tiếng cười tiếng nói rôm rả, vang to cả ra bên ngoài, chắc là đồng nghiệp của ba rồi. Chúng tôi vừa theo ba đi vào thì mọi người bên trong đều lần lượt hô lên:

- A, anh Quang đến rồi à, mọi người đợi anh từ nãy giờ!

- Sao giờ anh mới tới?

Ba tôi cười tươi, bắt tay với từng người rồi giới thiệu:

- Mọi người, đây là Thủy - bà xã tôi, còn đây là Lâm – thẳng cả và Long – đứa út, còn... - Ba đột nhiên kéo tay tôi đang thập thò sau lưng mẹ, - Lâm, đứa con gái thứ hai mà tôi đã kể cho mọi người nghe, dễ thương đúng không, công chúa bé bỏng của tôi mà lại!

Ôi trời, ba ơi là ba, ba tự nhiên làm thế này khiến con ngượng chết đi được, dù ba có yêu quý con đến đâu thì cũng phải nghĩ đến con sẽ xấu hổ thế nào khi ba đem con ra khoe công chúng thế này chứ?? A a, ngượng quá đi mất, ước gì có cái lỗ chó để tôi chui xuống đất!!

- Chị nhà thật trẻ trung, các cháu cũng rất đẹp trai xinh gái nha!

Tôi chỉ biết cười ngượng, còn người nào đó chắc đang cười sung sướng ở trong lòng đây (bắn tia laser về phía mama tôn quý) Haizz.

Đột nhiên có một người phụ nữ khá trẻ mặc váy đầm màu hồng cánh sen tiến tới cầm lấy tay tôi, ngắm nghía một hồi rồi cười tươi rói:

- Chào cháu, cô là Hồng, trợ lí của ba cháu. Quả nhiên cháu thật đáng yêu nha, thế mà ba cháu cứ khẳng khái cháu mặc cái váy này không hợp đâu, hi hi.

- A chào cô...

Té ra là bà cô trợ lí người chủ mưu cái vụ váy đầm diêm dúa này. Vâng, nhờ cô mà cháu bị bắt ép mặc cái thứ mà cháu vô cùng chán ghét này, đi ngược lại với lương tâm của bản thân. Nhưng mà cũng phải công nhận, đồng nghiệp của ba toàn là những người thân thiện dễ gần nha, lúc đầu tôi còn tưởng bữa tiệc tối nay sẽ chỉ có mấy ông tây trang nghiêm chính tính tình chán phèo nữa chứ, ra là họ còn khá vui tính.

Cơ mà tôi không thể nào được tự nhiên cho lắm trong bộ trang phục này, chỉ biết gật đầu và cười gượng, mọi tự tin thường ngày tự nhiên bị biến đi đâu sạch bách.

Tôi bất giác đảo mắt một vòng xung quanh, coi như là để nhìn kĩ những gương mặt “phụ huynh” ngày hôm nay...

Hớ!?!

Ánh mắt tôi “pause” giữa không trung ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy một người khá quen, không, phải là rất quen, và người đó cũng đang vô cùng sững sờ nhìn lại tôi. Chết cha, lộ hàng rồi!!! Tại sao cái tên béo chết bầm đó lại ở đây một cách trùng hợp thế này???

Không xong rồi, tiêu rồi, khốn rồi, không còn gì để cảm thán nữa rồi...

Tại sao?? Phải chăng ông trời đang trêu đùa con??

Tôi nuốt ực nước bọt, cảm giác toàn thân như bị đóng băng, vừa lạnh toát vừa không thể động đậy, thần trí bắt đầu có dấu hiệu hoảng loạn, ngay cả trong tình huống bị con chó mực nhà đầu xóm đuổi cách đây hai tuần cũng không hoảng sợ bằng lúc này. Tôi hoàn toàn có thể về ra cái viện cánh hậu quả mình phải chịu sau khi sự việc giả trai bị bại lộ trước bàn dân thiên hạ. Liệu có bị đuổi học không đây, huhu, tôi sẽ bị cạo đầu thả sông nếu điều đó xảy ra mất!!

Nhưng tên đó chẳng nói gì, chỉ cúi mặt xuống ăn tiếp sau một hồi sùng sốt, mà tôi vẫn chưa thể rời tầm nhìn khỏi hắn, bởi quá đỗi ngạc nhiên với hoàn cảnh trớ trêu ngày hôm nay... Nếu cần thiết, tôi sẽ dùng tới bạo lực để bắt hắn phải nuốt ngược bí mật này vào trong!

- Ủa Lam, cháu nhìn gì vậy? – Cô Hồng chắc thấy tôi kì lạ nên thắc mắc, đồng thời cũng hướng ánh nhìn theo tầm mắt tôi, - À, đó là Huy con trai cô, mà hình như hai đứa cùng tuổi nhì, cũng cùng trường luôn. Cháu học lớp nào thế?

- Dạ...? – Tôi hoảng hốt, sau gáy tuôn ra mấy giọt mồ hôi lạnh khi nghe cô ấy hỏi vậy, té ra mẹ tên Huy lại là trợ lí của ba, trùng hợp ghê. - Cháu... cháu học lớp... 10A3...

Tôi không còn cách nào khác đành phải nói dối, thấy mẹ và ông Lâm làm ra bộ mặt ngạc nhiên nên tôi vội vàng nháy mắt mấy cái ra ám hiệu, hi vọng hai người sẽ hiểu cho tình thế hiện tại của tôi.

- Ô, thằng Huy học lớp 10A2, hai đứa cạnh lớp luôn nè. – Bà cô này cũng thật là lảm lì quá đi, làm gì mà cô hứng khởi quan tâm đến tôi học lớp nào thế??

Đang giữa bữa cơm, tôi thật không chịu nổi khi tên Huy béo cứ chốc lại nhìn tôi, lát lại soi tôi, nên kiếm đại cái cớ buồn vệ sinh để ra ngoài cho bớt căng thẳng. Thế mà ai ngờ tôi vừa rời khỏi thì tên đó cũng lấy cớ đi theo luôn, tôi chắc tên này muốn chất vấn tôi lắm rồi đây.

- Cậu là Vũ Hoàng Lam đúng không??

Đó thấy chưa, tôi nói cảm có sai.

- Không, bạn nhầm rồi, tôi là Vũ Thị Phuong Lam, tôi không biết ai tên là... A!! – Đang chối dờ câu thì tên kia đã thô lỗ bóp lấy tay tôi, hắn nói mà cứ gần như quất vào mặt tôi vậy á, - Đừng chối, cậu đích thị là Vũ Hoàng Lam, bằng không tại sao hai người lại giống nhau như đúc thế, từ hình dạng cho đến giọng nói, với lại cậu còn sùng sốt khi nhìn thấy tôi nữa, chứng tỏ cậu có quen biết tôi, cậu mà còn không phải là Vũ Lam – Lam huynh???

- A, buông ra!!!

Tôi vùng vằng khỏi tay hắn. Sao tên béo này hôm nay lại lí luận sắc bén thế nhì, mọi hôm hắn cứ tỏ ra ngu ngu đần đần kiểu gì. Mà sao hắn nắm chặt tay tôi thế này, mãi chẳng dứt ra được, cứ như keo ấy.

- Nói, cậu là Vũ Hoàng Lam đúng không?

- Ừ đấy thì sao, có buông ra không thì bảo??? – Tôi bực tức gất um lên, đồng thời khai nhận luôn thân phận của mình, mặc kệ, chuyện đã đến nước này có chối bay chối biến thì cũng chẳng ai tin.

Mà hắn buông tôi ra thật, hiệu quả ghê!

- Cậu thực sự là Hoàng Lam... cậu là con gái??

Thừa nhận rồi đấy thôi, đừng tỏ ra quá đỗi kinh ngạc thế chứ.

- Tại sao cậu lại giả làm con trai?

- Tôi thích, có làm sao không?

- Cậu không nói thật, tôi mách thầy giáo đấy!

Á, dám đe dọa tôi à?? Mà khoan, nói vậy là cậu không có ý định mách thầy ngay từ đầu sao??

- Là vì tôi không thích mặc váy đồng phục nên giả trai, thế thôi!

Hắn nheo mắt nguy hiểm nhìn tôi từ dưới lên trên. Chết bà, tôi đang mặc váy mà!!

- Ờ thì... Tôi đã nói thật rồi đấy, cậu không tin thì thôi, tôi cũng không nói thêm gì đâu cho mệt xác!!!

Tôi tính bỏ đi thì tự nhiên nhìn thấy hắn nở nụ cười khó hiểu, hai mắt híp vào, gò má phúng phính lộ ra hai lúm đồng tiền. Chi... chi vậy? Tự nhiên cười nguy hiểm, tôi có một linh cảm chẳng lành... Hắn đang toan tính điều gì mà làm vẻ mặt thần thần bí bí đó?

- Cậu... thật xinh đẹp!

“Rầm!!” Hắn đột nhiên nói một câu khiến tôi ngã nhào vào tường, vì quá ngoài sức tưởng tượng của bản thân.

What the hell??? Hần khen tôi xinh đẹp???

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ghen?

Hôm sau đến lớp tôi cứ lo sợ tên Huy béo sẽ tiết lộ bí mật ngân vàng của mình, thế nhưng mà, hẳn một lời cũng không nói, vậy là tôi có thể tạm thời an tâm được một chút rồi. Cơ mà chẳng rõ hẳn có bị đập đầu vào cột điện hay không mà từ sáng tới giờ toàn thấy hẳn có biểu hiện như một thằng tâm thần. Cụ thể là trong giờ học, tên đó thỉnh thoảng hay liếc qua nhìn tôi một cách “nòng nân”, mọi khi ăn nói hồ báo lắm nhưng hôm nay lại vô cùng nhỏ nhẹ với tôi, thậm chí còn đối đãi với tôi như một osin cao cấp đối với chủ nhân, quan tâm hỏi han tôi có muốn ăn vặt không còn mua, vân vân rồi mây mây... Tôi thực sự rất muốn hỏi hẳn nãy có bị những nước sôi hay không mà sao lại thay đổi chóng mặt thế, hay bệnh đao đột nhiên bộc phát, hoặc có thể là hẳn đang âm mưu điều gì chẳng?

*

Như những buổi chiều thường lệ, sau khi trang trí được một ít cho văn phòng Hội xong tôi liền xách cặp ra về. Có lên, còn mỗi chiều mai nữa thôi là làm xong rồi, các anh các chị nhớ phải biết ơn người đã làm cho bộ mặt Hội học sinh trở nên sáng sủa hơn đây nhé, công lao này của tôi là vĩ đại lắm đấy!

- Lam ơi!!!

Đang thơ thẩn thần sắp ra khỏi cổng trường thì tự nhiên có tiếng ai đó gọi tôi. Há, cái giọng nói này... đã ám ảnh tôi suốt từ hôm đi du lịch tới giờ, hic, còn của ai vào đây nữa ngoài bà chị cáo già Thu Phương chứ!!

- Tình cò quá, lại được gặp em ở đây. – Chị Phương chạy tới, bá vai bá cổ tôi như thể thân thiết lắm.

- Hi, xin chào... - Tôi cười nhăn nhó.

- Tại sao ba hôm nay không nghe điện thoại của chị?

Gặp mặt là đã chất vấn ngay được, khổ thân tôi chưa này!

- Hồng, đem đi sửa rồi. - Tôi đáp qua loa cho xong chuyện.

“Brrr...” Quái, sao trùng hợp ngay đúng lúc này điện thoại lại rung trong cặp kia chứ?? Nó rung mạnh tới nỗi làm chân tôi gần sát cái cặp liền thấy ngứa ngáy (vì tôi đeo cặp quai chéo mà). Điện thoại cứ rung mãi mà không chịu dứt, hết đợt này lại đến đợt khác không chịu thôi khiến tôi vô cùng khó chịu muốn mở ra xem kẻ nào quấy rầy đúng lúc thế, cơ mà không thể lấy điện thoại giờ ra trước mặt bà chị cáo già này được.

- Sao không nghe máy đi, chị thấy có tiếng rung.

Sặc! Sao chị ta biết, tiếng rung nhỏ thế kia mà?? Tôi không thể tin được nhìn chằm chằm vào bộ mặt xinh đẹp đang cười một cách bí hiểm kia. Thật kì lạ! Nghĩ thấy có điều gì uẩn khúc, tôi vội lấy cái điện thoại vẫn rung từ nãy giờ ra xem thì ôi trời ơi, cái tên “Bà cáo già” to chính inh đang nhấp nháy trên màn hình. Thảo nào mà có cuộc gọi đến đúng lúc thế, hóa ra là... Đúng là hồ ly tu luyện ngàn năm, ranh ma thật!

- Nói dối mà em cũng không biết đường nói, nếu đã hông đem đi sửa rồi thì mấy lần chị gọi đến thì không thể có tín hiệu như bình thường được! – Chị ta vừa cười nói vừa giơ con Smartphone đỏ chói lên lắc lắc trước mặt tôi, trên màn hình vẫn hiển thị cuộc gọi đi “Em chồng” (!?!). Khâm phục thật, lén lút bấm gọi vào máy tôi từ nãy giờ mà máy may chẳng bị tôi nghi ngờ gì cả, còn ai có thể “cáo” hơn bà chị này không chứ??

- Tại chị làm phiền em nhiều quá nên mới không muốn nghe!

- Không muốn thì em vẫn phải nghe chứ, vì đó là giao kèo của hai chúng ta, nếu em phá vỡ giao kèo thì chị buộc phải tiết lộ bí mật của em thôi.

- Chị đe dọa em à? – Tôi gằn giọng, trừng mắt với chị ta.

- A Tuấn...!!

Đột nhiên bà chị hét ầm tên ai đó khiến tôi giật nảy mình, theo phản xạ đưa tay lên bịt lấy miệng bà, đồng thời quay lưng lại. Tôi khựng người, hai mắt mở to nhìn con người đang đứng cách mình một đoạn khá xa, nhịp thở bất giác ngưng lại như có áp lực đè nén trong người...

Đúng là hội trường...

Hắn đang cười... nhưng lại là với một cô gái xinh đẹp, một nụ cười thân thiết và dịu dàng hiếm có trên môi hẳn. Thật... THẬT ĐÁNG GHÉT!!!

Tên khốn! Sao lại cười kiểu lừa tình đó, chắc là đang tính dụ dỗ con gái nhà lành đây mà. Tôi gần như muốn phát hỏa khi nhìn cảnh tượng trước mắt, cô gái tóc dài kia cầm quyền vớ chỉ chỉ trò trò gì đó, chắc là hỏi bài, còn tên Tuấn thì cười cười nói nói với bà cô ấy, chưa bao giờ tôi bắt gặp một vẻ mặt thân thiết của hắn đến thế. Khốn, hỏi bài có cần phải cười dụ dỗ người ta thế không, nhất là kết hợp với bộ mặt đẹp trai đó???

Trần Thái Tuấn, hắn ta luôn cười mỉa tôi, luôn tỏ ra hách dịch, kiêu ngạo với tôi, luôn bá đạo chọc tức tôi, chưa bao giờ tỏ ra thân thiện với tôi dù chỉ một lần.

Hắn thực sự ghét tôi? Hoặc có thể cô gái kia là... bạn gái hắn?

Vừa nghĩ đến hai chữ “bạn gái”, tôi tự dưng thấy chỗ ngực trái hơi nhói nhói khó chịu, lại có chút cảm giác tự ái xen lẫn tủi thân. Có thể cô gái đó là bạn gái hắn lắm chứ, hai người hợp đôi đến thế kia mà, hắn cười hay gì với cô ta là quyền của hắn, liên quan quái gì đến tôi, lấy cớ gì mà tôi nổi giận. Đúng thế! Tôi đau lòng cái gì chứ, thất vọng vì cái gì, tôi đối với hắn cũng chỉ là tình cảm nhất thời mới nảy sinh từ một phía, vẫn chưa phải lún sâu lắm...

Ghen ư? Buồn cười!

Nhưng mà... nói thật thì, chả vui chút nào cả.

Chán quá, lại buồn nữa...

Quên đi thôi, cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua, coi như là được ném thử mùi vị của thứ gọi là tình cảm vậy, cuộc đời còn dài, sau này tôi sẽ gặp được người dành cho mình...

- Lam??

Tôi giật mình sức tỉnh, quên mất là từ nãy tới giờ vẫn còn bịt miệng bà chị lẩm lời Phương. Tôi vội buông tay, đồng thời rũ bỏ đi cái biểu hiện đáng ngờ khi nãy, với cái bà hồ ly nguy hiểm này thì khó mà qua được mặt bà điều gì.

Quả nhiên...

- Em thích Tuấn?

Đó là câu hỏi đầu tiên thốt ra từ miệng bà chị sau khi vô duyên vô cớ kéo tay tôi đi một mạch vào canteen trường, chỉ là không nghĩ chị ta lại hỏi thẳng đúng vấn đề nhạy cảm mà cũng rất nan giải trong lòng tôi. Hắn là bà chị cáo già đã nhìn thấu tâm tư tôi lúc ban nãy rồi, tính ý thật đấy! Sừng sốt ba giây, tôi do dự không biết trả lời thế nào, gật gật đầu nhưng sau đó lại lắc lắc đầu phủ nhận.

- Em không rõ?

Gật gật, lại lắc lắc. Không phải là không rõ, chỉ là... khó chấp nhận thôi.

- Sao em cứ lắc gật hoài thế? Nếu em thực sự không rõ thì cứ nói cho chị cảm giác em thường có khi gặp Tuấn, chị là người có kinh nghiệm nên có thể sẽ giúp được em chẳng?

Giờ đây, chị tính làm quân sư tình yêu cho tôi đây à?

- Cảm ơn, em không cần chị giúp đâu.

- Đừng ngượng... - Chị Phương chống tay lên cằm, ra chiều suy nghĩ, - Nhưng không sao, em không nói thì chị cũng có thể dễ dàng kết luận được là em đã thích cậu ấy, qua biểu hiện vừa rồi em rõ ràng là đang tức giận khi thấy cậu ta gần gũi con gái khác!

- Ê ê, chị đừng có mà kết luận bừa như thế chứ, chị dựa vào đâu mà suy đoán lung tung??

- Dựa vào đôi mắt, và quan trọng hơn là cảm nhận!

- Cảm nhận chị hỏng rồi.

- Vớ vẩn, vẫn còn nhạy bén như ra-đa lắm! Không tin em cứ thử test một bài về tâm lý tình cảm xem.

Bà chị nháy mắt khó hiểu với tôi, đối với lời chị này nói tôi hoàn toàn mờ mịt.

- Như thế nào?

- Này nhé, khi đứng trước người đó, em có cảm thấy tim đập nhanh, đồng thời trong lòng ngực như có áp lực đè nén không?

- Có.

- Từ sau khi được người đó cứu, em rất cảm động và luôn nghĩ đến cảnh em được người đó hô hấp nhân tạo?

- Một chút... - Tôi bắt gặp ánh mắt, - Này, sao chị hỏi câu tế nhị thế??

- Đó là lí do em rất ngượng khi gặp cậu ta?

- Đúng thế.

Vừa nghe khẳng định từ tôi, chị Phương bỗng “tách” một cái, như thể nảy sinh ra sáng kiến vĩ đại nào đó.

- Chuẩn rồi, nhất định là em thích cậu ta ‘lắm’ thì mới có những cảm giác đó! Xét về mọi mặt thì chị dám khẳng định chắc chắn như cột bê tông luôn!

Ừ thì tôi cũng biết mình tự nhiên có tình cảm với hội trưởng, nhưng không nghĩ điều này lại dễ dàng bị người khác phát hiện. Có vẻ như bà chị này rất rất am hiểu về chuyện yêu đương, có nên nhờ bà cố vấn cho không nhỉ? Tôi nghĩ lại rồi, tình yêu không dễ xuất hiện, nên không thể để nó đi một cách lãng xẹt thế này được.

- Vậy phải làm sao? Em không dám tỏ lộ mạnh mẽ giống như chị được.

- Haizz, đừng nhắc đến điều ấy nữa. Cũng tại chị muốn bộc lộ cá tính của mình cho anh em biết, nào ngờ thất bại thảm hại. Vậy nên, dịu dàng một chút vẫn hơn... - Bà chị tỏ ra chán nản chống tay lên cằm, hồi tưởng lại thời khắc oanh liệt khi tỏ tình của mình. Hờ, nếu là tôi được bà tỏ tình kiểu thế thì cũng xách dép bỏ chạy mất dạng ấy chứ, ông Lâm vẫn còn kiên cường chán! Đang thần thờ, đột nhiên bà ngẩng phắt dậy khiến tôi giật nảy mình (sao cứ thích làm tôi giật mình thế nhỉ), - Chị có cách này hay lắm nè!

Cách gì? Miễn là đừng khiến cho người khác khiếp sợ là được rồi!

- Thứ ba tuần sau là sinh nhật Tuấn, mọi người định tổ chức party bất ngờ cho cậu ấy, hay là đến lúc đó em hãy cho cậu ấy biết giới tính thật của mình rồi tỏ lộ đi?

Tôi đang uống trà sữa, nghe bà nói thế tí thì phun hết ra ngoài. Gì??? Bà có bị hâm không đó??? Tôi cực khổ gấu diêm không được lại muốn tự mình lật tẩy mình??? Tất nhiên là tôi cũng muốn trở về với bộ dáng thật của mình lắm cơ mà đã đâm lao thì phải theo lao đến phút chót.

- KHÔNG ĐƯỢC!!!

- Chị biết em lo sợ hậu quả, nhưng tình yêu tìm đến với mình không dễ dàng, phải biết nắm bắt lấy cơ hội chứ? Em cứ muốn giấu việc mình là con gái mãi như vậy thì làm sao mà thể hiện được tình cảm với cậu ta?

Chị ấy nói đúng, nhưng...

- Chị sẽ giúp em make up thành một công chúa, đảm bảo bọn con trai sẽ đổ rập một đồng dưới chân em ngay!

Vừa mới nghiêm túc được có chút đã quay ra cười cợt ngay được. Cái tôi quan tâm là đẹp hay xấu sao? Tôi vốn dĩ đẹp sẵn rồi, khỏi cần chị hóa trang. Điều tôi hiện tại đang phân vân là có nên làm theo lời chị Phương không, cũng nên nắm bắt cơ hội chứ, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ bị phát hiện thôi, cùng lắm là chuyển trường... Haizz, coi nhẹ nhàng vậy thôi chứ tôi rất sợ điều đó, nhưng giả sử cho đến lúc tốt nghiệp tôi vẫn không bị phát hiện thì làm gì còn cơ hội bày tỏ với người ta, đến lúc ấy mỗi người đã một ngả, tôi có lẽ sẽ hối tiếc...

*

*

Tôi lang thang trên đường sau khi học thêm về. Ôi, đáng lẽ được ngủ nướng vào sáng chủ nhật này cơ, chỉ tại thầy dạy toán muốn lùi buổi học vào hôm sau để thầy đưa vợ con đi chơi công viên trau dồi tình cảm gia đình, báo hại chúng tôi cả tuần nay đều phải dậy sớm đi học thế này. Đã thế sáng nay còn dậy muộn chưa kịp ăn gì đâm ra đói bụng nên bây giờ đang lang thang tìm quán ăn sáng đây (cũng may là bọn tôi chỉ học từ 7 đến 9h30 thôi nên không tới sẽ là tại lớp mất). Tự nhiên nghĩ ra thứ ba này là sinh nhật của hội trưởng, hay là tiện thể mua quà cho hắn luôn nhỉ?

Đánh chén no nê ở quán ăn nhanh xong, tôi vác cái bụng căng tròn như phụ nữ mang thai ba tháng ra khỏi quán, tính kiểm cửa hàng lưu niệm để mua quà sinh nhật. Đang yên đang lành tự nhiên có một tên lái xe máy bị trọ tay lái, suýt chút nữa va phải một bà lão, tuy không chạm phải nhưng cũng khiến bà ấy quá hoảng sợ mà ngã nhào ra đất, đồ đạc rơi vãi hết xuống đường – toàn là khoai lang, tên kia thấy thế nhưng lại vô tình phóng xe chạy đi mất, một câu xin lỗi cũng không thèm nói. Tôi hoảng hốt vội chạy đến đỡ bà lão dậy, đồng thời tức giận rủa thầm cái tên lái xe chết tiệt không có lương tâm kia, thanh niên bây giờ thật là...!!

- Cảm... cảm ơn cháu!

Cũng may là bà không bị sao cả, ơ, mà sao nhìn bà lão này quen quá... Tôi bất giác nhìn thấy túi khoai nằm chỏng chơ, liền chạy ra thu lượm vào, ngay lúc đó tôi chợt nhớ ra một điều, thốt lên:

- Ô, bà là bà bán bánh khoai bữa nọ!!!

Chuẩn rồi, chính là bà lão hiền hậu bán bánh khoai bị mấy tên du côn đến vòi tiền, trùng hợp thật nhà, cũng có ngày tôi tình cờ được gặp lại bà ấy. Nhưng hình như bà ấy không nhớ gì tôi cả, nhìn mặt bà có vẻ mờ mịt khi tôi thốt lên, chắc tại bà cũng có tuổi rồi nên nhất thời không nhớ được tôi là ai thôi.

- Cháu biết bà sao?

- Dạ, bà không nhận ra cháu ạ, cháu chính là người đã đánh toi bởi mấy thằng lưu manh đến ăn vạ tiền bà rồi còn đòi đập phá quán ý!

Mặt bà lão ngẩn ra một lúc, sau đó cái trán đầy nếp nhăn càng nhăn chặt lại, có vẻ như bà đang cố nhớ xem đã từng gặp qua tôi chưa đây mà.

- Nếu bà không nhớ được thì thôi ạ...

- A, bà nhớ rồi, nhớ rồi, lúc đó cháu còn đi cùng một cô bé xinh xắn nữa!

- Đúng ạ, đó là bạn cháu. – Tôi cười toe toét, xem ra bà vẫn còn minh mẫn lắm.

Lại nhìn hai túi khoai to đùng dưới chân, tôi chợt thấy thương bà, một bà lão yếu đuối sao có thể xách nặng thế này nhỉ, đã thế còn suýt bị tai nạn nữa. Ở tầm tuổi này đáng lẽ bà phải được an hưởng tuổi già chứ sao lại phải vất vả đi bán bánh khoai, lại còn bị mấy thằng mất dạy trên chộc, con cháu bà đâu hết rồi, họ không phải là những người bất hiếu đó chứ?

- Sao bà lại xách nặng thế này? Để cháu giúp bà xách về nhà nhé, nhà bà ở đâu ạ?

- Ôi được sao, nhưng mà nặng lắm đó cháu.

- Không sao, bà đã xách được thì thanh niên bọn cháu cũng phải xách được chứ ạ!

- Cháu thật tốt!

Tôi nhắc hai túi khoai to đùng lên, ui, đúng là có hơi nặng thật, sao bà có thể xách được nhỉ? Bà đúng là pro nha! Tôi theo bà đi vào một con hẻm nhỏ cách chỗ chúng tôi gặp nhau không xa. Con hẻm khá là ngoằn ngoèo, nếu không đi thường xuyên thì rất dễ bị lạc, mà càng đi sâu vào thì càng thấy ngõ hẹp dần, những ngôi nhà quanh đây trông rất cũ kỹ, cảm tưởng nếu có cơn bão hơi lớn một tí thôi là có thể quét đổ ngay (chết thật, và miệng!).

Chúng tôi dừng lại trước một căn nhà có cánh cổng sắt quét sơn màu xanh lam đã hoen rỉ, hai bên bờ tường mọc đầy rêu dính đầy mảnh sành vỡ chai vỡ để chống trộm. Bà lấy cái chìa khóa, loay hoay một hồi mới mở được cái khóa sắt cũ to, tôi xách túi khoai đi theo bà vào trong nhà. Tôi đặt hai cái túi xuống, theo phản xạ nhìn một hồi xung quanh. Căn nhà chỉ có duy nhất tầng trệt và khoảng sân nho nhỏ bày toàn thùng xốp trông hành tẩu rồi giá đỡ. Tôi không có ý gì đâu nhưng căn nhà đã cũ lắm rồi, nếu không tu sửa lại một số chỗ thì có lẽ sẽ không chống chọi được với mưa to gió lớn.

- Cháu vào uống chén nước nhé!

- Vâng ạ!

Tôi vui vẻ theo bà vào trong nhà, cẩn thận quan sát, bên trong có cấu trúc giống kiểu nhà buồng hồi xưa (có bếp, nhà tắm, buồng ngủ và cả gác lửng nè), tuy hơi chật nhưng vô cùng ngăn nắp, sạch sẽ. Ngồi vào ghế, tôi nhận từ tay bà chén nước chè rồi nhỏ nhẹ hỏi một ngụm. Không hiểu sao từ lúc bước vào đây, tôi cứ cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó, phải rồi, căn nhà có vẻ như rất tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức làm tôi cảm giác nó giống như không có người ở. Nếu vậy... con cháu của bà lão đâu rồi nhỉ? Hay là... bà sống một mình?

Nếu đúng là như vậy thì thật tội nghiệp bà lão, ngần này tuổi mà không có ai để nương tựa...

- Cháu cứ ngồi chơi tự nhiên nhé, bà ra kia gọt đồng khoai.

Tôi gật đầu, cũng muốn ở đây chơi một lúc cho bà đỡ cô đơn, dù sao về nhà cũng chẳng có việc gì làm. Nghĩ lại tôi thật sự rất may mắn vì mình có một gia đình hạnh phúc, có ba mẹ, anh và cả em trai, còn bà thì... Khê, nước chè đắng chết đi được!

Ngồi một lúc tự nhiên thấy chán chán, tôi đứng dậy đi thăm quan loanh quanh nhà tiện thể tìm xem có thứ gì đọc không, rồi bao giờ bà vào thì nói lời tạm biệt bà ra về. Thấy có căn buồng nhỏ buồng rèm che, nghĩ bụng đó là phòng của bà, mặc dù tùy tiện xem phòng người khác là không hay lắm cơ mà xem một chút cũng không sao nhỉ. Tôi nhẹ nhàng vén rèm...

Sừng sốt nhìn vào căn buồng nhỏ, tôi không nghĩ đây là buồng để ban thờ, càng kinh ngạc hơn khi vô tình nhìn thấy hai tấm di ảnh trên ban, là một người đàn ông và một phụ nữ khá trẻ... Tôi nghi hoặc, trong đầu đang nghĩ đến một khả năng...

- Đó là con trai và con dâu của bà, đã không may bị tai nạn...

Tôi giật mình khi nghe thấy giọng nói sau lưng, hốt hoảng buống tấm rèm ra rồi quay lại, tim vẫn còn đập thình thịch, bà xuất hiện bất ngờ quá! Nhưng khi bắt gặp gương mặt hiền hậu kia có chút gì đó như là buồn bã, lòng tôi đã bắt đầu chùng xuống...

- Bà ơi...

Không ngờ bà lão lại gặp phải điều bi thương như vậy, cả con trai và con dâu của bà đều đã...

- Bà không sao, dù gì cũng còn đứa cháu trai để nương tựa, nhờ thằng bé mà bà mới có động lực để sống tiếp! – Bà lắc đầu nói, sau đó liền chỉ tay lên căn gác lửng. – Chỗ ngủ của nó đó, có nhiều sách lắm, cháu có muốn lên lấy một quyển đọc không?

- Dạ thôi, không cần đâu bà... - Tôi vội xua tay, tiện miệng đổi chủ đề – Bà có cháu trai ạ?

- Ủm, thằng bé học rất giỏi, lại chăm chỉ nữa, bà rất tự hào về nó. Nó đi thi luôn đạt giải nhất, có rất nhiều bằng khen, chỉ tiếc nhà bé quá không có chỗ treo, ôi, bà nói nhiều quá rồi...

Tôi nhận thấy khi nhắc đến đứa cháu đó, trên môi bà nở nụ cười thật hạnh phúc. Có lẽ ông trời đã không tuyệt tình với bà lão này, trao tặng cho bà một đứa cháu giỏi giang như vậy, tôi thật tò mò về cậu ấy quá.

- À quên mất, bà chưa kịp hỏi tên cháu. Cháu gái, cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi?

- Dạ cháu là... Khoan, sao bà lại biết cháu là con gái ạ??

Tôi sững sốt một phen khi bà nói đến hai từ “cháu gái”, nhìn đi nhìn lại thì bộ dạng tôi bây giờ rất giống con trai nha. Tự nhiên bà cười hi hi, điệu cười khá là giống với bà nội của tôi ngày xưa:

- Sao bà lại không biết chứ? Dù trông cháu rất giống con trai nhưng mắt bà vẫn còn tinh tường lắm nhé.

Oh My God, thật là khâm phục bà lão quá, chỉ nhìn qua một lần là đã biết tôi là con gái rồi. Tôi cười ngượng ngùng:

- Tại cháu theo xì tai con trai đó bà. Cháu là Lam, 16 tuổi.

- Gọi bà là bà Hòa nhé, cháu 16 tuổi à, hình như cũng trạc tuổi cháu trai bà... - Nói đến đây, bà ngược lên nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên cái tủ cũ, - Đã 10 giờ rồi à, chắc nó cũng sắp đi chợ về rồi.

Con trai mà đi chợ à? Hừm, chả bù với ông anh vô dụng ở nhà, chỉ biết nấu mấy món ăn đơn giản, nhò ra chợ mua đồ một tí mà bị người ta lừa, lúc thì bị cân điều lúc lại bị “chém” giá. Mà tôi cũng phải về rồi, còn chưa mua được quà cho hội trường nữa.

- Nếu vậy thì cháu...

- Bà ơi cháu về rồi đây!!

Tôi định cáo từ ra về, thì bên ngoài có tiếng ai đó vọng vào, chắc là cháu trai của bà Hòa về rồi. Mà khoan đã, sao giọng nói này nghe quen thế nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trùng Hợp? Hay Do Sự Sắp Đặt Cố Ý Của Ông Trời?

Ôi không!!

Cái giọng này... tôi đã rất quen thuộc từ lâu rồi. Đây là trùng hợp? Hay là do sự sắp đặt cố ý của ông trời?

Chết tiệt, tim lại đập nhanh nữa rồi, sao lại hồi hộp ngay vào lúc này chứ?? Ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa đường đưa lối cho tôi vào ngay nhà hán thế này?? Lại còn nói chuyện rất thân thiết với bà hán nữa!!!

- Ô Lam...

Thái Tuấn sững sốt nhìn tôi, còn tôi chỉ biết cười ngượng ngùng rồi vẫy vẫy tay với hán:

- Hihi, chào... chào anh...

- Ủa, hai đứa biết nhau à? – Bà Hòa hỏi.

- V... vâng, anh Tuấn là đàn anh học trên cháu hai lớp... - Chết tiệt, giọng nói tự nhiên lại trở nên lắp ba lắp bắp như thể bị phát hiện làm điều mờ ám vậy, ôi hai cái ngón tay ngu ngốc, nói là được rồi lại còn gơ lên hình chữ V để minh họa nữa. Lam ơi Lam à, trước mặt người đó mày tự dung biến thành đứa ngốc nghếch nhất thế gian rồi, hic.

- Ô, vậy ra hai đứa học cùng trường sao? – Bà có chút ngạc nhiên, rồi tự dung cầm lấy tay tôi cười đến xán lạn, - Hay là cháu ở lại ăn một bữa cơm với bà đi!

Hớ?? Tôi há hốc mồm với đề nghị bất ngờ của bà. Ở... ở lại ăn cơm với bà, tức là với cả... hội trường á? Có thể sao?? Tôi tự hỏi rồi không tự chủ liếc mắt qua chỗ Thái Tuấn, hình như mặt anh ta không được vui cho lắm. Sao thế nhỉ, hán không vui khi tôi tới nhà hán ư?

- Sao cậu biết nhà tôi?

- Tuấn, sao con lại hỏi thế? Lam là khách của bà, Lam đã giúp bà xách mấy cân khoai về đây.

Đột nhiên hấn ném túi rau xuống, chạy đến chỗ chúng tôi, về mặt khăn trang chưa từng có:

- Bà, con đã bảo với bà là để con mua cho, nặng như thế làm sao bà xách nổi?? Với lại con kêu bà nghỉ bán mà, để con nuôi bà không được sao??

- Không được!! Con mới là người cần phải nghỉ làm thêm đấy. Tuấn, con còn đang là tuổi ăn tuổi học, bà không nỡ để con cực khổ, lúc nào cũng thấy con bán mạng đi làm thêm kiếm tiền, rồi còn thức đêm học bài, có biết bà đau lòng lắm không, con phải biết lo lắng cho sức khỏe của mình chứ!

Hơ... cuộc nói chuyện bình thường tự nhiên lại trở thành cãi vã (không ác ý) rồi, có phải là do có mặt tôi ở đây không? Tôi có phải đang nghe những điều không nên nghe?

Tự nhiên tôi thấy lòng mình nặng trĩu, thật không ngờ họ lại sống một cuộc sống khổ sở, khó khăn đến vậy, thế mà đũa ngu ngốc như tôi lúc đầu cứ tìm cách gây khó dễ cho Thái Tuấn. Thì ra đó là lí do vì sao ở trường tôi hay tình cờ bắt gặp hội trưởng ở trạng thái mệt mỏi, và việc hấn cuồng làm thêm cũng chỉ để kiếm tiền bù đắp cho cuộc sống khó khăn hằng ngày. Nào ai biết con người kiêu ngạo như hấn lại có hoàn cảnh như vậy đâu... Tôi bất giác nhìn qua căn buồng che rèm, không phải chứ, không phải họ là ba mẹ anh ta chứ? Họ đã mất... lại cùng một ngày...

Là thật sao? Thái Tuấn đã...??

Tôi bất giác chảy nước mắt, chỉ cần nghĩ đến điều đó là thấy lòng đau như bị dao cứa, thật bi thương... Tôi áy náy lắm, quyết định từ giờ sẽ đối xử thật khác với hội trưởng, sẽ không cấu gắt, không chống đối, không gắn chữ “cấu” vào danh xưng “hội trưởng” nữa, cũng không gọi “hấn” mà sẽ thật lễ phép theo đúng nghĩa đàn em học lớp dưới đối với đàn anh,... tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể giúp được Thái Tuấn, chỉ cần là những việc tôi làm được.

- Sao cậu lại khóc?

Nghe thấy giọng Thái Tuấn, tôi gạt mình quay lại thực tại, chết thật, lại để hấn, à quên, anh ấy nhìn thấy tôi thế này, một con người có lòng tự tôn cao vờ như anh chắc chắn sẽ tức giận khi để người khác khóc vì thương hại mình. Tôi gạt phăng giọt nước mắt, lắc đầu cười nhạt:

- Không, em không khóc, tại có hạt bụi bay vào mắt nên...

- Thật không phải khi để cậu chứng kiến những thứ không hay ho. – Hội trưởng tự dung tỏ ra khách sáo, hoàn toàn coi tôi như người xa lạ (thì đúng thế thật...).

- A không có gì, em không để ý...

Thái Tuấn thở hắt ra một tiếng:

- Bà hỏi cậu có muốn ở đây ăn cơm trưa không?

- A... - Tôi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, - Có có a...

Chỉ là thấy vẻ mặt mong chờ của bà tôi không nỡ từ chối, lát tôi sẽ gọi điện báo cho mẹ là ăn cơm nhà bạn, mẹ tôi cũng khá dễ tính về khoản này. Thấy Tuấn xách túi rau lên, tôi lon ton chạy ra cười nói:

- Hội trưởng, có cần em giúp gì không?

- Khỏi! – Mặc dù có ác khẩu nhưng tôi... đành nhịn, - À mà nếu cậu thực sự muốn giúp thì gọt khoai giúp bà tôi kìa, tôi đi nhóm bếp nấu cơm.

- Vâng!!

- Sao bữa nay ngoan như cún con vậy... - Tuy rằng lắm bầm nhưng tôi vẫn nghe thấy đầy hội trưởng à.

Tôi ngồi trong nhà gọt đồng khoai lang cùng bà Hòa, tranh thủ lúc Thái Tuấn không có ở đây vội nói:

- Bà ơi, bà đừng nói cho anh Tuấn biết cháu là con gái nhé!

Tôi muốn tự mình tiết lộ hơn.

- Sao vậy cháu?

- Bởi vì... anh Tuấn vẫn nghĩ cháu là con trai... V... với lại, cháu thích anh ấy... - Ôi, sao tự nhiên không biết xấu hổ lại bộc bạch tình cảm ra hết như theo bản năng thế này, có ai hỏi đâu, mày càng ngày càng trở nên ngớ ngẩn rồi đấy Lam à!

- Bà hiểu rồi, bà sẽ không đề cập gì cả. Cháu nói cháu thích thằng Tuấn nhà bà, bà thật sự rất vui đấy!

- A...

Bà lại cười ôn nhu với tôi, y chang bà nội tôi á. Đã lâu lắm rồi, tôi mới được nhìn thấy hình ảnh người bà yêu quý của mình hiện hữu trong người khác. Bà nội tôi rất hiền hậu, mà bà hội trưởng cũng vậy.

Lúc lâu sau...

- Bà ơi, cháu hỏi điều này không phải lắm nhưng... - Tôi ấp úng, không biết nói kiểu gì cho ý nhị, phải phép, mà tôi thực sự rất tò mò, -... anh Tuấn, anh ấy, ba mẹ anh ấy...

“Bịch”. Tôi giật mình nhìn củ khoai đang gọt dở đột nhiên rơi khỏi tay bà, có vẻ như tôi sai lầm rồi, chết tiệt cái tính tò mò, biết thế không hỏi nữa cho xong. Tôi hốt hoảng nói:

- Cháu... cháu xin lỗi, đáng lẽ cháu không nên...

- Không sao... - Bà nhặt lại củ khoai tiếp tục gọt, khuôn mặt đã nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu, nhưng tôi biết tôi đã vô ý vô tứ chọc vào nỗi đau trong lòng bà. Bà tự nhiên chậm rãi nói, - Trước kia khi ba mẹ Tuấn còn sống, nhà bà không sống ở cái khu tôi tàn này đâu. Thăng bé khi xưa là một đứa luôn luôn vui vẻ năng động, nhưng từ sau khi con trai và con dâu bà gặp chuyện, để lại một món nợ lớn, buộc bà phải bán đi căn nhà rồi chuyển về đây, thằng Tuấn cứ thế trở nên lầm lì, nó không chịu nổi khi đột nhiên trong một ngày nó trở thành cô nhi mất cả cha lẫn mẹ...

Giọng bà nghe rất đều, không một chút đau thương, cứ như thể bà đang kể một câu chuyện rất bình thường vậy.

- Từ ngày đó, nó không cười không nói, như một cái xác không hồn, cả ngày cứ thờ thờ thần thần nhìn lên di ảnh của ba mẹ. Bà rất đau lòng, cứ nghĩ sẽ vĩnh viễn mất đi đứa cháu nội đáng yêu ngày nào, nhưng cứ như vậy thì bà không chịu nổi, bà không muốn đứa cháu duy nhất của mình mười hai tuổi đã đánh mất tuổi thơ. Bà đã dùng hết tâm lòng mình an ủi, khuyên bảo, động viên, và thật may... bà đã kéo nó thoát khỏi tay Từ Thần...

Tôi không ngẩng đầu lên, chăm chú lắng nghe, nhưng lòng đã lặng từ lâu. Mười hai tuổi... anh đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy... Mười hai tuổi... vốn dĩ là một giấc mơ êm đềm, lại trở thành ác mộng đau thương...

- Nhưng nó vẫn khép chặt lòng mình, không còn vui cười như xưa, ngay cả với bà cũng vậy. Vì muốn vượt qua cái nghèo mà mới 15 tuổi nó đã bán mạng đi làm thêm kiếm tiền khắp nơi, quyết tâm học thật giỏi để tìm kiếm tương lai. Bà rất thương thằng bé, và cũng rất tự hào về nó. Lam này...

- Dạ? - Tôi hơi chột dạ khi nghe bà đột nhiên gọi tên mình.

- Bà kể cho cháu nghe những điều này vì bà tin tưởng cháu, cũng không biết từ khi nào bà lại có thể坦然 kể cho người khác nghe về quá khứ đau buồn này, chắc tại vì khi nghe cháu bộc lộ rằng cháu thích thằng Tuấn chẳng. Bà rất ngạc nhiên và cũng rất vui mừng, cháu là một người con gái tốt bụng, nếu hai đứa có thể... với nhau thì bà rất vui. Nhưng bà sẽ không hy vọng nhiều vào điều đó, cứ mặc cho ông trời sắp đặt đi, bà mong cháu sẽ giúp đỡ thằng Tuấn nhà bà...

- Ôi bà ơi, cháu không chắc mình sẽ làm được nhưng cháu sẽ cố gắng hết mình... cố gắng giúp anh ấy mở lòng hơn với tất cả...

Nói thật tôi cũng không tự tin lắm, nhưng tôi sẽ thử, sẽ thử giúp anh ấy cho dù anh ấy có bài xích tôi đi chăng nữa. Anh cũng đã rất kiên cường vượt lên sự khắc nghiệt của số phận, nhưng trái tim anh vẫn thật mềm yếu, chính sự yếu đuối của anh tối hôm đó tại bờ biển đã chứng minh tất cả, vết thương trong lòng anh hẳn là vẫn còn đau đớn lắm... Tôi nên làm gì đây?

Mặc dù là đang gọt khoai nhưng tâm trí tôi đã bay tận đâu, thỉnh thoảng tôi liếc mắt ra phía cửa ra vào, Thái Tuấn trong chiếc áo sơ mi kẻ caro đã sồn màu đang tắt bật nấu nướng ngoài sân. Tại sao lúc trước tôi không hề nhận ra anh rất hoàn hảo nhỉ, khó mà tìm thấy điểm khuyết ở anh.

*

- Com xong rồi đây, mọi người nghỉ tay đi. Bà, bà để con cất đồ cho.

Thái Tuấn bê mâm com nóng hổi đặt lên bàn, rồi nhanh nhẹn thu dọn đồng khoai, vỏ, rồi dao, loáng cái đã sạch bách. Bà Hòa toan cầm lấy muối xối com nhưng tôi vội bắt lại cái muối từ tay bà, “để cháu”, đùa chứ ai lại để người già múc com cho mình.

Lần đầu tiên tôi được ăn com ở nhà hội trường, tuy chỉ là một bữa com đạm bạc thịt lợn kho rau muống xào nhưng tôi cũng cảm thấy rất vui và hạnh phúc, ừm, tay nghề của hội trường rất tốt, đồ ăn anh nấu ngon y chang mẹ tôi nấu vậy. Bà Hòa đối với tôi rất tốt nha, bà luôn cười hiền hòa với tôi, luôn tay gấp đồ ăn cho tôi, dù chỉ là có gấp nhau hai lần nhưng bà đối với tôi tốt y như người thân ruột thịt vậy.

Có lẽ bữa com ngày hôm nay sẽ trở thành một kỉ niệm khó quên trong đời tôi – ngày tôi được hiểu rõ về con người Trần Thái Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sinh Nhật Hội Trưởng

Sau một đêm đắn đo, tôi đã quyết định sẽ tiết lộ thân phận của mình cho Thái Tuấn biết, mặc kệ hậu quả sẽ thế nào đi chăng nữa. Đó là lí do vì sao mà tôi lại có mặt tại đây – nhà của chị Phương (tất nhiên là chị ta đã nhắn địa chỉ cho tôi biết trước đó), để biến hóa thành “hồ đồ” dưới bàn tay ma quái, ý lộn, ma thuật của bà chị hồ ly này.

Tôi ngơ ngác một hồi trước căn phòng xa hoa được trang trí lộng lẫy chẳng khác gì phòng công chúa với hai màu hồng và trắng của chị Phương, từ lúc tới đây miệng tôi đã muốn dính chặt dưới đất lắm rồi đấy, vì sao ư, bởi vì nhà chị ấy quá đẹp, quá hoành tráng, không khác gì nhà ông Nguyễn luôn ý. Ông anh ngốc, được một con rùa vàng để ý tới mà không biết tranh thủ nắm bắt lấy, cứ thế đá tiền ra khỏi cửa.

- Lại đây, mau ngồi xuống, chị sẽ cho em thấy tài make up của chị, tối nay đảm bảo em sẽ lung linh như một nàng công chúa, tha hồ mà câu dẫn hoàng tử!

- Chị làm ơn đừng nói buồn nôn như thế.

Chị Phương hí hửng lôi từ trong tủ ra một cái hộp to phắc, mở ra thì toàn đồ nghề trang điểm như mascara, son, phấn, mi giả, kẹp mi, ... đủ các loại nhãn hiệu luôn. Với cái đồng này, tương lai không sợ chết đói (mặc dù không có khả năng đó với bà).

Tôi ngồi xuống ghế, cosplay pho tượng, mặc cho chị ấy hoành hành ngang dọc trên mặt mình, hết bôi rồi trát, hết tô rồi kẻ. Bản thân tôi không thích mấy thứ làm điệu rườm rà này lắm, nhưng cơ hội chỉ đến hôm nay, cần phải đánh chắc thắng chắc, chịu đựng một chút cũng không sao. Vì nghĩ bọn con trai đều thích con gái xinh đẹp, nữ tính nên hôm nay tôi sẽ sống ngược lại với cá tính vốn có của mình vậy.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, cụ thể là 37 phút 48 giây (tôi nhìn trên đồng hồ điện tử á), cuối cùng cũng xong. Tôi hơi lo lắng nhìn vào gương, đồng thời nghĩ không biết bà chị biến mình thành cái dạng gì. Ủa...?

OH MY GOD!!!

Đây có phải là mình không?? Mình đây sao, trông khác quá!!!

Ôi chào, một mỹ nữ!!!

Tôi kinh ngạc, hết xoa gương rồi lại chạm thử vào mặt mình. Ghê thật, khâu phục tài nghệ của chị Phương quá đi, tôi từ một đứa “ái nam ái nữ” đã biến thành một cô gái so cute!! Đẹp đến nỗi chính tôi còn chẳng nhận ra mình nữa. Cách trang điểm của tụi con gái đúng là đáng sợ, thế này thì vịt cũng hóa thành thiên nga chỉ qua một lớp phấn ngụy trang thôi.

- Đẹp đúng không, nào, giờ thì đội thử cái này đi, chị chuẩn bị riêng cho em đó!

Đầu tôi tự dưng bị ấn vào một thứ gì đó vừa mềm vừa mượt, che mất cả tầm mắt. Chính ngay ngắn lại một chút mới phát hiện ra đó là một bộ tóc giả dài xoắn bồng bênh màu cà phê. Thật là, chị chu đáo quá, cũng không cần quá cầu kì thế này đâu chị!

- Chào ôi, em xinh thật đấy nha! Thật ra không trang điểm thì em cũng rất xinh đấy, có gen giống Lâm mà.

- Nhưng em thấy hơi kì kì sao ấy, trước giờ em chưa từng làm đẹp kiểu này.

- Có sao đâu, thì giờ thử một lần. Nào, thay thử quần áo xem, mà em có bộ váy nào không đấy?

Tôi gật đầu, có duy nhất một bộ mà papa đã tặng, không quên mang đi vì biết thế nào cũng cần đến nó. Vào trong phòng tắm, tôi thở hắt ra một tiếng, không nghĩ mình sẽ mặc lại bộ váy này lần thứ hai. Không biết khi Thái Tuấn nhìn thấy bộ dạng này của tôi thì... sẽ phản ứng sao nhỉ?

Thay xong, tôi vội vội đi ra ngoài, ngược đến nỗi không dám nhìn mình trong gương thêm lần nào nữa. Chị phương chạy tới, ngắm nghía tôi một hồi từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới, vuốt cằm suy tư.

- Em bỏ băng cuốn ngực ra đi.

- Bỏ hết rồi mà.

- Hà?? Thật không?? Sao bằng phẳng như cái sân bay vậy??

Đầu nổi vạch đen ~ing (-__-")

Còn muốn thổ huyết hơn khi nghe bà chị hỏi “có cần độn thêm cái gì không?”. Sặc, trời sinh tôi đã cup A nên cứ tự nhiên mà chơi, nói không với hàng giả!

Nghe bà chị nói địa điểm tổ chức party sẽ là nhà hội trưởng, ban đầu thì bọn họ chả ai biết nhà Thái Tuấn ở đâu, phải dựa vào quan hệ tốt đẹp giữa ông Nguyễn và thầy chủ nhiệm thì mới biết được đấy. Lâm và Nguyễn tranh thủ hội trưởng đi làm thêm nên đã “đột kích” vào nhà người ta, cùng bà Thái

Tuấn bí mật chuẩn bị, còn bà chị Phương này vì muốn “tút” nhan sắc cho tôi nên đã kiếm có học thêm để “trốn việc”.

Đúng 6 giờ tối, tôi cùng bà chị lên đường đến nhà Thái Tuấn. Mà hình như tâm này là ca làm việc của hội trưởng ở nhà hàng Tâm Đạt thì phải, tôi bèn quay sang thắc mắc với bà chị thì chỉ nhận được một câu trả lời vô cùng ngắn gọn: “Bọn chị bắt ép cậu ta phải nghỉ một buổi, nếu không chết chắc!”. Hờ hờ, đúng là style đầy mạnh mẽ của chị Phương mà!

*

Tôi trong bộ dạng xinh tươi như đười ươi, áy lộn, như tiên, hồi hộp đứng trước nhà Thái Tuấn. Lần đầu xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng thế này cứ như là đang hành hạ thần kinh í, vừa khấn trương vừa ngượng ngùng, sự tự tin vốn có của mình tự nhiên bay sạch đi đâu hết. Chết tiệt, tim đập nhanh quá, cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy!

- Cố lên em! – Chị Phương đặt tay lên vai tôi cổ động, rồi quay sang gọi cửa.

Lúc sau có người ra mở cửa, là ông Nguyễn. Nguyên thiếu muối nhìn tôi chăm chăm, trán nhăn lại, mãi không thấy mở miệng, đến khi quay sang nhìn thấy chị Phương đứng cạnh thì mới lên tiếng:

- Ô, nhỏ Phương đây thì đúng rồi, còn ai đây? Nhìn mặt thấy quen quen. – Ông Nguyễn không nhận ra tôi?? Đùa à, dù có make-up hơi đậm một tẹo nhưng vẫn nhận ra được tôi là đứa nào cơ mà. Tôi định lên tiếng thì ông Nguyễn tự dưng thốt lên kinh ngạc, - Lam?? Em là Lam sao?? À không đúng, em là em gái sinh đôi của Lam đúng không??

Em gái sinh đôi? Sao tự nhiên ông Nguyễn lại có ý tưởng này? Mà một ý tưởng cũng không tồi đâu, ông Nguyễn thế nào cũng không nhận ra nổi tôi.

- Không ph. . . - Chị Phương định chối nhưng tôi đã nhanh chóng bịt miệng chị ta lại, cười nói (không quên nhái giọng nhỏ nhẹ cho giống thực nữ), - Vâng, em là em gái song sinh của anh Lam, anh ấy không đến được, kêu em đi thay, coi như là đại diện cho anh ấy.

- Ai ở ngoài đó mà sao mãi không vào thế?

Chết toi, hình như là giọng của ông Lâm, tôi quên mất là ông cũng có mặt ở đây, làm sao bây giờ, ông Lâm đang đi ra??

- La...??? – Vừa nhìn thấy tôi, ông Lâm sừng sốt đã định kêu lên nhưng tôi nhanh chóng giơ chân đá một phát mạnh vào cẳng ông anh khiến ông đau đốn kêu ầm lên, - Ui ui da!!!

Hai người kia thì trở mắt nhìn tôi. Quá lố rồi Lam ơi!

- Xin... xin lỗi anh em không *kìm chế* được, *anh Lam* chiều nay bị con chó chết tiệt nhà hàng xóm cắn nên giờ không thể đi, kêu em tới thay mặt, dù sao em cũng là *sinh đôi* với anh Lam nên mọi người sẽ không đề ý chứ? – Tôi giả vờ ân hận nói với ông Lâm, còn cố tình nhấn mạnh ở một vài chỗ trọng điểm. (và miệng, tự nhiên rủa mình bị chó cắn, không nghĩ ra lý do nào hay hơn à Lam, mày nói vậy thì bố con thẳng nào tin!!)

- Hí hí, chó cắn... - Cười gi bà chị kia?? Đừng có mà nín nhịn cho táo bón, giỏi thì cười to lên, hừ!!

- Sao, Lam bị chó cắn à?? Có nặng không?? Con chó kia đã tiêm phòng chưa?? - Ấy vậy mà ông Nguyễn tin thật, vội bám lấy vai tôi lắc mạnh. Ui, chóng mặt!

- Rồi... ời... vết thương nhẹ thôi... - Yên tâm, tôi sẽ không bao giờ bị đại đầu ông thiếu muối.

- Phù... thế là tạm thời yên tâm rồi, thôi, mọi người vào nhà cả đi. – Ông Nguyễn quay qua liếc xéo ông Lâm, - Không nghĩ ông còn có đứa em gái là song sinh với Lam đấy, ngạc nhiên ghê!

- Hề, đến tôi còn bất ngờ nữa là... - Ông Lâm lí nhí nói một câu đầy ám chỉ nhưng tôi nghe thấy hết rồi nhá.

Tôi đi vào trong nhà, dáo dác một hồi không thấy bà của Thái Tuấn đâu cả, mới buột miệng hỏi:

- Bà anh Tuấn đâu rồi?

- Bà ra ngoài mua dưa muối... ơ khoan, sao em biết??

- À à, chị Phương nói cho em – Tôi chợt dạ nhìn về mặt đầy nghi hoặc của ông Nguyễn, không còn cách nào khác đành lúi bà chị kia ra làm bia đỡ đạn.

- À ừ, đúng đấy. – Chị Phương đang mãi bám dính lấy ông Lâm, bị lôi kéo bất ngờ chả hiểu mô tê gì chỉ biết mờ mịt gật đầu hùa theo lời tôi.

- Thế tại sao em biết Phương?

- Anh Lam giới thiệu. – Giờ thì lấy bản thân ra tự che chắn cho mình.

Cái ông Nguyễn này, cứ mỗi lần gặp ông là y như rằng bị chất vấn liên tục, bất kể có phải Lam hay không. Thuận lợi là bữa tiệc đã được chuẩn bị gần hết, tôi đến chẳng phải làm gì cả. Một bữa tiệc nho nhỏ, với những món ăn đơn giản, không thiếu thứ quan trọng là chiếc bánh kem phủ chocolate trang trí rất đẹp, bên trên con cắm đủ 18 chiếc nến cầu vồng. Chắc Thái Tuấn sẽ vui lắm đây khi mà bạn bè đã vì anh làm điều này, chứng tỏ trên đời này anh

không đơn độc.

Chờ một lúc thì có người về, không phải Tuấn mà là bà Hòa, lúc bà nhìn thấy tôi có vẻ sùng sốt một chút nhưng rất nhanh đã chuyển thành một nụ cười khó hiểu, mang ẩn ý hàm tư gì thì tôi không rõ. Chúng tôi cứ thế chờ, chờ đến gần tám giờ, khi ấy đồ ăn đã nguội lạnh cả mà vẫn không thấy hội trưởng về, mọi người đã bắt đầu có chút sốt ruột, khẩn trương, nhưng lo lắng vẫn là nhiều nhất.

- Không phải kêu sáu giờ hơn về sao? – Chị Phương cầm cái băng rôn “Happy birthday to our president!”, giọng điệu có chút chán nản.

- Ủ, hay thằng này quên mất lời dặn của chúng ta rồi – Ông Nguyễn đứng bên cửa ra vào cầm kèn giấy phụ họa theo lời chị Phương.

Tôi nhìn sang bà Hòa, thấy bà vẫn ngồi im lặng không nói gì, nhưng tôi chắc bà rất lo lắng cho Tuấn. Sao giờ vẫn chưa về nhỉ? Không phải cường công việc đến mức không nhớ lời dặn của bạn bè chứ?

“Cạch”, có tiếng mở cổng sắt. Về rồi, về rồi!

Tất cả mọi người thẳng lưng, chờ đợi nhân vật chính bước vào.

1... 2... 3...

“Đùng!!!” “Toe toe toe!!!” “Chúc mừng sinh nhật Tuấn!!!”

Liên tiếp các âm thanh pháo giấy bắn ra, kèn giấy thổi to, tiếng hô chúc mừng của mọi người, Thái Tuấn bị dính đầy pháo giấy ngớ ngàng, dường như bị bất ngờ đến nỗi không tin vào mắt mình.

- Mọi người...?

- Bọn tớ đã chuẩn bị bữa tiệc này cho cậu, thế nào, bất ngờ chứ? Đây là quà sinh nhật! – Sau lời chị Phương, mọi người thi nhau dúi vào người anh Tuấn một đồng quà. Riêng tôi thì tôi chưa thể tặng ngay được, món quà này tôi sẽ tặng sau vậy.

- Sao mọi người lại biết nhà tớ? Với lại... những thứ này...? – Thái Tuấn nhìn không ra có chút nào vui mừng, lại còn rất lãnh đạm mà hỏi.

- Ôi dào, bây giờ việc đó cần thiết sao? Mau vào nhập tiệc thôi, cậu bắt bọn này chờ lâu quá đấy, không để bọn này ăn thì cũng phải nghĩ đến bà mà về sớm hơn chứ, đã dặn như thế rồi mà còn để ngoài tai, nếu hôm nay không phải sinh nhật cậu thì cậu chết chắc với tớ rồi! – Chị Phương hét như một bà vợ khó tính, căn nhắc anh Tuấn mãi.

Thực tình tôi cũng rất muốn được tự nhiên căn nhắc như bà chị đó, thú thực là tôi rất ghen tỵ nha!

Tầm mắt Thái Tuấn vô tình dừng lại ở chỗ tôi, anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi trong bộ dạng này, chẳng biết là có nhận ra tôi không nữa. Tôi lúng túng, chỉ biết giả bộ cười một cách gượng gạo với anh (Ôi, điệu cười này sao tôi thấy buồn nôn quá).

Chúng tôi tiệc tùng rất vui vẻ, tôi ngồi cạnh bà Hòa, thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho bà, nếu bà không ăn thì tôi buộc phải tỏ ra những nhẽo như một đứa con nít dụ dỗ bà ăn cho bằng được. Tôi lấy hết sức tu hơn nửa già lon bìa, hơi nóng đã muốn bốc lên đỉnh đầu rồi, thế này vẫn chưa đủ nhằm nhò gì đâu. Chợt nghĩ nếu có chút men vào thì sẽ có đủ dũng khí để mà bày tỏ, tôi lại hết sức nốc cạn lon, thú thực tư lượng của tôi cũng không cao lắm.

Đánh chén no nê xong, tôi kiếm cớ dọn dẹp cùng Thái Tuấn để được ở riêng một chỗ với anh cho tiện bề nói chuyện. Bà Hòa đã vào trong buồng nghỉ ngơi, ba người kia thì chơi bài bạc trong nhà, còn tôi với hội trưởng ở ngoài sân dọn dẹp bát đĩa. Bầu không khí thật yên lặng bao trùm lấy hai chúng tôi, chỉ có tiếng ve kêu râm ran cùng tiếng bát đĩa va chạm “lạch cạch”. Thật kì lạ, chắc hẳn anh đã nhận ra tôi rồi, nhưng từ đầu đến cuối một câu anh cũng không hề thắc mắc, hay là anh không để ý gì đến tôi cả. Mãi lâu sau không chịu nổi bầu không khí quái gở này, tôi lấy hết dũng khí mở miệng hỏi chuyện:

- Em... là Lam.

Tôi hồi hộp chờ đợi phản ứng của Tuấn, không biết anh sẽ thế nào sau khi tôi khai nhận giới tính thật của mình nhỉ?

- Anh biết.

Tôi kinh ngạc khi phản ứng cùng câu trả lời của anh vô cùng thản nhiên, không có gì gọi là bất ngờ cả. Cho dù là anh biểu hiện thế nào thì tôi cũng đã chuẩn bị tâm lí đón nhận cả rồi, không nghĩ tới khả năng anh lại phản ứng nhẹ nhàng như vậy.

- Anh đã biết rồi sao? Biết em là con gái?

Gật đầu.

- Từ... từ lúc nào? Không phải là mới nãy chứ?

Anh lắc nhẹ đầu, sau đó cười nhạt:

- Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã nhận ra em là con gái, trong bộ dạng nam sinh.

“Uỳnh!!!” Một tiếng sét nổ to trong đầu tôi. Anh... ngay từ lúc đó anh đã phát hiện ra rồi ư?? Sao có thể, tôi cải trang tốt đến nỗi chẳng có ai nhận ra cả mà??

Tôi bất động như một pho tượng, không thể tin được nhìn anh.

- Tại... tại sao anh biết??

- Thật ra lúc đó mới chỉ nghi ngờ, nhưng càng tiếp xúc với em anh càng khẳng định điều mình suy đoán là đúng. Em quả thật là con gái!

- Vậy sao anh không lật tẩy em?

- Anh nghĩ em làm trò này là có lí do riêng, nên anh cũng không can thiệp, à không, mà phải nói là anh đã giúp em che giấu.

Trời... trời ơi, thật không ngờ... tôi luôn nghĩ mình đã che được mắt thiên hạ, ai cũng đều bị tôi lừa gạt, nhưng không thể ngờ được tôi đã bị hội trưởng lừa lại. Anh vẫn luôn coi tôi là một thằng con trai trong khi đã biết tôi là con gái, thông minh thật, tôi thế mà lại thua trong tay anh, mãi mãi không thể thắng anh dù chỉ một lần.

- Anh Tuấn, có thể nói chuyện với em không?

Không để anh kịp trả lời, tôi cầm lấy tay kéo ra ngoài, tôi có biết ở sâu trong ngõ này có một bãi cỏ khá vắng, nhất là vào buổi tối, rất thích hợp để nói chuyện (khụ... là nói chuyện thôi nhá, đừng ai nghĩ ngợi lung tung).

- Em kéo anh ra đây làm gì? – Anh tròn mắt nhìn tôi.

- Cái đồ ngốc!

- Gì?

- Đồ đại ngốc!!

- Này, em lôi anh ra đây là để chửi anh à??

- Tại sao lại giả vờ là không biết chứ?? Anh có biết trong ngày sinh nhật anh, em cố tình ăn mặc thế này, cố tình tiết lộ giới tính thật của mình là vì anh không?? Thế mà anh từ đầu đến cuối tỏ ra không biết gì hết, một câu anh cũng không thêm hỏi, anh còn định giả vờ đến bao giờ nữa đây?? – Tôi không kìm chế được mình, nâng giọng nói.

- Anh không hiểu em đang nói gì?

- Anh thông minh là thế sao bây giờ lại giả ngốc vậy hả??

Tôi tức giận, cảm thấy sống mũi mình cay cay, lại thêm chút hơi nóng trong người do men bia, bản thân không tự chủ được mà lao đến ôm chầm lấy anh. Lần đầu tiên trong đời tôi thực sự đứng cảm đối diện với tình cảm của mình một lần.

- Em... em làm gì vậy?

- Đừng đẩy em ra... - Tôi hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói, - Em thích anh, không biết từ lúc nào...

Tôi nhắm mắt vào, cảm nhận rõ ràng người anh khẽ run lên khi tôi nói xong câu kia. Tuy ngoài này rất tối nhưng tôi có thể dám chắc mặt mình giờ đỏ hơn gấc chín, cơ thể nóng hừng hực như phát sốt. Nói xong ba từ này, tôi cười khẽ hài lòng, may làm tốt lắm Du Lam à...

- Em vừa nói... em thích anh sao?

Khẽ gật đầu.

Anh nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, trời rất tối nên không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, giọng anh vô cùng trầm thấp vang lên:

- Anh... xin lỗi.

Xin lỗi... không phải là câu gì khác mà là hai từ “xin lỗi” đơn giản, nhưng lại khiến tôi rơi vào hụt hẫng và thất vọng. Ý tứ quá rõ ràng, người ngốc nghe cũng hiểu, tôi đã bị cự tuyệt. Tuy rất buồn nhưng tôi không tuyệt vọng, vì tôi hiểu không ai có thể chấp nhận ngay một lời tỏ tình bất ngờ như thế cả.

- Em biết anh sẽ từ chối mà, nếu là em thì em cũng không thể chấp nhận ngay được một lời tỏ lộ bất ngờ từ kẻ mình không ưa gì...

- Không phải thế, em hiểu nhầm ý anh rồi...

- Không, em hiểu rõ, chính bản thân em cũng không ngờ mình thích anh. Vì biết trước kết quả sẽ thế nào nên em cũng không thấy buồn, nhìn này, em rất bình thường!

- ...

- Em thổ lộ thế này, chỉ để cho anh hiểu được tình cảm của em, không cần anh phải thích em ngay, em chờ được mà, hi... - Tôi cười nhạt, nhưng chỉ là cái có gạt bỏ nỗi thất vọng bị từ chối mà thôi. Cười vẫn hơn là khóc bù lu bù loa như con điên ở đây.

- Đừng cười như thế, cũng đừng nghĩ như vậy, không phải là anh không thích em, chỉ là...

Tôi kinh ngạc ngẩng mặt lên, không tin được khi nghe thấy anh vừa nói cũng thích mình. Có phải không? Nhưng sao anh lại nói “xin lỗi” khi tôi thổ lộ? Chưa kịp mở miệng hỏi “chỉ là sao?” thì anh đã nói tiếp một câu khiến tôi từ sự vui mừng bị đánh ngã xuống một cách không thương tiếc.

- Nhưng hai chúng ta không có khả năng đâu... em đừng nên thích anh...

- Sao anh lại nói vậy?

Bỗng nhiên nghe anh thở dài một tiếng, im lặng một hồi, rồi nói:

- Với hoàn cảnh của anh bây giờ, yêu... chính là một gánh nặng!

Tôi sửng sốt, anh nói thế là có ý gì, cái gì mà gánh nặng? tôi đâu có đòi hỏi thứ gì từ anh, chỉ cần anh cho tôi tình cảm, dù chỉ một chút cũng mãn nguyện lắm rồi. Nhưng mà suy nghĩ này không phải có chút mâu thuẫn sao, rõ ràng là anh đã thừa nhận có thích tôi, chỉ là anh không thể qua lại với tôi do hoàn cảnh không cho phép, anh tự ti về hoàn cảnh của mình đến mức thế ư? Tôi cảm thấy đó không phải là lý do duy nhất, thực chất là anh vẫn chưa muốn mở lòng với ai cả, trái tim anh đã đóng quá chặt rồi.

Đột nhiên cả hai lâm vào trầm mặc...

- Về thôi.

Anh thở nhẹ nói, rồi lạnh nhạt quay lưng, ánh trăng sáng lộ ra sau đám mây đen, chiếu lên bóng lưng gầy gò của anh, anh cứ thế mà nhẹ nhàng bước đi...

- Khoan đã!

Tôi thấp giọng gọi, anh dừng lại nhưng cũng không quay đầu.

- Anh còn chưa nhận quà sinh nhật từ em mà.

Tôi bước tới, dúi vào tay anh món quà mà tôi luôn để trong túi xách, rồi bỏ lại anh đứng đấy chạy nhanh về phía trước.

Anh thật lạnh nhạt, điều đó khiến tôi... thật đau lòng!

Tôi mang bộ mặt thất vọng ê chề quay lại chỗ ba người kia đang vui vẻ chơi bài uống bia. Từ lúc nghe anh nói câu ấy, lòng tôi trở nên khô khốc, lại rất tức giận nhưng không thể bộc phát. Nghĩ đến đây, tôi buồn bực mở nắp lon bia tu ừng ực, không còn cảm giác đắng chát nữa mà thay vào đó là mùi vị nhạt thêch như nước lã. Bia gì mà chán thế, chẳng lẽ có lẫn một lon hết đất vào đây hay sao mà chẳng còn thấy mùi vị của bia gì cả? Tôi cứ thế mà uống hết lon này đến lon khác, như là uống nước lọc, mà càng uống lại càng nhạt.

- Linh, em đừng uống nhiều thế, là bia chứ không phải nước đâu.

Tôi giận cá chém thớt, gạt phắt tay ông Nguyễn ra:

- Em không phải Linh, em là Lam!!

*

Rốt cuộc là đã tu không biết bao nhiêu bia vào bụng, tôi mệt mỏi để ông Lâm dìu về nhà, nếu để ba mẹ biết mình uống nhiều thế này chắc sẽ bị “nghe ca quan họ” cho coi. Nhưng tôi không lo về điều đó lắm, đầu óc tôi lúc này chỉ còn một mảng trống rỗng...

Sau tìm đâu thế này? Hóa ra cảm giác lần đầu yêu mà bị từ chối lại mệt mỏi và tuyệt vọng như vậy sao?

- Trời ạ, sao con gái con đũa lại uống nhiều thế này chứ?? Lại còn làm loạn nữa, giờ thì hay rồi, bị phát hiện rồi đấy...

- Hức...

Mặc kệ những lời ca cẩm của ông Lâm, tôi khẽ nức nở, tôi... tôi muốn khóc. Nghĩ thế, tôi nhào vào lòng Lâm, muốn thỏa sức trút hết áp lực trong lòng.

- Hu hu hu!!! Oa oa oa!!!

Giờ tôi mới nhận ra bản thân mình yếu đuối một cách không tưởng.

- Đây... này, nhóc làm sao thế?? Đừng khóc, đừng làm anh sợ, anh nói đùa thôi, xin... xin lỗi, anh xin lỗi...

Trong đêm tối vắng lặng chỉ có ánh đèn đường nhàn nhạt, tôi chui rúc vào lòng anh trai khóc nức nở, khóc như muốn giải tỏa tất cả...

Tình yêu nhỏ bé đầu đời của tôi chưa kịp đến cứ thế đã vội đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tâm Sự Của Thái Tuấn

Đã hơn một năm kể từ ngày tôi được làm hội trưởng Hội học sinh trường An Hải, tất nhiên trách nhiệm đè lên hai vai không phải là nhẹ. Thực tình tôi cũng không hẳn thích cái cương vị này lắm, chỉ là cô Hiệu trưởng đã tin tưởng giao phó thì cố mà gắng sức hoàn thành tốt nhiệm vụ thôi, thế này vẫn còn đỡ hơn việc suốt ngày phải đánh nhau với bọn côn đồ thích gây sự ở bên ngoài. Nhớ lại hồi nhỏ được ba cho đi học võ để tự vệ, lại hay giao du với đám trẻ hư cùng xóm mà tính tình tôi trở nên ngang bướng, ngỗ nghịch, hay cùng chúng kết bè kéo đảng đi đánh nhau, lâu dần trở thành một thói quen đáng sợ không dễ gì bỏ được. Mặc dù biết điều đó là xấu, lại làm liên lụy đến bà và ba mẹ, nhưng tật xấu khó bỏ, mà tôi cũng khoái chí khi nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của những kẻ quỳ rạp dưới chân mình, thích được nghe bọn chúng gọi mình hai tiếng “đại ca”. Phải nói rằng, tôi hồi bé, đã là một con quỷ vô tâm đối với những đứa trẻ cùng tuổi, bởi vậy mà tôi chỉ có thuộc hạ là những kẻ yếu thế bị mình thuần phục, chứ không hề có lấy một người bạn.

Nhưng tôi không cảm thấy đơn độc, vì tôi còn có bà và ba mẹ yêu thương mình hết mực. Cuộc sống ảm áp của một gia đình cứ bình yên trôi qua như vậy trong căn nhà nhỏ luôn phủ kín những giàn hoa giấy mỏng manh, cho đến một ngày... định mệnh nghiệt ngã đã xảy ra, tôi cuối cùng cũng bị trừng phạt!

Tôi khi ấy, mới chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi... nhưng đã giết chết cả ba và mẹ chỉ trong một ngày... ngày sinh nhật của bà tôi...

Vào sinh nhật lần thứ sáu mươi một của bà, tôi cùng ba mẹ đi dạo quanh phố để mua quà tặng bà. Có năm mơ tôi cũng không ngờ rằng, một lũ thanh niên côn đồ trong tay gậy gộc chặn đường cả nhà tôi ngay bên hồ Lam Thủy, cũng là con đường duy nhất dẫn về nhà. Một tên cười tà ác, nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập lửa giận:

- Phải này là thằng Tuấn, sáng nay đã đánh thằng Mạnh em tao không?

- Phải, thì sao?

Tôi lúc đấy không biết sợ là gì mà thẳng thừng đáp lại, cũng không ngờ tới điều đó sau này lại trở thành nỗi ám ảnh trong đời mình. Tôi vẫn kiên định mặt đối mặt với lũ lưu manh, không sợ hãi, bởi tôi biết tôi gây ra rất nhiều thù hận, sớm muộn gì vẫn phải đối mặt với điều này. Chỉ không nghĩ tới ngay cả khi có người lớn ở đây, bọn chúng vẫn cả gan làm càn. Tôi không những bỏ ngoài tai lời trách móc lại gây chuyện của ba mẹ mà còn nói khích bọn chúng là đi đánh một đứa 12 tuổi có cần mang theo nhiều người với gậy gộc thế không. Và quả nhiên là đã chọc tức tới chúng. Khi nhìn thấy cả đám xông vào vây quanh mình, tôi tức giận chửi thề vì không những lỡ để ba mẹ thấy cảnh không hay mà còn lôi họ liên lụy theo, chứ nếu chỉ có một mình, tôi đã nhanh nhẹn xử đẹp bọn này.

Mặc kệ cho ba mẹ điên cuồng la hét dừng lại, tôi vẫn chuyên nghiệp xử lí từng tên một, tính hiếu thắng phút chốc lấn át cả lí trí tôi.

Chỉ là một thoáng sơ suất, đã đẩy tôi xuống hố sâu của sự sợ hãi, tôi nghe thấy tiếng ba hét lên “cẩn thận!!!”, quay lại đã thấy ba nằm gục trên một vũng máu với con dao vẫn cắm thẳng trên lưng, tôi thoáng chốc cứng đờ, tái mét mặt. Lúc bấy giờ tôi mới tỉnh ngộ. Ba đã đỡ cho tôi một nhát dao. Tôi... tôi đã hại ba rồi... Trái tim co rút kịch liệt, tôi điên cuồng chạy đến bên ba gào thét, cả mẹ cũng vậy, mẹ không ngừng kêu la xung quanh “cứu mạng”, đầu óc tôi trống rỗng, hai mắt đã bao phủ một tầng nước dày đặc, bàn tay run rẩy chạm vào người ba, chỉ nhớ trước khi ba ngất đi, lời nói ngắt quãng dội vào lòng tôi: “Chăm... sóc... mẹ và bà...”.

Ba cứ như vậy mà rời xa mẹ con tôi...

Mẹ tôi không chịu nổi đã kích này, đã mạnh mẽ đứng dậy vừa gào khóc vừa đuổi theo túm lấy tên đã đâm ba tôi định tháo chạy đòi trả mạng. Tôi ngáng mặt nhìn, muốn ngăn cản mẹ đừng đụng vào bọn chúng, nhưng đôi chân khi ấy đã tê dại bất lực. Đến khi nhìn mẹ bị hấn vung văng đẩy ra, không may mất thăng bằng lao xuống hồ, tôi thất sắc hét lớn một tiếng “Mẹ!!!”

Tôi lao đến, nhìn mẹ vẫy vẫy dưới hồ, hoảng sợ muốn nhảy xuống cứu mẹ, nhưng đột nhiên hình ảnh hai năm trước lại hiển hiện trong tâm trí tôi, hình ảnh của Hoan, thằng bạn thân của tôi dưới quê, mặc sức chơi với dưới ao. Tôi đã nhảy xuống cứu cậu ấy, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn bỏ tôi mà đi. Bây giờ lại đến mẹ, tôi hoàn toàn không chịu nổi.

Vẫn là nhảy xuống... nhưng lại không cứu được... Vẫn là tôi sống nhưng còn mẹ... đã cùng ba bỏ tôi trên cõi đời này... chỉ trong một ngày...

Tâm tôi hoàn toàn chết lặng, tất cả là tại tôi đã hại ba mẹ mình, nếu như không phải do cái tính côn đồ, bốc đồng, tôi đã chẳng gây thù với nhiều người như thế, cũng chẳng hại ba mẹ chết thảm thương như vậy. Đáng chết!! Tôi đáng lẽ không nên có mặt trên đời này, tôi đã đem lại tai họa cho nhiều người

như thế, đáng lẽ ông trời không nên để tôi sống đến bây giờ, số mạng tôi dường như đã định sẵn luôn gây nguy hại cho người khác. Những người tôi yêu quý nhất, đã từng người bỏ tôi mà đi, từng người vì tôi mà chết. Chính tôi đã hại họ!!!

Kẻ khốn kiếp như tôi... đã biến ngày sinh nhật của bà thành ngày đưa tang cha mẹ...

*

Mỗi lần nghĩ tới chuyện ngày hôm đấy, tâm trí tôi như bị hành hạ đến chết khô, thảm cảnh ngày đó đã ăn sâu vào máu thịt, mãi mãi không thể xóa bỏ. Tôi nhìn những vết cắt trên cổ tay mình ẩn sau chiếc đồng hồ bạc – vật mà ba tôi luôn đeo, đã bao lần tôi tự kết liễu cuộc đời này nhưng lại không thành. Có sao ông trời vẫn để tôi sống, khi mà tôi đã gây ra nghiệp chướng nặng nề như vậy, mỗi lần tỉnh dậy nhìn thấy khuôn mặt bà đầm nước mắt bên giường bệnh là mỗi lần trái tim tôi mềm yếu. Phải rồi, tôi còn có bà, nếu cả tôi đi nữa thì ai sẽ chăm sóc bà? Nhưng... chính tôi đã hại chết con trai và con dâu của bà, biến ngày sinh nhật của bà thành ngày thảm thương nhất trong cuộc đời bà, tôi còn mặt mũi nào để gặp bà đây, tôi còn có tư cách nào để bà thương tâm khóc vì mình như vậy?

Cứ nghĩ đến điều đó, tôi lại đau đớn như muốn phát điên, rồi hoảng loạn khi nghe thấy những âm thanh bàn tán của mọi người, hẳn đó là những lời chỉ trích tên khốn kiếp như tôi. Sợ hãi, ân hận, đau đớn, ám ảnh, tuyệt vọng... mọi thứ cứ đeo bám lấy tôi như mạng nhện giăng kín, từng chút một đẩy tôi xuống vực thẳm tối tăm, khiến tôi lâm vào trầm cảm, tự giam *** tìm mình trong cái lưới tội lỗi do mình thêu dệt lên. Tôi cứ như vậy mà sống qua ngày, như một cái xác không hồn...

Bà tôi là một người bà tốt nhất trên đời này, chính bà là người kéo tôi lên khỏi vùng bùn đen tối ấy, bà đã không những tha thứ cho tôi mà còn nói những lời yêu thương chân thành. Chính bà đã cho tôi cuộc sống thứ hai, cho tôi trở lại làm một con người chân chính thêm lần nữa. Từ đó tôi đã thề rằng, tôi sẽ vì bà mà sống, vì bà mà giác ngộ, muốn để bà luôn tự hào khi nhắc đến đứa cháu trai này. Vì thế mà tôi đã quyết tâm phải học thật giỏi, quyết tâm phải đoạt hạng nhất, tuyệt đối không có hạng hai, càng không có hạng thấp hơn, tôi học vì tương lai của hai bà cháu, nghĩ rằng chỉ có học mới mở ra cuộc sống tốt đẹp.

Tôi từ đấy trở đi căm ghét cơn đói, lưu manh. Tôi đã hạ quyết tâm rằng sẽ không đánh nhau nhưng nếu có kẻ cố tình gây sự thì tôi sẽ không ngại mà đánh trả. Trên đời này luôn có một luân lí: một người sống, hai ta chết! Nếu nhân nhượng, chỉ sợ lại chết trong tay chúng. Tôi bây giờ chỉ coi nắm đấm là vũ khí tự bảo vệ mình.

Cũng từ ngày ba mẹ mất, chủ nợ đến đòi tiền đã cho ba tôi vay để xây nhà, lại cần tiền để lo hậu sự, bà không còn cách nào khác buộc phải bán đi ngôi nhà này. Tôi và bà chuyển tới một khu nghèo mua nhà, chỉ có nơi này là bán giá rẻ. Sống trong căn nhà tồi tàn tưởng như chỉ gió mạnh một chút là có thể thổi bay, cũng không còn những giàn hoa giấy bà trồng, nhưng bà vẫn luôn cho tôi một cuộc sống tốt đẹp và ấm áp nhất. Tôi hiểu tình bà, càng cảm thấy vô cùng có lỗi với bà. Với ý nghĩ thoát khỏi cảnh nghèo, ở tuổi 14, tôi liều mạng đi tìm việc làm thuê kiếm tiền, đồng thời cũng lao vào học như điên.

Tưởng như cuộc sống này đối với tôi chỉ còn sự vô vị, cho đến một ngày, em đã xuất hiện trong cuộc đời tôi...

Ngày ngày đầu nhập học, đã có một đám nam sinh lớp 10 tụ tập đánh nhau trong trường khiến tôi rất tức giận. Từ khi giữ chức Hội trưởng Hội học sinh trường An Hải với nhiệm vụ chuyên giữ trật tự an ninh trong trường, tôi đã cảnh nhắc chỉ sử dụng nắm đấm vào trường hợp khẩn cấp và đã lâu rồi chưa dùng đến nó, có lần thằng Nguyễn và thằng Lâm còn trêu chọc tôi là đã thực sự hoàn lương từ khi giữ chức vụ này, lúc đó chính tôi còn ngạc nhiên về câu nói của bọn họ rồi nghi hoặc chính mình. Đám nam sinh được Phúc Thịnh giải đến đứng vào lúc tan tầm chuẩn bị ra về, tôi hơi bực vì thời điểm không đúng lúc lắm, còn phải về nhanh nấu cơm cho bà, bà đi bán bánh từ sáng hẳn là đói rồi.

Lúc mấy đứa học sinh khối 10 được đưa đến, tôi có chút hồ nghi là sao ngày đầu nhập học mà bọn này đã gây sự rồi, nhìn qua một lượt, tôi lập tức khựng lại ở chỗ một người khi ấy cũng đang nhìn tôi chằm chằm một cách rất kì quái. Tôi kinh ngạc, lập tức nhận ra sau bộ dạng nam sinh đó hẳn là một cô gái. Đích thị là con gái, không sai, nhưng là tại sao...? Tuy rằng giọng nói hơi ồm ồm và bộ dạng khá giống con trai nhưng tôi vẫn có thể nhận ra. Hơn nữa cô gái này lại còn một mình đánh lại năm tên con trai, quả không phải là một đứa con gái tầm thường, tôi tự dưng thấy thú vị về cô bé này, muốn tìm hiểu tại sao cô bé lại giả trai, vậy nên tôi đã không lập tức tẩy em.

Càng thú vị hơn nữa, em lại là em gái Hoàng Lâm, buồn cười khi em nói ra lí do bọn họ đánh nhau. Nhưng tôi lại không thể cười được mà đã tỏ ra lạnh lùng cùng tức giận, một mặt là vì thể diện.

Đã là đánh nhau thì phải chịu phạt. Em vì vậy mà tức giận, bộc lộ cá tính của mình, định chạy tới đá tôi một cước nhưng may mắn là tôi đã có cảnh giác từ trước. Tôi thật sự muốn cười, cười vì cái tính ngổ ngáo của em, không hiểu tại sao nhưng lần đầu kể từ sáu năm nay, tôi rất muốn cười một cách thoải mái, nhưng đến cuối vẫn không làm được.

Từ đó trở đi, tôi biết em mang tư thù với tôi, nhưng là tôi luôn tỏ ra không để ý, còn nảy sinh ý nghĩ muốn trêu chọc cô bé kiên cường này. Cũng không hề bất ngờ gì khi em đòi gia nhập Hội học sinh, thật tức chết khi lần đầu có người gọi tôi là Trần Thị Tuấn, vốn dĩ đáng lẽ quy định Hội là không thu nạp học sinh năm nhất, nhưng mà tôi vẫn muốn cho mọi người bỏ phiếu quyết định, ngay từ đầu tôi đã dự liệu được em sẽ tìm đủ mọi cách thuyết phục mọi người bầu cử mình, cũng biết trước lí do em đột ngột đòi xin vào Hội là để không bị phạt nữa, đương nhiên người xúi bẩy chính là Hoàng Lâm. Và em đã làm được, không ngoài dự đoán của tôi.

Điều này cũng dễ dàng đoán ra thôi, vì trước đó Hoàng Lâm đột ngột đề nghị muốn cùng tôi cá cược là Lâm sẽ được đa số mọi người bỏ phiếu có phải vì thành tích hay là vì lí do khác, tôi đã cược lí do khác và tự tin mình sẽ thắng, nếu thắng sẽ lôi được thằng Lâm đi làm thêm kiếm tiền giúp mình. Mặc dù cược thắng nhưng không ngờ thằng Lâm hèn hạ lừa em gái mình đi trả nợ thay, tôi bắt đầu dĩ phải lôi em cùng đi phát tờ rơi, nhìn em cau có khi bị tôi ngang nhiên trăn lột 60 ngàn tiền công tự nhiên lại thấy hơi áy náy, dù trước đây áp dụng điều này với Lâm và Nguyễn rất nhiều lần mà chẳng có cảm giác tội lỗi gì, thế nhưng với cô bé này lại khác, không còn cách nào khác tôi đành phải mời em ăn phở coi như trả công.

Em bày rất nhiều trò quái gở để trả thù tôi, mà toàn là trò trẻ con chỉ khiến người khác không nhịn nổi muốn chọc lại: bỏ con gián vào tập hồ sơ rồi bị tôi

dọa đến tái mặt, không tự chủ mà khai nhận với bộ mặt vô cùng hoảng sợ; nhiều lần muốn đánh lên tôi mà không thành, tôi đoán là N lần em ở trong đầu chửi thầm tôi rất thậm tệ, bức nhất là có lần em đã vô ý thốt ra ba chữ “cầu hội trường” khiến tôi chỉ muốn lộn tiết, dám so sánh tôi như loài cầu, chết tiệt; rồi có duy nhất một lần em gọi tôi là “hội trường đại ca”, em không biết rằng lúc đó đã đã kích tâm tư tôi thế nào, hai chữ “đại ca” là hai chữ tôi căm ghét nhất, vì hai chữ đó mà tôi đã tự đẩy chính mình vào kết cục sáu năm trước, tôi thực sự rất giận, không phải em mà là giận chính mình... Em càng công kích tôi, càng làm tôi không nhìn được mà muốn chọc lại em đến tởm mặt, người như em có thể thẳng nói tôi sao?

Tôi ngay từ đầu đã không hề giận em khi em tìm mọi cách phá tôi, ngược lại càng thêm mong đợi nhiều trò vui từ em, vì cuộc đời tôi đã lâu lắm rồi chưa được thoải mái nhiều đến thế. Tôi không biết đó là loại cảm giác gì, chỉ biết mỗi lần như vậy, tôi rất muốn cười, cười thật to, nhưng lại không thể, tôi chỉ có thể bày ra bộ mặt lạnh tanh cứng ngắc hay những nụ cười giả tạo từ lâu đã đóng chặt trên mặt mình. Nhưng có một lần, em khiến tôi thực sự tức giận về trò đùa của mình, em ngay trước mặt nhiều người trong nhà hàng chỗ tôi làm thêm đã ngáng chân tôi, khiến tôi không những mất mặt mà còn bị trừ tiền lương. Cái tôi tức giận không phải là thể diện, mà là những đồng tiền tôi vất vả lắm mới kiếm được đã không cánh mà bay, bữa cơm hằng ngày của hai bà cháu tôi chính là nhờ vào những đồng tiền này. Tôi đã suýt không khống chế được bản thân định cảnh cáo em một trận, nhưng bộ dạng rồi rít sợ hãi của em đã thức tỉnh lý trí của tôi, khiến tôi đã không thể xuống tay. Tôi xem nữa đã hại người rồi!

Phải nói em là một cô bé khá xinh xắn, nhưng tính cách lại cổ quái, ngang bướng và rất trẻ con. Tôi từ lâu đã ấn tượng sâu với em, dần dần có chút cảm giác muốn quan tâm tới ai đó, ở cạnh em, nhìn em cười nói, nhìn em tức giận, nhìn em bày trò trả thù tôi, tôi như thấy lòng mình thoải mái, nhẹ nhàng, không còn tảng đá mặc cảm đè nặng trong lòng, em mang lại cho tôi một cảm giác ấm áp, hoàn toàn khác sự ấm áp khi ở cạnh bà. Tôi cũng không hiểu lắm về cảm xúc này, chỉ là rất quan tâm, rất muốn bên cạnh tìm kiếm sự vui vẻ, hay chẳng tôi đã sớm đem lòng yêu thích em?

Tôi không chắc, nhưng cho đến ngày thấy em chơi với ngoài biển khơi muôn trùng, trái tim tôi lại một lần nữa đau đớn kịch liệt, cảm giác sợ hãi mất đi người quan trọng bữa vậy, hình ảnh kinh hoàng sáu năm trước lại rõ mồn một quay về trong trí óc tôi. Chỉ biết tôi rất hoảng sợ, thần chí chao đảo quay cuồng, ý nghĩa muốn cứu em xâm chiếm tôi mãnh liệt. Thật may... tôi đã cứu được em, không giống như Hoan, như mẹ tôi. Cũng chính lúc ấy, tôi mới nhận ra rằng, sự tồn tại của em có ý nghĩa rất quan trọng với tôi, trái tim tôi thích em hơn tôi tưởng, và đồng thời một ý nghĩ lại lóe lên trong đầu, bản thân tôi quả thực chính là điểm xui, chỉ vì ý nghĩ muốn bên em của tôi mà đã khiến em suýt bị Tử Thần tước đoạt tính mạng, tôi sinh ra... đã an bài là một tai họa khiến người khác phải chết oan, cũng chính vì thế mà tôi không dám quá thân thiết với Lâm và Nguyên. Lần này là tôi sai rồi, chỉ cần em bình an vô sự, tôi lập tức không mơ tưởng gì nữa!

Tối hôm đó, tôi mặc sức thả hồn mình theo gió biển, nhìn ngắm sao trời, ngôi sao nào là ba mẹ, là Hoan? Nghĩ lại những chuyện đã qua, tôi thực sự rất đau đớn, tôi xui xẻo đến mức thế ư, đến mức khiến những người quan trọng bên cạnh mình lần lượt bỏ đi? Hoan, ba, mẹ, suýt nữa là em, ông trời còn muốn hành hạ tôi đến mức nào nữa đây, tôi cả đời mãi không thể thoát khỏi cái bóng của sự mặc cảm tội lỗi, như vậy vẫn còn chưa đủ? Thích hành hạ tôi, nhưng năm lần bảy lượt không để tôi chết, rốt cuộc Ông muốn thế nào? Tôi như mất hết sức lực, ngã xuống nền cát, rất muốn khóc thật to, nhưng nước mắt đã cạn khô vào sáu năm trước, không còn rơi ra được nữa, chỉ có thể để mặc thân thể run rẩy trong gió lạnh...

Phát hiện rồi! Tôi kinh ngạc khi nhìn thấy em đứng ngây ngốc nhìn mình, biểu tình kì lạ. Em đã khỏe lại, thật may, tôi không quan tâm trong đầu em đang nghĩ gì, chỉ muốn lúc này một lần được biểu lộ khát vọng của mình, tình cảm của mình, chỉ một lần thôi... Tôi xoa nhẹ đầu em, muốn dịu dàng với em lần cuối trước khi vĩnh viễn từ bỏ tình cảm không nên có này...

Sau ngày hôm đó, tôi chợt phát hiện ra biểu tình lúng túng của em khi gặp mặt tôi, rồi liên tiếp những ngày hôm sau em luôn tìm cách trốn tránh tôi. Em làm gì tôi đều biết hết, vì tôi luôn từ xa dõi theo em. Tôi chỉ biết cười khò, em tránh tôi như vậy cũng tốt, ít ra không phải tự tôi sẽ tránh xa em. Nhưng mà... lòng luôn đau thất lại khi em cứ như thể lạnh lùng trốn khỏi tôi, tôi muốn hỏi em tại sao lại vậy, chỉ là không có cơ hội thích hợp. Đột nhiên tôi nghĩ đến vụ trang trí phòng Hội, việc bắt em đến dọn dẹp trang trí chỉ là cái cớ tôi có thể dùng đến để được gặp em trực tiếp hỏi điều này. Nếu là do em ghét tôi... chắc hẳn là thế rồi, vì từ trước giờ em luôn đối với tôi như vậy, nhưng em lại chối... Tôi vốn không nên thích em, như vậy sẽ hại đến em, nhưng là tôi không thể điều khiển được lòng mình.

Tại sao càng muốn tránh đi thì ông trời lại càng đẩy em về phía anh? Là vì muốn em cũng vì anh mà bị hại sao? Em đột nhiên xuất hiện ở nhà tôi, cùng bà tôi cười nói vui vẻ, em đã biết hết bí mật của tôi? Em biết không, ngày hôm đó được cùng em ăn một bữa cơm đơn giản, ba người quây quần bên mâm cơm, anh cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc, chỉ thế này thôi cũng đã là một ân huệ đối với anh rồi.

Nhiều đêm thao thức học bài, mặc dù rất mệt mỏi, đột nhiên lại nghĩ tới em đang làm gì giờ này, rồi lại tự đánh vào đầu nói mình ngu ngốc, tất nhiên là cô bé đang ngủ, nhưng có như vậy tôi mới tỉnh táo được. Thỉnh thoảng buông bút lại ngồi nghĩ về em, về những lần bị em bắt gặp trong trạng thái vì mệt mà ngủ gật, có chút xấu hổ, cũng có chút vui, mâu thuẫn nhưng đó là cảm xúc chân thật trong tôi. Nửa đêm tỉnh giấc, tôi hay nghĩ về em, phải chăng đó là nhớ mong một người?

Giữ em trong tâm trí, thế là quá đủ rồi!

Ngày sinh nhật tôi, em ăn mặc rất đẹp, thành thật tự lột tẩy vỏ bọc con trai, tôi không biết tại sao em lại làm vậy nhưng lòng lại có chút chờ mong. Buồn cười, em tự nhận mình là em gái sinh đôi của Lâm tên là Linh, hoàn hảo qua được mắt của Nguyên và Phương, và tất nhiên em nghĩ cũng qua được mắt tôi. Lúc em tự thú nhận giới tính thật của mình, tôi vẫn có thể giữ được bình tĩnh, em nằng nằng là đồ ngốc, tuy không hiểu tại sao nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh, đến lúc em nói ba chữ kia, tôi... không thể còn giữ nổi bình tĩnh! Em mạnh bạo ôm chặt lấy tôi, nói em thích tôi, tôi đã vô cùng sửng sốt, không tự chủ mà run lên một chút, trái tim vốn kiên định mà chỉ vì câu nói của em đã lung lay, sâu thẳm trong lòng là cảm xúc vui mừng khôn xiết. Em thích tôi thật ư? Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới, chẳng phải em từ trước luôn căm thù tôi sao? Em cứ thế này... lại làm tôi đổ vỡ ý chí, tôi muốn lập tức ôm lấy em, đáp trả tình cảm của em, nhưng bất ngờ hình ảnh em chơi với trong nước hiện ra khiến tôi khôi phục lý trí... “Xin lỗi” là hai từ tàn nhẫn nhất mà tôi có thể nói ra, ghim mạnh vào trái tim đã sớm rỉ máu, nhìn khuôn mặt em suy sụp nhưng vẫn cố gượng cười khi nghe hai từ ấy, tôi rất đau lòng, nhưng tuyệt đối không hối hận. Vì từ lâu, tôi đã sớm từ bỏ tình yêu không nên có này.

Tôi nhận món quà sinh nhật đầu tiên em tặng, có lẽ cũng là món quà cuối cùng tôi nhận được từ em, lòng tôi như tan nát, nhưng vẫn phải kìm nén sự đau đớn, bày ra bộ mặt lạnh lùng mà tuyệt tình bỏ đi. Xin lỗi em, anh xin lỗi, đừng thích anh...

Đêm đó, tôi ôm trong tay chiếc áo sơ mi em tặng, lặng lẽ rơi nước mắt tưởng chừng đã khô cạn từ lâu. Cũng bởi vì quá mức đau lòng mà rơi nước mắt, cũng bởi vì không ăn hận từ bỏ mà rơi nước mắt, cũng bởi tình cảm em dành cho tôi mà vui mừng rơi nước mắt,...

Gặp được em thế này, cũng coi như một lần may mắn trong đời mà tôi nhận được...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không Bỏ Cuộc

Tôi thần thờ nhìn ra cửa sổ, đầu óc trống rỗng, cũng không rõ mình đang nhìn gì, nghĩ gì nữa...

“Cạch!”

Nghe thấy âm thanh vật gì nhẹ nhàng đặt xuống bàn mình, tôi quay lại, chán nản nhìn tên Huy béo đang cười tươi rói. Haizz, hẳn từ hôm kia tới giờ thái độ thay đổi như chong chóng, cứ nhìn thấy tôi là chạy đến “bám dính” cười cười nói nói, đến cả giờ chuyển tiết năm phút cũng không tha, mệt thật.

- Coca tớ mua cho cậu nè, uống đi trước khi hết lạnh.

- Cảm ơn. – Tôi bật lon coca, đưa lên miệng tu một hơi, hơi gaz như muốn đốt cháy cổ họng tôi tới nơi.

- Từ sáng giờ sao nhìn mặt âm u như đưa đám thế?

- ...

Tôi im lặng không nói gì, đầu óc lại trôi dạt về sự việc tối qua... Vì có hơi men ngấm vào người mà tôi đã bạo gan ôm người ấy, lại còn không kiêng nể gì mà vừa quát lại vừa thổ lộ tình cảm với người ta, kết quả nhận được là gì? Anh cự tuyệt rồi bỏ đi, khiến tôi suy sụp, mất hết lí trí, không những đứng trước mặt ông Nguyên tự lột tẩy giới tính con gái mà còn chui vào ngực ông Lâm khóc như mưa. Nghĩ lại tất cả mọi chuyện thấy vừa mất mặt vừa xấu hổ, bảo tôi làm sao có thể đối mặt với ba người đấy đây?

- Lâm?

- Huy này, cậu từng thích ai chưa? – Tôi tự dưng buột miệng hỏi lung tung, nhưng là tôi muốn dò hỏi một chút.

- Gì cơ?

Chả hiểu tại sao nghe tôi hỏi xong, tên Huy như giật nảy lên, sau lại tròn mắt nhìn tôi, cuối cùng thì trên má cậu ta xuất hiện hai vệt hồng hồng, biến hóa phải gọi là nhanh như chớp, chẳng lẽ cậu ta đã yêu rồi? Cũng không có gì lạ khi ở tuổi này yêu đương trai gái, tôi cũng vậy còn gì.

Mãi sau hẳn mới trả lời, hơn nữa còn ấp úng:

- Có... có thích một người...

- Ồ!

- Nhưng là... đơn phương...

Tôi có chút ngạc nhiên, hẳn yêu đơn phương, vậy là chúng tôi có chung cảnh ngộ còn gì. Tôi định mở lời hỏi hẳn đã từng thổ lộ chưa nhưng hẳn đã nhanh miệng nói trước, về mặt hẳn khi nhắc đến người mình thích phải nói là... hạnh phúc chăng?

- Tớ mới phát hiện ra mình thích cô ấy cách đây không lâu, trong một bữa tiệc, lần đầu tiên tớ nhận ra cô ấy đẹp như công chúa, nhưng lại rất cá tính, ngang bướng, mạnh mẽ, khiến tớ rất khó chạm được vào. Tớ biết cô ấy không thích tớ như thích người khác giới, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô ấy cười vui về từ xa là tớ đã nản nguyện lắm rồi.

Hẳn đúng là một tên si tình chính hiệu, nhưng tôi cảm thấy tình cảm hẳn dành cho cô gái ấy rất đẹp đẽ, trong sáng, cao cả.

- Cậu đã thổ lộ chưa?

- Chưa, nhưng mà sắp.

- Cậu có chắc cô ấy đồng ý không?

- Tôi không biết, nhưng nếu cô ấy từ chối, tôi vẫn sẽ không bỏ cuộc.

Không bỏ cuộc? Tức là vẫn tiếp tục kiên trì theo đuổi đến cùng?

Điều này tôi đã từng suy nghĩ cả đêm qua, tôi không thể nào dễ dàng chấp nhận buông tay, cũng từng nghĩ, nếu mình kiên trì một chút thì kết quả liệu có thay đổi?

Tôi không muốn bỏ cuộc, ít ra là đã có thêm động lực khi nghe Huy béo nói, một người như hắn có ý chí như vậy, cả chị Phương cũng rất nỗ lực theo đuổi anh Lâm, sao tôi có thể vừa mới đương đầu đã muốn lùi bước chứ? Tôi sẽ không bỏ cuộc, không bỏ cuộc, dù sao đây cũng là mối tình đầu tiên của mình, tôi sẽ thử lại một lần nữa!

Thái Tuấn, em quyết định sẽ theo đuổi anh đến cùng!

;;;Ra chơi;;;

- Trời ơi, em là con gái thật sao??

Ông Nguyễn vừa mới nhìn thấy tôi lộ mặt xuống văn phòng Hội, đã lập tức chạy tới ôm lấy bả vai tôi lắc như điên, luôn miệng lặp lại cái câu hỏi kia.

- Đ... đau, - Tôi nhăn nhó, khẽ gắt: - Anh nói khe khẽ thôi, nhờ có người nghe thấy thì sao??

- A sorry!

Bấy giờ ông Nguyễn mới buông tôi ra, hai mắt lấp lánh nhìn tôi, mặt lộ rõ vẻ vui mừng cực độ.

- Biết mà, ban đầu anh đã ngờ ngợ, làm gì có một nam sinh lại có khuôn mặt dễ thương khả ái như con gái thế? Tuy rất nghi ngờ nhưng không thể không tin em là con trai với bộ dạng này, bởi vậy mà anh vẫn rất thích em cho dù luôn nghĩ em là con trai đấy!! Dù là trai hay gái nhưng anh vẫn vô cùng vô cùng quý mến em Lam à!!!

Ông Nguyễn một lần nữa lại như lên cơn điên, định lao tới ôm lấy tôi như con sư tử được nhìn thấy con nai cái, tôi khiếp sợ, định bụng sẽ giơ cẳng cho anh ta một đạp vào "trung tâm". Nhưng lúc sắp tới gần, đột nhiên có thứ gì đó kéo ngược anh ta giật lại, nhìn ra thì đó là hội trưởng.

- Nguyên, còn không mau đi làm việc của mình!

- A, quên mất...

Ông Nguyễn luống cuống bỏ đi, không quên chào tạm biệt kèm theo một cái nháy mắt với tôi. Trong phòng chỉ còn lại tôi và Thái Tuấn, bầu không khí ngưng đọng ngột ngạt bao trùm xung quanh, tôi lại cảm thấy trống rỗng tim mình đang đập rộn ràng... Đối mặt với anh lúc này thật không dễ chút nào!

- Cái này... cho anh!!!

Tôi bối rối giơ lên hộp sữa vinamilk vừa mới mua, mặt vẫn xấu hổ cúi gầm xuống.

- ... - Sao không thấy anh nói gì?

Tôi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên dò xét thái độ của anh, ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt vô cùng điềm tĩnh như nước của anh, không lộ ra một chút biểu cảm gì.

- A... - Tôi luống cuống bắt lấy tay anh rồi đặt hộp sữa vào trong, lấy hết can đảm nói, - Em nghĩ anh chưa ăn sáng nên mua cái này cho anh, với lại, em... chuyện ngày hôm qua... mặc dù anh từ chối, nhưng em... em... KHÔNG BỎ CUỘC ĐÂU!!!

Dứt lời, tôi bỏ chạy thật nhanh ra ngoài, nếu không chạy kịp e rằng tôi sẽ không biết xử lý thế nào với tình huống lúng túng do mình gây ra ban nãy. Dù sao mày cũng làm tốt lắm rồi Du Lam à!

Tối hôm đấy, tôi đã lập ra một kế hoạch theo đuổi người con trai mình thích khá hoàn hảo!

*

*

- L...Lam?

Tôi buông con dao gọt khoai ra, giơ tay hình chữ V và cười toe toét với Thái Tuấn đang đứng ngây ngốc ngoài cửa ra vào.

- Hi hội trưởng!

- Sao em lại tới đây?

- Ai da, đừng hiểu lầm, em đến thăm bà. Bà nhỉ?

Tôi hướng bà cười tươi, bà cũng cười hiền lại với tôi. Cũng lâu lắm rồi tôi không có ghé qua thăm bà Hòa, bữa nay lại nói dối lần nữa tới nhà bà ăn chùa bữa cơm do anh Tuấn nấu. Mà không liên quan gì đến kế hoạch theo đuổi anh đâu đấy, tôi là tôi đến thăm bà thật mà. Thế mà có người lại nhìn tâm cầm tay tôi kéo ra ngoài, chất vấn:

- Em đến đây là có mục đích khác đúng không? Đi học về mà la cà như thế sẽ khiến ba mẹ em lo đấy, đi, anh đưa em về!

- Đừng lo, em xin phép mẹ rồi, oái...!

Không để tôi kịp nêu hết ý kiến, Thái Tuấn đã kéo tôi đến chỗ chiếc xe đạp của anh đang dựng ngoài sân. Lúc bàn tay to của anh nắm lấy tay tôi, trong lòng tôi chợt thấy hưng phấn, tay anh đúng là ấm nha! Mặc dù bị anh đuổi về nhà không tiếp đãi cơm trưa nhưng mà tâm tình tôi cũng không tồi. Tôi ngồi sau xe anh, hai tay hững hờ đặt bên eo anh, trong đầu nghĩ muốn ôm thật chặt, cơ mà không thể mặt dày làm thế được. Tôi bất giác để ý đến đường khâu khá dài trên lưng áo sơ mi caro của anh. Anh có vẻ rất thích mặc sơ mi, vì thế mà tôi đã chọn áo sơ mi làm quà tặng anh, nhưng mà...

- Sao anh không mặc áo em tặng, anh không thích nó à? – Tôi có chút thất vọng hỏi.

- Không phải, lúc nào đó anh sẽ mặc thôi. – Anh thản nhiên đáp, vẫn chăm chú đạp xe.

Lập tức tôi khôi phục tâm tình, nở nụ cười vui vẻ, hai tay mạnh bạo hơi siết chặt lấy eo anh... Vui quá, thì ra không phải anh chê món quà của tôi!

*

- Sao... sao em lại xuất hiện ở đây?

(Câu này nghe có vẻ quen -_-)

Tôi từ phòng thay đồ nữ đi ra, đứng trước mặt anh cười sáng lạn trong bộ đồng phục nhân viên màu cam của nhà hàng gà nướng Tâm Đạt. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, tôi đặc ý giơ tay hình chữ V, ngắn gọn trả lời:

- Đi làm thêm!

Còn không quên cổ tình vuốt vuốt mái tóc ngắn thẳng mượt mà tôi đã khó khăn lắm dùng máy ép thẳng, tạo một kiểu tóc khá nữ tính mà cũng rất cá tính. Vô tình nhìn thấy thông báo tuyển nhân viên, tôi liền không ngại ngại nhiều xin vào làm thêm tại nhà hàng này luôn, và may mắn thay là đã được nhận (cũng may mượn được thẻ sinh viên của bà chị chứ nơi đây không nhận học sinh cấp ba). Thế là từ giờ được làm cùng một chỗ cùng anh rồi, tất nhiên là tôi phải giấu không để ba mẹ biết được việc này. Hôm nay chính thức là ngày đầu tiên tôi đi làm, cổ tình xuất hiện trước mặt Thái Tuấn với bộ dạng con gái.

- Làm thêm? Em đang đùa à? Tại sao phải làm đến mức này chứ, em đừng cố chấp nữa!

- Anh nói gì kì vậy? Là em đang muốn kiếm tiền thôi, không liên quan gì đến anh cả, mau tránh ra cho em làm việc! – Tôi thản nhiên nói dối trắng trợn, rồi hiên ngang đi lướt qua Thái Tuấn, không quên xùy tay hết như xùy... “cờ hó”.

Biết anh rất giận mà không dám nói, tôi đành giả bộ ngây thơ như nai tơ, ngoan ngoãn mà làm việc thôi hi hi.

Tôi hí hửng làm công việc chạy bàn, thế mà Thái Tuấn vừa phục vụ lại kiêm luôn rửa bát, đương nhiên là vất vả hơn tôi rất nhiều. Thế này thật tốt, vừa kiếm thêm tiền tiêu vặt lại vừa ngày ngày được ngắm nhìn người mình thích, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm, nhất cử lưỡng tiện còn gì.

Mặc dù thật ra rất là mệt nha! Aizz...!

Tôi tan ca sớm hơn Thái Tuấn nửa tiếng, nhưng không có về nhà ngay mà cổ tình nán lại đợi anh. Đến chín giờ hơn mới thấy anh dắt xe ra, tôi hí hửng chạy tới, mạnh bạo bắt lấy yên sau xe, cười tươi:

- Anh ra rồi, đưa em về nha!

- Em nhất định là cổ tình. – Anh đột nhiên nói một câu không đầu không cuối, nhưng tôi hiểu anh đang nói gì.

- Cổ tình? Ủ, em cổ tình muốn đi làm thêm, may mắn thấy nhà hàng muốn tuyển dụng nhân viên liền vào xin việc thôi. – Vẫn là giả bộ ngu thi tốt nhất.

- Anh không nói ý đó! – Anh tự dưng thở hắt ra một tiếng. - Dù em có chấp đến đâu thì anh vẫn không thể... Em không hiểu đâu Lam à.

Lòng tôi chùng xuống, mọi sự vui vẻ đều tan biến hết. Tại sao anh không thể chấp nhận tôi, chấp nhận cho tôi bên cạnh lại khó khăn thế sao? Dù là tôi cố gắng đến đâu vẫn không thể được? Không ngờ một người kiêu ngạo như anh lại có lòng tự ti mặc cảm lớn đến thế, đúng vậy, có lẽ như lời anh nói, tôi thực sự không hiểu lắm, không hiểu tại sao anh lại suy nghĩ thật ấu trĩ và bí quan... Tôi cười nhạt:

- Anh mới là người cố chấp. Sao anh lại cho rằng yêu đương lại là một gánh nặng chứ? Em đâu có đòi hỏi gì từ anh, chỉ cần cho em được ở cạnh làm một người bạn cùng chia sẻ gánh nặng là được rồi... Chẳng lẽ chỉ thế thôi mà anh cũng cho rằng em tạo áp lực cho anh ư?

- ... - Anh trầm mặc.

Tôi hi vọng nhìn anh, hi vọng anh sẽ mở lòng với tôi, chỉ một chút thôi cũng được.

Nhưng...

- Lên xe đi, anh đưa em về.

Tôi thất vọng nặng nề khi anh cố tình lảng tránh vấn đề mà tôi đặt ra. Vẫn không được sao, đã đến mức này rồi mà... Sao anh lại khép chặt lòng mình đến vậy, tại sao lại khó khăn đến vậy? Tôi không thể hiểu nổi lý do thật sự anh không thể chấp nhận tôi, vì cảnh nghèo? Vì quá khứ đau buồn đã khiến trái tim khép chặt? hay là vì... anh thực ra không hề có chút tình cảm nào với tôi? Những lời tốt hôm đó chỉ là giả vờ để cho tôi bớt đau lòng?

Có hay không... tôi nên tại đây bỏ cuộc?

Tôi ngược nhìn bóng lưng anh, cảm giác mệt mỏi cùng cô đơn bao trùm lên tấm lưng gầy gò này, khát vọng muốn có anh lại bùng lên mãnh liệt trong tôi. Hóa ra tôi lại thích anh nhiều đến thế, càng thích nhiều lại càng thất vọng nhiều, nhưng tôi không muốn bỏ cuộc chút nào, tôi muốn làm cho anh thích tôi, chấp nhận tôi, dù chỉ một chút thôi cũng được!

Nhẹ nhàng ngã đầu vào lưng anh, lắng nghe nhịp tim trong thân thể này, thực rất muốn một ngày nào đó... trái tim này sẽ vì tôi mà đập loạn một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nụ Hôn Đầu Tiên

Một trong những hoạt động sôi nổi nhất ở trường tôi là hoạt động tình nguyện ở cô nhi viện. Trường An Hải có một nhóm tình nguyện đại diện tên là Đại Dương, không giới hạn người tham gia, thân là hội trưởng, muốn hay không muốn thì anh Tuấn vẫn phải đăng ký một suất. Tôi nhân cơ hội này cũng đăng ký cho mình một vé, nửa vì anh nửa vì tò mò không biết hoạt động tình nguyện sẽ như thế nào, may mắn là trong Hội không có ai tham gia cả, tức là đại diện Hội chỉ có hai chúng tôi thôi.

Lần đầu tiên tham gia nhóm tình nguyện, tôi có chút háo hức, nhóm không có nhiều người lắm, tổng cộng chỉ có gần 30 người là học sinh các lớp. Tệ nhất một điều là, thông tin Hội trưởng trường An Hải có tham gia tình nguyện đã bị rò rỉ ra ngoài nên đa số người đăng ký toàn là con gái, không những thế, một cảnh tượng khó coi đã diễn ra ngay trên xe buýt: lúc tôi tính định chiếm chỗ bên cạnh hội trưởng thì đám nữ sinh vô ý vô tứ đưa đẩy đưa tùm tôi kéo ra, tranh nhau ngồi chỗ ấy như thể trên ghế có dát kim cương vậy. Cuối cùng không còn cách khác, để đảm bảo không xảy ra xung đột ghen tỵ, anh Tuấn đành phải lên chỗ cạnh bác tài, còn tôi thì mặt méo xẹo ngồi hàng ghế cuối, mà lúc này bọn nữ sinh mới “phát giác” ra sự hiện diện của tôi, lại tranh nhau vào ngồi cạnh tôi, đâm ra hàng ghế vốn dĩ chỉ cho phép bốn người ngồi giờ thì biến thành bảy người chen chúc. A, không còn gì thảm hơn thế này!!

::::Cô nhi viện Mặt Trời::::

Hóa ra công việc tình nguyện cũng thật đơn giản, không như tôi tưởng tượng, chúng tôi chỉ cần chơi với các em nhỏ, giúp các mẹ dọn dẹp nhà cửa là được. Tôi, anh Tuấn và ba bạn nam một bạn nữ khác được phân công phụ trách ở nhà Hoa Hồng (lí do nhóm tôi chọn toàn nam thì chắc mọi người đều hiểu, và bạn nữ kia chắc đang tự cảm thấy mình may mắn, hờ hờ). Tôi giúp mẹ Thoa dỗ ngủ bé sơ sinh chỉ có sáu tháng tuổi, tội nghiệp thật, mới còn nhỏ mà đã bị bỏ rơi rồi, sao lại có loại cha mẹ vô tâm thế. Lòng tôi dâng lên một cảm xúc xót xa khi nhìn khuôn mặt non nớt đang ngủ say trong lòng mình, ôi, một số phận thật đáng thương... cũng may là mọi công việc chăm sóc trẻ nhỏ tôi đã thạo rồi, vì hồi tháng Long còn bé, tôi toàn dành mẹ chăm nó thôi, phải nói tôi cực kì thích trẻ con (mà không hiểu sao tháng nhóc Long lớn lên lại đáng ghét thế không biết).

Tôi khẽ liếc trộm Thái Tuấn và bạn nữ kia đang giúp mẹ Nhi chuẩn bị cơm trưa cho các bé. Động tác thái rau, động tác băm thịt, động tác xào xào nấu nấu... tất cả đều rất thành thục, trông anh ý cứ như một ông chồng đảm đang vậy, còn tôi đang bế...

BÙM!!!!.... Ôi trời, mày đang nghĩ lung tung gì thế Lam??? Xấu hổ chết mất, vợ chồng gì chứ??? Nhưng mà... cũng thật ngọt ngào chết đi được~~

Haizz... hậu quả của việc hồi cấp hai chuyên đâm đầu vào đọc tiểu thuyết ngôn tình là thế này đây!!

*

Nắng giữa trưa gay gắt, tôi đi tản bộ trong khuôn viên cô nhi viện, ngắm cảnh đẹp nơi đây, tiện thể kiếm một chỗ ngồi râm mát ngủ trưa. Loanh quanh mấy vòng, chợt tôi phát hiện một bóng người cao gầy quen thuộc đang ngủ gục trên ghế đá dưới gốc cây phượng vĩ. Thì ra anh ở đây, khỏi phải mất công tìm chỗ nữa, nơi này cũng khá lí tưởng, mát mẻ lại yên tĩnh ‘kín đáo’ (khụ).

Tôi ngồi xuống bên cạnh Thái Tuấn, thích thú nhìn gương mặt anh lúc ngủ. Thú thật nhiều lần tôi nhìn cảnh này quen rồi, thỉnh thoảng ở trường tôi hay bắt

gặp anh đang ngủ gật, lúc trong văn phòng Hội, lúc lại ở vườn hoa trường. Đau lòng thật, anh vừa phải đi làm thêm, đến tối muộn về lại phải học bài đến nửa đêm, đến trường thì gánh vác công việc Hội, nên đâm ra mới hay có bộ dạng mệt mỏi thế này đây.

Tôi cứ ngồi yên lặng bên cạnh, say sưa ngắm anh, giờ mới nhìn kĩ mặt anh hốc hác thế nào, dù vậy vẫn vô cùng đẹp trai. Kì quái, con trai tuổi dậy thì cũng hay mọc mụn trứng cá như con gái, nhưng mặt anh thì rất nhắn nhủ, làn da màu mặt cũng không thô ráp, thật sự là rất khéo dẫn cho những sắc nữ như tôi đây chạm vào. Tư tưởng không trong sáng thúc đẩy làm tôi muốn sờ vào mặt anh một cái, thậm chí... thậm chí... còn muốn kiss (A, thật xấu hổ!!).

Nghĩ là làm, tôi đưa tay chạm nhẹ trên má anh, đồng thời đưa mặt lại gần, không có ý định kiss gì đâu, chỉ là muốn soi kĩ hơn gương mặt này thôi.

- Này, ai đó?

Sùng sốt, giật mình, đứng hình, á khẩu... đó là những từ có thể miêu tả trạng thái của tôi lúc này. Tôi... tôi... tôi... h... h... hôn... !?!

Bốn mắt kính ngạc nhìn chằm chằm vào đối phương, chúng tôi hóa đá trong ba giây. AAA!!! Tôi và anh thế nào lại thành... KISS nhau??? Hôn nữa còn là môi chạm môi???

Tưởng thuật lại sự việc lúc đó: khi tôi định đến gần soi mặt Thái Tuấn, đột nhiên anh mở mắt, quát nhẹ “Này, ai đó??”, đồng thời quay phắt chín mươi độ, thành ra... môi anh vô tình dừng lại, áp vào môi tôi, mà không hẳn, chỉ là chạm rất nhẹ, rất hồ hững.

Tôi bối rối, định quay mặt đi nhưng tay anh bỗng nhiên giữ nhẹ lấy gáy tôi, đồng thời hai mắt anh nhắm lại, vẫn giữ nguyên tư thế mập mờ như cũ, không động đậy. Cái này... có phải là đang hưởng ứng?

Kính ngạc, tôi vẫn tròn to hai mắt, không nghĩ anh lại biến từ vô tình thành cố tình. Tôi phải mau chóng tách ra thôi, nếu như có người phát hiện thì chết dõ. Định giờ tay đẩy anh ra, nhưng giọng nói anh nhẹ nhàng vang lên, bên môi khẽ động đậy khiến tôi sùng sốt khựng lại động tác:

- Nhắm mắt vào đi!

Hơ... hở?? Không phải là... không phải là... cái này... cái này... ách...

- Yên tâm, không có ai biết nơi này đâu... trừ các mẹ... - Anh nửa cố tình nửa không thêm một vẻ cuối sau khi mập mờ nói một câu.

Tôi luống cuống, trong người nóng lên đột ngột như phát sốt, nhưng cũng nghe lời anh khẽ nhắm mắt vào. Lập tức, bàn tay sau gáy tôi tăng thêm lực, môi anh cũng ấn nhẹ vào môi tôi thêm chút nữa. Tôi căng thẳng đến tột độ. Khoảnh khắc đầu lưỡi anh vờn nhẹ đường ngăn cách giữa hai cánh môi mình, lập tức như có một dòng điện cao thế xẹt qua người tôi, khiến thần kinh tôi tê dại. Anh chỉ vờn quanh nhẹ nhàng như thế, không có tiến sâu hơn, giống như đang trêu chọc đôi môi nhạy cảm của tôi, nhưng thế này thôi cũng đủ để khiến tôi tê rần rồi. Hơi thở anh nhẹ nhàng, ấm áp, man mác hương táo chín, khơi gợi lên cảm xúc bồi hồi khó tả trong tôi... Tôi bỗng nghĩ tới lúc ở biển, khi anh hô hấp nhân tạo cho tôi, cái đó có tính là hôn không, không, đó chỉ là môi chạm môi, tôi khi đó không có cảm giác gì cả. Vậy... đây là nụ hôn đầu tiên của tôi với anh?

Khi tôi đang rất khoan khoái hưởng thụ, anh bỗng dưng dừng lại, khẽ kháng buông tôi ra, khiến tâm hồn tôi đang lơ lửng trên trời bỗng rơi oạch xuống đất. Anh vươn tay, xoa nhẹ đầu tôi, rồi trầm thấp nói một câu khiến tôi có chút hụt hẫng.

- Xin lỗi, anh đã không kiểm chế được mình.

- Không, là em có lỗi trước. - Hụt hẫng nhưng cũng có chút vui mừng đan xen, anh nói vậy chứng tỏ anh có cảm giác với tôi.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh, cố gắng điều chỉnh hơi thở cho bình thường. Một mảnh im lặng lại bao trùm giữa chúng tôi, không giống trước kia bọn tôi đung nhut nhau là hay ồn ào. Anh đã chủ động hôn tôi, phải chăng anh đã... tiếp nhận tình cảm của tôi rồi. Tôi có nên hỏi lại lần nữa, có nên mạnh bạo bày tỏ thêm lần nữa không?

Trưa nay thật nóng...

- Anh Tuấn... - Tôi khẽ gọi.

- Ừ.

- Anh có chút nào... thích em không?

- ... - Anh trầm mặc, tôi lo lắng chờ đợi đáp án của anh, - Có.

Ngữ điệu bình thản, đáp án ngắn gọn, nhưng khiến tôi nhất thời ngỡ ngàng, sau đó là vui mừng trào dâng từ đáy lòng. Tôi chỉ muốn khẳng định lại một lần thôi, anh có thích tôi, quả nhiên anh đã từ từ mở lòng với tôi...!!

Dường như có thêm động lực, tôi đánh bạo bày tỏ:

- Nếu vậy... nếu vậy... chúng ta quen nhau đi, có được không?

- ...

Lần đầu tiên trong cuộc đời 16 năm của mình, tôi đã vứt bỏ lòng tự tôn của một đứa con gái, chủ động tỏ lộ rồi theo đuổi một người con trai, nhưng tôi không thấy xấu hổ chút nào, vì người như anh đáng để tôi làm vậy. Dù anh từ chối, tôi vẫn sẽ không bỏ cuộc, tôi đã quyết tâm lắm rồi, tôi sẽ chờ đợi anh chấp nhận mình.

- Em sẽ hối hận vì những gì mình nói đấy, anh không tốt như em nghĩ đâu. . .

Anh nói thế là có ý gì? Anh lại đang mặc cảm bản thân mình sao? Nhưng mặc kệ là ý gì, cũng không còn quan trọng nữa.

- Em sẽ không hối hận! – Tôi kiên định nói.

- Em sẽ mau chán anh thôi, dù sao cũng chỉ là chút tình cảm nhất thời.

- Anh đừng nói như vậy! Anh nói tình cảm của em dành cho anh là nhất thời tức là anh đang xúc phạm em đó, em sẽ không chán anh, anh không biết gì thì đừng khẳng định chắc chắn như vậy!

- ...

Bình tĩnh đi Lam, mày quá kích động rồi. Tại sao có thể đánh giá tình cảm của tôi một cách tùy tiện như vậy chứ?

- Quen đi!

Hả?? Tôi sững sờ quay lại nhìn anh, khuôn mặt anh vẫn bình tĩnh như mặt hồ yên ả, không có dấu hiệu gì của việc vừa phát ra thanh âm kia. Có phải người vừa nói hai chữ kia... là anh không?

- Anh vừa nói gì?

- Anh nói chúng ta quen nhau đi.

Anh quay lại, đáp lời tôi, trên môi từ từ hé ra một nụ cười dịu dàng, khiến tim tôi bất giác đập loạn một nhịp. A, anh đồng ý rồi sao, tôi có nghe nhầm không, không, tại tôi vẫn ổn, không có bị điếc.

- Th... thật ư?

Thái Tuấn khẽ gật đầu, nụ cười vẫn vững vàng trên môi, nhưng xen chút mệt mỏi. Là thật, anh đã đồng ý làm bạn trai của tôi. Lòng tôi xuất hiện niềm vui mừng hân hoan, ngoài cảm giác sung sướng, thỏa mãn vì cuối cùng bao công sức, tình cảm của mình đã được đền bù, còn có một cảm xúc lâng lâng khó tả đan xen. Hóa ra... mùi vị của việc được người mình thích đáp lại tình cảm của mình là như thế này đây!

- Đến bao giờ em chán, hãy nói với anh một tiếng, coi như em là người đá anh trước.

- Sao anh lại nói khó nghe vậy, sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.

- Biết đâu được...

Đang vui là thế mà chưa gì Thái Tuấn đã đổ một gáo nước lạnh lên đầu tôi, con người này sao cái gì cũng nói được thế, chưa kịp bắt đầu đã nghĩ đến việc tôi đá anh rồi. Buồn thật đấy, sao anh luôn nghĩ thừa thãi vậy chứ, tôi nhất quyết không để chuyện đó xảy ra, tôi sẽ hết lòng trân trọng tình yêu đầu tiên của mình.

Anh đột nhiên giơ tay ra trước mặt tôi, mỉm cười nói:

- Tay em!

Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó vui vẻ đặt tay mình lên lòng bàn tay to lớn của anh. Ấm quá, cảm giác thật tuyệt vời, ước gì cả đời này, bàn tay ấm nóng của anh sẽ mãi chỉ thuộc về tôi.

Phải, chỉ thuộc về mình tôi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Anh Sẽ Bảo Vệ Em, Cô Bé!

Xe buýt thả chúng tôi xuống trước cổng trường. Tôi lấy điện thoại ra gọi cho ông Lâm, trước đó đã nhắn tin hẹn ông anh năm giờ kém hai mươi đến đón rồi mà đến năm giờ vẫn chưa thấy mặt đâu, đúng lúc Thái Tuấn dắt xe ra đứng bên cạnh tôi:

- Lên xe đi, anh đưa em về!

Nghe anh đề nghị, tôi vui lắm, cơ mà đành tiếc nuối từ chối:

- Dạ thôi, em đã gọi anh Lâm tới đón rồi.

Chả là hôm nay dưới nhà bà ngoại tôi cũng gối nên cả nhà tôi đã xuống đó từ sáng, tôi đi tình nguyện xong liền phải gọi ông Lâm đến đón tới nhà bà. Mãi không thấy ông bắt máy, tôi có chút sốt ruột, mọi khi chỉ cần hai hồi tút là đã có người nghe rồi mà.

- Không gọi được à? Hay là anh đứng đây đợi Lâm cùng em nhé?

Tôi cười tươi gật đầu.

Mãi lâu sau, đầu dây bên kia mới có người bắt máy, nhưng không phải giọng ông Lâm là một giọng nữ quen thuộc, rất khàn đục, tôi còn nghe ra tiếng nức nở:

- Lâm... à...

- Mẹ?

- Hức...

- Mẹ đang khóc à? Có chuyện gì vậy? Sao mẹ lại bắt máy của anh Lâm??

Tôi kinh ngạc khi nghe thấy tiếng khóc của mẹ, trong lòng dấy lên một cảm giác cực kì bất an, mẹ tôi là một người kiên cường, nhất là từ khi cưới ba chưa nghe thấy mẹ khóc lần nào, nói chính xác hơn đây là lần đầu tiên tôi thấy mẹ khóc. Tôi bất giác nhìn qua phía Tuấn, anh đang nhìn chăm chăm tôi, trên mặt cũng lộ chút gì đó như là lo lắng. Hình như vậy!

- Hu hu...

Mẹ bật khóc thành tiếng làm tôi một phen kinh hãi. Có phải đã có chuyện gì xảy ra với Lâm không?? Tôi bắt đầu hoảng sợ, khề thét:

- Mẹ, đã có chuyện gì mẹ mau nói đi, mẹ đừng làm con lo!!

- Hức, thằng Lâm... thằng Lâm...

Mẹ vừa khóc vừa nói từng câu ngắt quãng trong điện thoại, khi tôi nghe ra được mẹ đang nói gì thì cảm giác có thứ gì đó rơi sụp xuống người, trái tim bắt đầu nhảy loạn điên cuồng trong lồng ngực, tôi nhất thời đứng hình, không tin được những gì mình vừa nghe... Không thể nào!!!

- Lâm?

Sự hoảng sợ xen lẫn đau đớn dội lên trong lòng, tôi quay khuôn mặt với hai hàng nước mắt chảy dài trên má lại nói với anh Tuấn bằng giọng không rõ ràng:

- Anh Tuấn... mau... mau chở em đến bệnh viện trung tâm!

*

*

Tôi và Tuấn lao vào bệnh viện, điên cuồng tìm phòng cấp cứu vừa mới hỏi ý tá. Tôi không tin, không tin anh Lâm trên đường đến đón tôi lại gặp tai nạn. Khi đó nghe mẹ nói, tôi chưa kịp hỏi rõ tình hình thế nào liền bị sợ hãi bao lấy, chỉ vội hỏi bệnh viện rồi nhờ anh Tuấn lái mình đến đây hết tốc lực. Tất cả là lỗi tại tôi, tại tôi bắt anh Lâm đến đón mình nên mới xảy ra chuyện. Cầu trời cho anh không có chuyện gì, con cầu xin ông...!!

- Hức hức...

Tôi vừa chạy vừa không kìm được lòng mình bật khóc... anh Lâm, em xin lỗi...!

- Đừng khóc, Lâm sẽ không có chuyện gì đâu!

Nghe anh Tuấn an ủi nhưng tôi vẫn không thấy nhẹ nhõm chút nào, lòng vô cùng hoang mang lo sợ xen lẫn áy náy...

Cuối cùng chúng tôi đã tìm thấy phòng cấp cứu anh Lâm, thấy bà ngoại, mẹ, ba, nhóc Long vẫn đang thút thút ngồi trên dãy ghế chờ ngoài hành lang, biển cấp cứu vẫn đang sáng đèn. Tôi bủn rủn chân tay, đi tới bên cạnh ba mẹ, sợ hãi lên tiếng:

- Ngoại, ba mẹ...

- Lâm tới rồi à? – Ba buồn bã hỏi tôi, tay vẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng mẹ.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Lâm bị xe máy tông, đang được cấp cứu trong đó...

- Có nặng không?

- Ba không rõ...

Một mảnh trầm lặng đột nhiên bao phủ tất cả. Nhẹ quệt đi những giọt nước mắt lấm lem trên mặt, tôi hoang mang nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng im lìm, cầu trời cho anh tôi không bị sao cả. Đứng, anh Lâm tốt bụng như thế, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Gần ba giờ sau, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở, một vị bác sĩ đi ra, cả nhà tôi liền chạy tới hỏi rồi rít:

- Bác sĩ, cháu nhà tôi thế nào rồi??

- Cả nhà yên tâm đi, bệnh nhân không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ bị rạn xương ống chân trái, cần phải bó bột trị liệu khoảng một tháng, ngoài ra có vài vết thương bên ngoài trên trán, may mắn là não bộ không bị ảnh hưởng gì, hiện tại cậu ấy vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, có lẽ hai giờ sau sẽ tỉnh. Chúng tôi bây giờ sẽ chuyển cậu ấy sang phòng bệnh thường, mời người nhà đi theo tôi để làm thủ tục nhập viện.

Nghe bác sĩ nói, cả nhà tôi bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, mẹ tôi vì vui mừng mà nước mắt cứ chảy ra liên tục, luôn miệng lẩm bẩm: “Thật may quá, thật may quá!”. Gánh nặng trong lòng tôi từ lúc ấy đã tự tan biến, may thật, anh Lâm đã không sao rồi, đã không sao rồi, tôi vui quá, không có từ gì có thể miêu tả tâm tình tôi lúc này.

Tôi lau sạch vệt nước còn sót lại trên má, quay lại định nói với hội trưởng một câu “anh Lâm đã không sao rồi”, nhưng lời chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì tôi lập tức á khẩu vì không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Quái lạ, mới nãy anh còn đứng bên cạnh tôi, sao bây giờ đã không thấy đâu nữa. Cảm giác có chút bất an, tôi liền đuổi theo hướng mà chúng tôi vừa đến. Chắc anh vẫn chưa đi xa được...

Chạy một hồi, tôi nhìn thấy bóng dáng cao gầy quen thuộc đang bước từng bước dài trên hành lang tầng trệt dài hun hút, ánh sáng mờ mờ từ những ngọn đèn nhỏ hắt lên bờ vai anh, cảm giác có chút cô đơn lạc lõng. Tại sao anh lại bỏ đi đột ngột như vậy? Tôi có chút phấn khởi khi đã đuổi kịp anh, muốn báo tin anh Lâm không bị sao cả cho anh biết. Nghĩ vậy, tôi vừa chạy theo sau anh vừa gọi với theo:

- Anh Tuấn!

Thái Tuấn dừng bước, chậm rãi quay lại đối mặt với tôi. Tôi chạy đến bên cạnh, bấu môi, nhẹ nhàng trách cứ:

- Sao anh bỏ đi nhanh vậy? Anh Lâm đã không sao rồi, anh có muốn ở lại thăm anh ấy một chút không?

- ...

- Sao vậy?

Tôi hơi ngạc nhiên khi anh im lặng không đáp, còn nhìn tôi bằng ánh mắt u buồn. Sao lạ vậy, nếu là khi nghe tin này xong thì anh phải vui một chút chứ, tự nhiên buồn xo vậy?

- Lâm, nghe anh nói này...

- Vâng?

- Chuyện trưa nay... chuyện anh đã nói bọn mình quen nhau đi ấy, anh nghĩ... - Anh ngưng lại, thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp, - ...em hãy coi như anh chưa từng nói thế nhé.

“Àm!!” Như một tiếng sét nổ ngang tai, tôi sững sờ, đứng hình nhìn người con trai trước mặt. Anh... anh vừa nói gì?

- Anh... đừng đùa em như thế, lời đã nói là không thể rút lại đâu. – Tôi cố gắng nâng miệng cười nói, tuyệt đối không tin những gì anh vừa bảo.

- Anh nghiêm túc đấy, anh không thể quên em.

Sao... sao chứ? Không thể quên...? Tại sao anh lại nói thế, anh không nên trêu đùa tôi, lí gì mà chọn ngay lúc này lại nói câu tuyệt tình như vậy chứ? Rõ ràng trưa nay mới còn rất chân thành nói quen nhau, còn hôn môi, tại sao mới vài tiếng sau đã muốn lạnh lùng dứt bỏ?

- Tại sao? Ít nhất anh cũng phải cho em lí do... - Tôi cười nhạt. Đến cuối vẫn là vậy sao, vẫn là không thể.

Tôi nhắm mắt, chờ đợi anh nói ra. Cảm giác toàn thân suy sụp đến mất trọng tâm, tìm lại nhói lên trong lồng ngực. Hi vọng tôi sẽ không phải nhận một cái lí do phũ phàng từ miệng anh.

- Vì... anh sợ em gặp nguy hiểm

Gi cơ? Tôi kinh ngạc mở tròn mắt nhìn anh, không thể ngờ được anh lại nói ra cái lí do đó. Sao lại gặp nguy hiểm? Tôi ở bên anh lại có thể gặp nguy hiểm ư? Tôi không tin điều đó đâu! Có vẻ như nhìn mặt tôi dường như rất còn mờ mịt, anh không nhanh không chậm nói:

- Em không biết đâu, ba mẹ anh qua đời... là do anh đã hại chết họ.

Tôi sững sốt. Hại... hại chết? Không phải ba mẹ anh ấy qua đời vì tai nạn sao? Tuy bà Hòa vẫn chưa kể rõ là tai nạn xe cộ hay là gì...

- Em không tin đâu!

- Không tin, nhưng đó là sự thật. Chỉ tại anh... họ đã chết một cách rất thảm thương, cả Hoan bạn anh, cũng chết trước mắt anh... - Ngừ điệu tuy rằng thân nhiên, nhưng tôi vẫn nghe ra sự xót xa, đau thương trong giọng nói ấy, bên khóe mắt còn lấp lánh một hạt gì đó như là... nước mắt? - ...những người anh yêu quý, đều lần lượt bỏ anh mà đi, mà anh chỉ biết đứng trơ mắt nhìn, không thể làm gì để níu giữ họ lại. Lần trước em suýt nữa gặp chuyện, lần này đến lượt Hoàng Lâm, cái này sao có thể gọi là trùng hợp được? Rõ ràng là anh đã mang đến điềm xui cho mọi người, những ai ở bên anh đều gặp chuyện. Vì thế em không thể ở bên anh, anh sẽ hại đến em mất. Xin em, đừng thích anh...

- Không...

Tôi khẽ nức nở, không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy dài trên má, càng gạt thì càng xuất hiện nhiều. Thì ra... đó là nỗi lòng anh đã cất giữ bấy lâu nay, thì ra đó là lí do mà anh luôn từ chối tôi, thì ra đó là nguyên nhân anh luôn lạnh nhạt với mọi quan hệ xung quanh mình,... Anh cho rằng mình là kẻ mang đến điềm gở, không muốn tôi ở bên cạnh anh, không muốn tôi thích anh, là vì không muốn tôi gặp nguy hiểm. Anh nghĩ mình là kẻ đã hại chết người thân, chắc đã một mình ôm nỗi đau dằn vặt bản thân suốt bao năm nay, Thái Tuấn anh ấy... từ trước giờ luôn sống khổ sở như vậy sao?

Bao anh cực kì thông minh nhưng cũng không hẳn, sao có thể đổ hết lỗi lên đầu mình thế chứ? Mỗi số phận con người đều do Ông trời an bài, đâu phải do anh đã khiến họ phải từ bỏ cõi đời, lại còn lo lắng đến tôi, anh đúng là đồ ngốc...

Thái Tuấn, tại sao anh lại khổ sở đến vậy, tưởng như ông trời cho anh rất nhiều ưu đãi, nhưng không ngờ lại cướp đi của anh nhiều hơn. Em hiểu rồi, đã hiểu điều gì thực sự khiến anh khép chặt lòng mình...

Tôi mặc kệ hình tượng, bất chấp tất cả lao tới ôm chầm lấy anh, vùi mặt vào ngực anh, nghẹn ngào:

- Em không sợ, ở bên anh, em tuyệt đối không sợ...

- Nhưng anh sợ!

Anh cầm lấy hai cánh tay tôi đẩy ra, giận dữ nhìn thẳng vào tôi. Anh tại sao lại nổi giận? Là vì lo lắng cho tôi? Hay là anh cố tình làm vậy để tôi buông tay? Nhưng dù anh có làm bộ mặt dữ tợn tới mức nào thì tôi cũng không sợ đâu. Tôi là ai chứ, là Vũ Hoàng Lam kiên cường đầy mình cơ mà!

- Anh đừng mù quáng như thế nữa! Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, đều là do Ông trời định đoạt, đâu phải do anh làm hại họ, quyết định họ sống hay chết chứ, tại sao anh cứ ngu ngốc nhận hết lỗi về mình?? Tai nạn của anh Lâm chỉ là trùng hợp, hơn nữa anh ấy chỉ bị thương nhẹ, đâu có làm sao. Em cũng thế, hơn nữa năm ngoái em từng đi xem bói, ông thầy bói phán em sống rất thọ, anh không cần phải lo gì cả!! Mọi chuyện chỉ là trùng hợp mà thôi, không phải anh đã đem vận xui đến cho ai cả, tin lời em đi, sẽ không có thêm một ai bỏ anh đi nữa đâu! Với lại còn có em nữa mà, em sẽ không bỏ anh đi, số mệnh em vẫn còn dài lắm!

Đối với sự cố chấp dằn vặt bản thân này của anh, tôi đành phải dùng hết mọi lời, kể cả những lời cực sến mà tôi rất ít khi nói qua, bịa cả ra một ông thầy bói để khuyên nhủ anh, mong sao anh sẽ nghe lời tôi, đừng tiếp tục đẩy dọa bản thân nữa. Cô độc trên cái thế giới to lớn thế này là một điều đáng sợ biết nhường nào.

- ...

- ...

Hai chúng tôi tự đứng cùng im lặng

Một phút trôi qua...

- Những lời em nói... là thật chứ? - Anh nửa tin nửa ngờ, bổ sung thêm về sau, - Liệu ông thầy bói đó có đáng tin không?

- Anh đang trù em đấy à?

- Không phải...

- Thế em đã bao giờ nói dối anh chưa?

- Nhiều lần rồi.

- Ack cái này... chuyện này tuyệt đối là thật, em nói thật đó, em thích anh, nên sẽ không buông tay anh đâu... - Thấy không khí có vẻ dịu hẳn, tôi lại nổi hứng muốn trêu đùa, - Trừ khi anh bắt cả hai tay, em sẽ là người đá anh!

- Đùa chẳng buồn cười tẹo nào cả.

- ...

Tôi lúng túng, đang định mở miệng gắt lên thì đột nhiên... anh kéo tôi ôm vào lòng, khiến tôi vô cùng sững sờ.

- Dù biết là em đang nói dối để khuyên anh, dù biết là không có ông thầy bói nào cả, dù là đã cố gắng tự khuyên lòng mình không được đến gần em, nhưng anh vẫn thể làm được, anh không kìm được lòng mình khi mà em đã cố gắng vì anh nhiều như thế, cô bé ngoan ạ...

- Anh?

- Anh đã nói như thế mà em vẫn không sợ, tại sao em luôn cố chấp vậy chứ?

- Chính anh mới là người cố chấp! – Tôi không phục phản bác lại, theo đuổi người này tốn nhiều calo quá, cứ luôn bảo thủ cho mình là người xui xẻo, gây họa, gì chứ, tôi tin đó chỉ là ngẫu nhiên, hơn nữa đường chỉ tay số mệnh của tôi dài lắm đó.

- Ủ, anh cũng thấy thế, nhưng anh là vì không muốn gây hại đến ai cả, nhất là em. Không biết từ lúc nào, em đã ở trong lòng anh rồi, có lẽ cả trước khi em thích anh...

- Anh nói sao?

Tôi kinh ngạc ngắt lời anh, anh vừa nói... là anh thích tôi, trước cả tôi thích anh? Là thật sao, tại sao tôi không hề nhận ra anh có biểu hiện gì cả, thậm chí còn hay khiêu khích, trêu chọc tôi cơ mà.

- Đúng là thế đó. Từ ngày đầu tiên em xuất hiện trước mặt anh, anh liền phát hiện ra em là con gái, hơn nữa lại là một cô gái thú vị, từ lúc đó anh luôn quan sát những hành động buồn cười của em, cảm thấy cuộc đời này không đến mức quá nhàm chán. Từ việc em giả trai cũng đã khiến cho anh buồn cười rồi, anh rất thắc mắc lí do tại sao em lại làm như thế...

- Vì em không thích mặc váy.

- Có vậy thôi?

- Anh còn mong gì nữa?

- Đúng là Hoàng Lam luôn gây ra những trò buồn cười mà.

- Đừng cười em, nếu không em sẽ giận đấy. Tại sao lúc đầu biết em là con gái lại không lật tẩy?

- Không biết.

- Gì?? Không biết??

Tôi vùng khỏi người Thái Tuấn, trừng mắt nhìn anh, con người này lại kiêu lời rồi, tại sao đến một cái đáp án từ tế cũng không muốn nói?? Anh hơi nhếch môi, không hẳn là một nụ cười, nhưng ánh mắt đã có phần dịu nhẹ hơn lúc trước. Anh vươn tay ra, đặt lên đỉnh đầu tôi rồi xoa nhẹ:

- Vì em làm rất nhiều chuyện buồn cười nên mới thu hút anh, hóa ra là em đã có kế hoạch theo đuổi anh từ rất lâu rồi, anh thật ngoan khi không nhận ra điều đó!

- Không phải thế!!!

Tôi đỏ mặt hét lên phủ nhận những lời “tự sướng” của Thái Tuấn, mới đó đã suy từ bụng ta ra bụng người rồi, có mà hồi đầu tôi ghét anh như cò hó ấy, ghét tới mức tối nào cũng phải lịch sự hỏi thăm mười tám đời tổ tông họ nhà anh mới yên tâm đi ngủ được. Tức thật, tại sao trong bầu không khí sặc mùi thuốc sát trùng thế này mà anh ta vẫn còn đùa được cơ chứ, mới vừa nãy còn ảm đạm, đau khổ thế kia mà, con người này lật mặt cũng thật nhanh!

- Dù sao đi nữa... anh sẽ bảo vệ em, cô bé!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chúng Tôi Chính Thức Quen Nhau!

Tôi cùng anh Tuấn trở lại phòng bệnh của ông Lâm sau trận “giằng co oanh liệt” ban nãy. Cũng may trên hành lang không có ai chứ nếu không đã bị chứng kiến hết màn bi hài kịch sến súa có một không hai trên đời do bọn tôi thủ vai chính rồi, lại còn trong bệnh viện nữa mới dở. Nhìn sắc mặt Thái Tuấn có vẻ như đã dịu bớt vẻ u ám, cũng may là anh đã chịu hiểu những điều tôi nói, đối với loại người cổ chấp kiểu này thì phải có biện pháp dài dài.

Anh Lâm được đưa vào phòng bệnh thường, hiện tại vẫn chưa tỉnh lại. Bấy giờ cả nhà tôi mới phát hiện ra sự có mặt của Thái Tuấn:

- Ủa, cháu là...?

- Thái Tuấn, bạn thân của anh Lâm ạ. – Tạm thời chỉ giới thiệu ngắn gọn vậy thôi.

- A chào cháu!

- Cháu chào bà, chào cô chú!

Tôi nhìn ông Lâm nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, trong lòng không khỏi thương cảm xót xa, lúc này trông anh trai mình thật giống như một con mèo ngoan ngoãn đang nằm ngủ, chỉ có điều là chân trái bị bó bột và quanh trán quấn một lớp băng trắng dày cộp, may là không bị vết thương nào trên mặt chứ nếu chỉ cần có một vết rách thôi chắc chắn khi tỉnh lại ông sẽ la trời la đất đòi trả dung nhan cho mình mất. Nhìn ông anh nằm yên một chỗ thấy thương ghê, nếu tôi không kêu anh tới đón thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Brrr...” Điện thoại trong túi quần tôi đột nhiên rung mạnh. Tôi giật thót khi nhìn trên màn hình hiển thị người gọi đến là chị Phuong. Muộn không gọi, sớm không gọi, sao lại nhầm ngay lúc này chứ? Nếu để chị ấy biết được ông Lâm bị thế này thì nguy to, thế nào cũng bù lu bù loa lên, rồi ba mẹ tôi sẽ biết chuyện cho coi. Tốt nhất là nên giấu nhẹm đi thôi. Tôi đi vào góc phòng mới dám bấm nút nghe.

- A.lô?

“Hế lô em chồng, giờ này chắc em đang ăn cơm hả, ai dà, chị gọi không đúng thời điểm rồi.”

- Biết thế sao chị còn gọi?

“Hihi, tính chị là thích chọn những thời điểm đặc biệt để phá ngang mà! Đùa đấy, Lâm đang làm gì vậy em?”

Lần thứ N chị ta hỏi tôi “What is Lâm doing?”

- Tất nhiên là ăn cơm... - Tôi thần nhiên nói dối, cách tốt nhất để cắt cuộc gọi sớm nhất có thể.

“Ồ vậy hả? Đúng rồi, chị quên mất...”

- Bác sĩ, bác sĩ, bệnh nhân giường số 2 có dấu hiệu cử động, nhưng chưa tỉnh lại!

Đột nhiên cô y tá đang kiểm tra tình hình anh Lâm vừa vội chạy ra ngoài vừa hét hải hô lên, khiến tôi giật cả mình quay lại, anh Lâm tỉnh rồi sao??

“Bác sĩ? Em đang ở bệnh viện à?”

Ách... tôi quên mất mình vẫn còn đang nghe máy, thôi chết, tiếng kêu của y tá đã lọt vào tai chị Phuong rồi, bà chị này cáo già lắm, đã nghi ngờ cái gì là nhất quyết phải hỏi cho bằng được. Nếu sau này chị ta làm cảnh sát hình sự chắc là hớp lắm đấy, đảm bảo để chị ta thẩm vấn một hồi là thế nào bọn tội phạm cũng khai một mạch từ đầu đến cuối. Sặc, đây đâu phải lúc để đùa??

- Không phải, là tiếng tivi đấy...

“...” Sao tự nhiên im hơi lặng tiếng thế, có phải chị ta đã tin rồi không?

- Bác sĩ, cháu nhà tôi sao rồi?? Rõ ràng là nó đã cử động nhưng sao chưa thấy tỉnh lại??... Lâm, Lâm ơi, tỉnh lại đi con—

A, chết tiệt, tại mẹ mà bị lộ tẩy, có nói dối đằng trời cũng không thể thoát được. Quả này thì chuyện tình của hai người có nguy cơ bị bại lộ rồi, không phải do em đâu nhá anh trai!

“Rõ ràng chị vừa nghe thấy tiếng ai đó kêu tên Lâm mà...”

- Chỉ là nam chính tên Lâm thôi, thế nhé, cúp máy đây, em còn ăn cơm n...

“Bệnh viện nào?”

Hà, đột nhiên nghe giọng chị ta trầm trầm thấy ghê quá, làm sao đây, làm sao đây??

- Ai gọi thế Lam?

Tôi giật mình xém nữa thì đánh rơi điện thoại khi Thái Tuấn tự đứng lù lù xuất hiện sau lưng, ôi mẹ ơi, có ngày con chết vì đau tim với hai người này mất thôi!

“Giọng đó là... Thái Tuấn? Tuấn sao lại cũng ở đây? Chắc chắn là đã có chuyện rồi, huhu...”

- Cái này... - Sao lại khóc mau thế chứ?

- Đưa điện thoại đây. – Thái Tuấn tự nhiên giằng lấy điện thoại trong tay tôi, ngắn gọn nói một câu nhưng đầy đủ thông tin mà đối phương cần, - Bệnh viện trung tâm thành phố!

Rồi anh cúp điện thoại cái rụp, khiến tôi há hốc mồm, mắt tròn lên.

- Anh làm cái gì vậy? Nếu chị Phương biết được chuyện anh Lâm thì sẽ om sòm lên đấy, ba mẹ em cũng sẽ nghi ngờ!

- Coi như tạo cơ hội cho hai đứa đấy, nhìn tụi nó dây dưa mệt quá. Với lại cái Phương cũng tốt, cùng với thằng Lâm hợp quá còn gì, chắc bố mẹ em không ý kiến gì đâu.

- Nhưng anh Lâm đã kêu em giữ bí mật!

- Yên tâm, là anh làm chứ không phải em, lo gì!

Vì phòng bệnh không cho nhiều người vào thăm cùng một lúc lâu nên tôi và Tuấn đành phải ra ngoài hành lang ngồi chờ, ba tôi đưa bà ngoại và nhóc Lâm về trước rồi, còn lại mỗi mình mẹ trực trông phòng bệnh. Tôi thờ dài, dường như cảm thấy thời gian trôi thật chậm, hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện quá, lúc vui lúc buồn... Bỗng nhiên Thái Tuấn đặt nhẹ tay lên tay tôi, ngạc nhiên quay sang nhìn, anh với vẻ mặt hiền lành, ôn hòa nói:

- Đừng lo lắng gì cả, Lâm sẽ mau tỉnh lại mà.

Tôi gật đầu, quả thực tôi đã tin chắc điều đó rồi nhưng nếu có lời anh động viên thì tôi lại càng an tâm hơn.

- Lâm, Lâm ơi...!!

Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng hô hoán nức nở của chị Phương cùng tiếng bước chân dồn dập. Chị ấy đến nhanh vậy, từ lúc ngắt cuộc gọi đến giờ mới có gần mười phút, càng kinh hơn là mặt mũi bà chị trông tèm la tèm lem, hoàn toàn không chú ý gì hình tượng của mình. Đây... đây là hotgirl hạng nhất khối 12 Hoàng Thu Phương sao, đừng nói là chị ấy đã khóc suốt trên đường đến đây nhá? Chị ấy... lo lắng cho anh trai tôi đến mức này ư, thật đúng là không thể xem nhẹ tình cảm của bà chị này được. Chị Phương thực lòng yêu anh tôi.

Chị ấy chạy đến chỗ chúng tôi, vừa khóc vừa túm lấy tay tôi và Tuấn lắc lên lắc xuống:

- Hai người nói đi, Lâm đã xảy ra chuyện gì?? Bây giờ cậu ấy đang ở đâu??

- Cậu kêu khẽ thôi, đây là bệnh viện đấy! – Anh Tuấn nhẹ giọng nhắc nhở.

- Chị đừng khóc nữa, trông kinh lắm! Bây giờ chưa thể vào được đâu, nhưng báo cho chị biết, anh Lâm không bị thương gì nặng, hơn tiếng đồng hồ nữa là sẽ tỉnh lại. – Tôi giật tay bà chị đang làm loạn ra, lựa lời an ủi.

Chị Phương chùi nước mắt nước mũi, rồi tròn mắt nhìn tôi một cách ngạc nhiên xen lẫn vui mừng:

- Thật? Lâm không sao nữa??

- Ủa.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Bị chó cắn!

- Hà??? Đây, đừng tưởng chị dễ bị trêu nhá, bị chó cắn đâu đến nỗi bất tỉnh?? Lần trước em cũng từng lấy lý do này rồi, có vẻ em rất thích việc bị chó cắn nhì. Nói thật đi Lâm, Lâm bị làm sao???

Bà chị hiển nhiên là không tin lời tôi, nói mà cứ như hét vào mặt người khác í.

- Cậu ấy bị đụng xe, nhưng thương không nặng lắm.

- Cái gì??? Bị xe đụng??? Thật sao??? Hức... cậu ấy chắc đau đớn lắm... hức... Lâm có bị làm sao không... hức... có thương nặng không... hức... Lâm ơi... - Bà chị hình như không hề nghe thấy về sau trong lời Thái Tuấn hay sao ấy, về mặt “đau đớn” lại xuất hiện cùng hai hàng nước mắt chảy dài. Ôi, sao lúc này chị ta giống con nít thế nhỉ, dễ nín dễ khóc.

*

“Cạch”

Mẹ tôi bê chậu nước từ trong phòng bệnh đi ra, trên mặt với nét cười nhân nhật nói với chúng tôi:

- Lâm tỉnh rồi đấy mấy đứa!

Tôi chưa kịp đứng dậy vọt tới ôm lấy mama đại nhân hỏi “thật sao” thì đã có người nhanh hơn tôi một bước, bà chị Phương “lanh chanh” chạy tới ôm mẹ thay tôi, vồn vã hỏi:

- Cô, cô, Lâm không sao nữa rồi ạ??

- Ừ... mà cháu hình như là lớp trưởng lớp thằng Lâm?

- Dạ dạ, cháu có thể vào thăm cậu ấy được không cô?

- Vào đi, cả Lâm, cả Tuấn nữa, thằng Lâm mới tỉnh lại đã hỏi tam muội đâu kia, đã về chưa?

Nghe mẹ nhắc đến hai từ “tam muội”, tôi bỗng thấy xúc động, không kìm được mà rơi lệ. Không ngờ anh ấy mới mở mắt đã hỏi tôi đầu tiên, anh vẫn là anh trai yêu quý nhất trần đời của tôi, nhưng đồng thời tôi cũng hơi nghi hoặc, hay là anh nhắc mình là để tính sổ nhì, vì tôi là kẻ gián tiếp đã khiến anh gặp tai nạn mà.

Ba chúng tôi bước nhanh vào phòng. Anh Lâm đang nằm trên giường với cái chân phải bị treo lủng lẳng giữa không trung, nhìn thấy chúng tôi thì cười toe toét, vẻ mặt nhí nhố thường ngày xuất hiện, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Chị Phương vẫn là người nhanh chân nhất, chạy tới bên giường anh Lâm, nức nở như con nít:

- Tên ngốc này, đi đứng kiểu gì mà để thân thể ra nông nổi này thế hả? Hức, hai mắt cậu treo ngược ra sau gáy rồi à, đồ ngốc... hức... cậu làm tớ lo lắng biết bao...

- Phương... - Anh Lâm có vẻ bối rối trước nước mắt của bà chị, hoàn toàn không biết nên mở miệng thế nào.

- Anh, anh tỉnh rồi, mừng quá!!

Tôi chạy đến bên anh trai, mừng rỡ hô. Anh Lâm vừa nhìn thấy tôi thì mọi bối rối bay đi đâu hết, tươi cười như hoa:

- A tam muội, xin lỗi, anh không tới đón nhóc được!

- Đồ ngốc, bị thế này mà vẫn còn nói vậy được à?? Em phải là người xin lỗi anh mới đúng, tại em nên anh mới... .

- Không phải tại nhóc, toàn nghĩ lung tung, tại thằng kia lái xe ẩu nên mới thế, nếu mà để anh gặp lại, anh nhất định sẽ đập thẳng vào mặt nó quyền sách về luật giao thông!

- Vẫn còn đùa được! – Tôi nhăn nhó.

- Ủa Tuấn, sao lại ở đây? À, cậu đưa nhóc đến hả?

Bấy giờ anh Lâm mới phát hiện ra sự có mặt của Thái Tuấn, cũng tại người này im hơi lặng tiếng quá nên dễ dàng bị người khác bỏ qua. Anh Tuấn đứng chỗ cuối giường bệnh, đối diện với anh Lâm, vẻ mặt không có bất kì cảm xúc nào, quái lạ thật, đáng lẽ anh cũng nên biểu lộ ít vui mừng khi bạn mình đã tỉnh lại chứ?

Đột nhiên Thái Tuấn cầm lấy tay tôi, kéo lại gần anh ấy. Tôi kinh ngạc và hai người kia cũng có vẻ bất ngờ với hành động này. Anh... anh đang tính làm gì vào hoàn cảnh này thế??

- Lâm, chúc mừng đã tỉnh lại! Và tôi cũng có chuyện muốn nói ngay với cậu... tôi và Lâm quyết định sẽ quen nhau!

- Hà??

Tôi tròn tròn mắt nhìn về mặt bình thân của Thái Tuấn khi vừa nói ra câu kia. Sao anh lại chọn đúng lúc này mà thông báo chứ?? Với lại tôi đang có ý định giữ bí mật kia!! Không thể hiểu nổi người này đang nghĩ gì trong đầu nữa!

Khỏi nhìn cũng biết hai người kia, nhất là anh Lâm, sừng sốt đến độ nào.

- Thật sao? – Lâm nghi ngờ.

- Vì cậu là anh trai Lam và cũng là bạn của tôi, với lại tôi không thích lén lút quen em của bạn nên tôi quyết định nói cho cậu, không phải tôi xin phép cậu mà là tuyên bố: chúng tôi chính thức quen nhau!

- Ủ, cũng tốt thôi, tớ không ý kiến gì cả, chỉ là quá bất ngờ! – Vừa nói, anh Lâm vừa lia mắt qua phía tôi khiến tôi tự nhiên thấy lúng túng. – Nhưng mà, như vậy... Lam tuổi còn nhỏ...

- Ý cậu là sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô ấy chứ gì? Về việc này cậu cứ yên tâm, tớ là ai chứ?

- Ủ phải, nếu là con một sách Thái Tuấn thì nhóc muốn lười cũng không được.

- Dốt cũng thành giỏi ấy chứ! – Bà chị kia vô ý vô tư chêm vào một câu, cứ như là đang bóng gió nói tôi dốt nát ấy, nè, tôi học hành không tệ đâu nhá!!

- Còn phải nói.

Nè nè, Sao bầu không khí tự nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ sang cười đùa khi nói về chuyện học hành của tôi vậy. Chẳng lẽ mấy người này đều cho tôi là thể loại học lực kém đến nỗi phải “dựa hơi” Thái Tuấn ư? Chết tiệt! Nếu không phải ông Lâm là bệnh nhân thì tôi đã đập cho ông một cú, nếu không phải bà chị Phương kia là con gái thì tôi đã đập cho bà một nhát, còn nếu không phải hội trưởng... là “bạn trai” tôi thì tôi đã liên hoàn đâm vào cái bản mặt đẹp trai này rồi (dù biết không thể). Sao ai cũng khoái Chambers tôi thế nhỉ? Tôi là trò hề của mấy người à???

Tôi rất rất muốn hét lên như thế, nhưng đây là bệnh viện nên không có cơ hội. Hừ, nhịn thôi!

Nhưng... dù sao ngày hôm nay cũng không đến nỗi quá tệ. Thái Tuấn anh ấy cũng đã chấp nhận tôi, thậm chí còn tuyên bố thắng với anh trai tôi mà không hề thấy ngượng ngùng. “Chúng tôi chính thức quen nhau!” Ôi chao, câu nói vừa ngọt ngào vừa mãnh liệt cứ như là trong mấy bộ truyện tranh tình cảm Hàn Quốc í nhỉ? Hihi...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thư Tỏ Tình

Thái Tuấn đưa tôi về, còn chị Phương thì cứ nằng nặc đòi ở lại trông nom ông Lâm cùng với mẹ tôi. Kệ hai người đấy, giờ thì mẫu hậu biết chuyện rồi, hai người muốn xử lí sao thì xử, tôi không liên quan gì cả. Giờ đã gần chín giờ tối, tôi ngồi sau xe hội trường để anh chở về nhà. Quan hệ của chúng tôi hiện tại đã phát triển một cách tốt đẹp rồi, tuy nhiên vẫn chưa quen lắm nên tôi còn thấy ngượng ngùng khi ở gần anh thế này (nếu là trước kia thì không sao).

- Sao em không nói gì?

- Nói gì bây giờ, em không biết nói gì cả.

Hai chúng tôi lại im lặng bởi không tìm ra nổi một đề tài để bàn luận. Một lúc sau, anh là người chủ động lên tiếng phá vỡ bầu không khí kì quái này:

- Anh... đang suy nghĩ về quan hệ của chúng ta.

- Sao?

- Anh trước kia chưa từng nghĩ... có một ngày em lại nói thích anh, rồi bây giờ trở thành bạn gái anh... - Anh chậm rãi mở miệng, từng câu từng lời như muốn hâm nóng người tôi, quả thực khi anh nói ra hai chữ “bạn gái”, tôi không những ngượng chín cả mặt mà tim cũng muốn nhảy nhót ra khỏi ngực vì quá phấn khích, á!! -...Anh vui lắm!

- Dạ? – Tôi tròn mắt nhìn tấm lưng rộng của anh, hoàn toàn có thể tưởng tượng được ra miệng anh bây giờ đang nở nụ cười. Tôi nhướn miệng, không tự chủ được hành động mà bất giác ôm lấy anh, - Em cũng thế!!

Hóa ra hương vị tình yêu lại tuyệt vời thế này đây!

*

*

Cất lại quyển sách toán vào cặp sau khi hai tiết toán khủng khiếp trôi qua, tôi nằm dài ra bàn, uể oải như người sắp chết. Cả sáng nay dưới phòng Hội luôn bị ông Nguyễn bám riết lấy hỏi thăm rồi rít về tình hình ông Lâm, ban đầu tôi rất thắc mắc là sao ông nắm bắt thông tin nhanh nhẹn thế, té ra là bà chị kia đã bỏ lờ ba la cho ông rồi, đúng là bạn thân của nhau có khác. Để tránh phiền phức từ kẻ nào đó, với lại Thái Tuấn đi họp Đoàn rồi nên không có người nào để chọc ghẹo, tôi đành tự kỉ trên lớp trong giờ ra chơi.

Nằm không hoài cũng chán, tôi bắt đầu đi lờ quyển truyện Conan đã để bám bụi từ “thời Napoleon còn là trai trẻ” đến giờ trong học bàn. Vừa mới lờ ra thì... “xoạch”!?! Một đồng phong bì thư màu hồng từ trong rơi là tả xuống đất cùng quyển truyện, khiến tôi kinh ngạc mắt chữ O mồm chữ A hoàn toàn không hiểu cái đồng này từ đâu mà có, sao lại xuất hiện trong học bàn của tôi?? Và từ lúc nào??

Đây... đây giống như thư tình!?!

- Ủa, cậu vẫn chưa đọc đồng thư đó sao??

Đám bạn bốn tên của tôi nhao nhao xúm xít quanh bàn tôi, cả những người khác tò mò cũng quay ra nhìn.

Gì đây?? Tôi chẳng hiểu gì cả??

- Đồng thư này có từ lúc nào vậy??

- Hà, cậu không biết??? – Bọn này có vẻ sững sốt với lời thắc mắc của tôi, nhìn nhau rồi nói, - Từ sau Khai Giảng đấy, sáng sớm nào cũng có con gái nhờ bọn này bí mật để thư vào học bàn cậu. Kì quái, vậy là từ đó đến giờ cậu chưa hề động đến học bàn sao??

Không hề, tôi đảm bảo đây là lần đầu tiên kể từ hôm Khai Giảng. Vì không có thói quen để đồ đạc sách vở trong học bàn hay kiểm tra mỗi khi ra về nên tôi rất ít khi đụng tới “khu đất” này, và nó cứ thế bị bỏ hoang cho tới giờ, có khi còn bị bọn nhện bí mật giăng tơ làm tổ bên trong không chừng. Ồ, không nghĩ mình lại có sức hút mạnh mẽ đến vậy, thế mà vô tình không biết, đã phụ tấm lòng của các bạn nữ rồi. Các bạn rất tốt nhưng tớ rất tiếc, tớ là hoa đã có chủ và quan trọng một điều là, tớ không phải là đối tượng cho các bạn theo đuổi (tất nhiên có thể ngoại lệ một trường hợp “...”).

Tôi nhặt đồng thư lên, đếm sơ sơ cũng gần mười cái chữ ít ỏi. Haizz, không thể nhận tấm lòng của các cô nàng, tôi nên giải quyết sao đây, hay là mang về đọc tham khảo để sau này viết chơi cho anh Tuấn một cái nhí, hí hí... Định xem qua tên người gửi trước khi cất lại vào trong, tôi giật mình khi lần ở bên trong có một cái tên thu hút ánh mắt tôi, không nhìn lầm chứ, phong thư này...??

Tôi liếc qua chỗ tên Huy béo, thấy hần cúi vội xuống giả bộ đọc sách, bộ dạng có chút lúng túng. Nhớ lại lời hần nói cách đây không lâu, về một người hần thầm thích và sẽ định tỏ tình với người ấy, lí nào... Tôi lại là người đó??? Hần thích tôi???

Đùa hả, sao tôi tin được chứ??? Nhưng hần đã gửi thư tỏ tình cho tôi, không thể không tin đó là sự thật!!

Cầm nguyên đồng thư nhét lại vào ngăn bàn, tôi cố ý để hần nhìn thấy để coi như rằng mình chưa biết gì cả và cũng không thèm để ý, nhưng chắc chắn cuối giờ tôi phải đem đồng này đi “phi tang” thôi, tốt nhất là không nên đọc để khỏi phải bận tâm, tuy hơi có cảm giác tội lỗi...

::::Tan học::::

Tôi, Thái Tuấn, Nguyên thiếu muối và chị Phương quyết định đến thăm anh Lâm. Cũng vì muốn tránh tên Huy tìm đến dò hỏi về vụ bức thư nên vừa mới trông tôi đã lao vọt lên lớp 12A1 chủ động tìm ba người này để có người về cùng. Tôi là tôi muốn về riêng với anh Tuấn cơ, nhưng vì không muốn bị lộ liễu quá nên đành phải mượn thêm hai người kia để che mắt thiên hạ. Không có ý gì đâu nhưng tôi đang xoe những bức thư tình màu hồng ra thành hình quạt, tự hào khoe:

- Anh chị nhìn xem, em cũng có sức hút đấy chứ, đây là thư tỏ tình fans đã bí mật gửi cho em đấy!

- Cũng khá đấy, nhưng của nhóc đã là gì so với thằng Tuấn, nó có hẳn một th...

Lời ông Nguyễn chưa hoàn chỉnh thì đã bị Thái Tuấn nhanh tay bịt miệng không cho nói tiếp, hành động này có chút đáng ngờ nha!

- Một th...? – Tôi thắc mắc.

- Là một thùng, nguyên một thùng thư tỏ tình hần hoi nhé! – Chị Phương nhanh miệng nói thay ông Nguyễn, không quên nháy mắt với tôi. Gì cơ, những một thùng cơ á???

Tôi tròng mắt với Thái Tuấn, nhưng anh ta cố ý quay đầu làm ngơ. Hừm, ghê đấy, quả là sức hút của hotboy số một, thư tình cũng nguyên một thùng luôn, tôi hẳn là nên từ bỏ ý định viết thư tình cho ai đó rồi!

- Hí hí.

- Cái bà cô nhiều chuyện này!

Thái Tuấn liếc xéo chị Phương đang bùm miệng cười tinh quái. Tội tức giận rằng giận lợi, không thể phát hỏa ngay tại đây được mà buộc phải “giận cá chém thớt” với đồng thư trong tay, chúng đã bị tôi vò nát không chút thương tiếc.

- Thư tình nhiều quá hen!

- Hờ...

...Bệnh viện...

- Ôi trời, cậu lại đến nữa à!!

Đó là câu cảm thán, vâng, chính xác là cảm thán đầu tiên phát ra từ miệng ông Lâm từ lúc thấy bốn người chúng tôi bước vào, ý tứ rõ ràng, lời lẽ đó là dành cho bà chị Phương. Anh trai, có cần phải biểu lộ chán nản rõ ràng thế không, lại làm mất lòng người có ý tốt đến thăm anh bây giờ.

- Cậu nói gì thế?? Tớ đến thăm mà cậu nói thế là sao?? – Chị Phương vừa đặt túi hoa quả lên mặt tủ, vừa gằn giọng không vui.

- Lâm ơi, Lâm, sao lại ra nông nổi này cơ chứ??? Thằng bạn ngốc này!!!

Ông Nguyên từ đằng sau chạy ào tới, bắt chập tất cả ôm chầm lấy ông Lâm, nước mắt đầm đìa, hệt như cô bạn gái đang đau đớn quằn quại khi thấy người yêu đột tử trên giường bệnh giống trong mấy bộ phim tình cảm suốt mướt vậy. Hành động quá khích này của ông thiếu muối thực sự đã gây “hot”, thu hút mọi ánh mắt của những người khác trong phòng bệnh, khiến chúng tôi cũng dơ mắt lấy. Haizz, muốn tìm một cái chỗ để chui xuống quá!

- Ui, thằng hâm, buông ra, tôi đã chết đâu mà khóc long trời nổi đất thế??? Buông!!!

Ôi, bó tay với ông Nguyên luôn!

- Tên này, buông bạn trai tớ ra, sao cậu dám ôm Lâm của tớ hả??? – Lại được cả bà Phương thấy chưa đủ náo nhiệt nhảy vào náo loạn cùng.

- Này, ai là bạn trai cậu, ai là Lâm của cậu???

“Hí hí...” Cảnh tượng khôi hài trước mắt khiến cho những người ở đây không nhịn được mà cười khúc khích, mà tôi thì thấy vô cùng vô cùng mất mặt với ba người này chứ chẳng thấy buồn cười gì cả. Một tên bó căng + một tên bệnh hoạn + một bà cuồng tình = tổ hợp ba quái thai rớt nhằm xuống Trái Đất, và đang giăng co nhau ngay trong phòng bệnh đầy mùi thuốc sát trùng. Ba cái người này, thật hết thuốc chữa rồi, đến bác sĩ đông tây y kết hợp cũng phải bó tay bó chân bó toàn thân thôi!

- Anh, thiết nghĩ chúng ta nên đi khỏi đây, coi như không quen biết ba người kia!

- Ủ, anh cũng nghĩ thế, hoặc là gọi mẹ em vào giải tán.

Chúng tôi tuy là nói với nhau nhưng cố tình để cho cả ba người kia nghe thấy. Ông Lâm thấy thế, hốt hoảng kêu gào, ánh mắt thảm thương y hệt như đang nhìn “Tổ Quốc lâm nguy”:

- Ê ê, hai người không được đi, phải ở lại giúp tôi gỡ hai kẻ này ra chứ!!!

Mặc kệ ông Lâm đang kêu gào “thống thiết” thế nào, tôi và Thái Tuấn cứ thế mà cùng nhau chuồn khỏi hiện trường.

*

- Em nghỉ làm thêm ở nhà hàng đi!

Đang đi bộ trên hành lang bệnh viện, đột nhiên anh Tuấn nói một câu không đầu không cuối, không liên quan đến tâm trạng, không phù hợp thời tiết, cũng chẳng thích hợp với phong thủy bệnh viện,... vòng vo tam quốc, nói chung là tôi đang ngạc nhiên với câu đề nghị đột xuất từ miệng anh.

- Tại sao?

Thật ra mục đích ban đầu tôi đi làm thêm ở nhà hàng gà là một trong nhiều ý tưởng ngu ngốc và bông bột nhất mới phát sinh trong quá trình theo đuổi anh ấy. Cơ mà vốn dĩ ngay từ đầu đã chả cần thiết, vẫn còn nhiều cách khả thi mà hiệu quả ra đây thôi, ngu si chọn cách này để mà rước việc vào thân, mặc dù mỗi tháng có tiền lương thật nhưng vẫn là rất cực nhọc đối với một con nhóc học sinh như tôi.

- Còn hỏi nữa, vì em còn quá nhỏ để đi làm thêm kiếm tiền, em mới có 16 tuổi thôi đấy nhóc, tuổi em là tuổi ăn học rõ chưa?

- Ui... - Cái anh này, đã lên mặt dạy đời người ta rồi thì chớ, lại còn gõ một cái rồ đau vào trán tôi. G.ừ! – Em mới làm ở đó chưa được một tháng thì làm sao mà nghỉ được!

- Thế thì làm nốt tháng này thôi.

- Không! Em thích làm hay nghĩ là quyền công dân của em chứ!

- Luật pháp không cho phép thuê lao động là trẻ em dưới 18 tuổi, nếu ông chủ biết em nói dối tuổi của mình thì không những em gặp họa mà ông ấy cũng bị liên lụy đấy.

- Liên lụy gì chứ? Anh đừng có mà đùa...

Nhưng mà nhìn mặt Thái Tuấn nghiêm túc thấy sợ luôn, lời anh nói là thật hả?? Ông chủ sẽ vì tôi mà gặp phiền phức sao? Phạt tiền? Hay là... bị đi tù!? Không không, sẽ không đến mức đó, đâu phải tội nặng tày trời đâu chứ mà bị bắt vào tù, hơn nữa, tôi không nói, Thái Tuấn không nói thì sẽ chẳng có ai biết được tôi mượn chứng minh thư giả đi làm thêm.

Tôi sực tỉnh sau một hồi ngẩn ra, đã thấy Thái Tuấn bỏ lại mình mà đi trước một đoạn. Nè nè, con người này toàn nhân lúc tôi đầu óc lơ đãng trên mây mà bỏ đi im hơi lặng tiếng thôi!! Tức thật, tức thật, cũng không thêm chờ mình luôn, muốn treu người người ta đây mà!

- Này, chờ em với!!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiệp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hẹn Hò

- Lam, ra đây tớ có chuyện muốn nói!

Cái mặt tôi vừa ló vào trong lớp thì tên Huy béo đã từ xó nào vọt ra như siêu nhân, cầm tay áo tôi kéo tuốt ra ngoài như thể đang lôi một bao cát vậy. Quái, tên này hôm nay bị sao thế, bệnh đao lại tái phát nữa à, hình như dạo này hắn rất hay phát bệnh thì phải? Hôm nay còn bày đặt chuyện quan với chả trọng, thật đáng nghi, nhất định có ngày nào đó tôi bắt hắn phải đi kiểm tra đầu mới được!

Hắn lôi tôi ra tận vườn hoa sau trường, nơi “khá vắng vẻ” được coi là chỗ tâm tình hoặc làm một số chuyện “ba chấm” rất thích hợp của các couple (khum). Nếu mà hắn dám làm điều gì mờ ám với tôi, tôi thề, tôi chắc chắn, tôi đảm bảo sẽ cho hắn một cước lệch quỹ đạo hoặc nát hoa cúc.

- Bỏ ra, có chuyện gì mà phải ra tận đây nói chứ??

Hắn nhìn tôi, hai mắt gần như hip lại, gò má phúng phơ phúng phính làm tôi liên tưởng đến dòng dõi nhà họ Trư, đã thế còn phiểm chút hồng một cách kì lạ. Cái vẻ mặt này... hắn là hắn muốn bày tỏ điều khó nói gì đó.

- Cậu... đã nhìn thấy bức thư của tớ dưới ngăn bàn rồi chứ? Sao cậu không nói gì vậy?

Bức thư? A, là cái phong bì có tên hắn lẩn trong đồng thư tỏ tình của đám con gái bữa trước ấy hả? Hắn mà không nhắc chắc tôi cũng quên bà cổ nó rồi. Vậy ra, hắn gọi tôi ra đây... đừng nói là để thổ lộ “tình cảm” nha!

- Ủ, tôi phải nói gì? – Tôi tình bơ hỏi lại hắn.

- Cậu... cậu... cậu hoàn toàn không có ý nghĩ gì khi đọc những lời lẽ trong thư ư??

Phụt... tôi mà rãnh hơi đi đọc đồng thư đó á, có mà nhét xù vào xó xinh nào rồi ấy.

- Không có!

- Cậu thật phũ phàng! – Hắn cảm thán một cách đầy thất vọng.

- Ủ, tôi là thế mà.

- Tớ thích cậu đấy, rất thích cậu!!

Hắn như thể dồn mọi sức lực vào câu nói vừa rồi, thổ lộ gì mà cứ như hét vào mặt người ta ấy, mưa xuân mưa đông cứ phải gọi là tùm la tùm lum, ghê quá đi! Nhưng mà xin lỗi nha, đối với lời tỏ tình của cậu tôi chả có chút xiu cảm giác gì hết. Tôi là tôi nói thẳng luôn, chả cần quan tâm cậu ta sẽ có tâm trạng biểu hiện thế nào:

- Nhưng tôi không thích cậu.

- Ế!! Tại sao?? Nói thật, tớ tự thấy mình tuy không đẹp trai lắm nhưng cũng rất ưa nhìn, tính tình tuy không rất tốt nhưng cũng đủ khiến cho người khác quý mến. Tại sao cậu không thích tớ??

Có biết cậu thờ ra câu nào là thói câu đố không? Khiến người ‘dễ tính’ như tôi đây nghe mà ngứa tai nhanh nhách, rất rất muốn bum vào mồm hấn hai phát để hấn khỏi phải ‘phát thanh’ nữa. Chưa từng thấy trên đời này có người thứ hai thuộc dạng mặt dày hơn bì lợn như cậu ta (không biết à, người thứ nhất là tôi đó!! Cười gì??)

- Bất cần lí do, tôi không thích cậu, chỉ coi cậu là bạn, chấm hết!

- Tớ không thể sao- -

- Dù cậu có cưa hay tán hay theo đuổi, tôi không đồ đâu nên đừng hi vọng. Nói thẳng, chúng ta chỉ có thể là bạn, không thì thôi!

- Cậu nhẫn tâm quá!

Tôi mặc kệ hấn có đau lòng hay ba chấm gì không, ai biểu thích tôi chứ, I don't care! Là một người vốn thẳng tính, nghĩ gì nói nấy, tôi thà bây giờ thẳng thừng từ chối còn hơn sau này cứ để hấn dây dưa rồi thất vọng. Tính không định ở lại nói nhiều cho mất thì giờ, tôi quay gót bỏ đi, nhưng vô tình lại gặp một người đang ôm chồng sách đi ngang qua. Hi, còn ai nữa ngoài tên một sách “đáng iu như miu miu” của tôi nữa chứ (òe, nghĩ xong lại thấy muốn ối).

- Hội trưởng!!

Tôi gọi to, đồng thời vẫy vẫy tay, cũng may là Thái Tuấn không có ý định bỏ tôi như trước, cũng biết điều dừng lại nhìn sang chỗ tôi.

- Chuyện này kết thúc ở đây nhé, tôi có việc phải đi trước!

Bỏ mặc tên Huy béo vẫn còn đang đứng thộn ra đấy, tôi cười toe toét lao tới chỗ hội trưởng. Nhìn chồng sách cao ngất ngưỡng như đồng hồ Big Ben mà tôi khiếp sợ luôn, mặc dù ngày nào hội trưởng cũng kê kê đóng sách bên cạnh nhưng mà tôi vẫn không thể nào quen được, người gì mà cứ như đến từ sao Hỏa ấy, ngày nào cũng nhồi được vào óc một rổ kiến thức thế này thì quả thực rất đáng nể nha.

- Sao, nhìn đủ chưa?

Tôi nuốt ực nước bọt, nhẩn mặt nhìn Thái Tuấn.

- Tại sao anh có thể đọc được hết chỗ sách này chỉ trong mấy ngày thôi nhỉ? Anh có phải là người không?

- Không phải người thì là ma chắc!

- Ma không đọc nhiều sách thế này. – Tôi không chịu thua phản lại.

- Ai biết được không. Mà em vừa nói chuyện với ai thế? Bạn à?

- Bạn cùng lớp, cậu ta vừa tỏ tình với em đấy, thế nào?

Tôi không có ý định giấu diếm mà nói thẳng toẹt ra luôn, đồng thời cười híp mắt, muốn thử dò thái độ của Thái Tuấn sẽ ra sao. Có người ‘tỏ tênh’ với em đấy, anh tức không, tức đi, tức đi, há há...

- Vui nhỉ, chúc mừng em có người khác giới để ý ngoài anh. – Ngược lại với những gì tôi mong chờ là một thái độ cùng lời nói vô cùng bình thản và tự nhiên từ Thái Tuấn, không quên ‘khuyến mãi’ thêm một nụ cười nhạt thếch. Gì, thái độ này là sao?? Sao lại khác xa so với những gì tôi đọc được trên truyện tranh thế?? Thật thất vọng mà! – Cậu ta biết em là con gái à?

- Ừm, bắt đắc dĩ bị phát hiện. – Tôi iu xiu gật đầu, có vẻ chán nản.

- Cần thận đấy. Thôi, anh vào thư viện đây, em cũng vào lớp đi, sắp chuông rồi.

Lúc anh định rời đi, tôi ‘hành động trước suy nghĩ’, đưa tay ra níu vạt áo anh lại, đồng thời khề kêu lên, “Khoan...”. Anh quay đầu lại, trên môi vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt nhưng trên mặt đã hiện lên dấu hỏi chấm to đùng.

- Anh, chiều nay... bọn mình hẹn hò đi! – Tôi to gan lớn mật, không biết xấu hổ là gì mà lên tiếng đề nghị... hẹn hò. Ôi ôi, ngượng thật, người đầu tiên thổ lộ tình cảm là tôi, đến lên tiếng đề nghị hẹn hò cũng là tôi mở miệng trước tiên, sao thấy giống như “cọc đi tìm trâu” quá!

Chúng tôi quen nhau đã hơn nửa tháng, nhưng thời gian ở cùng nhau rất ít, hầu như chỉ gặp trong trường, ngoài mấy buổi đi thăm ông Lâm hay mấy lần tôi giả vờ vào thư viện mượn sách (còn cô tình cần chỉnh thời gian) thì may ra còn thấy được mặt Thái Tuấn. Phải nói rằng gặp hội trưởng còn khó hơn gặp cô hiệu trưởng ấy, vì thế mà tôi rất muốn có một buổi đi chơi thỏa thích với anh.

- Hẹn hò? – Anh có vẻ ngạc nhiên khi tôi đề cập đến điều này, chắc tại không nghĩ tới tôi sẽ dày mặt nói thế. – Chiều nay? Nhưng anh...

- Anh lại bảo đi làm thêm đúng không? Có một buổi chiều thôi mà, anh không nghĩ được à?

- Phi...

Ừa, sao tự nhiên lại cười kì lạ thế? Con người này càng lúc càng khó hiểu nha, trước kia rất ít khi cười, thế mà dạo gần đây hay “cười đều” với tôi lắm,

đừng nói là anh đang âm mưu cái gì đấy!!!

- Nhóc con lớn thật rồi!

Óe @@ Sao vô duyên vô cớ lại nói một câu không liên quan gì hết thế? Lớn? Ý anh là gì?? Tôi đã 16 tuổi rồi đấy, không phải là trẻ con thì yêu đương hẹn hò là chuyện thường tình, nói vậy chẳng khác gì sỉ nhục tôi chỉ là một con nhóc “trấu tre” không biết điều bày đặt hẹn hò ra vẻ người lớn. Tôi tức rồi đấy nhá!

Định giờ nắm đấm về phía khuôn mặt đẹp trai đều giả kia bụp tưng một phát, nhưng chưa kịp hành động gì thì hội trưởng đã nhanh hơn... khiến tôi bất động trở tay không kịp. Tôi ngớ người, hóa cột điện sau nụ hôn nhẹ trên trán mà Thái Tuấn bất ngờ dành cho tôi. AAA, sao lại đột ngột thế này, nhờ có ai nhìn thấy thì sao??? Ngượng quá, ngượng quá!!!

Còn cái người kia sau khi “gây án” xong, không biết xấu hổ còn đá lông nheo với tôi. Chết tiệt!

- Ok, ba giờ chiều gặp tại cổng trường!

Trong khi tôi vẫn còn đang ngơ ngác ngác thì hội trưởng đã mất dạng từ bao giờ. Tôi khẽ đặt tay lên trán, trong người có dấu hiệu phát sốt... ủa, công nhận cũng thật yomost!!

*

- AAAA!!! Muốn điên lên mất!!! Chết tiệt!!! Chết tiệt!!!

Đừng hỏi tôi có lo mỗ lộn ở gần đây không, vì tôi đang phát điên đấy, hỏi tôi câu đấy thì nên xác định mang bảo hiểm đến nha sĩ đăng kí một suất trông răng đi nhé. A, khốn kiếp, sao đến lúc này tôi mới thấy cái tác hại của việc tiết kiệm tiền bạc quá mức, biết trước có ngày này thì tôi đã chẳng mặc quần áo thừa của ông Lâm làm gì để đến một cái áo dành cho con gái cũng không có. Dù có lục tung cả tủ lên thì cũng chẳng có cái quần cái áo nào mặc vào cho ra hồn con gái cả, toàn quần áo cũ của ông Lâm thôi, nhà lại không có chị em gái. Điên mất, điên mất!!

Chiều nay hẹn người ta đi chơi mà lại ăn mặc kiểu này thì thế nào cũng bị thiên hạ chú ý là hai thằng gay đi với nhau mất, cũng không thể mặc lại bộ váy lần trước được. Tôi lo lắng nhìn đồng hồ, sắp ba giờ mất rồi, ôi ôi...

.....

Cuối cùng vẫn là làm mỗi kiểu tóc giống trước, mặc đại một cái áo sơ mi kẻ caro với quần bò lửng, đỡ tệ hại hơn nhiều rồi. Gần ba giờ, tôi đến trường như đã hẹn, đã nhìn thấy Tuấn đứng đó. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng mà tôi tặng, rất vừa vặn và trông thật lãng tử, công nhận mắt thâm nĩ của nhỏ Thu cũng không tệ nha. Đẹp trai muốn rót nước miếng luôn!

*

- Trượt patin sao? Anh không biết chơi.

Thái Tuấn méo mó sau khi bị tôi kéo vào một cửa hàng cho thuê giày trượt patin ở gần đài phun nước trung tâm thành phố. Ngoài trò này thì tôi chẳng nghĩ ra được nên dẫn anh đi đâu chơi, với lại đây cũng là trò tôi rất thích. Trượt patin ở công viên trung tâm thành phố là quá lí tưởng rồi, vừa được vui chơi thỏa thích lại vừa có khung cảnh lãng mạn là các chậu hoa cùng đài phun nước, rất thích hợp cho một buổi hẹn hò. Nhưng ngặt nỗi người này lại nói không biết trượt, thì ra trên đời này cũng có thứ hội trường toàn năng của tôi không biết làm.

- Không sao, em chỉ cho anh, chơi cái này cũng dễ thôi.

Tôi thuê lấy hai đôi giày, kéo anh ra chỗ ngoài bồn cây để thay, xung quanh có rất rất nhiều người trượt patin, có thanh niên có trẻ con, có cặp cũng có đơn lẻ hay một tốp, có người chơi dờ và tất nhiên cũng có người chơi rất là pro... không chú ý một chút là va vào nhau như chơi. Quả là sức hút của trai đẹp, Thái Tuấn vừa mới lộ mặt ra thì y như rằng mấy “bà thím” (thật ra toàn thiếu nữ thôi) đua nhau dán trái tim đỏ lên mắt, còn vò vạt làm điệu bộ duyên dáng cười khúc khích lấy tay che miệng (chắc khỏi cho người ta thấy được bộ răng “đẹp đẽ” của mình đây mà). Xùy xùy, các người biến đi, dám nhòm ngó bạn trai tôi à!!!

- Nào, em kéo anh dậy!

Dưới sự giúp đỡ của chị nhân viên cửa hàng giày, chúng tôi đã thay một cách nhanh chóng. Tay tôi túm lấy hai tay anh, muốn kéo anh đứng dậy, nhưng con người kia đột nhiên cười một cách khó hiểu, trong lúc tôi đang thộn ra thì hai bàn tay to của anh lật ngược lại, từ thế bị tôi nắm giờ thành chủ động nắm tay tôi. Á, thật là lăm lăm!!

- Kéo anh lên đi!

- Hơ... ờ... - Tôi ngớ ngác, phản ứng tự nhiên thành chậm chạp, dùng sức một chút kéo Thái Tuấn đứng dậy.

“Ê ê, ra hai người đó là một đôi đấy, kia là con gái đúng không?”, “Ừ ừ, chắc là tomboy, lúc đầu tao còn nghĩ hai người là... gay đấy”,... Những lời bàn tán từ một tốp nữ sinh bay vào tai tôi, khiến tôi vừa đen mặt vừa muốn tìm ngay có chiếc dép tổ ong nào quanh đây không để phi vô miệng mấy bà cô nhiều chuyện kia.

- Nhìn em giống con trai lắm hả? – Tôi lí nhí hỏi.

- Ừ.

Vừa nghe Thái Tuấn đáp lại một cách thẳng thừng, không chút kiêng nể hay an ủi tâm hồn người khác, hơn nữa vẻ mặt còn cười cợt khiến tôi muốn đẩy anh nhập hội với mấy bà thím kia rồi phi dép luôn thể lắm. Cái người này, đừng có phũ phàng thế chứ???

- Mặt em sao vậy? Anh chỉ đùa thôi, em dễ thương lắm, đừng quan tâm người khác nói.

- Thật?

- Ừm.

- Phải thế chứ!

Tâm tình tôi bỗng chốc tốt đẹp hẳn lên, nghe câu khẳng định từ anh mà thấy mát lòng ghê, tôi cười phấn khích, quên mất điều gì đó mà huých mạnh vào người anh. “Bịch” “Ui!!!” một tràng âm thanh vang lên đánh động vào màng nhĩ, chết toi, tôi quên mất là anh đang đi giày trượt, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng, thế mà... tôi áy náy, hốt hoảng vội cúi xuống kéo anh lên. Nhưng anh khá nặng, tôi không những không kéo được Thái Tuấn đứng dậy mà còn mất cân bằng ngã nhào vào lòng anh, tạo thành một tình huống dở mắt giữa trôn đông người thế này. Oh my God, muốn khóc quá, hic hic...

- Anh nên hiểu tình huống này là thế nào đây, chúng ta đang ôm nhau ở một tư thế rất kì quái đấy!

- Anh còn đùa được nữa, ai thêm ôm người như anh, mặt mặt chết đi được!

- Vậy tại sao em chủ động?

- Chết tiết, anh im đi!

Chật vật, rồi chật vật, chúng tôi khó khăn lắm mới đứng được dậy, chết tiết, chưa trượt được tẹo gì mà đã ngã lăn ra rồi. Tôi bực tức, lia ánh mắt sắc như dao lam về phía mấy con người đang tò mò chết ruồi kia, xéo nhanh cho ta, thích xem trò vui lắm hả???

- Anh không phải muốn em dạy trượt cho sao? Đưa tay đây!

Không để anh kịp đưa tay ra, tôi đã cảm phắt lấy cánh tay kia, vênh mặt lên và bắt đầu giảng giải về môn trượt patin kinh điển, mong người này sẽ mau học được nhanh chóng một chút, dù sao môn này cũng không khó, nhất là đối với một người thông minh như anh.

Thế nhưng...

30 phút sau.

Thái Tuấn cứ trượt được một tẹo là mất thăng bằng ngã xuống, kéo theo cả tôi ngã cùng vì suốt từ nãy giờ chỉ cảm lấy tay tôi, mấy lần liền đều ngã rất đau đớn, nhưng miệng anh vẫn duy trì một nụ cười khích lệ. Tôi đang hoài nghi không biết có phải mình dạy rất khó hiểu không sao mà từ nãy giờ anh vẫn không trượt được thế??

1 tiếng sau.

Lại ngã! Á, điên mất thôi, điên mất thôi, sao vẫn chưa được?? Anh đang cố tình đấy à???

- Em khó chịu lắm đúng không?

- Đúng thế! – Tôi đáp thẳng luôn. Bọn tôi là thế, có gì là xỏ toẹt ra ngay, không nòng nằn tình cảm, khách sao e lệ như những cặp đôi khác, nào nghĩ gì là miệng phun ra hết.

- Hi...

Đây, cái điệu cười này lại xuất hiện, không hiểu sao tôi lại thấy ón lạnh. Người này có phải hay không đang làm trò, nhìn lưu manh ghê, nhưng ai lại cố tình để mình ngã đau cơ chứ?

Ôi, vậy là cả một buổi chiều đi trượt không tốt đẹp lắm như tôi mong muốn, hội trưởng gian tà chả biết hợp tác chút gì cả, hại tôi ngã đau ê hết cả mông. Tôi thì, không có lần sau tôi dẫn anh đi trượt patin nữa đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiệp Chiều Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ôn Thi

Chúng tôi rủ nhau đi ăn kem sau khi đã chơi đủ trò “hành hạ bàn tọa”, huhu, có khi nào ‘nó’ tím hết lên rồi không? Tôi rất muốn chảy nước mắt, thế mà người kia mặt vẫn tỉnh bơ như ruồi, làm tôi còn tưởng chỉ có mỗi mình bị ngã thôi chứ, kì lạ thật!

- Em thích ăn gì thì gọi đi, anh không muốn buổi hẹn đầu tiên của mình mà để bạn gái chi trả hết tiền đâu.

Wow, tôi hai mắt long lanh nhìn Thái Tuấn sau khi anh nói ra một câu hết sức là “men”, rồi nhanh chóng đi rồi mục tiêu xuống quầy menu. Thật ra khi biết hoàn cảnh của anh, tôi đã hiểu lí do tại sao anh lại cần kiệm như thế, vậy nên buổi đi chơi này tôi đã sẵn sàng nhận phần chủ trì kiêm chủ chi, nhưng tôi nói qua rồi mà... sẽ diện đàn ông không thể coi thường được, nhất là lúc đi chơi cùng con gái. Tuy không đành lòng để anh khao nhưng cũng nên chừa cho người ta chút mặt mũi, dù sao tiền thuê giày cũng chẳng rẻ, tôi đã bao trước rồi.

Hai ly kem chocolate theo yêu cầu được mang lên. Đây là cửa hàng ở trung tâm thành phố, nên có hơi đắt đỏ, gọi loại 15k một ly mà được có mỗi tẹo kem, cái ly thì bé tí, bảo sao tôi không thích ăn mấy đồ ở các cửa hàng quanh đây. Tôi ánh mắt căm hận nhìn ly kem bé tẹo như thể đang nhìn kẻ thù ngàn năm của mình.

Bỗng nhiên Thái Tuấn đẩy ly kem của anh tới trước mặt tôi, đồng thời cười nói:

- Ăn hộ anh đi.

- Ủa, tại sao?

- Anh không thích đồ ngọt.

Không thích đồ ngọt? Thế à, biết thế đã chẳng dẫn anh vào đây ăn kem làm gì. Mà có thật là anh không thích đồ ngọt không thể?? Đừng nói là... anh thấy tôi tội nghiệp liền nhường tôi phần của anh đấy nhé!!!

- Anh đừng nói dối, biết thừa là anh nhường em rồi, không cần đâu! – Tôi có chút tự ái, đẩy lại về phía anh.

- Nói thật đấy, anh đâu có thích đồ ngọt. – Anh lắc đầu, nụ cười rất chân thật. Tôi để ý thấy, từ lúc quen tôi tới giờ, anh rất hay cười thế này, vẻ mặt anh hiền lành hơn bao giờ hết (tôi nói thế là vì trước kia người này luôn tỏ ra lưu manh giả danh tri thức với tôi).

- Thật không?

- Thật.

- Sao anh không nói trước, em đã chẳng dẫn anh vào đây.

- Vì anh nghĩ em thích ăn kem nên mới vào.

- Ủ, đúng đấy, em rất thích kem, nhưng anh lại không thích, thật đáng tiếc.

Chỉ là những ly kem đơn giản nhưng cũng làm nên hương vị ngọt ngào khó quên. Đôi khi, hẹn hò không phải là đi những nơi cao sang hay ăn những món ngon đắt tiền, chúng tôi hẹn hò, đơn giản chỉ là cùng nhau chơi patin, cùng nhau ăn kem, rồi cùng nhau sánh vai đi bộ trong công viên, ngắm nhìn đài phun nước tuyệt đẹp. Giống như lúc này đây. Tôi thong thả đi bên cạnh Thái Tuấn, cứ đi mà không nói gì, dù có hơi nhạt nhẽo nhưng tôi vẫn cố đợi người nào đó chủ động lên tiếng tạo không khí.

5 phút... 10 phút... 20 phút...

Quái, cứ đi loay quanh hoài thế này thôi à, sao im như thóc thế, chả lẽ phải đợi tôi mở miệng trước sao? Haizz, quá chán nản, đàn ông con trai gì mà...

- Đài phun nước đẹp quá đi mất!

Tôi không biết nên nói chuyện gì cả, nhìn đài phun nước mà chỉ biết thốt lời khen ngợi. Khen qua loa nhưng thật sự là nó rất đẹp đấy, vòi nước phun thẳng lên cao, bắn lên những tia nước li ti kết hợp với ánh đèn đầy sắc màu một cách hài hòa và đẹp đẽ. Ai cha, tôi không biết tả thế nào cả, nhưng được ngắm cảnh đẹp thế này cùng bạn trai là một điều thật sự rất tuyệt!

- Ủ, thật đẹp...

Gi, giọng điệu sao nghe nhạt như cơm nguội thế? Anh thấy nó không đẹp à?

- Lam, sao giọng em nghe lạ nhỉ?

Ặc, vô duyên vô cớ lại đi hỏi vấn đề này?? Hội trường à, anh là người thứ N nói giọng em lạ đấy, chẳng lẽ giọng tôi thực sự bị biến chất nhiều như thế ư?

- Ờ... Tại em từng ở trong Nam một thời gian dài, mà nghe cũng đâu lạ lắm!

- Hi... - Cười gì? Người này nhiều lúc thật khó hiểu, ở đây chả có gì đáng cười sất, - Ở cạnh em nhiều lúc vui thật đấy, em ngộ nghĩnh thật!

Ngộ... ngộ nghĩnh? @@ (hai bên thái dương toát mồ hôi) Đây là tính từ để chỉ con gái à, không phải người ta thường dùng “đáng yêu” hay “hài hước” để khen một cô gái sao, lần đầu tiên trong đời lại có một người dùng từ “ngộ nghĩnh” để nói về tôi. Đầu óc người này phải gọi là phong phú không hề tầm thường.

- Ngộ nghĩnh gì chứ? Anh nói buồn cười thật, lần đầu tiên em thấy đ...

Chưa nói hết câu, tôi liền á khẩu ngay tức khắc, anh đột nhiên cầm lấy tay tôi, mà trên môi vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt. Ô, sao tự nhiên nhìn tôi thâm sâu vậy, đừng nói là... Hơ, thường thì trên phim hay có mấy cảnh tình cảm thế này, nam chính hun nữ chính ở một nơi thật lãng mạn, có phải... anh cũng định thế không? Nghĩ đến tình tiết đó, tôi không chút do dự nhắm mắt vào, chờ đợi...

Nào, kiss đi, em chuẩn bị tâm lý vững như đỉnh đấm cột rồi!

- Sao tự nhiên nhắm mắt vào vậy, anh chỉ muốn nắm tay em thôi mà!

Tôi mở bừng mắt, mặt ngượng tái cả đi khi anh nói vậy. Chết toi, hổ rồi, aaaaaaaaaaaaaa, xấu hổ quá!!!

Lỗi chó ời, mày ở đường nào???

- Đừng cười nữa, nhìn mặt anh như thằng lưu manh dè già ấy!!

- Hìhì, em đang đợi anh hôn em đấy à? Ok thôi, chỉ cần em không ngại chỗ đông người thì a...

“Bụp!!!” Tôi hốt hoảng, không suy nghĩ gì mà giờ tay bum thẳng vào miệng Thái Tuấn, để ngăn chặn hậu họa sắp phun ra từ chỗ đó.

- Ui, lệch mồm anh rồi!!

- Cho chừa thói nói lung t...

Á khẩu tập hai, chưa kịp nói xong đã bị cắt ngang, vì... vì... anh đột nhiên hôn lên trán tôi một phát, rất nhanh, rất nhẹ, chỉ mới thoáng qua chưa đầy một giây, nhưng cũng đủ khiến tôi cosplay pho tượng ngay trong tức khắc.

Tôi đỏ mặt, gào lên khi anh đã bỏ đi được một đoạn:

- A, đồ đáng ghét, đứng lại!!!

*

*

Từ sau cái lần tỏ tình mà bị tôi từ chối thẳng thừng hôm ấy, tên Huy béo vẫn chơi với tôi và đám bạn bình thường, vẫn gọi “Lam huynh” hay “đại ca” như trước, hoàn toàn làm như không có chuyện gì xảy ra. Thế thì tốt, tôi cứ tưởng hẳn lại bị quan như tôi lúc từng bị từ chối thì khôn.

Cũng đã được hơn nửa tháng kể từ ngày ông Lâm nhập viện, tình hình đã tốt lên rất nhiều rồi, tôi không phải mỗi ngày qua thăm ông nữa. Nhắc đến ông Lâm, lại nhớ đến chị Phương, phải nói là tôi rất khâm phục sự kiên trì và độ dày da mặt của chị ấy nhé.

Ngày nào cũng thấy chị ấy vác xác đến bệnh viện, đến nỗi các bệnh nhân cùng phòng và cả nhà tôi đều nhớ mặt chị ấy luôn. Mà bà chị này cũng rất biết cách lấy lòng người khác, rất nhanh đã mua chuộc được mẹ tôi, mặc kệ ông Lâm có nổi điên nổi khùng thế nào đi chăng nữa vẫn cứ mặt dày mà cười cười nói nói, thân thiện thiết thiết với mẫu hậu, thậm chí có lúc quá chớn còn gọi mẹ tôi là “mẹ” cơ, ghê chưa! Được cái là mẹ tôi cũng thích đùa, mặc dù biết chị Phương có ý với con trai nhưng vẫn cứ thế mà thân nhiên gọi “con” lại. Chả hiểu nổi nữa, mẹ tôi tư tưởng cũng thoáng quá rồi!

*

Anh trai tôi ra viện được vài tuần thì chúng tôi phải đâm đầu vào ôn thi giữa kì I, khổ thân ông anh, nằm viện gần một tháng, bài vở bao la không kịp bù hết, dù là có sự giúp đỡ của hai tên bạn thân nhưng kiến thức thì phải học từ từ, không phải cùng lúc mà nhét vào đầu hết được. Tha hồ mà đâm đầu vào ôn bài ôn vở nhé anh trai “to xác”!

Về phần tôi cũng thật là may mắn nha, có người bạn trai học văn cao siêu, có gì khó khăn hỏi liền đáp liền, đỡ mất công tra google hay sách tham khảo, tiết kiệm được khối tiền khối thời gian đấy. Chỉ khổ nỗi một cái, cũng vì sắp thi rồi, nên tôi suốt ngày cứ thời gian rảnh như ra chơi hay giờ tự học là bị Thái Tuấn lôi vào thư viện học. Cứ thế này tôi không hoảng loạn vì lo sợ gian tình bị bại lộ thì cũng bị stress do học hành căng thẳng mất thôi. Ôi cái đầu tôi!!!

;;;Thư viện;;;:

Tôi nằm bò trên bàn, quá mức chán nản vì mệt mỏi không học nổi nữa. Cái mùa hè nóng oi bức như lửa nung thế này, chả có tâm trạng mà học cho vào, quạt trần thì lò dò lò dò như thiếu đường khí, chả đủ để phẩy muỗi nữa là... Ôi, thế mà cái người ngồi đối diện tôi đây vẫn chuyên tâm học như không có gì cả, mặc kệ mồ hôi chảy dài trên hai thái dương. Gì mà học như điên thế, anh đã đủ giỏi rồi mà, không học vẫn đứng đầu bảng.

Tôi cầm cái quạt nhựa hình Doraemon phe phẩy cho Thái Tuấn, cười nói:

- Anh không thấy mệt...

“Tóc!” Chưa nói hết câu, tôi giật mình sững sờ khi nhìn thấy giọt máu đỏ tươi chảy từ mũi anh xuống trang vở đầy chữ. Thái Tuấn cũng giật mình, anh vội vã đưa tay lên che mũi, ngạc nhiên nhìn mấy giọt máu thấm trên giấy. Anh... anh chảy máu!!!

- Anh... máu... máu... - Lo sợ quá thành lắp bắp.

- Không sao, chỉ là chảy máu cam thôi.

Chảy máu cam nhưng tôi vẫn thấy lo lắng, bèn cấp tốc chạy đến chỗ cô giáo trực thư viện xin ít giấy. Có lẽ do học hành căng thẳng, lại còn đi làm thêm nữa nên anh mới... Thật là, anh có cần phải hành hạ mình đến mức thế này không??

Tôi chợt nhận ra, anh ngày một gầy đi, ngày một xanh xao thêm...

Xin được ít giấy, tôi vội giúp Thái Tuấn lau máu, nhưng anh đã giằng từ tay tôi, cười thần nhiên như không có chuyện gì:

- Để anh. Em học đi, đừng tỏ ra chán nản nữa.

- Đã đến mức thế này rồi, anh nghĩ tay một chút không được à?

- Không được, phải tranh thủ thời gian chứ, muốn hạng nhất thì phải chăm thôi.

Không hạng nhất cũng được mà, sao cứ nhất thiết phải hành hạ bản thân đến mức này. Tôi biết anh quyết tâm phấn đấu là vì cái gì, nhưng học thế cũng là đủ rồi, dù sao cũng chỉ là thi giữa kì thôi, anh cứ thế làm tôi lo quá.

*

*

Cuối cùng kì thi cũng qua đi, không lạ gì khi Thái Tuấn giữ hạng nhất toàn trường, nói thật tôi rất thấy rất hạnh diện khi làm bạn gái anh, dù cho lén lút đi chăng nữa. Cũng may đợt thi này thứ hạng của tôi cũng không tệ lắm nên thoát được ma trảo của mẫu thân yêu quý, riêng ông Lâm bị thụt hạng một cách không biết phanh là gì. Nhưng vì con trai yêu của thầy u phải nằm viện suốt một tháng trời nên việc bị thụt hạng cũng dễ thông cảm thôi, biết không bị “ân cần hỏi thăm” nên mặt ông tươi như đười ươi, suốt ngày cười hơ hớ ấy.

Tranh thủ có hôm được về sớm một tiết, lại được Hội học sinh miễn không phải ở lại họp với lí do “không phận sự”. Gì chứ, tôi đã là thành viên chính thức của hội rồi nhá, không phận sự tức là cho tôi ở lại chỉ gây cản trở thôi à? Mà ngắm lại thấy chỉ có mấy anh chị lớp 12 ở lại thôi nên tôi cũng không đòi có gì nhiều, thoải mái với ý định la cà sau giờ học.

Đi lang thang một hồi mà chả có chỗ dừng chân, tôi bắt đầu chán nản, cứ đi lòng vòng một mình thế này chẳng khác gì tự kỉ cấp độ nặng cả. Hay là ghé qua chỗ bà Hòa chơi một lúc nhì? Nghĩ bà giờ này chắc đang bán bánh nên tôi đổi hướng tính tới chỗ hàng của bà, cũng may là không xa trường lắm. Cơ mà xui thật, không hiểu tại sao hôm nay có vấn đề gì mà không thấy bà bán hàng, hay là về rồi?

Đắn đo một hồi vẫn là quyết định tới nhà Thái Tuấn, hề hề, phải công nhận tôi là một đứa dầy mặt, tranh thủ từng lí do một để tới nhà anh Tuấn chơi.

Vừa mới tới nhà, thấy cửa ngoài không khóa, nghĩ bụng chắc là bà đang ở trong rồi, không uổng công vác cái “bì lộn” này lết tới đây. Nhưng mà sao bên trong có vẻ yên tĩnh thế nhỉ, cứ như là chẳng có ai ở nhà í, tôi vào liệu có ổn không? Nghĩ có điều gì đó không đúng, tôi rón rén vào nhà, điệu bộ chẳng khác thằng ăn trộm là bao. Ass, lúc này mà còn so sánh lung tung, đúng hẳn là có vấn đề rồi, vì lúc tôi mới vào, thứ đập vào mắt tôi đầu tiên chính là túi khoai lang rơi tung tóe ở giữa nhà. Còn bà, bà đâu rồi??

- Bà ơi!!

Không thấy có tiếng trả lời. Cửa không khóa, túi khoai vứt chổng chơ, trong nhà tĩnh lặng không có tiếng người, tôi bắt đầu thấy lo lắng, bà Hòa vốn là người rất gọn gàng, không thể có chuyện đồ đạc ném lung tung thế này được...

Nhất định là đã có chuyện gì đó!!!

Cảm thấy không ổn, tôi chạy thử vào gian buồng ngủ của bà... ÔI KHÔNG!!!

- BÀ OI!!!!

Tôi tái mặt, hoảng sợ chạy đến lay bà Hòa đang gục nửa người bên giường. Bà... bà làm sao vậy??? Sao mờ hời lại chảy ra nhiều thế này, bà đau ở đâu sao???

- Bà, bà ơi, bà tỉnh lại đi!!!

Bà không tỉnh, bà không tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Yêu Anh, Em Không Hối Hận!

...Bệnh viện...

Tôi thất thần ngồi bên ngoài hành lang trước cửa phòng cấp cứu, đầu óc trống rỗng, cảm giác hoảng sợ giống như lúc nghe tin anh trai bị tai nạn dấy lên trong tâm trí. Lúc sau, có tiếng chân chạy dồn dập trên hành lang vốn im ắng, tôi quay lại nhìn, là Thái Tuấn và Hoàng Lâm.

- Bà làm sao vậy??? Bà ơi!!!

Trên gương mặt gầy gò của hội trưởng, một nỗi sợ hãi tột cùng không che giấu gì mà thể hiện hết ra ngoài, biểu cảm mà tôi chưa bao giờ được nhìn thấy trên mặt anh từ trước tới nay. Anh hỏi mà gần như hét lên với tôi, nhưng tôi không biết trả lời ra sao mà chỉ biết lắc đầu nguây nguây, từ lúc bà được đưa vào trong đó tới giờ vẫn chưa thấy ai ra ngoài cả.

- Tuấn, đừng quá lo lắng, bà sẽ không sao đâu!

Anh Lâm lựa lời an ủi, nhưng vẫn không xoa dịu được chút nào tâm tình của Thái Tuấn. Gương mặt anh hơi xanh xao, cũng vì quá lo lắng mà trở nên nhợt nhạt. Tôi thật vô dụng mà, đáng lẽ trong lúc này, tôi mới phải là người mở miệng an ủi anh, nhưng đến một lời cũng không thể thốt ra khỏi miệng. Tôi sao vậy chứ, mọi khi nhanh nhẹn nhanh miệng lắm mà, còn bây giờ thì... Chúng tôi cùng im lặng ngồi bên ngoài chờ tình hình, không biết đã qua bao lâu, nhưng cánh cửa kia vẫn đóng im lìm...

Bỗng nhiên cửa mở, một vị bác sĩ trung tuổi đi ra, gương mặt có vẻ nghiêm trọng, khiến cho tôi cảm thấy thập phần lo sợ, không phải là có chuyện gì không hay chứ?

- Bác sĩ, bà cháu sao rồi??? - Anh Tuấn chạy tới, vồn vã hỏi bác sĩ.

- Cậu là cháu trai bệnh nhân?

- Vâng.

- Vậy đi theo tôi!

*

Ngồi đối diện với chúng tôi là vị bác sĩ kia, gương mặt ông từ lúc bước ra khỏi phòng cấp cứu đến giờ vẫn mang một vẻ nghiêm trọng, lại có phần bất lực. Ông ấy đưa tôi trước mặt Thái Tuấn một tập hồ sơ bệnh án, chậm rãi nói, từng lời từng lời như cắm sâu vào tâm trí tôi, giống như tiếng sét bất ngờ nổ vang giữa trời quang, khiến cả anh Tuấn, anh Lâm đều không khỏi bàng hoàng:

- Cậu là người nhà của bệnh nhân mà không biết bà ấy mắc căn bệnh này sao, đến bây giờ mới đưa đi cấp cứu, chỉ sợ đã quá muộn... Bà ấy, bị ung thư dạ dày và đã ở giai đoạn cuối, bệnh tình mới phát tác nghiêm trọng vào gần đây. Nếu phẫu thuật, tôi e là...

Ung thư dạ dày? Giai đoạn cuối... Tôi như chết đứng tại chỗ, không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Nhưng anh Tuấn... anh ấy...

- Không... không thể có chuyện này... Sao có thể, hôm qua bà vẫn còn rất khỏe mạnh... bác sĩ nhầm lẫn gì sao??

Tôi đau lòng nhìn khuôn mặt thất sắc của anh vì bị chấn động tâm lý nặng nề khi nghe tin này, dù là đang cố gắng kiềm chế nhưng tay anh vẫn run rẩy khi cầm tập hồ sơ, run rẩy hỏi bác sĩ. Chính tôi còn không thể tin được, thì làm sao anh có thể chấp nhận nỗi sự thật này đây? Mới hôm kia... bà còn tươi cười vui vẻ với tôi mà... Không, bà ơi...

- Bác sĩ, nếu phẫu thuật thì có cứu được bà ấy không? - Vẫn là anh Lâm tỉnh táo nhất, anh đặt tay lên vai Thái Tuấn, như là muốn trấn định tinh thần.

- Nếu phẫu thuật thì tỉ lệ thành công chỉ có 20%, còn không, với tuổi tác đã cao, bà ấy có thể không qua nổi một tuần...

- IM ĐI!!!! Ông đừng có mà nói gở!!! Bà tôi sẽ không sao hết, cho dù chỉ có 1% thì ông cũng phải cứu cho bằng được bà tôi!!!!

Anh Tuấn dường như mất hết lí trí, đập bàn đứng dậy hét to vào mặt bác sĩ. Tôi hơi giật mình, kinh ngạc với thái độ quá khích của anh, không ngờ một người vốn điềm tĩnh, tri thức, lễ nghĩa như anh mà cũng mất bình tĩnh hung dữ quát tháo người lớn. Nhưng cũng phải thôi, nếu là tôi trong hoàn cảnh này

thì cũng sẽ bốc đồng như anh, hướng chỉ... bà Hòa là người thân duy nhất của anh trên đời.

- Tuấn, bình tĩnh đi, bác sĩ sẽ cứu bà bằng mọi cách mà.

Vẫn là anh Lâm chạy tới trấn tĩnh anh Tuấn, còn tôi thì vô dụng chỉ biết đứng một chỗ ngơ ngác, thất thần nhìn anh. Mọi phản ứng nhanh nhạy bình thường của tôi tự nhiên biến đi đâu hết rồi, sao cả người bỗng chốc thấy lạnh toát vậy chứ...

- Vậy... hãy phẫu thuật đi, bác sĩ... hãy cứu bà tôi, BẰNG MỌI GIÁ!!!

*

*

Trong phòng bệnh trắng toát sắc mùi thuốc sát trùng, tôi đứng im lặng nhìn Thái Tuấn vừa nức nở vừa ôm lấy bàn tay gầy gò của bà Hòa. Còn bà nằm yếu ớt trên giường bệnh, nhưng vẫn không ngừng nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dịu dàng như thường, và trên đôi môi kia, vẫn là nụ cười hiền hậu thanh thoát như lần cuối trong mắt...

- Bà, tại sao bà lại giấu con chứ? Đáng lẽ... những lần thấy bà đau bụng, con nên phát hiện ra mới phải... con thật bất hiếu mà! Bà, bà hãy cố lên, chỉ cần ngày mai phẫu thuật xong là bà sẽ khỏe lại thôi...

- Tuấn ngoan, con đang khóc đấy à... con trai mà khóc là xấu lắm đấy, cười lên cho bà xem... - Bà yếu ớt, khó nhọc nói từng lời.

- Vâng, vâng, con sẽ cười, nhưng bà không nên nói nữa, bà phải giữ sức thì phẫu thuật mới tốt được.

Tôi đứng đằng sau, hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt anh lúc này, nhưng chắc hẳn rằng, anh đang cố gượng cười để bà vui lòng, bởi vai anh vẫn đang run lên nhẹ nhẹ...

- Không, hãy để bà nói. Có lẽ... đây sẽ là cơ hội cuối cùng bà được nói chuyện với con...

- Bà đừng nói thế, bà sẽ không sao đâu mà, sẽ còn nhiều cơ hội cho bà cháu ta trò chuyện! Bà ơi, con chỉ còn mỗi mình bà thôi, đừng bỏ con...

- Ừm, bà sẽ không bỏ con đâu, cháu trai yêu quý của bà... - Bà chậm rãi giơ tay lên, gạt đi những giọt nước mắt chảy trên gò má Thái Tuấn, dịu dàng an ủi.

Nhìn họ thế này, lòng tôi đau đớn đến mức không thể kìm nén được mà thấy sống mũi cay nóng, đôi mắt cũng dần nhòe đi vì nước mắt. Tôi đưa tay lên che miệng, kịp thời ngăn chặn tiếng khóc sắp sửa bật ra từ cổ họng.

- Lam...

- Dạ?

Đột nhiên nghe thấy bà gọi tên mình, tôi giật mình vội vã gạt nước mắt, rồi lon ton chạy tới bên giường bệnh, giơ tay nắm lấy bàn tay gầy của bà đang hướng tới chỗ tôi. Bà vẫn hiền như thế, vẫn cười ôn hòa với tôi như ngày nào, không một chút thay đổi.

- Bà rất thích cháu, rất vui khi nghe Tuấn bảo hai đứa đang thích nhau... thậm chí từng mơ thấy hai đứa cùng nhau tốt nghiệp, rồi chứng kiến hai đứa kết hôn... Nhưng thật tiếc, đó chỉ là một giấc mơ, bà sẽ chẳng thể nào có cơ hội được nhìn thấy điều ấy...

- Bà ơi, bà sẽ còn sống lâu nữa mà, ca phẫu thuật sẽ thành công! - Tôi hốt hoảng, thật không muốn bà nghĩ bi quan như thế.

- Vô ích thôi, ung thư giai đoạn cuối còn có thể cứu chữa được sao?

- Có chứ ạ, chỉ cần bà có niềm tin!

Đến giờ phút này, tôi bật khóc thật sự, nước mắt cứ thế tuôn rơi là chảy. Bà cũng giống như bà nội tôi, tôi rất quý mến bà, tôi thực sự không muốn thấy bà như bà tôi mà ra đi đau đớn như thế. Đúng vậy, chỉ cần bà có niềm tin, niềm tin sẽ chiến thắng tất cả mà bà...

- Cháu thật tốt Lam à... Hai cháu thật đẹp đôi...

Tôi vui mặt vào tay bà, siết chặt lấy bàn tay gầy gò mà nhăn nheo ấy, cảm nhận từng hơi ấm và nhịp đập của bà. Bà sẽ không sao hết, bà phải thật cố lên, anh Tuấn đã chẳng còn người thân nào khác ngoài bà, cuộc đời này đã quá nghiệt ngã với hai người lắm rồi, xin Ông trời đừng bắt họ phải chịu thêm điều đau thương gì nữa. Con xin ông...!

*

*

Bà Hòa đã được đưa vào phòng phẫu thuật. Ngoài hành lang, chỉ vồn vện có anh Tuấn, tôi, anh Lâm, anh Nguyên và chị Phương, hoàn toàn không có ai khác là họ hàng của anh Tuấn nữa. Anh ấy thực sự không còn người thân nào như cô di chúc bác sao, hay là họ không đến?

Nhưng không sao, ngay lúc này, tôi sẽ thay thế vị trí của họ, ở bên cạnh động viên an ủi anh...

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Sao lại lạnh thế này, thời tiết bên ngoài mát mẻ lắm mà... Anh quay lại nhìn tôi, nở nụ cười buồn bã:

- Anh không sao.

- Đừng nói gì hết, em sẽ luôn ở bên anh như thế này.

- Nếu như... bà không...

- Bà sẽ qua được! – Tôi biết anh sẽ nói gì, liền vội vàng cắt ngang.

- Ừ, nhất định rồi... - Anh thều thào, như một người mất gần hết toàn bộ sức sống, chỉ còn lại cái nhìn u ám bi quan với cuộc đời, - Nếu như có một ngày... em hối hận, hãy nói với anh, anh sẽ không níu giữ và để em ra đi...

- Đừng nói ngốc nghếch thế, em sẽ không buông anh ra đâu, mà sẽ càng bám dính lấy anh suốt đời đấy! Yêu anh, em chưa từng biết đến hai chữ ‘hối hận’!

Đồ ngốc nhà anh, sao cứ nhất thiết phải nói ra những điều khiến hai bên tổn thương chứ. Tôi thề, nếu anh còn làm nhảm về vấn đề này thêm lần nữa thì chính tay tôi sẽ thụi cho anh một phát thật đau vào mặt đấy, chỉ sợ sẽ không còn giữ được bộ mặt đẹp đẽ này đâu.

“Cạch.” Sau tám tiếng chờ đợi, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Vị bác sĩ bước ra, đồng nghĩa với việc sắp thông báo cho chúng tôi một tuyên bố quyết định số phận...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đau Thương

“Hu hu...”

Tôi sững sờ nhìn cánh giường phủ chăn trắng muốt được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, tiếng khóc thương tâm của chị Phương văng vẳng sau lưng, còn tôi thì... hai hàng nước mắt đã lặng lẽ chảy ra từ bao giờ...

Anh Tuấn run rẩy quỳ xuống bên giường, run rẩy kéo chiếc chăn ra... Bà nằm đó, vẫn phúc hậu và hiền hòa như thế...

Không phải, đây không phải là sự thật... bà đang ngủ, phải, chỉ là ngủ thôi...

- Bà ơi... bà mở mắt ra nhìn con đi... Tại sao bà lại nằm im như thế? Bà đã từng hứa với con rồi mà... bà hứa sẽ sống bên con thật lâu, cùng con trò chuyện... bà còn muốn nhìn thấy con tốt nghiệp rồi cưới vợ nữa, nhưng sao lại...

Giọng anh thều thào, đặc quánh, mang nặng bi thương. Từng lời của anh... hệt như đang nghiền nát cõi lòng tôi. Đau đớn. Tôi như mất gần hết sức lực, khó nhọc lê bước tới chỗ bà, khó nhọc quỳ xuống bên cạnh anh, khó nhọc... cầm lấy bàn tay bất động đặt dưới chân...

- Bà ơi...!

Sao bà lại bỏ đi đột ngột thế này cơ chứ? Tất cả chỉ là đang mơ thôi đúng không... Nhưng sao con ác mộng này lại quá chân thực đến vậy?

Không kìm nén được lòng mình, anh bật khóc thành tiếng, lệ rơi lã chã, khiến cho bao người xung quanh chứng kiến cảnh này đều không khỏi đau lòng, thương cảm. Cả tôi cũng vậy. Nhìn anh đau đớn bật khóc như thế, tôi cũng không kìm được mà khóc theo...

- Bà ơi!!!!

Người bà phúc hậu ấy... đã mãi mãi rời bỏ chúng tôi mà đi vào cõi vĩnh hằng rồi...

*

*

Nghĩa trang tang thương lạnh lẽo. Mây mưa giăng kín, bầu trời âm đạm. Lòng người đau đớn, tê tái và đầy xót xa...

Tôi buồn bã nhìn mộ phần của bà Hòa, khuôn mặt bà trên ảnh vẫn nở nụ cười ấm áp như khi bà còn sống. Bên cạnh đó còn có hai ngôi mộ nữa, là ba mẹ của anh Tuấn. Lại nhìn bóng lưng anh đơn độc trong không gian âm đạm mây mù, hết như chính cuộc đời đầy thương đau của anh vậy. Anh đã quỳ trước mộ suốt ba tiếng đồng hồ rồi, không tiếng khóc, không run rẩy, chỉ có sự im lặng và đơn độc bao trùm lấy anh. Anh quỳ ở đó, mặc cho cơn mưa trút nước lên người mình, hết như một cái xác mất đi linh hồn... Mà tôi cũng chẳng khá hơn, cùng anh đội mưa, cùng anh trải qua thời khắc đau thương này, càng đau lòng khi thấy anh cứ tra tấn bản thân mình hàng giờ như vậy.

Những lúc thế này tôi đúng là một đứa vô dụng, đến một câu an ủi mà còn chẳng nói được, chỉ biết bất lực đứng nhìn như tượng sống. Mưa không lớn lắm, nhưng vẫn rả rích không ngớt, cả một vùng trời bao la xám xịt cô quạnh...

Bà, người thân duy nhất của anh trên cõi đời này, là nguồn sáng soi tỏ cuộc đời anh, nhưng lại bất ngờ ra đi, vụt tắt... Tôi hoang mang, trải qua cú sốc lần này không biết anh có thể chịu đựng nổi không, nhưng anh rất kiên cường và mạnh mẽ, chắc hẳn sẽ vượt qua được thôi. Còn có... còn có tôi đồng hành bên cạnh anh cơ mà.

Tôi muốn bảo anh đứng dậy, vì ngấm mưa lâu sẽ cảm mát, nhưng đến một tiếng nói cũng không phát ra được khỏi yết hầu, càng quên mất chính mình cũng đang đứng ngoài mưa như anh. Từng giọt mưa bụi hất lên mặt tôi, rồi hòa cùng nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống, theo khóe miệng thấm vào. Lần đầu tiên tôi biết được, nước mắt lại mang vị mặn chát...

Bỗng nhiên cảm thấy mưa không rơi vào mặt nữa, tôi giật mình quay lại thì thấy anh Lâm che ô cho mình, về mặt anh ấy cũng không khá hơn tôi là bao.

- Ngấm mưa lâu không tốt đâu, nhóc cầm lấy rồi che cho cả thằng Tuấn nữa.

Tôi đón lấy chiếc ô từ tay anh trai rồi che cho mình và Thái Tuấn. Anh vẫn không có biểu hiện gì, ngồi bất động như tượng đá, không một chút nhúc nhích động đậy. Sau khi hạ huyết, anh cứ giữ nguyên một tư thế quỳ kiêu đó, như thể anh đã mất toàn bộ tri giác và cảm xúc... Tôi thật muốn biết lúc này anh đang nghĩ gì, hay lòng anh đã quá đau đến mức chết lặng rồi...?

- Lâm... - Anh đột ngột gọi tên tôi khiến tôi giật mình, tay xém nữa thì đánh rơi cái ô xuống, - Dạ?

Anh nói chuyện rồi! Nhưng sao tự nhiên lại gọi tôi?

- Em thấy đấy, bất kì ai ở bên anh... đều sẽ như thế này... Vì thế, em đừng...

- Không!!!

Tôi buông cái ô ra, chạy ào tới ôm lấy sau lưng anh. Không cho phép anh nói vậy, có biết anh đang cố tình xúc phạm lòng tự trọng và tình yêu của em không? Dĩ nhiên là tôi biết anh sẽ nói gì, mà những lời bị quan mặc cảm đó tôi không muốn nghe!

- Đừng đẩy em đi, em muốn được ở bên anh lúc này, không, ở bên anh cả đời!! Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, em sẽ không buông tay anh ra đâu!!

Tôi úp mặt vào lưng anh, òa khóc như con nít, mặc kệ nước mắt nước mũi lèm nhèm thấm vào áo anh, mặc kệ cho đồng bùn nhão ra vì mưa mà bắn hết lên người, mặc kệ cho cơn mưa chảy xuống đầu... Tôi không quan tâm điều gì hết ngoài anh, tôi muốn níu kéo cánh cửa trái tim anh chuẩn bị khép lại lần nữa khi vừa mới hé ra một chút... Dù không còn bà, còn ba mẹ, nhưng hội trưởng, anh vẫn còn em mà, anh vẫn còn một con bé ngốc nghếch si tình yêu anh hết lòng!

*

*

Kết quả của việc dầm mưa cả ngày là tôi bị sốt nặng gần 40 độ C, phải nằm liệt giường liệt chiếu, bị mẹ hét từ căn nhà rồi quay sang quan tâm chăm sóc. Toàn thân tôi nóng như lửa nung, đầu óc nặng trĩu nhưng lại trống rỗng, hai mí mắt chỉ muốn đui lại vào nhau, miệng lưỡi khô khốc. Tôi mệt mỏi nằm trên giường, nhìn lên trần nhà rồi hoang mang tự hỏi: Không biết anh giờ này thế nào rồi?

Hôm qua nếu không tại mẹ đích thân tới lôi cổ tôi về thì tôi cũng cứ thế mà dầm mưa suốt với anh. Tôi thực sự rất lo lắng, để anh quỳ một mình ở đấy liệu có ổn không, anh có chịu được không? Tuy rất muốn ở lại với anh nhưng lệnh của mẫu hậu đại nhân không thể không nghe, tôi càng không thể không về nhà, đành phải nhờ vả ông Lâm và ông Nguyễn thôi, nhưng hai người đó có đồng ý ra nghĩa trang đứng hay không thì tôi chẳng biết nữa.

“Khụ khụ...” Mệt quá!

- Nhóc, anh mang thuốc cho nhóc đây!

Ông Lâm đi học về rồi à? Vậy thì tôi đã nằm ngủ suốt từ tối hôm qua cho đến gần năm giờ chiều rồi. Mà sao nhìn mặt ông buồn thiu thế nhỉ, mọi hôm cứ lú la lú lo không ngừng cơ mà. Có chuyện gì không ổn sao? À... chắc tại lo cho tôi đây...

- Anh... sao thế?

- Không có gì, chỉ là... Thái Tuấn hôm nay nghỉ học...

Nghi học? Điều đó cũng không có gì lạ sau việc ngày hôm qua... Không phải còn gì khác nên mặt anh mới nghiêm trọng đó chứ?

- Ủm, còn gì không...?

- ...

- Sao anh không nói?

Thấy ông Lâm có vẻ ngập ngừng không muốn nói, tôi bắt đầu sinh nghi và lo lắng, không phải là đã có chuyện xảy ra thật chứ? Tôi rất muốn gắng hỏi nhưng thân thể yếu quá, đến thở còn không nổi nữa huống chi là nói.

- Thái Tuấn... cũng không thấy về nhà!

“Khụ khụ!!!” Nghe thấy câu nói từ ông Lâm, tôi sùng sốt đến mức không kiềm chế được mà ho sặc sụa. Cái... cái gì? Anh ấy không về nhà?? Vậy thì anh đã đi đâu??? Vẫn ở nghĩa địa???

- Bình tĩnh đi nhóc! Thắng Nguyên và nhỏ Phương đang chia nhau đi tìm, em đừng quá kích động!

Ôi một quá, đầu óc tôi cứ quay mòng mòng như chong chóng, với bệnh tình thế này thì làm sao mà đi tìm anh ấy đây? Thật là... sao anh ấy không về nhà chứ? Không phải... không phải là... chắc không đâu!

Tâm trí tôi chợt lóe lên một ý nghĩ, đối với một người đã phải chịu nhiều đau thương như anh Tuấn, nay lại bị thêm một cú sock nữa, như thế, liệu anh ấy... anh ấy... có nghĩ quẩn không??

Đừng mà!!

Đã uống thuốc và ngủ một giấc dài như vậy rồi mà bệnh tình vẫn chưa đỡ hơn chút nào, tôi nằm bẹp dí như một cái xác khô trên giường. Chưa bao giờ thấy tôi bị ốm nặng thế này nên cả nhà rất lo lắng cho tôi, ba mẹ, anh Lâm, nhóc Long. Chợt nghĩ đến người ấy, tôi nhận thấy mình thật may mắn khi có nhiều người thân chăm sóc lo lắng cho mình như vậy, nhưng còn anh... anh đã chẳng còn ai trên cõi đời này nữa. Một mình anh đơn độc, lẻ loi giữa dòng đời, mà tôi thì vô dụng không biết nên giúp đỡ anh thế nào. Thậm chí... khi nghe tin anh đột ngột mất tích, tôi còn bất lực chẳng thể đứng dậy đi tìm. Rốt cuộc anh đang ở đâu?

- Hức...

Bất giác, tôi bật lên tiếng khóc tích tỵ trong lòng...

- Nhóc!

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra khiến tôi giật mình vội chùi nước mắt. Ông Lâm với vẻ mặt đen như cục than nhìn tôi chằm chằm, có gì khiến ông anh của tôi bất mãn à?

- Nhóc đang bệnh đấy!

Tự nhiên nói một câu không đầu không cuối làm tôi chẳng hiểu gì cả. Ừ thì tôi đang bệnh, ông lo lắng đến mức mặt đen kịt cơ à?

- Anh đã bảo nó sẽ không sao mà, nhóc sao phải khóc chứ?

- Em đâu có... - Tôi giật mình, nhẹ giọng chối bỏ.

- Lo mà dưỡng bệnh đi!!

Tự nhiên ông nổi sùng, quát um lên với tôi. Này nhá, đừng tranh thủ tôi đang ốm mà lên mặt, đợi tôi khỏe lại sẽ cho ông Lâm “tặc” này một trận bét nhè chề thiêu cho coi. Chết tiệt, đau đầu quá!

“Baby don’t cry... Oh my lady...~~~~~”

Tiếng chuông điện thoại đing tai nhức óc của ông Lâm vang khắp phòng tôi, tôi liếc mắt qua, nghi hoặc khi thấy mặt ông biến đổi khi nhìn vào màn hình, vội vàng bắt máy:

- Ừ, tớ nghe... Sao??

Đột nhiên ông Lâm cao giọng, rồi vẻ mặt thay đổi bất thường, hình như là hốt hoảng, ông định nói tiếp gì đó nhưng lại thôi, nhìn tôi với vẻ e ngại rồi bỏ ra khỏi phòng. Điều bộ ngập ngừng của ông khiến tôi hoài nghi, trong lòng dấy lên một cảm giác cực kì bất an. Tò mò, tôi cố lết khỏi giường, tới trước cửa phòng đóng tai lên nghe lén.

“Bệnh viện nào?”

Lại là bệnh viện, sao lại có “bệnh viện” ở đây? Có ai bị bệnh hay bị thương à? Vậy là linh cảm của tôi...

“Được rồi, tới ngay đây!!”

Bất an không chịu nổi! Tôi đẩy mạnh cửa phòng, khàn giọng nói:

- Anh đi bệnh viện à?? Có chuyện gì thế??

- Hơ, Không... không có gì đâu!

- Anh nói dối!!! Có phải anh Tuấn đã xảy ra chuyện gì không?? – Tôi hoảng sợ, túm lấy cánh tay ông Lâm lay mạnh, - Khụ khụ!!!

- Đừng hét lớn như thế! Nhóc đang ốm nặng, anh không thể cho nhóc đi được!

- Cho em đi đi mà, em lo lắm, hức hức...

Tôi rất sợ, lần đầu tiên không để ý gì trước mặt anh trai mà bật khóc, trong lòng vốn đã nóng lại càng nóng thêm, cứ như là bị cả tổ kiến lửa đốt vậy. Năn nỉ mãi, khóc lên khóc xuống, cuối cùng cũng khiến được ông Lâm miễn cưỡng đồng ý:

- Thôi được rồi.

...Bệnh viện trung tâm...

Tôi run rẩy, trái tim đập một cách mãnh liệt trong lồng ngực khi nhìn thấy người đầu quần băng trắng, hô hấp qua ống dẫn khí đang nằm bất động như tượng kia trên giường bệnh trắng muốt. Cảm giác thời gian như ngừng quay, trời đất sụp đổ trước mắt. Mặc kệ cho cơn sốt đang dày vò toàn thân, tôi sợ hãi chạy đến bên giường bệnh, nước mắt đua nhau tuôn ra lã chã, thấm xuống ga trải giường trắng nhuốm đượm sự lạnh lẽo:

- Tại sao lại thế, tại sao anh lại nằm đây?? Tại sao??

Nghe ông Lâm nói, sau đám tang, anh Tuấn không về nhà mà đi lang thang. Hôm sau cũng không đi học mà tìm đến công trường xin việc làm, mượn công việc để xua đi nỗi đau mất mát, nhưng vì bị mất tập trung mà không may xảy ra tai nạn. Khi nghe đến đoạn đó, tôi đã hoảng sợ đến trắng mặt, đầu óc nặng trĩu như có tảng đá lớn đè ép. Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, anh đã được đưa đi cấp cứu kịp thời và thoát khỏi bàn tay Tử Thần.

Anh thật đáng thương...

Cũng may, anh không sao cả...

Đột nhiên mắt tôi hoa lên, đầu óc choáng váng, một bóng đen bao phủ tầm nhìn, mọi thứ nhòe dần rồi biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Biến Mất

Vừa mới mở mắt, là cả một khoảng không gian trắng xóa choáng ngợp lấy tôi. Tôi đang ở đâu thế này? Thiên đường à? Không... không phải, rõ ràng lúc trước tôi đã ở trong bệnh viện. Đúng rồi, bệnh viện... Anh Tuấn, anh Tuấn sao rồi? Ồi... định cử động thì một cơn đau từ trên đỉnh đầu truyền xuống, khiến tôi chỉ muốn kêu lên nhưng cổ họng lại khô rát làm âm thanh cũng muốn tắc nghẹn. Tôi nhớ lúc đó mình đã ngã xiu ngay bên giường bệnh Thái Tuấn, chắc tiện thể được nhập viện luôn.

- Nhóc tỉnh rồi!!

Cái giọng này... tôi tròn mắt nhìn người đang reo hò vui mừng, nhìn mình từ trên xuống dưới. Phải rồi, tôi đến đây cùng ông Lâm, sao có thể quên mất sự hiện diện của ông được nhỉ? Đứng kế bên là một vị bác sĩ trẻ tuổi bố tôi, nhìn có vẻ rất hiền từ, điềm đạm:

- Hóa ra cô bé là bạn gái cậu thanh niên kia à? Lo lắng đến mức ốm nặng như thế mà vẫn chạy đến thăm bệnh được.

Với những lời bác sĩ nói, tôi làm gì có thời gian đồ mặt với ngượng ngùng chứ, điều tôi quan tâm lúc này là... Tôi quay phắt qua, Thái Tuấn vẫn nằm im lìm như thế trên chiếc giường trắng kẻ bên giường tôi. Anh vẫn chưa tỉnh ư?

Sau đó, tôi được xuất viện, dù vẫn chưa khỏi ốm nhưng vẫn bị nghe ca cái lương của mẹ vì chưa hết bệnh đã tùy tiện chạy ra ngoài, tất nhiên cả ông Lâm cũng không thoát tội. Liên tiếp ba ngày liền tôi nằm bẹp dí trên giường, hết thuốc men rồi được tắm bồ cháo dinh dưỡng, đến nỗi ngửi mùi thôi là muốn ới

rồi. Tôi nằm một mình ở nhà mà không lúc nào là không lo lắng đến anh ấy, không biết anh đã tỉnh lại chưa, hỏi ông Lâm thì ông cứ cố tình ậm ừ không nói, chẳng hiểu tại sao nữa. Nếu khỏi bệnh tôi nhất định phải ghé qua thăm anh ấy, đồng thời phải mắng anh một trận cho bồ mới được.

*

Điều đau khổ nhất đối với một người là luôn lo lắng, nhớ nhung một ai đó, nhưng khi gặp lại chỉ nhận được sự thờ ơ và lạnh lùng, cảm giác tuyệt vọng như rơi xuống hố sâu thăm thẳm vậy. Và chính tôi đang lâm vào tình cảnh ấy đây.

Sau khi hết bệnh, tan học là tôi chạy một mạch đến bệnh viện trung tâm để được nhìn thấy anh, muốn xem tình hình anh thế nào. Ấy vậy mà, khi vừa bước chân vào cửa, chưa kịp vui mừng vì anh đã tỉnh thì lại bị dội cho một gáo nước lạnh toát từ anh. Thái Tuấn nhìn tôi bằng con mắt thờ ơ và vô cảm, không một chút thân thiện, rồi rất nhanh quay mặt đi một cách lạnh lùng, không thèm nhìn tôi thêm một phút giây nào nữa...

Sao... sao lại thế? Tôi ngỡ ngàng trước thái độ đó của anh, hoàn toàn không tin vào những biểu hiện vừa rồi mình đã thấy. Bất chợt cảm giác có lực vô hình nào đó bóp nghẹt lấy trái tim, khiến tôi đau nhói, hô hấp cũng thật khó khăn. Anh đối với tôi như người xa lạ, như kẻ không quen biết, không phải là anh đang yêu tôi đó chứ? Có khả năng, nhất định... Tôi có chút tỉnh tâm lại khi tự mình an ủi như vậy, mạnh dạn tiến tới bên giường bệnh:

- Anh Tuấn, em đến rồi...! – Tôi đè nén cảm xúc, cố gắng chấn chỉnh giọng điệu cho thật bình thường, - Thật may là anh đã tỉnh lại!

Anh quay ra, nhìn chằm chằm tôi bằng đôi mắt vói cảm xúc khó hiểu, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Đây tuyệt đối không phải vẻ mặt anh nên dành cho tôi.

- Cậu là ai?

“Cậu là ai?” Có thứ gì đó như vụn vỡ trước mắt tôi khi anh thốt ra câu đó, là trái tim, hay hi vọng? Đau đớn và khốn cùng! Tôi không thể tin được với câu hỏi lãnh đạm ấy vừa thốt ra từ miệng Thái Tuấn. Anh không biết tôi? Như vậy... không phải là đùa quá trớn rồi sao??

- Anh hỏi gì lạ vậy? Em là Lam, là bạn gái anh mà!! Anh đừng đùa như thế, chẳng vui chút nào!!

- Tôi không đùa, tôi thực sự không biết cậu là ai, hơn nữa cậu là con trai mà. – Ngờ ngợ vô cùng thán nhiên, nhưng lại ghim vào lòng tôi từng cơn đau rỉ máu.

Có gì đó thật không đúng... Rõ ràng Thái Tuấn từng nói anh ấy nhìn qua là đã nhận ra tôi là con gái, còn bây giờ thì... anh ấy lại bảo tôi là con trai. Không phải anh ấy...

Mất trí nhớ!!!

Tôi hoảng sợ vội rút về, rồi chạy đi tìm bác sĩ xem xét tình hình. Rõ ràng bác sĩ đã bảo ca phẫu thuật thành công cơ mà, sao có thể để lại di chứng chứ?? Hơn nữa còn rất nghiêm trọng!!! Anh ấy không thể quên tôi, không thể mất đi kí ức, không... hức...

Bác sĩ khám một hồi, đột nhiên có biểu hiện lưỡng lự khi nhìn anh Tuấn, sau đó quay ra bảo với tôi bằng vẻ mặt hơi nghiêm trọng:

- Cậu ấy bị chứng mất trí nhớ tạm thời, đã quên mất khoảng kí ức xảy ra từ hai năm trở lại.

- Mất trí nhớ tạm thời?? Bác sĩ, anh ấy bao giờ mới nhớ lại được??

- Nhanh nhất là ba ngày, một tuần, hoặc có thể một năm, hai năm, cũng có thể lâu hơn...

Tôi sững sờ... một năm? Hai năm? Hoặc lâu hơn nữa? Trời ơi, sao có thể như thế chứ?? Tôi không thể nào chấp nhận được chuyện đó, vội túm lấy cánh tay bác sĩ, nức nở:

- Bác sĩ, bác hãy cứu anh ấy đi, anh ấy không thể mất trí nhớ như thế được!!!

- Xin lỗi cháu, tôi đã làm hết sức có thể rồi, việc hồi phục trí nhớ hay không là tùy vào tình trạng bệnh nhân thôi.

Anh Tuấn mất trí nhớ, đã quên đi tôi thật rồi, không!!!!!!!!!!

Làm sao mà chỉ mới có mấy ngày đã xảy ra nhiều chuyện như thế?? Ông trời ơi, tại sao ông lại tàn nhẫn đến vậy, ông cứ phải đẩy anh ấy vào thương đau thì ông mới vừa lòng sao?? Ông cướp đi gia đình của anh ấy, giờ định cướp luôn mạng sống của anh ư, vậy thì thà rằng ngay từ đầu ông đừng đưa anh ấy đến với cuộc đời này thì hơn...

Tôi suy sụp, cả thân thể như mất hết trọng tâm, ngã xuống nền nhà lạnh lẽo, đau xót ngập tràn nước mắt...

*

*

Đã nhiều ngày trôi qua, Thái Tuấn cũng dần hồi phục sức khỏe, nhưng anh ấy vẫn chưa nhớ ra được gì. Mặc dù ngày nào tôi cũng cùng bạn bè anh đến thăm, nhưng anh luôn tỏ ra lãnh cảm với mọi người, đặc biệt là tôi – Anh xa lánh tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt không chút cảm xúc, hoàn toàn đối xử với tôi

như người xa lạ. Có biết bao nhiêu lần, tôi mua đồ ăn đến thăm anh, thậm chí cả hoa tươi, hết lòng vì anh như thế, mà cả đời này tôi chưa từng đối xử với ai nhiệt tình như vậy. Thế mà anh trước mặt tôi, nhần tâm quăng hết vào thùng rác, không chút lưu tình mà lạnh lùng bảo tôi lần sau đừng đến nữa, khiến những lúc đó lòng tôi như tan nát. Anh của bây giờ trở thành một người hoàn toàn xa lạ, không hề giống với anh của trước kia. Nhưng không vì thế mà tôi chùn bước, vẫn ngày ngày mặt dày đến thăm anh, đồng thời tự an ủi bản thân là vì anh bị mất trí nên mới thay đổi nhiều như thế, cảm giác mất đi một khoảng kí ức thật không dễ chịu chút nào!

Vào khoảng thời gian trước khi thi học kì, tôi bị mẹ bắt ở nhà ôn thi nên hạn chế được đi thăm bệnh. Cơ mà tôi vẫn tranh thủ được chút thời gian thỉnh thoảng đi học thêm về ghé qua bệnh viện một lúc. Phải nói tần suất tôi xuất hiện ở đó nhiều đến nỗi mà mấy bác cùng phòng bệnh Thái Tuấn đã quen luôn mặt tôi, thậm chí thời gian đầu còn bị hiểu lầm hai đứa tôi là GAY cơ. Chết dờ!

Kì thi học kì kết thúc, tôi hơi buồn vì bài thi không được khả quan cho lắm, tại trong mấy tháng nay xảy ra nhiều chuyện quá làm tôi chẳng thể tập trung hết tinh thần vào kì thi này được, thế nào về nhà cũng bị mama đại nhân nằng trối chết cho xem. Tôi tiện đường rẽ qua bệnh viện (nói là tiện đường chứ đã thành thói quen). Trong khoảng thời gian Thái Tuấn vắng mặt, ông Nguyễn tạm thời lên nắm giữ vị trí hội trưởng điều hành Hội, tuy mọi người trong Hội học sinh ai cũng lo cho anh Tuấn nhưng chẳng ai dám hỏi nhiều, kể từ lúc bị anh ấy đuổi ra khỏi phòng bệnh. Mà tự nhiên trong trường dấy lên tin đồn này rất là buồn cười và nhầm nhứ, phao tin hội trưởng Trần Thái Tuấn đã xin thôi học! Nực cười, nếu điều đó là đúng thì ông Lâm đã nói với tôi rồi, anh Tuấn chỉ tạm thời nghỉ học để điều trị thôi.

Tôi bước vào phòng, nhìn thấy giường bệnh trống trơn, chăn gối xếp rất gọn gàng, hơn nữa... không thấy đồ đạc đâu cả?? Tôi bắt đầu hốt hoảng, trong lòng dấy lên một cảm giác gì đó thật bất an... Không, không phải, chỉ toàn nghĩ ngợi lung tung thôi, chắc anh ấy đi dạo quanh đâu đó. Tôi sinh nghi, bèn quay qua hỏi bác trai nằm giường bên cạnh:

- Bác ơi, bạn cháu đi đâu rồi ạ?

- Ủa, sao cháu lại hỏi thế? Không phải tối hôm qua cậu ấy đã xuất viện rồi sao?

Gi cơ??? Xuất viện??? Anh ấy xuất viện từ bao giờ, ai đã làm thủ tục xuất viện cho anh ấy??? Tại sao tôi không nghe ông Lâm nói gì cả, tại sao tôi hoàn toàn không biết gì hết... Vậy thì anh ấy đã đi đâu?? Tôi choáng váng, tâm trí bắt đầu rối tinh hết cả lên... Anh Tuấn vẫn còn chưa hồi phục hẳn, sao đã được xuất viện rồi, anh ấy đã đi đâu???

Trong đầu tôi bỗng hiện ra một loạt câu hỏi mà không có câu trả lời. Rồi tự nhiên một ý nghĩ nào đó thoáng qua rất nhanh... Phải rồi, có thể anh ấy sẽ về nhà!! Nghĩ thế, tôi liền lao ra khỏi phòng bệnh như bay...

Ở nhà, không có!

Nhà hàng Tâm Đạt, không có!

Nhà anh Nguyễn, chị Phương, không có!

Ngay cả nghĩa trang, cũng không có!

Đã hỏi khắp nơi rồi nhưng không ai biết cả. Rốt cuộc Anh đã đi đâu???

Tôi mệt mỏi ngồi tựa xuống gốc cây trong công viên thành phố, nơi mà chúng tôi lần đầu tiên hẹn hò, trong lòng trống rỗng. Những nơi mà tôi nghĩ anh có thể tới đều đã tìm hết rồi, nhưng không thấy, tôi hoàn toàn kiệt sức, lòng hoang mang lo sợ... Hức...

Tuấn, anh đang ở đâu, tại sao lại đột nhiên biến mất như thế?? Là vì em đã khiến anh khó chịu mà trốn tránh sao? Xin anh, anh hãy quay về đi, em sẽ không tìm anh quấy rầy suốt ngày nữa... Xin anh, cũng đừng nghĩ đại đột... Xin anh đấy...

Làm ơn...

“Rào... rào...”

Con mưa rào bắt chợt đổ xuống, trút hết lên tất cả, lên người tôi. Ướt đầm! Nhưng tôi không quan tâm, hoàn toàn để mặc cho con mưa xối xả tấp vào mặt mình, chảy tràn từ trên đầu xuống. Như vậy cũng tốt, con mưa này có lẽ đang giúp tôi gạt tẩy tâm trạng, nhưng... mưa càng trêu hạt thì lòng tôi càng nặng nề biết bao nhiêu, làm sao có thể khiến cho con tim này thôi đau nhói?

Thật đau...

.....

...

Anh cứ như thế bốc hơi khỏi cuộc đời tôi, không để lại chút dấu vết!

Căn nhà cũ bám bụi không còn người ở, chiếc ghế hội trưởng Hội học sinh bỏ trống, hạng nhất toàn trường cũng bị người khác giành mất. Trần Thái Tuấn, một chàng trai đã từng rất nổi trội ở trường cấp ba An Hải, từng là thần tượng trong lòng rất nhiều người, nhưng dường như sự tồn tại của anh đang dần phai mờ theo thời gian, tất cả giống như chưa từng hiện diện...

Nhưng tôi chưa bao giờ quên đi con người ấy!

*

*

- Hoàng Lam là con gái sao??? Thật không thể tin được!!!

- Vậy là cậu ấy đã lừa tất cả chúng ta trong suốt hai năm qua ư???

- Oh my god!!! Lớp chúng ta có con gái mà không biết!!!

Tôi buồn cười nhìn đám bạn cùng lớp đang la ó bên dưới như thể sắp sửa bị lôi cổ ra cắt tiết khi biết sự thật tôi là con gái. Cũng phải thôi, nếu đổi lại là tôi mà biết trong lớp có một đứa là gái giả trai, hơn nữa còn dễ dàng qua mắt bọn họ suốt hai năm thì cũng kinh ngạc chẳng kém gì bọn họ. Tôi thờ dài nhìn đồng phục nữ sinh mà mình từng ghét cay ghét đắng đang diện trên người, cùng với mái tóc đã từng dài ra khá nhiều nhưng lại bị tôi cắt ngắn trở lại, bộ dạng đúng chất ái nam ái nữ, khó coi chết đi được!

- Nhưng mà sao bây giờ tớ mới nhận ra, Lam cũng thật dễ thương quá! – Chuyện, giờ mới thấy tụi bây có mắt mà không trông à.

- Đúng đấy, không uổng công chúng ta đã đối xử thật tốt với cô ấy! – Hồi nào thế?

- Tụi mày im hết đi!!! – Úi giời, tên Huy béo tự nhiên hét ầm lên làm tôi giật mình muốn rớt tim, - Đề Lam yên, có biết cậu ấy đã khổ sở thế nào khi phải giả trai giấu điểm chúng ta suốt hai năm qua không??? (không, ngược lại còn rất thoải mái ấy đi chứ - __-)

Cũng tại trong đợt làm hồ sơ học bạ để chuẩn bị cho thi đại học mấy tháng tới mà ông thầy mới phát hiện ra giới tính của tôi (mà cũng hay ghê, đến bây giờ mới phát hiện, còn tôi thì cứ tưởng ông biết từ lâu rồi nhưng mắt nhắm mắt mở cho qua chứ), và mời mẹ tôi lên “đổi chất” với ông. Cuối cùng sau một hồi “giằng co qua lại”, vẫn là quyết định bắt tôi đi học với bộ dạng thật của mình, tuy nhiên không bị truy cứu nguyên nhân hay bị đình chỉ học. Tất cả là để bảo vệ uy tín cho một ngôi trường điểm cấp thành phố, việc này chỉ có nội bộ nhà trường và lớp tôi biết thôi à.

Sau hai năm, có khá nhiều điều thay đổi. Tôi đã xin ra khỏi Hội học sinh và cậu lớp trưởng lớp tôi được đề bạt lên làm hội trưởng kế nhiệm. Ông Nguyên thiếu muối sau khi ra trường thì bị ba mẹ tổng cổ sang Anh du học, còn chị Phương thì vẫn kiên trì theo đuổi anh tôi đến tận bây giờ. Quan hệ hai người này thật phức tạp và rắc rối, tuy không khó khăn như trước nhưng anh Lâm vẫn chưa chịu đồng ý chính thức qua lại với bà chị tội nghiệp kia, với lí do bà chị có nhiều tính xấu khó bỏ, mà tôi tìm lỗi con mắt cũng chẳng thấy có chỗ nào cả, chỉ là cha Lâm đang kiểm soát thái độ tình cảm của chị ấy thôi. Và còn một couple này nữa cơ, không hiểu chuyện quái gì xảy ra mà tên Tiến lại quay sang cặp kè với nhỏ Thu bạn tôi, mà không phải là cô bạn hần quen trên mạng nữa. Về phía thằng nhóc Long em tôi, mới bữa nọ bị ba mẹ tôi phát hiện nó đang yêu đương nhăng nhit với một con bé cùng lớp, suýt nữa bị mẹ đại nhân đem lên thót chém thành ngàn mảnh, nhưng nó lại nhanh tay lôi tôi ra làm bìa đỡ đạn, bí mật hối lộ cho tôi 50k nhờ tôi nói giúp nó mấy câu. Thằng nhóc chết tiệt, không biết từ lúc nào nó đã học được trò lươn lẹo này, chỉ biết lợi dụng điểm chí mạng của tôi thôi!

Đúng là có rất nhiều rất nhiều chuyện xảy ra...

Dù thế nhưng vẫn không thể lấp đi khoảng trống trong lòng tôi, nhất là những lúc ngồi một mình rồi bất chợt nhớ nhung về người ấy...

Anh đang ở đâu thế? Đang ở nơi nào trên thế giới rộng lớn này? Liệu có ngày chúng ta được gặp lại nhau không?

Em nhớ anh lắm...

...

Bạn đang đọc truyện *Hội Trưởng Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mười Năm

- AAAA, đau quá, đau chết mất thôi!!!

- Em hãy cố lên, đừng làm anh sợ!!!

- Con ơi, hãy cố chịu đựng!!!

- Chị dâu...!!!!

Cả nhà tôi đuổi theo cánh giường cấp cứu của bệnh viện đang được đẩy đi một cách gấp rút, lo lắng nhìn người đang nằm đau đớn vật vã, không ngừng kêu la, không ngừng ôm bụng. Tình hình dầu sôi lửa bỏng không thể không thôi thúc các y bác sĩ gia tăng tốc độ lên gấp mấy lần. Anh trai tôi hoảng sợ tột độ, hai tay run rẩy nắm chặt lấy bàn tay của chị dâu, chỉ biết an ủi khuyến khích mà không biết nói gì hơn. Cánh xe nhanh chóng được đẩy vào phòng phẫu thuật, nhốt chúng tôi ở bên ngoài.

Hôm nay chị dâu tôi – chị Phương hạ sinh em bé!

Quái lạ, theo như dự định thì phải năm ngày nữa mới sinh, như thế này có bị coi là sinh non không nhỉ?

Anh trai tôi lần đầu gặp tình cảnh này nên không khỏi lo lắng, hoảng loạn, luống cuống hết cả chân tay. Đến phải nhờ mẹ ra mặt mới làm bầu không khí bớt căng thẳng đi ấy:

- Con đừng quá lo lắng, phụ nữ ai chả có ngày hôm nay. Như mẹ đây đã sinh ba đứa khỏe mạnh vậy mà có sao đâu!

- Nhưng... cô ấy có vẻ rất đau đớn.

- Ôi dào, sinh con mà, lại chả đau!

Tôi bỗng hơi rùng mình, nếu như tôi... nếu thì... Mà thôi quên đi, đến bạn trai tôi còn chưa có thì làm gì có chuyện lấy chồng sinh con.

Lúc sau, ông bà thông gia đến, tôi đành lui đi để tránh gây ồn ào ở hành lang bệnh viện. Vui thật đấy, chị dâu sinh em bé xong là tôi đã lên chức cô rồi, hai người đó đều là trai thanh gái tú, chắc chắn đứa bé sinh ra sẽ là một cậu nhóc xinh trai, háu hĩnh, làm cô của nó cũng thật là hạnh diện!

Tôi mua lon trà chanh từ máy bán nước tự động trong bệnh viện, vừa đi vừa nhâm nhi vị trà chua ngọt mát lạnh. Trong lúc chờ chị dâu sinh em bé chắc tôi nên tranh thủ ra ngoài mua đồ gì đó để tắm rửa cho chị. Tôi khúc rề, cứ tưởng hành lang vắng người lắm nên tôi không để ý, vô tình va phải một người cũng đang định rẽ vào hướng tôi đang đi, không những khiến tôi mất thăng bằng suýt ngã mà còn bắn đầy nước trà lên áo người kia.

- Ấy chết, xin lỗi anh!!

Tôi hốt hoảng, vội rút từ trong túi áo ra chiếc khăn tay lau áo cho người đàn ông kia. Chết thật, anh ta mặc áo blouse trắng tinh tươm thì làm sao mà tẩy hết vệt nước trà đây?? Mình sợ ý quá rồi!!

Đột nhiên cánh tay đang lau áo bị tay người kia bắt lấy, tôi ngạc nhiên với hành động này của anh ta, bèn ngẩng đầu lên, càng sững sốt hơn khi trước mắt tôi là một người đàn ông rất rất manly, siêu siêu đẹp trai, cơ mà... sao có chút quen quen thế nhỉ, nhất là đôi mắt đằng sau cặp kính kia, hình như tôi đã gặp qua người này ở đâu rồi!

KHOAN ĐÃ... Đầu óc tôi ngưng trệ khi một bóng hình vừa rất nhanh xẹt qua trong tâm trí, tiếp đến là một loạt hình ảnh thân thuộc rõ rệt cảm xúc của mười năm trước hiện hiện, tất cả như một đoạn phim quay chậm mà sắc nét hết như mới chỉ ngày hôm qua đang cuộn cuộn trong tôi... Không, không thể nào!!!

Trái tim tôi bắt đầu đập loạn, cuồng dã và đầy đau đớn, khiến thân thể không khỏi run rẩy theo từng nhịp đập điên cuồng ấy.

Tại sao...?

Đã mười năm trôi qua, cứ tưởng trái tim này đã trở nên sắt đá, chai lì, vậy mà khi gặp lại người này, nó vẫn mãnh liệt cảm xúc như thế. Hóa ra, lòng tôi vẫn chưa quên được người đàn ông đã quay trở lại sau mười năm đột ngột mất tích ấy. Lại còn... mặc áo blouse, hẳn là làm bác sĩ ở đây.

Anh ta đã thay đổi khá nhiều, chín chắn và đĩnh đạc hơn xưa, cao to và đẹp trai hơn xưa, người cũng đen nhiều hơn xưa nữa.

Ngày xưa...? Tôi thật ngu ngốc mà, hiện tại là hiện tại, tôi còn níu kéo, vẫn vương ngày xưa làm gì? Ngày xưa đã chẳng còn nữa...

Phải rồi, anh ta còn từng mất trí nhớ, chưa chắc anh ta đã nhận ra tôi, vậy thì cứ thản nhiên mà đi lướt qua nhau như người xa lạ thôi!

Tôi hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thoát tay ra khỏi tay anh, cười một cách thật tự nhiên:

- Tôi đã xin lỗi bác sĩ rồi, chẳng phải thế này là rất bất lịch sự với phụ nữ sao? Nếu không còn gì nữa, vậy tôi đi trước!

Tôi quay đầu, tính bỏ chạy...

- LAM!!

Tôi sững sốt khi nghe anh ta gọi tên tôi, nhất thời lưỡng lự. Anh vừa gọi tên tôi? Anh không quên tôi, thậm chí còn nhận ra được tôi sau mười năm xa cách, không phải người này đã mất trí nhớ sao, hay là... anh đã khôi phục từ lâu. Nhưng dù thế, anh ta vẫn không thêm quay lại tìm tôi, để tôi ngu ngốc chờ đợi, cứ thế phí hoài gần mười năm tuổi xuân...

Năm đó, đột nhiên Thái Tuấn biến mất, khiến mọi thứ trong tôi gần như sụp đổ, đau đớn đến phát điên, cứ thế mà ngày qua ngày sống trong nhớ nhung, đợi chờ, chờ một ngày nào đó anh nhớ ra và quay lại tìm tôi. Thật không ngờ thời gian đã chày trôi đến tận mười năm. Lúc tôi đã quên hẳn được sự tồn tại của người ấy, thì anh ta lại đột nhiên xuất hiện, làm dậy lên trong tôi một chút hi vọng, đánh thức tình cảm ngu ngốc ngủ vùi từ lâu. Thái Tuấn, anh ta

đã làm lãng phí tình cảm của một con nhóc ngốc nghếch năm xưa, và tôi bây giờ chẳng còn là con bé đó nữa, tôi hận anh ta, hận anh ta đã nhẫn tâm vứt bỏ mọi thứ, vứt bỏ tôi...

Tôi nghiêng chặt răng, cố gắng ngăn không cho nước mắt rơi xuống, làm như không nghe thấy gì mà bước tiếp, không, là bỏ chạy, để mặc những tiếng la hét đằng sau:

- Lam, đừng chạy, hãy nghe anh nói!!! LAM!!!!

Quên đi, tôi không còn là Du Lam ngu ngốc si tình của anh năm đó nữa rồi!

Chúng ta có lẽ chỉ là hai đường thẳng cắt nhau ở một điểm, sẽ chẳng bao giờ có thêm một giao điểm nào nữa đâu...

Hãy làm như chưa từng biết nhau đi!

*

*

::::Dreamlike coffee::::

Cũng như cái tên, cách trang trí phối màu trong quán cà phê này tạo cho khách hàng một cảm giác yên bình và thơ mộng, là một nơi rất lí tưởng cho các cặp tình nhân hẹn hò, cho sinh viên học sinh ngồi ôn bài, thích hợp để bàn công việc làm ăn,... Đây cũng là quán cà phê mà tôi thường rủ bạn tới để nói chuyện tán gẫu, mà người bạn đến bây giờ vẫn còn giữ liên lạc với tôi ngoài nhỏ Thu ra thì còn một người nữa, đó là Gia Huy.

- Đến sớm thế?

Tôi tươi cười vui vẻ ngồi vào chỗ đối diện Huy, vẫn là bàn cạnh cửa sổ như thường ngày. Cậu ấy đang nhâm nhi cà phê, thấy tôi đến bèn đặt xuống, cười dịu dàng:

- Cũng mới đến thôi.

Gia Huy bây giờ, không còn là tên Huy béo tính tình thất thường của ngày xưa nữa, cậu ta đã trưởng thành rồi. Không biết có phải trùng hợp không mà Gia Huy lại thi cùng trường đại học với tôi, vì thế nên suốt bốn năm đại học tôi toàn chơi với cậu ta, tình bạn của chúng tôi đã trở nên vô cùng thân thiết, khăng khít. Duy chỉ có một điều là cậu ấy vẫn không từ bỏ theo đuổi tôi, dù cho tôi đã từ chối N lần rồi.

- Cậu không phải tới trường à?

- Hôm nay mình xin nghỉ vì chị dâu vừa mới sinh em bé.

- Ồ, chị Phương sinh rồi à? Trai hay gái thế?

- Một đứa bé trai cực kì háu hĩnh nhé! – Tôi cười lè lưỡi với cậu ta, - Nhà mình định đặt tên cho nhóc con ấy là Vũ Dương Phong, con “gió” bố “rừng”, quá ok hehe!

Quên nói, tôi theo ngành sư phạm, hiện tại đang làm giáo viên ở trường mẫu giáo có uy tín nhất trong thành phố, tất nhiên lương bổng cũng khá khá. Vì hôm nay chị dâu sinh con nên tranh thủ kiếm có nghỉ một ngày, dù sao cũng là cuối tuần.

- Cậu mới làm tóc à?

- Hà? À, ừ, tại ngày mai bà già mình bắt đi xem mắt, nếu chối nữa thì thế nào bà cũng um sùm lên cho coi. Thế nào, đẹp không? – Tôi cười, tay còn uốn lọn tóc xoắn màu cà phê mới làm hôm qua, trong bụng còn đang khổ sở tìm cách thoát khỏi vụ xem mắt ngày mai.

- Ừ đẹp... - Cậu ta khen một cách nhạt nhẽo, hình như chả có thành ý cảm xúc gì cả, mà còn nghe thấy mùi khô khốc, buồn buồn sao ấy, - Mình không thể là đối tượng xem mắt của cậu sao?

- Tất nhiên, cậu chỉ có thể là bạn tốt của mình thôi!

Biết cậu ta đang hàm ý điều gì, tôi không ngại mà nói thẳng luôn, dù sẽ thương tổn cậu ta nhưng chỉ có cách đó mới khiến cậu ta không hi vọng gì nữa, cứ hi vọng mãi vào một thứ gì đó không thuộc về mình thì còn đau khổ hơn nhiều. Thà rằng cứ dứt điểm thì mới giữ tình bạn này lâu bền được.

Nhưng mà... Gia Huy là trường hợp “đai đẳng” nhất tôi từng gặp.

- Hơn nữa... - “Người đó đã về rồi, và mình vẫn chưa quên được anh ấy”, nhưng tôi không thể nói điều đó.

- Vậy là cậu đã gặp anh ta rồi à?

- Hà?

Tôi sững sốt, suýt nữa đánh rơi tách cà phê đang cầm trên tay, không thể tin được nhìn Huy, sao cậu ấy biết được???

- Đừng nhìn mình với vẻ mặt buồn cười thế. Cách đây không lâu mình tình cờ nhìn thấy anh Tuấn ở trên đường, lúc đó mình cũng rất ngạc nhiên và cho rằng bản thân có thể đã nhìn nhầm, rồi thêm một lần lại thấy anh ta mặc áo blouse trắng đi lại ở bệnh viện X nên mới xác định là mình đã không hoa mắt. Vậy là cậu vẫn chưa gặp sao? À, hình như chị Phương sinh con ở bệnh viện X đúng không, hẳn là cậu đã gặp rồi chứ nhỉ?

Đúng là tôi đã gặp rồi, trùng hợp là vào ngày hôm nay. Nhưng gặp rồi thì đã sao chứ? Tôi với anh ta chẳng còn liên quan gì cả.

- Minh... chưa. – Chẳng hiểu sao tôi lại muốn giấu điều này nữa, - Nhưng kể cả có gặp lại thì mình cũng chẳng cảm thấy gì, căn bản là sự tồn tại của anh ta đã biến mất từ lâu trong cuộc đời mình.

- Ừm, hẳn vậy rồi... - Cậu ta lại đưa cà phê lên thưởng thức, giọng điệu có phần nửa vời như thể không tin tưởng những gì tôi nói.

- Xin lỗi cậu.

Không biết tại sao tôi lại cảm thấy có lỗi với cậu ấy, với tình cảm cậu ấy kiên trì dành cho tôi suốt mười năm qua, năm xưa tôi chỉ nghĩ đó là thứ tình cảm nhất thời trẻ con của cậu ấy thôi.

- Ngốc, cậu lại xin lỗi mình rồi, làm như tình cảm mình dành cho cậu là một món nợ không thể đền bù ấy, cậu như vậy khiến mình đau lòng biết bao. Hi... - Cậu ấy lại cười dịu dàng với tôi rồi, nụ cười này đã theo tôi suốt bao năm qua, đã động viên và an ủi tôi rất nhiều, - Nếu không vờ ý bọn họ thì cứ quay về đây, mình luôn sẵn sàng mở rộng tay đón nhận cậu làm bạn gái.

- Được!

Gia Huy, cảm ơn cậu nhiều lắm, có một người bạn thân như cậu thật tốt. Nếu có cơ hội, mình sẽ thử yêu cậu một lần... .

*

*

Ai cũng đòi lên bệnh viện thăm chị dâu và em bé nên tôi không còn cách nào khác đành phải vác xác về trông nhà và chuẩn bị cơm tối. Gần về tới nhà, nhìn thấy bóng dáng ai đó đang đứng trước cổng, tôi sững sờ, dường như bước chân cũng dần chậm lại... .

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Mười năm... mười năm mà anh ta vẫn chưa quên tôi sống ở khu này sao? Mà thôi, điều đó có còn quan trọng nữa không khi tôi đã tự nhủ lòng mình rằng đã không còn quan hệ gì với người kia, đúng, tôi và anh ta chỉ là người dưng thôi.

Vì thế, tôi làm như không quen biết gì, thản nhiên đi tới mở khóa cổng để vào nhà.

- Lam!!

Tôi không quen anh...

“Vụt!!” Tôi kinh ngạc nhìn bàn tay anh ta đang nắm chặt cổ tay tôi, nhất thời không tự chủ được mà hơi run lên một chút. Này này, anh tính làm trò bại hoại gì trước cổng nhà người ta thế hả?? Tuy chúng ta có từng quen biết nhau thật nhưng cô nam quả nữ mà nắm tay nắm chân thế này là có vấn đề đấy nhé, dù sao tôi vẫn còn là thiếu nữ trong sáng chưa trải tình đời trong mắt các bà các thím ở khu xóm này đây... Tôi rất muốn hét lên như thể cơ mà nghĩ lại thấy nó thật bệnh hoạn.

- Anh có chuyện muốn nói với em!

Bạn đang đọc truyện *Hội Trường Đại Ca, Tiếp Chiêu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.